ΑΙΣΧΥΛΟΥ
ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ

AESCHYLI
PROMETHEUS VINCTUS

AD FIDEM MANUSCRIPTORUM

EMENDAVIT

NOTAS ET GLOSSARIUM

ADJECIT

CAROLUS JACOBUS BLOMFIELD S.T.B.

COLLEGII SS. TRINITATIS

APUD CANTABRIGIENSES NUPER SOCIUS.

EDITIO EMENDATIOR PETRI ELMSLEII ANNOTATIONIBUS
AUCTA INDICIBUSQUE INSTRUCTA.

LIPSIAE
SUMPTIBUS C. H. F. HARTMANNI.
MDCCCXXII.

PRAEFATIO.

PAUCA sunt, quae de instituto meo, et de hac Promethei Aeschylei editione praefari velim: ratio enim operis reddenda est, et quid efficere conatus sim, exponendum. Operam dedi, ut haec fabula ea forma prodiret, quae tironibus maxime accommodata esset, easque difficultates, quibus juvenes terreri solent, complanaret, et, quantum fieri potest, enodes redderet. Quicquid in Aeschylo salebrosi est, id omne fere oritur ex linguae insolentia, non autem ex perplexa verborum constructione, aut ex reconditis sententiis. Multa enim apud eum reperiuntur vocabula, ex ultima antiquitate repetita, multaeque dictiones ac formulae loquendi, quas frustra alibi quaeras, et quarum in lexicis vulgaribus aut nulla mentio fit, aut jejuna saltem atque exilis. Mihi igitur visus sum gratiam cum tironibus initurus, si opus susciperem, molestius illud qui-

dem, et non tam artis indigens quam laboris, per-quam tamen utile adolescentibus futurum; nempe si singularum in Aeschylo vocum interpretationes contexerem, glossasque ad eum pertinentes, per grammaticorum scholia et lexica hic illic sparsas, colligerem et concinnarem. Harum igitur delectum, et quidquid praeterea juvenibus studiosis profuturum esse judicavi, simul in Glossarium conjeci. *)

Atqui priusquam me ad hoc opus accingerem, refingendus erat textus; cujus incepti subsidia quaedam ad manus habui, quorum nonnulla priores editores latuerant. Septem codicum collationes, hinc illinc a Petro Needhamo conquisitas, adscripserat ille margini exemplaris editionis Stanleianae, quod nunc in bibliotheca Academiae Cantabrigiensis servatur. Has omnes Askevius, qua erat fide, usque ad ipsa Needhami verba et symbolum, in suum Aeschyli exemplar transtulit; quod Butlero fraudi fuisse videtur; namque hos codices ab Askevio collatos esse ait, cujus exscriptum illud in eadem bibliotheca adservatur. Quinque codicum collationes,

*) Glossarium potius quam Lexicon vel Dictionarium vocavi, in eo secutus Gatakeri sententiam, quem videas in Annot. in M. Antonin. IV, p. 158, 40.

a Vauvillierio confectas, ex *Notitia MStorum Bibliothecae Regiae Parisiensis* hausi. Accessere etiam alii codices, atque adminicula, quae posthac enumerabo.

In textu constituendo, plerumque secutus sum editionem Glasguanam anni 1806, quam Porsonianam vocavi, etsi sine nomine editoris prodiit: in melicis autem disponendis ducem habui Burneium, a quo rarissime, nec unquam sine pavore, discessi. *) Locorum, quos obelo notaverat Porsonus, nonnullos ipse postea emendavit; atque emendationes ejus, quum eas ab amicis doctis audivissem, sine dubitatione in textum recepi. His autem exceptis, perpauca sunt, quae ex mera conjectura, vel mea vel aliorum, immutavi.

In notis, quaedam sunt e Porsoni manu, cujus schedas, ex haeredibus ejus redemptas, Collegium nostrum mihi excutiendas concessit; ut siquid in illis repertum esset ad Aeschylum pertinens, id omne ad hanc editionem locupletandam et augendam decerperem. Et ne diutius aliquis quam vellet notis

*) Hoc de prima editione intelligendum est.

immoretur, dum Porsoni observationes quaerit, has omnes typis, quod aiunt, cursivis excudendas curavi, literisque R. P. distinxi.

Quod ad opellae nostrae ornamenta attinet, satis erit monuisse, litterarum Graecarum typos ad Porsoni mentem cusos fuisse; meque Syndicis Preli Academici obstrictum fateor, qui usum eorum mihi concesserunt, sumptusque operis erogarunt. Quod si ad studiosae juventutis usum aliquantulum contulerim, indulgentiae erga me, spero, Viros humanissimos non poenitebit.

INDEX
CODICUM MANUSCRIPTORUM
QUORUM LECTIONES ADHIBUI.

A. et *B.* Codices Regii Parisienses apud Brunckium.

C. D. E. F. N. Codices Regii Parisienses a Vauvillierio collati.

G. H. K. L. Codices Regii Parisienses, quorum collationes in Bibliotheca Academiae Cantabrigiensis adservantur, duobus libris, quorum marginibus adscriptae fuerant a Petro Needhamo, et postea ab Antonio Askevio.

Colb. 1. 2. Codices olim in Bibliotheca Colbertina, quorum collationem habuit Needhamus.

M. 1. 2. Codices chartacei, quos ex monte Atho emerat Ricardus Mead, Medicus celeberrimus. Hos olim ab Askevio, et postea a Butlero collatos, ipse quoque in Bibliotheca Academiae nostrae inspexi.

Med. Codex Mediceus, Florentiae adservatus, et vetustate insignis; cujus collationem confecit, et Needhamo transmisit, A. M. Salvinius. Alteram hujus Codicis Collationem, ab Italo quodam docto confectam, adhibui, quae margini exemplaris editionis Stanleianae adnotantur, cujus usum mihi humanissime concessit Vir, supra meum praeconium longe positus, litterarum, dum vixit, amantissimus, Gulielmus Windham. Varietates ipsa Collatoris manu scriptae sunt, adjectis quibusdam interpretationibus Italicis; hunc autem collatorem eundem Salvinium fuisse, ex eo patet, quod eaedem conjecturae in margine libri Windhamiani notantur, quas Needhamiani margo Salvinio tribuit. Hunc vero codicem, et illum qui proxime sequitur, Philelphi Codices vocat Salvinius.

Φ. Codex Philelphi: de quo Salvinius ita loquitur "Plut. 31. n. 1. (credo Biblioth. Laurentiano-Mediceae) Sophoclis, Euripidis, Aeschyli *quaedam* tragoediae." Quare diversus est a Mediceo, qui *omnes* tragoedias continet.

Seld. Codex Seldenianus, cujus collationem mecum humanissime communicavit Thomas Gaisford, A. M. qui in notis ad Hephaestionem, p. 242. editionis suae doctissimae, codicis descriptionem dedit. Hic codex idem est atque Arundelianus, cujus accuratam collationem inter Porsoni schedas deprehendi.

Ox. Codex Oxoniensis, a Stanleio collatus, idem ac

Barocc. Codex Baroccianus num. 231. cujus pleniorem collationem praebuerunt Porsoni schedae.

Big. Emerici Bigoti codex; cujus varietates secum communicatas habuerat Musgravius, e cujus libro descripsit Porsonus.

Mosq. 1. 2. Mosquenses duo apud Schutzium.

Viteb. Codex Vitebergensis a Zeunio collatus.

Lips. 1. 2. Lipsienses duo apud Butlerum.

Guelph. Codex Guelpherbytanus, apud Schutzium.

Ven. 1. 2. Veneti duo apud Butlerum.

Musgr. Musgravii quaedam, margini exemplaris editionis Pauwianae a Porsono adscripta.

R. P. Porsoni notae, ex schedis ejus depromtae.

L. T. Ludovici Theobaldi notae, ad marginem libri Windhamiani scriptae. Harum ipse nonnullas vulgavit in Miscell. Obs. II. p. 164.

Editiones quas ipse accurate contuli.

Ald. Aldina. Venetiis 1518.

Rob. Francisci Robortelli. Venetiis 1552.

Turn. Adriani Turnebi. Parisiis 1552.

MONITUM.

In hac tertia editione *), praeter errores, qui vel mea vel typothetarum incuria in priorem irrepserant, nonnulla partim librorum ope, partim ex conjectura correxi. Cantus choricos quibusdam in locis paullo numerosiores reddidi; adnotationi haud pauca adjecta sunt; Glossarium multis partibus locupletatum, vel saltim amplificatum est.

*) Prodiit Cantabrigiae a. MDCCCXIX.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ
ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΚΡΑΤΟΣ.
ΒΙΑ.
ΗΦΑΙΣΤΟΣ.
ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.
ΧΟΡΟΣ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ ΝΥΜΦΩΝ.
ΩΚΕΑΝΟΣ.
ΙΩ Η ΙΝΑΧΟΥ.
ΕΡΜΗΣ.

In ed. Ald. recensentur etiam *ΓΗ* et *ΗΡΑΚΛΗΣ*, quae personae ad Promethea Solutum fortasse pertinebant.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ΔΕΣΜΩΤΟΥ.

Προμηθεως ἐν Σκυθίᾳ δεδεμένου διὰ τὸ κεκλοφέναι τὸ πῦρ, πυνθάνεται Ἰὼ πλανωμένη ὅτι κατ' Αἴγυπτον γενομένη ἐκ τῆς ἐπαφήσεως τοῦ Διὸς τέξεται τὸν Ἔπαφον. Ἑρμῆς δὲ παράγεται ἀπειλῶν αὐτῷ κεραυνωθήσεσθαι, ἐὰν μὴ εἴπῃ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι τῷ Διΐ. προέλεγε γὰρ ὁ Προμηθεὺς ὡς ἐξωσθήσεται ὁ Ζεὺς τῆς ἀρχῆς ὑπό τινος οἰκείου υἱοῦ. τέλος δὲ, βροντῆς γενομένης, ἀφανὴς ὁ Προμηθεὺς γίνεται.

Κεῖται δὲ ἡ μυθοποιΐα ἐν παρεκβάσει παρὰ Σοφοκλεῖ Κολχίσι·[1] παρὰ δὲ Εὐριπίδῃ ὅλως οὐ κεῖται. ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Σκυθίᾳ, ἐπὶ τὸ Καυκάσιον. ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐξ Ὠκεανίδων νυμφῶν. τὸ δὲ κεφάλαιον αὐτοῦ ἐστὶ, Προμηθέως δέσις.

Ἰστέον δὲ, ὅτι οὐ κατὰ τὸν κοινὸν λόγον ἐν Καυκάσῳ φησὶ δεδέσθαι τὸν Προμηθέα, ἀλλὰ πρὸς τοῖς Εὐρωπαίοις μέρεσι[2] τοῦ Ὠκεανοῦ, ὡς ἀπὸ τῶν πρὸς τὴν Ἰὼ λεγομένων ἔξεστι[3] συμβαλεῖν.

ΑΛΛΩΣ.

Προμηθέως ἐκ Διὸς κεκλοφότος τὸ πῦρ καὶ δεδωκότος ἀνθρώποις, δι' οὗ τέχνας πάσας ἄνθρωποι εὕροντο, ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς, παραδίδωσιν αὐτὸν Κράτει καὶ Βίᾳ τοῖς αὐτοῦ ὑπηρέταις, καὶ Ἡφαίστῳ, ὡς ἀναγαγόντες πρὸς τὸ Καυκάσιον ὄρος, δεσμοῖσι σιδηροῖς αὐτὸν ἐκεῖ προσηλώσαιεν. οὗ γινομένου, παραγίνον-

1. Ita Brunckius, pro vulgato Κόλχοις.

2. τέρμασι Ald.
3. ἐστι Ald.

ται[4] πᾶσαι αἱ Ὠκεαναῖαι[5] νύμφαι πρὸς παραμυθίαν αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ὁ Ὠκεανὸς, ὃς δὴ καὶ λέγει τῷ Προμηθεῖ, ἵνα ἀπελθὼν πρὸς τὸν Δία, δεήσεσι καὶ λιταῖς πείσῃ αὐτὸν ἐκλῦσαι τοῦ δεσμοῦ Προμηθέα· καὶ Προμηθεὺς οὐκ ἐᾷ, τὸ τοῦ Διὸς εἰδὼς ἄκαμπτον καὶ θρασύ. καὶ ἀναχωρήσαντος τοῦ Ὠκεανοῦ, παραγίνεται Ἰὼ πλανωμένη, ἡ τοῦ Ἰνάχου, καὶ μανθάνει παρ᾽ αὐτοῦ ἅ τε πέπονθε, καὶ ἃ πείσεται, καὶ ὅτι τὶς τῶν αὐτῆς ἀπογόνων λύσει αὐτὸν, ὃς ἦν ὁ Διὸς Ἡρακλῆς· καὶ ὅτι ἐκ τῆς ἐπαφήσεως τοῦ Διὸς τέξει τὸν Ἔπαφον. Θρασυστομοῦντι δὲ Προμηθεῖ κατὰ Διὸς, ὡς ἐκπεσεῖται τῆς ἀρχῆς ὑφ᾽ οὗ τέξεται παιδὸς, καὶ ἄλλα βλάσφημα λέγοντι, παραγίνεται Ἑρμῆς, Διὸς πέμψαντος, ἀπειλῶν αὐτῷ κεραυνὸν, εἰ μὴ τὰ μέλλοντα συμβήσεσθαι τῷ Διῒ εἴπῃ· καὶ μὴ βουλόμενον[6] βροντὴ καταῤῥαγεῖσα αὐτὸν ἀφανίζει.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Σκυθίᾳ, ἐπὶ τὸ Καυκάσιον ὄρος, ἡ δὲ ἐπιγραφὴ τούτου, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ.

4. παρεγίνοντο Rob. παρεγίνονται Ald.

5. Ὠκεανῆαι Rob.

6. Lego βουλόμενον.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ.

ΚΡΑΤΟΣ; ΒΙΑ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΚΡΑΤΟΣ.

ΧΘΟΝΟΣ μὲν εἰς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον,
Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβροτον εἰς ἐρημίαν.
Ἥφαιστε, σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολὰς,

---

1. εἰς edd. omnes. ἐς Suidas et Scholiasta Aristophanis ad Ran. 826. Totam hanc scenam paraphrasi donavit Lucianus in dialogo qui Prometheus vel Caucasus inscribitur.

2. ἄβατόν τ' Rob. ἄβατον ceterae omnes; obelo notat Porsonus. Phavorinus in v. Ἀβρότη νὺξ. Αἰσχύλος. ἄβροτον εἰς ἐρημίαν. ἄβροτον servant Schol. Venet. ad Il. Ξ. 78. Eustath. p. 968, 45. Ed. Rom. et Suidae MS. C. C. C. Oxon. v. ἐριβρεμέτας. quae loca Porsonus in nota MSta indicaverat. Omnes forte ex vetustiore Grammatico hanc vocem derivarunt: quae recte secusne in Aeschyli textum admissa fuerit, dubitat Hermannus. Porsoni sententiam videas in Maltbii notis ad Thesaur. Graec. Poes. in voce; ubi varietatem indicaverat Morellius. Eandem vocem Aeschylo in Hedonis restituere conatus est Brunck. ad Aristoph. Av. 276. parum tamen feliciter. ἄβροτον legisse videntur Hesychius et Scholiasta. Contra ἄβατον praeter edd. exhibent Synesius Ep. p. 35. Schol. ad Aristoph. Ran. 826. et videtur legisse auctor Lexici MS. apud Montfaucon. Bibl. Coislin. p. 469. Ἄβατον. ἱερὸν, ἀπρόσιτον, ΕΡΗΜΟΝ. Eustathii et Phavorini loca notaverat Villoisonus ad Apollonii Lex. p. 10. quae tamen hunc versum spectare nescivit. Scholiastae Veneti locum indicavit Censor Litterarius in Comm. Societ. Lips. II. p. 283. Priorem versus partem citat Eustath. Il. I. p. 775, 1. et ad Dionys. v. 69.

3. μέλλειν et ἐπιτολὰς Ald. Citant Hesych. v. ἐπιστολαί. Thomas M. v. ἐπεστειλάμην, Aristophanis Scholiasta, et Suidas ubi supra. Vocem ἐπιστολή hinc excitat Eustath. ad Iliad. Α. p. 29, 15.

ἅς σοι πατὴρ ἐφεῖτο, τόνδε πρὸς πέτραις
ὑψηλοκρήμνοις τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι,
ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀῤῥήκτοις πέδαις.
τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παντέχνου πυρὸς σέλας,
θνητοῖσι κλέψας ὤπασεν· τοιᾶσδέ τοι
ἁμαρτίας σφὲ δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκην·
ὡς ἂν διδαχθῇ τὴν Διὸς τυραννίδα
στέργειν, φιλανθρώπου δὲ παύεσθαι τρόπου.
ΗΦ. Κράτος, Βία τε, σφῷν μὲν ἐντολὴ Διὸς
ἔχει τέλος δὴ, κοὐδὲν ἐμποδὼν ἔτι.
ἐγὼ δ' ἄτολμός εἰμι συγγενῆ θεὸν
δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ.
πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδέ μοι τόλμαν σχεθεῖν·
εὐωριάζειν γὰρ πατρὸς λόγους βαρύ.

5. Toupius in Suid. I. p. 159. sive suo sive typothetarum errore, ὑψηλοκρήμναις scribit.

6. Ita Schol. Aristoph. Ran. 826. et ex eo Stanleius. Suidas ἐν omittit. ἀδαμαντίναις πέδησιν ἐν ἀῤῥήκτοις πέτραις Ald. Turn. et ita Rob. nisi quod πέδαις habet. [Vid. Mus. Cantabr. VII. p. 459. *ED. LIPS.*]

7. Citant Tzetz. ad Hesiod. Op. 60. Eustath. ad Il. I. 748. ad Od. Θ. p. 1597, 63. Aelianus apud Suidam de Aristarcho Tragico, Deorum beneficia recensens, habet συντέχνου πυρὸς μυρίας ἐπιγονάς. MS. Parisinus, a Brequigny collatus, exhibet ἀτέχνου: lege παντέχνου. Aliter distingui jubet Wakefield. Silv. Crit. 1. p. 91. et ad Lucret. I. 899. τὸ σὸν γὰρ, ἄνθος παντέχνου πυρὸς, σέβας. Sed non opus est mutatione.

8. ὤπασε Ald. Turn. τοιᾶσδ' sine τοι Rob. Cicero Tusc. II. 10. "*Veniat Aeschylus, non poeta solum, sed etiam Pythagoreus, sic enim accepimus, quomodo fert apud eum Prometheus dolorem, quem excipit ob furtum Lemnium, unde ignis lucet mortalibus, clam divisus? eum doctus Prometheus clepsisse dolo, poenasque Jovi fato expendisse supremo.*" Accii verba, corrupta a Varrone citata de L. L. VI. p. 67. et a Pantagatho, Lambino, Jos. Scaligero tentata, ita corrigit Bentleius in Epist. ad Mill. p. 24. "*Unde igneis cluet immortalibu' Clam divis nimi' doctu' Prometheus Clepsisse dolo, poenasque Jovi Furti expendisse supremo.*"

10. Nescio an huc respexerit Aristophanes Plut. 124. οἴει γὰρ εἶναι τὴν Διὸς τυραννίδα Καὶ τοὺς κεραυνοὺς ἀξίους τριωβόλου;

12. *Κράτος — Βία.* "*Hoc genere (Prosopopoeia) usi sunt poetae, qui fabulas conscripserunt, in prologis. Nam humana figura produxerunt personas; quae in veritate artis et voluntatis sunt, non personae.*" Rutil. Lup. de Figur. p. 91. Has vero personas sumsit Aeschylus ex Hesiodi Theog. 385. unde etiam profecit Callimachus H. Jov. 67.

15. δεῖσαι Ald. πρὸς τῇ δυσ-
τηι
χειμέρῳ Rob. προς Med.

16. σχέθειν libri. Accentum mutari jussit Elmsleius, monens aoristum esse.

17. ἐξωριάζειν edd. et MSS. omnes. Porsonus obelo notat. Hesychius vero, Εὐωριάζειν. ὀλιγωρεῖν· μὴ ἔχειν φροντίδα. παρακούειν. Σοφοκλῆς ἐν Σκυθίαις χρῆται τῷ.

τῆς ὀρθοβούλου Θέμιδος αἰπυμῆτα παῖ,
ἄκοντά σ᾽ ἄκων δυσλύτοις χαλκεύμασι
προσπασσαλεύσω τῷδ᾽ ἀπανθρώπῳ πάγῳ,
ἵν᾽ οὔτε φωνὴν, οὔτε του μορφὴν βροτῶν
ὄψει, σταθευτὸς δ᾽ ἡλίου φοίβῃ φλογὶ,
χροιᾶς ἀμείψεις ἄνθος· ἀσμένῳ δέ σοι
ἡ ποικιλείμων νὺξ ἀποκρύψει φάος,
πάχνην θ᾽ ἑῴαν ἥλιος σκεδᾷ πάλιν.
ἀεὶ δὲ τοῦ παρόντος ἀχθηδὼν κακοῦ
τρύσει σ᾽· ὁ λωφήσων γὰρ οὐ πέφυκέ πω.
τοιαῦτ᾽ ἀπηύρω τοῦ ~~φιλανθρώπου τρόπου~~·
θεὸς θεῶν γὰρ οὐχ ὑποπτήσσων χόλον,
βροτοῖσι τιμὰς ὤπασας πέρα δίκης.

εὐωριάζειν. Photius Lex. MS. εὐωριάζειν. ἀφροντιστεῖν. et hanc Porsonus veram esse hujus loci lectionem judicabat. Schutzius in Hesychii glossa ἐξωριάζειν tacite scribit, quae vox non nisi in hoc loco exstat.

19. ἄκοντ᾽ ἄκων σε Ald. Rob. contra metrum. Cf. Eurip. Hipp. 319.

20. προσπατταλεύσω Rob. προσπεπατταλευμένον scribitur in fragmento Menandri Cleric. p. 257. εἶτ᾽ οὐ δικαίως προσπεπατταλευμένον Γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πετραῖς. Sed hoc, sicuti πράττω, πλήττω et similia, recentioris Atticismi est. τόπῳ Med. Rob.

21. βρωτῶν Ald. βροτῶν μορφὴν Rob. θεῶν C. G. H. L. N. Colb. 1. 2. Φ. τὶς eodem modo collocatur Sophocl. Trach. 3. οὐδ᾽ εἰ χρηστὸς, οὐδ᾽ εἴ τῳ κακός. et Eurip. Hecub. 574. οὔτ᾽ ἐλπίδος γὰρ, οὔτε του δόξης ὁρῶ Θάρσος, notante Porsono. τοῦ et τῷ pro τινός et τινί rariora apud Aeschylum.

22. στατευτὸς Ald. σταθευτὸς Thom. M. in voce. φοίβου Scholion Homericum Wassenberghii in Il. Α. 47, apud Comm. Societ. Lips. II. p. 284. φοίβῃ Eustath. in Il. Α. p. 38, 3. 40, 36. Il. Χ. p. 1266, 46. Od. Β. p. 1446, 32.

23. χροιᾶς ἄνθος Butlerus de vigore intelligit; male: χροιά enim nunquam pro corpore ponitur. Solis radii vel doloris longitudo colorem mutant: vid. Hippocrat. Aphor. IV. 40. et VII. 60. Thucyd. VII. 87. Genes. XXXI. 40. Chrysostom. de Paulo Apost. p. XVIII. Epigramma apud Brunckii Anal. III. p. 155. ἀπέπτατο πᾶν ἀπὸ χροιῆς Ἄνθος. Ceterum bene confert, post Wakefieldium ad Sophocl. Trach. 30. Horat. Epod. XVII, 25. Adde Euripid. Hippol. 184. De syntaxi ἀσμένῳ δέ σοι vid. Porson. in Phoen. 1061. "*Solon apud Cl. Alex. Strom.* VI. p. 814." R. P.

24. Eustath. ad Il. Κ. p. 814, 25.

25. ἥλιον Ald.

27. λωφήσων Rob. Citat Thom. M. v. Λωφᾷ. Mox που pro πω MS. Bigot.

28. ἀπύρω Ald. ἐπηύρω Med. sed ἀπηύρω Eustath. ad Il. Η. p. 675, 49. ἐπηύρου Elmsleius; sicut in Eurip. Hec. 476. τίν᾽ αἰτίαν σχὼν, ἧς ἐπηυρόμην ἐγώ. Alia etiam citat exempla formae ἐπαυρέσθαι. Homericam formam forsan praetulerit Aeschylus. [Vid. Buttmann. Lexilog. p. 84. *ED. LIPS.*]

29. ὑποπτύσσων Turn.

ἀνθ' ὧν ἀτερπῆ τήνδε φρουρήσεις πέτραν,
ὀρθοστάδην, ἄϋπνος, οὐ κάμπτων γόνυ·
πολλοὺς δ' ὀδυρμοὺς καὶ γόους ἀνωφελεῖς
φθέγξει· Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρένες.
ἅπας δὲ τραχὺς, ὅστις ἂν νέον κρατῇ.
ΚΡ. εἶεν· τί μέλλεις καὶ κατοικτίζει μάτην;
τί τὸν θεοῖς ἔχθιστον οὐ στυγεῖς θεὸν,
ὅστις τὸ σὸν θνητοῖσι προύδωκεν γέρας;
ΗΦ. τὸ ξυγγενές τοι δεινὸν, ἥ θ' ὁμιλία.
ΚΡ. ξύμφημ'· ἀνηκουστεῖν δὲ τῶν πατρὸς λόγων
οἷόν τε πῶς; οὐ τοῦτο δειμαίνεις πλέον;
ΗΦ. ἀεί γε δὴ νηλὴς σὺ, καὶ θράσους πλέως.
ΚΡ. ἄκος γὰρ οὐδὲν τόνδε θρηνεῖσθαι· σὺ δὲ
τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα μὴ πόνει μάτην.
ΗΦ. ὦ πολλὰ μισηθεῖσα χειρωναξία.
ΚΡ. τί νιν στυγεῖς; πόνων γὰρ, ὡς ἁπλῷ λόγῳ,
τῶν νῦν παρόντων οὐδὲν αἰτία τέχνη.
ΗΦ. ἔμπας τὶς αὐτὴν ἄλλος ὤφελεν λαχεῖν.
ΚΡ. ἅπαντ' ἐπαχθῆ πλὴν θεοῖσι κοιρανεῖν·

34. φθέγξι Ald. φθέγξῃ Rob. Turn.

35. αὖ M. 1. saepe permutantur αὖ et ἄν. vid. Euripid. Orest. 1619. Phoeniss. 412. νέου Ald.

36. κατοικτίζῃ Ald. Rob. Turn.

37. Confer v. 121.

39. συγγενές Ald. Rob. Turn. Atticam formam, ubicunque in senariis, trochaicis, et anapaesticis per metram licuit, reponendam judicavi; in melicis haud idem facturus. In tironum gratiam Photii glossas e Lexico MS. exscribam, quarum altera apud Suidam legitur. Ξύμβαθι· σύμβαθι. ὅλως δὲ ὁ διὰ τοῦ ξ σχηματισμὸς κοινός ἐστι τῶν τε Ἰώνων καὶ τῶν Ἀττικῶν. Ξύν. Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ σύν· καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως· οὕτω καὶ οἱ παλαιοὶ πάντες. τι pro τοι L. solenni errore. Hemistichium sumsit Euripides Androm. 985. τὸ ξυγγενὲς γὰρ δεινόν.

40. σύμφειμ' Ald. σύμφημ' Rob. Turn.

42. αἰεί τι G. D. τει Rob. τί Ald. Turn. γε Brunckii est correctio. αἰεὶ per diphthongum libri plerique; et recte fortasse. θάρσους Rob.

43. τῶνδε Med. sed eraso ω et inserto ο.

44. πόνοι Ald. Versum citant Clem. Alex. Strom. V. 254. Stob. p. 221. quibus addit R. P. Theodoret. c. Graec. IV.

48. ὤφελε Ald. ὤφελε λαχεῖν ἄλλος Rob.

49. ἄπαντ' Ald. ἐπράχθη omnes edd. et MSS. sed vitiosum videtur. Abreschius ἐπρώθη ex scholiis corrigit. πέπρωται et πέπρακται confusa sunt Euripid. Med. 1060. Stanleii conjecturam, ab Hermanno monitus, recepi; quod olim facere debebam, quum sensum satis commodum fundat; *omnia quidem molesta sunt, praeterquam inter deos regnare, quod Jovi contigit, qui solus a laboribus liber.*

ἐλεύθερος γὰρ οὔτις ἐστὶ πλὴν Διός.
ΗΦ. ἔγνωκα, ~~καὶ τοῖσδ' οὐδὲν~~ ἀντειπεῖν ἔχω.
ΚΡ. οὔκουν ἐπείξει δεσμὰ τῷδε περιβαλεῖν,
ὡς μή σ' ἐλινύοντα προσδέρχθῇ πατήρ;
ΗΦ. καὶ δὴ πρόχειρα ψάλια δέρκεσθαι πάρα.
ΚΡ. λαβών νιν, ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει
ῥαιστῆρι θεῖνε, πασσάλευε πρὸς πέτραις.
ΗΦ. περαίνεται δὴ κοὐ ματᾷ τοὔργον τόδε.
ΚΡ. ἄρασσε μᾶλλον, σφίγγε, μηδαμῇ χάλα.
δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρους.

51. Ita contra codicum atque editionum consensum edidi, qui omnes habent *ἔγνωκα, τοῖσδε κοὐδέν*. Sed quum hoc manifeste vitiosum fuerit, atque obelo in Porsoniana notatum, tutissimam emendandi rationem secutus, *καὶ* transposui; quod, quum ob vicinum *κα* excidisset, librarii imperitia post *τοῖσδε* inseruit. Nec tamen displicet alia correctio *τοῖσδε δ' οὐδέν*. Certe hoc magis placet quam Bothei distinctio, Hermanno probata, *ἔγνωκα τοῖσδε, κοὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω. ἀντιποῖν* Ald.

52. *ἐπείξῃ* Ald. Rob. Turn.

53. *ἐλιννύοντα* edd. omnes ante Brunckianam: sed *ἐλινύοντα* A. B. quod in textum denique recepi, quia antiquius credo. Disquisitionem de hac orthographia, quum sit longiuscula, in Glossarium rejeci.

54. *ψάλλια* Ald. Rob. *ψέλια* Turn. *δέρχεσθαι* Ald.

56. *πέτρας* Colb. 1. 2. *πασσάλευ' ἐῤῥωμένως* libri quidam, teste Stephano; quod e v. 65. irrepsit.

57. *μάτα* Ald.

58. *ἄρασσε μάλα* Rob.

59. "*πόρον Synes. Epist.* 147. p. 288. *A. sed πόρους Aristoph. Eq.* 756. *et Schol. Marcellin. in Vit. Thucyd.* p. 2. l. 9. *Dionys. Halicarn. A. R.* VII. 36. p. 1390. *ed. Reisk.*" R. P. *πόρον* Ald. Rob. Turn. *πόρους* Porsonus et Schutzius ediderunt ex Marcellin. Vit. Thucyd. p. 2. et Schol. Aristoph. Eq. 756. Theodorus Hyrtacenus in Epistolis, quas publici juris fecit J. F. De la Porte du Theil, *MSS. de la Biblioth. du Roi*, tom. V. p. 723. *ἔχει γὰρ φύσιν καὶ τέχνην ἐξ ἀμηχάνων εὑρεῖν μηχανὰς, καὶ πόρους ἐν ἀπόροις. πόρους* citat F. Ursinus in Virgil. Ecl. V 1. ex MSS. credo. Callistratus IX. p. 901. a Porsono indicatus; *αἱ δὲ Αἰθιόπων χεῖρες πόρους τῶν ἀμηχάνων ἐξεῦρον.* Idem de Satyro I. p. 523. Ald. *καὶ ἄσθματος ἔνδειξιν, ἐγειρομένην οἴκοθεν ἐκ τῶν ἀμηχάνων πόρων.* ubi legendum *πόρους*. Pluralem numerum adhibet Aeschylus in simili sententia apud Schol. Aristoph. Nub. 1128. *δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι.* Utrumque locum respicit Plato Sympos. 23. p. 167. ed. Fischer. de Amore; *θηρευτὴς δεινὸς, ἀεί τινας πλέκων μηχανὰς, καὶ πόριμος.* Aelianus H. A. III. 30. *σοφώτατος ὁ κόκκυξ, καὶ πλέκειν εὐπόρους ἐξ ἀπόρων μηχανὰς δεινότατος.* Euripides Hippolyto priore, Stob. LXIII. p. 245. Grot. 570. Gesn. *ἔχω δὲ τόλμης καὶ θράσους διδάσκαλον, Ἐν τοῖς ἀμηχάνοισιν εὐπορώτατον, Ἔρωτα.* In fragmento tamen, quod Grotii margo Aeschylo tribuit, Ecl. Phys. p. 137. *ἀμαχανίας πόρον.* sed non sunt Aeschyli versus. Hyperides ap. Apsin. Art. Rhetor. p. 708. a Ruhnkenio excitatus ad Rutil. Lup. p. 10. *ταχθεὶς δὲ ἐπὶ τῇ διοι-*

ΗΦ. ἄραρεν ἥδε γ' ὠλένη δυσεκλύτως.
ΚΡ. καὶ τήνδε νῦν πόρπασον ἀσφαλῶς, ἵνα
μάθῃ σοφιστὴς ὢν Διὸς νωθέστερος.
ΗΦ. πλὴν τοῦδ' ἂν οὐδεὶς ἐνδίκως μέμψαιτό μοι.
ΚΡ. ἀδαμαντίνου νῦν σφηνὸς αὐθάδη γνάθον
στέρνων διαμπὰξ πασσάλευ' ἐῤῥωμένως.
ΗΦ. αἶ, αἶ, Προμηθεῦ, σῶν ὑπερστένω πόνων.
ΚΡ. σὺ δ' αὖ κατοκνεῖς, τῶν Διός τ' ἐχθρῶν ὕπερ
στένεις; ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτέ.
ΗΦ. ὁρᾷς θέαμα δυσθέατον ὄμμασιν.
ΚΡ. ὁρῶ κυροῦντα τόνδε τῶν ἐπαξίων.
ἀλλ' ἀμφὶ πλευραῖς μασχαλιστῆρας βάλε.
ΗΦ. δρᾶν ταῦτ' ἀνάγκη, μηδὲν ἐγκέλευ' ἄγαν.
ΚΡ. ἦ μὴν κελεύσω, κἀπιθωΰξω γε πρός.
χώρει κάτω, σκέλη δὲ κίρκωσον βίᾳ.

κήσει τῶν χρημάτων, εὗρε πόρους. Mirum est neminem adhuc exstitisse qui Alciphronem corrigeret; Ep. I. 8. p. 30. οὗτοί με κοινωνὸν ἐθέλουσι λαβεῖν τοῦ τολμήματος, πόρους ἐκ πόρων εὐμεγέθεις ὑπισχνούμενοι. Lege, πόρους ἐξ ἀπόρων, supra enim dixerat Eucolymbus, τὰ ἡμέτερα, ὡς οἶσθα, παντελῶς ἐστιν ἄπορα καὶ βίος κομιδῇ στενός. Aristarchus ap. Stob. LXIII. p. 587. = 241. de Amore, οὗτος γὰρ ὁ θεὸς καὶ τὸν ἀσθενῆ σθένειν τίθησι, καὶ τὸν ἄπορον εὑρίσκειν πόρον, ubi mallem πόρους.

60. Scholiasta Barocc. in Soph. Elect. 147. δυσκωλύτως. Error a suprascripto ε ortus, quae littera, si paullo reclinet, ω fiet: ab eadem caussa depravatus est v. 932. ubi γάμῳ pro μέγα irrepserat. "ἄρηρεν *Joann. Diacon. in Hesiod. Scut.* p. 211. *Sed* ἄραρεν δυσκωλύτως *Scholiastes a Johnsono editus ad Soph. El.* 147." R. P. Confer Suppl. 941.

62. νωθέστερος Διὸς Rob. et mox πλὴν τοῦτ'.

64. 65. Citat Scholiasta Aristoph. Ran. 826.

66. ὑπερστένω. Anastrophe figura: conf. Soph. Antig. 82. Aj. 225. 1310. Eurip. Med. 105. Hippol. 261, et apud Lycurg. in Leocrat. ubi duas praepositiones rariore modo conjungit, ἐξὸν πρὸ πάντων μίαν ὑπερδοῦναι θανεῖν. [Plutarchus T. I. p. 210. B. προκινδυνεύοντες ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ἐλευθερίας. *ED. LIPS.*]

67. σὺ δ' οὖν Colb. 1. κατ' ὀκνεῖς Ald. ὑπερ-στένεις Turn. quam disjunctionem in senariis Tragicorum non licere monet Porsonus ad Hecub. 726. οὖν pro αὖ MSS. aliqui.

68. Citat Thom. M. v. Μή.

71. Ad hunc locum provocat Thom. M. v. Μάλη.

73. ἦ μὲν hic et in v. 174. legit Scholiasta B. σε πρὸς F. K. Rob. δὲ N. Colb. 1. Porsonus in Phoen. 619. καὶ κατακτενῶ γε πρός contra Brunckium, σε ex membranis reponentem, tuetur, atque hunc locum advocat.

74. δὲ σκέλη κρίκωσον Rob. κρίκωσον etiam C. D. E. F. Φ. Scholiasta B. Prometheus, ut videtur, in rupis fissura crucifixus est, distentis manibus pedibusque ex hac in illam partem. Lucianus, qui nostrum respicit, ait, κατὰ μέσον ἐνταῦθά που ὑπὲρ τῆς φάραγγος

ΗΦ. καὶ δὴ πέπρακται τοὔργον οὐ μακρῷ πόνῳ.
ΚΡ. ἐῤῥωμένως νῦν θεῖνε διατόρους πέδας,
ὡς οὐπιτιμητής γε τῶν ἔργων βαρύς.
ΗΦ. ὅμοια μορφῇ γλῶσσά σου γηρύεται.
ΚΡ. σὺ μαλθακίζου, τὴν δ' ἐμὴν αὐθαδίαν
ὀργῆς τε τραχύτητα μὴ 'πίπλησσέ μοι.
ΗΦ. στείχωμεν, ὡς κώλοισιν ἀμφίβληστρ' ἔχει.
ΚΡ. ἐνταῦθά νυν ὕβριζε, καὶ θεῶν γέρα
συλῶν, ἐφημέροισι προστίθει. τί σοι
οἷοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλῆσαι πόνων;
ψευδωνύμως σε δαίμονες Προμηθέα
καλοῦσιν. αὐτὸν γάρ σε δεῖ Προμηθέως,
ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσει τέχνης.
ΠΡ. ὦ δῖος αἰθὴρ, καὶ ταχύπτεροι πνοαὶ,

ἀνεσταυρώσθω, ἐκπετασθεὶς τὼ χεῖρε ἀπὸ τουτουὶ πρὸς τὸ ἐναντίον. T. I. p. 186.

75. χρόνῳ E. G. F. Rob. quae lectio non temnenda. vid. Sophocl. Oed. Col. 1541.

76. πόδας Rob. Lips. 2. quod nescio an praestet. Lucianus in Prom. 2. σὺ δὲ, ὦ Ἥφαιστε, κατάκλειε, καὶ προσήλου, καὶ τὴν σφῦραν ἐῤῥωμένως κατάφερε.

77. οὐπιτιμητὶς Ald. citat Eustath. ad Odyss. I. p. 1629, 11. P. p. 1827, 46.

78. ὅ μοι ἀμορφῇ Ald. et γυρύεται. Confer Nostri Suppl. 505. μορφῆς δ' οὐχ ὁμόστολος φύσις.

79. 80. Citat Eumathius de Ismeniae et Ismenes Amor. p. 225. sed μαλακίζου, αὐθαδείαν et θρασύτητα, quod habent quoque codices nonnulli, solenni errore: vid. infra v. 194.

83. προστίθει. Vide Glossarium.

84. ἀπαλλάξαι G. Φ. quod ex glossa ortum est.

85. δαίμωνες Ald.

86. "Communes Graeci" inquit Porsonus ad Orest. 659. "dixere δεῖ σοι τοῦδε: primus, ut equidem arbitror, novavit Aeschylus Prom. 86. αὐτὸν γάρ σε δεῖ Προμηθέως." Citat Eustath. ad Odyss. Δ. p. 1497, 42. προμηθίας conj. Elmsleius. [Vid. Elmslei. ad Eurip. Bacchas v. 508. *ED. LIPS.*]

87. τρόπῳ Rob. ἐκκυλισθήσῃ Ald. Rob. Turn. Mox τύχης edd. pleraeque. Sed τέχνης Ald. Turn. et novem minimum codices, quod demum revocavi. Intellige autem Vulcani artem, qua constrinxerat Promethei membra. Exquisitius dictum librarii non ceperunt. Mira verborum similitudo in fragmento Pindari apud Apollon. Dyscol. Exc. p. 428. ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκυλίσθη νιν. Sententiam immutat Lucianus Prom. 2. ἐκεῖνο δέ γε θαυμάζω, πῶς, μάντις ὢν, οὐ προεγίγνωσκες οὕτω κολασθησόμενος. Similes paronomasias recenset Valckenaer. in Phoen. 639. cujus exemplis addi possunt hujus fabulae v. 742. Agam. 682. 705. Suppl. 46.

88. Enumeratio ex Homero adumbrata Il. Γ. 277. Ἠέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις, Καὶ ποταμοὶ, καὶ γαῖα. Διὸς pro δῖος Ald. Rob. Lucianus 5. ὦ Κρόνε, καὶ Ἰαπετὲ, καὶ σὺ, Γῆ μῆτερ, οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, οὐδὲν δεινὸν εἰργασμένος. conf. v. 1127. Recte monet Scholiasta ad

ποταμῶν τε πηγαί, ποντίων τε κυμάτων
ἀνήριθμον γέλασμα, παμμῆτόρ τε γῆ,
καὶ τὸν πανόπτην κύκλον ἡλίου καλῶ·
ἴδεσθέ μ᾽, οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός.
δέρχθηθ᾽ οἵαις αἰκείαισιν
διακναιόμενος τὸν μυριετῆ
χρόνον ἀθλεύσω. τοιόνδ᾽ ὁ νέος
ταγὸς μακάρων ἐξεῦρ᾽ ἐπ᾽ ἐμοὶ
δεσμὸν ἀεικῆ.
φεῦ, φεῦ· τὸ παρὸν, τό τ᾽ ἐπερχόμενον
πῆμα στενάχω. πῇ ποτε μόχθων
χρὴ τέρματα τῶνδ᾽ ἐπιτεῖλαι;
καίτοι τί φημι; πάντα προυξεπίσταμαι
σκεθρῶς τὰ μέλλοντ᾽, οὐδέ μοι ποταίνιον
πῆμ᾽ οὐδὲν ἥξει. τὴν πεπρωμένην δὲ χρὴ
αἶσαν φέρειν ὡς ῥᾷστα, γιγνώσκονθ᾽ ὅτι
τὸ τῆς ἀνάγκης ἔστ᾽ ἀδήριτον σθένος.
ἀλλ᾽ οὔτε σιγᾷν, οὔτε μὴ σιγᾷν τύχας
οἷόν τέ μοι τάσδ᾽ ἐστί. θνητοῖς γὰρ γέρα

hunc locum, veteres solere omnia elementa testari: rarius tamen ventos et auras invocant; Virgil. Aen. VII. 595. Ciris 407. cf. Misc. Obs. I. p. 229.

90. Toupius Em. IV. p. 89. κάχλασμα legit, infelici conjectura; καχλάζειν enim est *cachinnare*, et de strepitu dicitur.

90. "Plut. Parall. p. 1300. Oppian. Hal. IV. 354. Eurip. ap. Valcken. Phoen. 216. Plat. Rep. V. p. 665. D. Strabo p. 501. D." Musgr.

91. πάνοπτον Stanleius. πανόπτην tuetur Ruhnkenius ad Hymn. Cer. 62. et citat Choeph. 985. Confer Suppl. 301.

93. ἀνίαισι Rob.

95. ἀεθλεύσω Rob.

97. ἀοικῆ Ald.

98. αἶ αἶ Ald. Rob. Turn. φεῦ, φεῦ, quod primus edidit Porsonus, exhibent Med. Ar. Colb. 1. M. 2. E. G. Schol. Γ.

99. πεῖ Ald. ποῖ Rob.

100. τέρμα Ald. Rob. τέρμα τοίωνδ᾽ conjicit Elmsleius; quia longe usitatius est τέρμα numero singulari. Vulgatum tamen defendi posse monet ex v. 731. In hoc loco malim τέρμα τι τῶνδ᾽. ἐπετεῖλαι Ald. ἔτι τεῖλαι Colb. 2. Confer v. 191.

101. Soph. Oed. Col. 732. καίτοι τί φωνῶ;

102. τορῶς Φ. e glossa. μέλλοντα Ald. Rob. Turn.

104. ῥᾶστα Ald. Rob. γινώσκονθ᾽ Ald. Rob. γινώσκοντα Turn. γιγνώσκονθ᾽ Brunckius, Porsonus, Schutzius. γιγνώσκω et γίγνομαι veteris Atticae scripturam esse, docent Moeris p. 482. Valckenaer. ad Phoeniss. 1396. Fallitur Eustathius ad Iliad. Π. p. 1064, 2. qui recentioris Atticismi esse ait.

105. Citant Moschophulus in MS. apud Fabricii Bib. Gr. XII. p. 306. et Theodorus Hyrtacenus Epp. 8. et 45.

πορῶν, ἀνάγκαις ταῖσδ' ἐνέζευγμαι τάλας.
ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρὸς
πηγὴν κλοπαίαν, ἣ διδάσκαλος τέχνης
πάσης βροτοῖς πέφηνε, καὶ μέγας πόρος.
τοιάσδε ποινὰς ἀπλακημάτων τίνω,
ὑπαίθριος δεσμοῖσι πασσαλευτὸς ὤν.
ἆ, ἆ, ἔα, ἔα.
τίς ἀχὼ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγὴς,
θεόσυτος, ἢ βρότειος, ἢ κεκραμένη;
ἵκετο τερμόνιον ἐπὶ πάγον,
πόνων ἐμῶν θεωρὸς, ἢ τί δὴ θέλων;
ὁρᾶτε δεσμώτην με δύσποτμον θεὸν,
τὸν Διὸς ἐχθρὸν, τὸν πᾶσι θεοῖς
δι' ἀπεχθείας ἐλθόνθ', ὁπόσοι
τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσοιχνοῦσιν,
διὰ τὴν λίαν φιλότητα βροτῶν.

108. ὑπέζευγμαι edd. ἐπέζευγμαι C. G. Colb. 2. ἐνέζευγμαι Med. Guelph. D. N. Codd. apud H. Steph. quod malim ob v. 597. τί ποτε ταῖσδ' ἐνέζευξας ἐν πημοναῖσιν; namque earundem vocum repetitionem Aeschylus data opera sectari videtur.

109. θηράσας conjicit Canterus. ναρθηκοπλήρωτον δ' ἐγὼ θηρῶ Aurat.

111. πᾶσι et πέφυκε Ald. Rob. πέφυκε Turn. πᾶσι E. F. πέφηνε decem codices, quod receperunt Brunckius, Porsonus, Schutzius.

112. τοιῶνδε Stanleius contra codicum et edd. consensum. ἀμπλακημάτων Ald. Rob. Turn. et MSS. ἀπλακημάτων post Porsonum edidi; qui tamen in Phoeniss. 23. dedit ἀμπλάκημα. Alterum vero, prout antiquius, in Aeschylo scribendum duxi. ἀπλάκημα, quod Porsonus edidit Eumen. 932. metro necessarium est: in Euripidis Iph. A. 124. legitur a V. D. λέκτρων ἀπλακών, quemadmodum in Alcest. 247. dedit Gaisfordius post G. Wakefield. ὅστις ἀρίστης ἀπλακὼν ἀλόχου. Hermannus de Emend. Gr. Grammat. p. 18. μ omitti vult, ubi syllaba corripitur, retineri ubi producitur. Vid. ad Agam. 536.

113. Malim ὑπαιθρίοις. πασσαλευμένος Ald. Med. E. Ar. πεπασσαλευμένος Rob. ὢν deest in Colb. 1. 2. M. 1. 2. G. Ox.

116. "R. P. † θεόσυτος. In hac fabula, 643. Metro Iamb. θεόσσυτον χειμῶνα, καὶ διαφθορὰν Μορφῆς." Burneius. Sed κραιπνόσυτον v. 278. κεκραμμένη Ald. Rob. Conf. v. 790. θέορτον, ἢ βρότειον.

120. θεοῖσι. Ald. Rob.

122. εἰσοιχνεῦσι Ald. Turn. qui cum Robortello, ν paragogicum plerumque omittunt; quod semel monuisse satis est. εἰσιχνεῦσι Rob. εἰσοιχνεῦσιν in priore hujus fabulae editione prae incuria reliqui; ubique enim formas Ionicas exauctoratas velim. [Sed parum interest]. Locutio Homerica est Διὸς αὐλήν. Od. Δ. 74. ubi Eustathius hunc versum citat: sequitur Euripides Hippol. 68. αὐλὰν Ζανός.

125. τῶν βροτῶν Ald. Rob.

φεῦ, φεῦ, τί ποτ' αὖ κινάθισμα κλύω
πέλας οἰωνῶν; αἰθὴρ δ' ἐλαφραῖς
πτερύγων ῥιπαῖς ὑποσυρίζει.
πᾶν μοι φοβερὸν τὸ προσέρπον.

ΧΟΡΟΣ.

μηδὲν φοβηθῇς. φιλία — στροφὴ α'.
γὰρ ἥδε τάξις πτερύγων
θοαῖς ἁμίλλαις προσέβα
τόνδε πάγον, πατρῴας
μόγις παρειποῦσα φρένας.
κραιπνοφόροι δέ μ' ἔπεμψαν αὖραι·
κτύπου γὰρ ἀχὼ χάλυβος
διῇξεν ἄντρων μυχὸν, ἐκ δ'
ἔπληξέ μου
τὰν θεμερῶπιν αἰδῶ· σύ-
θην δ' ἀπέδιλος ὄχῳ πτερωτῷ.

ΠΡ. ~~αἶ, αἶ, αἶ, αἶ,~~
τῆς πολυτέκνου Τηθύος ἔκγονα,
τοῦ περὶ πᾶσάν θ' εἱλισσομένου
χθόν' ἀκοιμήτῳ ῥεύματι παῖδες
πατρὸς Ὠκεανοῦ, δέρχθητ', ἐσίδεσθ',

124. ἂν pro αὖ Φ. κινάθυσμα Ald.

128. Scholiasta Anacreontica haec vocat, quibus Tragicos usos esse ait ἐν τοῖς θρηνητικοῖς· ὡς καὶ Σοφοκλῆς Τηροῖ. H. Steph. reponit Τηρεῖ: sed Porsonus corrigit Τυροῖ, et in fragmento apud Scholiastam legit οὐδ' αὖ μ' ἐάσεις μεθόντ' οἴκαδ' ἀπελθεῖν. Meisneri conjecturas prudens taceo.

130. θεαῖς Ald.

133. „Nonnus II. p. 23." R. P.

134. κτύπον Ald.

135. διῇξε, μυχὸν Turn. διῇξεν Ald. Rob. ἀντρῶν μυχὸν D. E. G. M. 1. 2. N. Schol. B.

137. θερμερῶπιν Ald. Rob. θερρόδῶπιν Turn. θερμῶπιν Colb. 1. θεμερῶπιν Steph. quod restituit Bentleius in Epist. ad Mill. p. 66. Stoeberus ad Thom. Mag. v. ἐκπλήττω, actum egit.

138. ἀπέδιλλος Ald.

139. αἶ, αἶ, bis tantum Ald. Rob. Turn. quater Heathius ex Cod. B.

140. πολυτέχκου Ald.

141. τ' ἐλισσομένου Ald. Rob.

140. 141. Similes sunt pleonasmi in Eurip. Iph. T. 239. Ἀγαμέμνονος παῖ, καὶ Κλυταιμνήστρας τέκος. Alcest. 512. Χαῖρ', ὦ Διὸς παῖ, Περσέως τ' ἀφ' αἵματος. i. e. *Jovis et Alcmenae fili*. Hippol. 10. Ὁ γάρ με Θησέως παῖς, Ἀμαζόνος τόκος. Soph. Antig. 115. Καδμείας νύμφας ἄγαλμα, καὶ Διὸς βαρυβρεμέτα γένος.

143. δέρχθητ' ἐσίδεσθέμ' Ald. Rob. C. E. K. M. 1. 2. Colb. 2. Ar. Ox. δέρχθητ' εἰσίδεσθεμ' Med. δέρχθητ' ἐσίδεσθ' Turn. atque ita

οἵῳ δεσμῷ προσπορπατὸς,
τῆσδε φάραγγος σκοπέλοις ἐν ἄκροις
φρουρὰν ἄζηλον ὀχήσω.

ΧΟ. λεύσσω, Προμηθεῦ· φοβερὰ δ' ἀντιστρ. ά.
ἐμοῖσιν ὄσσοις ὀμίχλα
προσῆξε πλήρης δακρύων,
σὸν δέμας εἰσιδούσα
πέτραις προσαναινόμενον,
ταῖσδ' ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις·
νέοι γὰρ οἰακονόμοι
κρατοῦσ' Ὀλύμπου· νεοχμοῖς
δὲ δὴ νόμοις
Ζεὺς ἀθέτως κρατύνει, τὰ
πρὶν δὲ πελώρια νῦν αἰστοῖ.

ΠΡ. εἰ γάρ μ' ὑπὸ γῆν, νέρθεν θ' Ἅιδου
τοῦ νεκροδέγμονος, εἰς ἀπέραντον
τάρταρον ἧκεν, δεσμοῖς ἀλύτοις
ἀγρίοις πελάσας, ὡς μήτε θεὸς,
μήτε τὶς ἄλλος τοῖσδ' ἐγεγήθει.

Porsonus; sed obelo notat. Butlerus pronomen irrepsisse putat: ego potius praepositionem otiosam esse judicabam, atque ideo cum G. Burgesio ejeci: hodie vero, in Turnebi lectione, cum Hermanno acquiesco. Cf. var. lectt. in 226. 1085.

145. ἄκραις Ald.

147. λεύσω Ald.

149. δακρύων σὸν δέμας bis in Aldina repetuntur.

150. εἰσιδούσῃ Ald. Rob. Porsonus et alii. Doricam formam e Turnebo et Cod. N. restitui. εἰσιδοῦσι Schol. B.

151. πέτρᾳ Ald. D. πέτρης Φ.

152. ταῖς Ald. Rob. Turn. Φ. ἀδαμαντοδέτοις Ald. Rob.

153. οἰκονόμοι κρετοῦσ' Ald.

155. δὲ omittit Turnebus, ceterique ante Porsonum editores: sed δὲ δὴ Ald. Rob. et duodecim minimum MSS. metro postulante; non repugnante, quod ait Schutzius.

156. ἀθέσμως Ald. Rob. Turn. ἀθέτως restituit Bentleius Ep. ad Mill. p. 66. ex Hesychio, Ἀθέτως· ἀθέσμως· οὐ συγκατατεθειμένως. Αἰσχύλος Προμηθεῖ Δεσμώτῃ.

158. νέρθεν θ' Turn.

159. κεκροδ. Ald.

160. ἧκε Ald. Rob. Turn.

161. ἀγρίως Edd. omnes: obelo notat Porsonus. ἀγρίοις Med. G. Colb. 1. N. MSS. apud Stephanum; quod verum puto: infra v. 182. πρὶν ἂν ἐξ ἀγρίων δεσμῶν χαλάσῃ. μήποτε θεὸς Ald. Rob. et codices nonnulli. Nescio an huc respexerit Porphyrius in Epist. ad Anebon. Aegypt. p. 8, 7. ed. Gale. δεσμοῖς ἀλύτοις ἀνάγκης. vid. infra v. 1088. ἀλύτως Elmsleius.

162. ἐπεγήθει Ald. Turn. ἐπιγεγήθῃ Rob. ἐπεγεγήθει D. E. ἐπιγήθῃ Guelph. Φ. Secutus sum Elmsleium, qui in Censura prioris nostrae editionis ἐγεγήθει reponendum esse monuit, primam versus partem infeliciter tentans.

νῦν δ' αἰθέριον κίνυγμ' ὁ τάλας
ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα.
ΧΟ. τίς ὧδε τλησικάρδιος στροφὴ β'.
θεῶν, ὅτῳ τάδ' ἐπιχαρῆ;
τίς οὐ συνασχαλᾷ κακοῖς
τεοῖσι, δίχα γε Διός; ὁ δ' ἐπικότως ἀεὶ
θέμενος ἄγναμπτον νόον
δάμναται οὐρανίαν
γένναν· οὐδὲ λή-
ξει πρὶν ἂν ἢ κορέσῃ κέαρ, ἢ παλάμᾳ τινὶ
τὰν δυσάλωτον ἕλῃ τὶς ἀρχάν.
ΠΡ. ἦ μὴν ἔτ' ἐμοῦ, καίπερ κρατεραῖς
ἐν γυιοπέδαις αἰκιζομένου,
χρείαν ἕξει μακάρων πρύτανις,
δεῖξαι τὸ νέον βούλευμ', ὑφ' ὅτου
σκῆπτρον τιμάς τ' ἀποσυλᾶται.
καί μ' οὔτε μελιγλώσσοις πειθοῦς

163. Eustath. ad Il. Δ. p. 472, 44. κίνυγμα τάλας Elmsleius.

164. ἐχθροῖσιν Rob. ἐπίχαρμα Ald. Rob. D. N. Colb. 1. Ox., ἐπιχάρματα E. K. ἐπίχαρμα defendi possit, modo ita interpungas, νῦν δ' αἰθέριον κίνυγμ' ὁ τάλας, Ἐχθροῖς ἐπίχαρμα, πέπονθα. cui simillimum illud Theognidis v. 1103. Οἴμοι ἐγὼ δειλός· καὶ δὴ κατάχαρμα μὲν ἐχθροῖς, Τοῖς δὲ φίλοισι πόνος, δεινὰ παθών, γενόμην. Il. K. 193. μὴ χάρμα γενώμεθα δυσμενέεσσι. Eurip. Herc. F. 458. Ἔτεκον μὲν ὑμᾶς, πολεμίοις δ' ἐθρεψάμην Ὕβρισμα, κἀπίχαρμα, καὶ διαφθοράν. Theocrit. B. 20. Ἦ ῥά γέ τοι μυσαρὰ, καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι; Pers. 1035. χάρματα δ' ἐχθροῖς. Sed vulgatum praestat. Confer Valcken. ad Phoeniss. 1549.

165. Videtur adumbratum esse ex Homerico τίς ἂν τάδε γηθήσειεν; Il. I. 77.

167. ξυνασκαλᾷ Ald. Rob. Forma vetus ἀσχαλάω pro ἀσχάλλω occurrit Iph. A. 925. Orest. 755. Archiloch. Stobaei p. 107. notante Porsono ad Orest. quibus locis adjicias v. 251. hujus fabulae.

168. δίχα γ' ἑνὸς Colb. 1. N.

169. Porsonus in Orest. 248. confert scolium apud Athen. XV. p. 695. καθαρὸν θεμένη νόον. quod Stanleius quoque contulerat. Tyrtaeus apud Stob. L. p. 189. Grot. ἐχθρὰν μὲν ψυχὴν θέμενος. Locutio ab Homero fluxit Il. I. 625. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν. Monendi sunt tirones ἀεὶ non cum voce θέμενος, sed cum δάμναται capiendum esse.

173. τὴν et ἀρχὴν Ald. Rob.

174. ἀπ' ἐμοῦ Med.

179. καίτοι μ' οὔτι Ald. καί μ' οὔτοι Rob. καίτοι μ' οὐ Turn. καί μ' οὔτι M. 1. 2. Ox. Φ. perpetua confusio inter τοι et τι; vid. Valcken. ad Phoeniss. 455. μελιγλώσσης codd. aliqui, quod non est Graecum. "MS. Oxon. καί μ' οὔτι. lege καί μ' οὔτε. confer 244. 5. (252. 3.) 260. 1. (268. 9.) Eurip. Orest. 293. ἐγώ θ' ὁ τλήμων, ut legendum est pro ἐγὼ δ', utque edere debebat Brunckius ex Marklandi emenda-

ἐπαοιδαῖσιν θέλξει, στερεάς τ'
οὔποτ' ἀπειλὰς πτήξας, τόδ' ἐγὼ
καταμηνύσω, πρὶν ἂν ἐξ ἀγρίων
δεσμῶν χαλάσῃ, ποινάς τε τίνειν
τῆσδ' αἰκείας ἐθελήσῃ.
ΧΟ. σὺ μὲν θρασύς τε, καὶ πικραῖς ἀντιστρ. β'.
δύαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾷς,
ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς.
ἐμὰς δὲ φρένας ἐρέθισε διατόρος φόβος·
δέδια δ' ἀμφὶ σαῖς τύχαις,
πᾷ ποτε τῶνδε πόνων
χρή σε τέρμα κέλ-
σαντ' ἐσιδεῖν. ἀκίχητα γὰρ ἤθεα, καὶ κέαρ
ἀπαράμυθον ἔχει Κρόνου παῖς.
ΠΡ. οἶδ' ὅτι τραχὺς καὶ παρ' ἑαυτῷ
τὸ δίκαιον ἔχων Ζεύς. ἀλλ' ἔμπας
μαλακογνώμων
ἔσται ποθ', ὅταν ταύτῃ ῥαισθῇ·

tione." R. P. Adjicias Sophocl. Antig. 763. Eurip. Hecub. 1218. Hippol. 304.

180. ἐπ' ἀοιδαῖσι Ald. ἐπαοιδαῖς Rob.

183. τε μοι τίνειν Ald. Rob. M. 1.

184. αἰτίας Rob. αἰκίας ceteri. αἰκείας Elmsleius. post αἰκίας Colb. 1. N. inserunt καὶ μαστίξεως.

188. ἐρέθισε Elmsleius cum Turn. ceteri ἠρέθισε.

189. "R. P. † γὰρ ἀμφί. Quod receptum, δέδια δ' pro δέδια γάρ, ex monitu est ipsius R. P." Burnerius. δέδια γὰρ Ald. Rob. Turn. δὲ in gemella locutione adhibet Sophocl. Oed. Col. 1468. ἔπτηξα θυμόν.... τί μὰν ἀφήσει τέλος; δέδια δ'. — σὰς τύχας Qx.

190. ὄπη Ald. ὅποι Rob. ὅπα octo MSS.

191. τέρμ' ἀκέλσαντ' Ald.

193. οὐ παράμυθον Med. C. L. Ox. sed antiqui poetae α privativum aliquando produxerunt, et in voce ἀθάνατος semper, notante Porsono ad Med. 139. Etym. M. p. 44, 49. τὸ γὰρ τῆς στερήσεως ἄλφα, ἀεὶ ἐν συστολῇ παραλαμβάνεται, πλὴν τοῦ ἀθάνατος καὶ ἀκάματος, quorum primas ab Homero semper produci notat Eustath. ad Il. Δ. p. 142, 26. Sed in aliis etiam vocibus idem eum fecisse crediderim; ἀπόλεμος ubique apud Homerum rescribendum suspicor. Sic ἀπάλαμον Hesiod. Op. I. 20. Strabo IX. p. 419. B. ἐκτετάσθαι δὲ τὴν πρώτην συλλαβὴν (τοῦ Πύθια) ὡς ἐπὶ τοῦ ἀθανάτου καὶ ἀκαμάτου.

194. θρασύς τε Ald. θραχύς τε Rob. θραχὺς Turn. θρασὺς Colb. 2. K. Φ. sic v. 80. θρασύτητα M. 1. 2. "*Eurip. Supp.* 441. *Sext. Empiric. adv. Mathem.* II. 51. μηδενὸς γὰρ ἐπιστατοῦντος νόμου, ἕκαστος ἐν χειρὶ τὸ δίκαιον εἶχε." R. P. Euripidis locum videas in Glossario. Cf. Eustath. ad Il. Β. p. 201, 20.

195. ἔμπας, οἴω Ald. Rob.

197. τόθ' G. ῥεχθῇ varia lectio in A. B. Φ.

τὴν δ' ἀτέραμνον στορέσας ὀργὴν,
εἰς ἀρθμὸν ἐμοὶ καὶ φιλότητα
σπεύδων σπεύδοντι πόθ' ἥξει.
ΧΟ. πάντ' ἐκκάλυψον καὶ γέγων' ἡμῖν λόγον,
ποίῳ λαβών σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάματι,
οὕτως ἀτίμως καὶ πικρῶς αἰκίζεται;
δίδαξον ἡμᾶς, εἴ τι μὴ βλάπτει λόγῳ.
ΠΡ. ἀλγεινὰ μέν μοι καὶ λέγειν ἐστὶν τάδε,
ἄλγος δὲ σιγᾷν, πανταχῇ δὲ δύσποτμα.
ἐπεὶ τάχιστ' ἤρξαντο δαίμονες χόλου,
στάσις τ' ἐν ἀλλήλοισιν ὠροθύνετο —
οἱ μὲν θέλοντες ἐκβαλεῖν ἕδρας Κρόνον,
ὡς Ζεὺς ἀνάσσοι δῆθεν, οἱ δὲ τοὔμπαλιν
σπεύδοντες, ὡς Ζεὺς μήποτ' ἄρξειεν θεῶν —
ἐνταῦθ' ἐγὼ τὰ λῷστα βουλεύων, πιθεῖν
Τιτᾶνας, Οὐρανοῦ τε καὶ Χθονὸς τέκνα,
οὐκ ἠδυνήθην· αἱμύλας δὲ μηχανὰς
ἀτιμάσαντες καρτεροῖς φρονήμασιν,
ᾤοντ' ἀμοχθὶ πρὸς βίαν τε δεσπόσειν.
ἐμοὶ δὲ μήτηρ οὐχ ἅπαξ μόνον Θέμις,
καὶ Γαῖα, πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία,
τὸ μέλλον ᾗ κραίνοιτο προυτεθεσπίκει.
ὡς οὐ κατ' ἰσχὺν, οὐδὲ πρὸς τὸ καρτερὸν

198. στορέσας τ' Rob. "*Suid. v. Διογένης. J. Fr. Gronov. Obs.* III. 22. p. 636." R. P. Aeliani locus apud Suidam hic est; *ἀκούσας τοίνυν ὁ Διογένης ταῦτα, τὸν μὲν θυμὸν κατεστόρεσεν.*

199. εἰς ἀριθμὸν Ald. Rob. "*Callim. Fr.* 199. *Homerid. H. in Merc.* 521. *Ruhnken. Ep. Crit.* I. p. 28." R. P.

204. βλάπτῃ Ald. Rob. Turn.

205. Vid. supra 106. Aristoph. Lys. 713. ἀλλ' αἰσχρὸν εἰπεῖν, καὶ σιωπῆσαι βαρύ. Vell. Paterc. II. 18. *Vir neque silendus, neque dicendus sine cura.*

206. πανταχοῦ Φ. δύσποτμος F. K. confer nostri Suppl. 376.

209. ἕδρης Ald. et codices nonnulli, quod malunt Brunckius, Schutzius et Butlerus.

210. ἀνάσσῃ Ald.

212. ἐντεῦθεν C. H. ἐνθεῦτ' E. ἄριστα C. H Colb. 1.

214. δέ μου Rob.

216. ἀμοχθεὶ Ald. Rob. Turn. ἀμοχθὶ Med. recte, ut opinor; confer quae in Glossario dixi.

217. Tzetz. ad Hesiod. Op. 9. ἐμὴ C. M. 2. Colb. 1. 2. Φ.

218. ἀλλὰ καὶ γαῖα Ald. Hunc versum Schutzius spurium esse judicat, sed jure defendit Butlerus.

219. Vulgo προὐτεθέσπικει, sed nescio quare spiritus in hujusmodi crasibus servetur, ideoque e m. posthac delebo. κράνοιτο Elm

χρείῃ, δόλῳ δὲ τοὺς ὑπερσχόντας κρατεῖν.
τοιαῦτ' ἐμοῦ λόγοισιν ἐξηγουμένου,
οὐκ ἠξίωσαν οὐδὲ προσβλέψαι τὸ πᾶν.
κράτιστα δή μοι τῶν παρεστώτων τότε
ἐφαίνετ' εἶναι, προσλαβόντα μητέρα,
ἑκόνθ' ἑκόντι Ζηνὶ συμπαραστατεῖν.
ἐμαῖς δὲ βουλαῖς Ταρτάρου μελαμβαθὴς
κευθμὼν καλύπτει τὸν παλαιγενῆ Κρόνον,
αὐτοῖσι συμμάχοισι. τοιάδ' ἐξ ἐμοῦ
ὁ τῶν θεῶν τύραννος ὠφελημένος,
κακαῖσι ποιναῖς ταῖσδέ μ' ἀντημείψατο.
ἔνεστι γάρ πως τοῦτο τῇ τυραννίδι
νόσημα, τοῖς φίλοισι μὴ πεποιθέναι.
ὃ δ' οὖν ἐρωτᾶτ', αἰτίαν καθ' ἥντινα
αἰκίζεταί με, τοῦτο δὴ σαφηνιῶ.
ὅπως τάχιστα τὸν πατρῷον εἰς θρόνον
καθέζετ', εὐθὺς δαίμοσιν νέμει γέρα

221. χρὴ ἢ Ald. Turn. χρεῖ' ἢ Rob. χρείῃ restituit Dawesius: similiter variatur Sophocl. Antig. 884. ὑπερέχοντας Ald. Rob. ὑπερέξοντας Turn. Canter. ὑπερσχόντας Porsonus. Aoristum postulat sensus.

222. ἐξισουμένου Rob.

224. κράτιστον Rob. δὲ Ald. Conf. Aristoph. Equit. 30. Κράτιστα τοίνυν τῶν παρόντων ἐστὶ νῷν Θεῶν ἰόντε προσπεσεῖν του πρὸς βρέτας. Vide Glossarium.

225. προσλαβόντι Ald. Rob. Turn. προσλαβόντα N. Cant. 1. Brunckius, Porsonus; qui in Eurip. Med. 658. ἀνοίξαντα pro ἀνοίξαντι restituerunt. Idem in Rhadamantho ap. Stob. Flor. p. 269. Grot. ἄλλῳ δ' ἀρέσκει μηδὲν ὑγιὲς ἐκ φρενῶν Λέγοντι, πείθειν τοὺς πέλας τόλμῃ κακῇ. Sed in Eclog. p. 177. Grot. ubi eadem exstant, recte legitur λέγοντα. vide Brunck. ad Apoll. Rh. I. 356. Koen. ad Gregor. p. 33. Duker. ad Thucyd. IV. 3. Constructio Herodoto familiaris: vid. I. 3, 19. IV. 81, et confer notata ad Agam. 1022.

227. μελεμβαθὴς Ald. μελεμβαφὴς Rob. μελαμβαθὺς Turn. Codices inter haec et μελαμβαθὴς variant: similis confusio in Euripidis Phoeniss. 1024. vid. infra 1065. et Glossarium in voce.

231. ἐξημείψατο edd. ἀντημείψατο Ar. M. 2. quod in textum demum recepi. Theb. 1049. κακοῖσιν ἀντημείβετο. Choeph. 121. τὸν ἐχθρὸν ἀνταμείβεσθαι κακοῖς. Archilochus ap. Theophil. ad Autolyc. p. 195. ἓν δ' ἐπίσταμαι μέγα, Τὸν κακῶς τι δρῶντα δεινοῖς ἀνταμείβεσθαι κακοῖς.

232. Eurip. Hipp. 7. ἔνεστι γὰρ δὴ κἀν θεῶν γένει τόδε.

234. ἐρωτᾶτέ μ' Ald. M. 1. ἐρωτᾶτ' ἐμ' Rob.

237. Brunckius ἐκαθέζετ', sed vide Porsonum Suppl. Praef. ad Hec. p. xvii. Stanleium, Heathium, et Butlerum offendit temporum mutatio, quae tamen satis frequens est. Pers. 500. ἐπεὶ δὲ πολλὰ θεοκλυτῶν ἐπαύσατο, Κρυσταλλοπῆγα διὰ πόρον στρατὸς περᾷ. Eurip. Iph. T. 940. ἐπεὶ τὰ μητρὸς ταῦθ', ἃ σιγῶμεν, κακὰ Εἰς

ἄλλοισιν ἄλλα, καὶ διεστοιχίζετο
ἀρχήν· βροτῶν δὲ τῶν ταλαιπώρων λόγον
οὐκ ἔσχεν οὐδέν', ἀλλ' ἀϊστώσας γένος
τὸ πᾶν, ἔχρῃζεν ἄλλο φιτῦσαι νέον.
καὶ τοισίδ' οὐδεὶς ἀντέβαινε πλὴν ἐμοῦ.
ἐγὼ δ' ἐτόλμησ'· ἐξερυσάμην βροτοὺς
τοῦ μὴ διαῤῥαισθέντας εἰς Ἅϊδου μολεῖν.
τῷ τοι τοιαῖσδε πημοναῖσι κάμπτομαι,
πάσχειν μὲν ἀλγειναῖσιν, οἰκτραῖσιν δ' ἰδεῖν.
θνητοὺς δ' ἐν οἴκτῳ προθέμενος, τούτου τυχεῖν
οὐκ ἠξιώθην αὐτὸς, ἀλλὰ νηλεῶς
ὧδ' ἐῤῥύθμισμαι, Ζηνὶ δυσκλεὴς θέα.
ΧΟ. σιδηρόφρων τε κἀκ πέτρας εἰργασμένος,

χεῖρας ἦλθε, μεταδρομαῖς Ἐρινύων, Ἐλαυνόμεσθα φυγάδες. ubi legitur ἠλαυνόμεσθα. Cf. ibid. v. 78. Helen. 12. Nostrum respicere videtur Plutarchus Consol. ad Apollon. p. 194 καθ' ὃν χρόνον ὁ Ζεὺς ἔνεμε τοῖς δαίμοσι τὰς τιμάς. idem factum memorat Aesopus in brevi fabella apud Plutarch. Consol. ad Uxor. p. 1082. τοῦ Διὸς τὰς τιμὰς διανέμοντος τοῖς θεοῖς, ᾔτει καὶ τὸ Πένθος. ἔδωκεν οὖν αὐτῷ, παρὰ δὲ τοῖς αἱρουμένοις μόνοις καὶ θέλουσι. Confer Hesiod. Theog. 73.

239. ταλαιπόρων Ald. Rob.

241. φυτῆσαι Ald. φυτεῦσαι Rob. contra metrum.

242. τοῖσιν edd. et MSS. τοισίδ' Elmsleius, qui notat has voces passim permutari, ut in Eurip. Med. 1294.

243. ἐγὼ δὲ τόλμης Ald. Rob. Turn. τόλμησ' Med. Schol. B. Steph. unde Valcken. ad Phoeniss. 856. veram lectionem restituit, quae in Cod. F. totidem literis exarata est. ὁ τολμῆς M. 1. Ven. 2. ἐξελυσάμην Rob. Eurip. Alcest. 11. ὃν θανεῖν ἐῤῥυσάμην.

244. τὸ Rob. Med. Φ. Verbis negandi et impediendi μὴ adjici notissimum est: vid. Herman. ad Viger. not. 271. quod tamen non constanter factum est. Eurip. Heracl. 661. τίς νιν εἶργε συμφορὰ Σὺν σοὶ φανέντα δεῦρ' ἐμὴν τέρψαι φρένα; Soph. Oed. T. 129. εἶργε τοῦτ' ἐξειδέναι. cf. Ajac. 70. Herod. V. 92. οἶκτός τις ἴσχει ἀποκτεῖναι. Vid. Schaefer. ad Dionys. Hal. p. 141. et ad L. Bos. p. 555. et omnino Hermannum de Pleonasmo pp. 218.—220. Notabile exemplum est Eurip. Ion. 391. πρὸς θεοῦ Κωλυόμεσθα μὴ μαθεῖν ὃ βούλομαι, ubi observanda quoque numerorum enallage.

245. τοι omittit Ald. τῷ ταῖς Med. κνάπτομαι Musgravius conjecerat in margine libri sui.

246. αἰγειναῖσιν Rob.

248. Edd. et MSS. ἀλλ' ἀνηλεῶς. Quod dedi, ex Elmsleii monitu est, qui contulit Choeph. 240. καὶ τῆς τυθείσης νηλεῶς ὁμοσπόρου. supra 42. ἀεί γε δὴ νηλὴς σύ. cf. Gloss.

249. Cod. D. virgulam post Ζηνὶ habet, ἐῤῥύθμισμαι Ζηνί. Obiter corrigendus est Schol. A. τῶν δὲ μέσων τὸ ῥυθμίζειν ἐστίν. lege μέτρων. [Recte se habet μέσων, "mediam significationem habentium." *Dobraeus.*]

250. Eustath. ad Od. Ψ. p. 1940, 57. Pindarus apud Athen. XIII. p. 601. Ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται, ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδάρου κεχάλκευται μέλαιναν καρδίαν ψυχρᾷ φλογί.

ὅστις, Προμηθεῦ, σοῖσιν οὐ ξυνασχαλᾷ
μόχθοις· ἐγὼ γὰρ οὔτ' ἂν εἰσιδεῖν τάδε
ἔχρῃζον, εἰσιδοῦσά τ' ἠλγύνθην κέαρ.
ΠΡ. καὶ μὴν φίλοις ἐλεινὸς εἰσορᾶν ἐγώ.
ΧΟ. μή πού τι προὔβης τῶνδε καὶ περαιτέρω;
ΠΡ. θνητούς γ' ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον.
ΧΟ. τὸ ποῖον εὑρὼν τῆσδε φάρμακον νόσου;
ΠΡ. τυφλὰς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας κατῴκισα.
ΧΟ. μέγ' ὠφέλημα τοῦτ' ἐδωρήσω βροτοῖς.
ΠΡ. πρὸς τοῖσδε μέντοι πῦρ ἐγώ σφιν ὤπασα.
ΧΟ. καὶ νῦν φλογωπὸν πῦρ ἔχουσ' ἐφήμεροι;
ΠΡ. ἀφ' οὗ γε πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας.
ΧΟ. τοιοῖσδε δή σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάμασιν
αἰκίζεταί τε, κοὐδαμῇ χαλᾷ κακῶν;
οὐδ' ἔστιν ἄθλου τέρμα σοι προκείμενον;
ΠΡ. οὐκ ἄλλο γ' οὐδέν, πλὴν ὅταν κείνῳ δοκῇ.
ΧΟ. δόξει δὲ πῶς; τίς ἐλπίς; οὐχ ὁρᾷς ὅτι
ἥμαρτες; ὡς δ' ἥμαρτες, οὔτ' ἐμοὶ λέγειν
καθ' ἡδονὴν, σοί τ' ἄλγος. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
μεθῶμεν· ἄθλου δ' ἔκλυσιν ζήτει τινά.
ΠΡ. ἐλαφρὸν, ὅστις πημάτων ἔξω πόδα
ἔχει, παραινεῖν νουθετεῖν τε τὸν κακῶς

253. ἀλγύνθην Ald. Rob. Turn.

254. ἐλεεινὸς Ald. Rob. Turn. Atticos ἐλεινός tantum usurpare monet Porsonus Praef. ad Hecub. p. vii.

255. οὐ μήν τοι Colb. 1.

256. θνητοὺς ἔπαυσα Ald. Rob. Turn. quos sequitur Hermannus Obs. Crit. p. 5. θνητούς γ' Lips. 2. Pors. *Imo; mortales*, etc. Nicephor. ad Synes. p. 406. prave μόνον exhibet, et mox κατοικίσας, haud male; ita quoque Schol. A. "*Plato Gorg.* 523. *D.* (290.)" R. P.

261. φλογοπὸν Ald.

265. οὐδὲν Rob.

266. ἐκείνῳ Ald. δοκεῖ Rob.

270. ἄθλον Ald. ἄθλων Rob. Turn. Porson. ἄθλου Med. Colb. 2. G. K. M. 1. 2. Φ. Schol. B. Ald. marg. recte. cf. v. 65.

272. νουθεθεῖν Ald. τοὺς κακῶς πράσσοντας omnes MSS. et edd. Porsonus obelo notat, πράσσοντας· τὸ δὲ ταῦθ' ἅπαντ' ἠπιστάμην Elmsleius. Heathii correctionem, quam et Stanleius quoque in curis posterioribus notarat, in textum recepi. Locum mihi indicavit Gaisfordius e Phrynichi Apparatu Sophist. MS. qui hanc emendationem defendere videtur. ἐλαφρὸν παραινεῖν τῷ κακῶς πεπραγότι. ἐλαφρὸν σημαίνει τὸ ῥᾴδιον καὶ κοῦφον. Terent. Andr. II. i. 11. *Facile omnes quum valemus recta consilia aegrotis damus.* Quod ex Menandri versu expressum fuisse notat Muretus V. L. I. 9. Ὑγιὴς νοσοῦντα ῥᾷστα πᾶς τις νουθετεῖ.

ἐμὰς ἀφῖξαι, καὶ ξυνασχαλῶν κακοῖς;
δέρκου θέαμα, τόνδε τὸν Διὸς φίλον,
τὸν ξυγκαταστήσαντα τὴν τυραννίδα,
οἵαις ὑπ' αὐτοῦ πημοναῖσι κάμπτομαι.
ΩΚ. ὁρῶ, Προμηθεῦ, καὶ παραινέσαι γέ σοι
θέλω τὰ λῷστα, καίπερ ὄντι ποικίλῳ.
γίγνωσκε σαυτὸν, καὶ μεθάρμοσαι τρόπους
νέους· νέος γὰρ καὶ τύραννος ἐν θεοῖς.
εἰ δ' ὧδε τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους
ῥίψεις, τάχ' ἄν σου καὶ μακρὰν ἀνωτέρω
θακῶν κλύοι Ζεὺς, ὥστε σοι τὸν νῦν χόλον
παρόντα μόχθων, παιδιὰν εἶναι δοκεῖν.
ἀλλ', ὦ ταλαίπωρ', ἃς ἔχεις ὀργὰς ἄφες,
ζήτει δὲ τῶνδε πημάτων ἀπαλλαγάς.
ἀρχαῖ' ἴσως σοι φαίνομαι λέγειν τάδε·
τοιαῦτα μέντοι τῆς ἄγαν ὑψηγόρου
γλώσσης, Προμηθεῦ, τἀπίχειρα γίγνεται.
σὺ δ' οὐδέπω ταπεινὸς, οὐδ' εἴκεις κακοῖς,
πρὸς τοῖς παροῦσι δ' ἄλλα προσλαβεῖν θέλεις.
οὔκουν, ἐμοί γε χρώμενος διδασκάλῳ,
πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς, ὁρῶν ὅτι
τραχὺς μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ.
καὶ νῦν ἐγὼ μὲν εἶμι, καὶ πειράσομαι,
ἐὰν δύνωμαι, τῶνδέ σ' ἐκλῦσαι πόνων.

detur ἡ θεωρὸς ὧν Τύχας ἐμᾶς. Dorice scilicet!" R. P.

511. συνασχαλῶν Ald. Rob. Turn.

515. Eurip. Phoeniss. 470. παραινέσαι δὲ σοφόν τι βούλομαι σοφόν.

517. γίνωσκε Ald. Rob. Turn. μεθάρμοζε Rob. μεθάρμοσον Viteb. Terent. Andr. I. ii. 16. *Nunc haec dies aliam vitam adfert, alios mores postulat.*

520. ἀπωτέρω Rob. Guelph.

521. κλύῃ Ald. Incertus apud Stob. Floril. I. p. 125. Μηδὲν σὺ ποίει πρὸς τὸ νηπιώτερον· Πόῤῥω γὰρ ἑστὼς ὁ Θεὸς ἐγγύθεν κλύει, quod corrupte a Plutarcho citatur πέλας γὰρ ἑστὼς ὁ Θεὸς ἐγγύθεν βλέπει, ubi Valcken. Diatrib. p. 33. corrigit ἑκὰς, Stobaei non recordatus. Heerenius corrigit μήπου σὺ ποίει. MSS. μὴ μουσοποίει: suspicor μὴ τοῦτο ποίει. Fragmentum tractaverunt Wyttenbach. ad Plutarch. de Sera Num. Vind. p. 19. Luzac. Exercit. Acad. p. 114. Eumen. 297. κλύει δὲ καὶ πρόσωθεν ὢν θεός.

322. παρόντων D. Lectio non temnenda foret μόχθων παρόντων.

324. τῶν pro τῶνδε Ald.

325. λέγων Seld. Schol. B.

330. "*V. Tzetz. in Hesiod.* p. 176. *ubi duo sunt versus desumti ex Sophocle apud Plutarch. Demetr.* p. 911. *C.*" R. P.

σὺ δ' ἡσύχαζε, μηδ' ἄγαν λαβροστόμει,
ἢ οὐκ οἶσθ' ἀκριβῶς, ὢν περισσόφρων, ὅτι
γλώσσῃ ματαίᾳ ζημία προστρίβεται;

ΠΡ. ζηλῶ σ', ὅθ' οὕνεκ' ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖς,
πάντων μετασχὼν καὶ τετολμηκὼς ἐμοί.
καὶ νῦν ἔασον, μηδέ σοι μελησάτω.
πάντως γὰρ οὐ πείσεις νιν· οὐ γὰρ εὐπιθής.
πάπταινε δ' αὐτὸς μή τι πημανθῇς ὁδῷ.

ΩΚ. πολλῷ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς,
ἢ σαυτόν· ἔργῳ κοὐ λόγῳ τεκμαίρομαι.
ὁρμώμενον δὲ μηδαμῶς μ' ἀντισπάσῃς.
αὐχῶ γὰρ, αὐχῶ τήνδε δωρεὰν ἐμοὶ
δώσειν Δί', ὥστε τῶνδέ σ' ἐκλῦσαι πόνων.

ΠΡ. τὰ μέν σ' ἐπαινῶ, κοὐδαμῇ λήξω ποτέ.
προθυμίας γὰρ οὐδὲν ἐλλείπεις. ἀτὰρ
μηδὲν πόνει· μάτην γὰρ, οὐδὲν ὠφελῶν
ἐμοὶ, πονήσεις, εἴ τι καὶ πονεῖν θέλεις.
ἀλλ' ἡσύχαζε, σαυτὸν ἐκποδὼν ἔχων·
ἐγὼ γὰρ οὐκ εἰ δυστυχῶ, τοῦδ' οὕνεκα
θέλοιμ' ἂν ὡς πλείστοισι πημονὰς τυχεῖν.
οὐ δῆτ', ἐπεί με καὶ κασιγνήτου τύχαι

335. λαυροστόμει Ald. Citat Scholiasta Nicandri fol. 72.

336. περισσόφρων Ald. Rob. περισσώφρων M. 1.

337. προσγίνεται Ald. Robort. Turn. προστρίβεται Edd. posteriores, Stobaeus, p. 218. et Mich. Apostol. VI. 36. quod magis Aeschyleum esse nemo non videt. Stobaei locum indicavit R. P.

338. ζημίας Rob.

340. μηδέν Rob.

341. πείθεις Med. Mox εὐπειθής Ald. Rob. Sed εὐπιθής apud Tragicos ubique scribendum. In Agam. 282. perperam vulgatur πότερα δ' ὀνείρων φάσματ' εὐπειθῆ σέβεις; ubi legendum εὐπιθῆ σέβεις. recte in v. 984. θάρσος εὐπιθές. Corrigendi pariter Supplicum v. 618. Choeph. 257. Eurip. Androm. 811. Vox formatur ab aoristo, ut εὐγενής, εὐσταλής, εὐλαβής, et similia. De γάρ parvo intervallo repetito vid. Porson. ad Med. 138.

343. ἔχεις pro ἔφυς Φ.

344. De λόγῳ et ἔργῳ, sibimet invicem oppositis, vid. Porson. ad Eurip. Phoen. 512.

345. μηδαμῶς ἀντισπάσῃς omnes edd. μ' ex codicibus M. 1. et 2. inserui.

348. Valcken. ad Phoeniss. 1725. corrigit ἐπαινῶν οὐδαμῇ, sed Schutzius apte confert v. 170.

349. προμηθίας C. et D. solenni errore.

353. εἵνεκα Ald. Rob. Turn. quod non agnoscunt Attici. οὕνεκα rescripsit Dawesius M. C. p. 195.

354. πημοναῖς Ald.

355. καὶ Ald. Rob. Turn. ceterique ante Porsonum editores, qui χ' αἱ rescripsit. Sed illud demum praetuli, post Hermannum et Elmsleium. Restituendum autem χ' αἱ

τείρουσ' Ἄτλαντος, ὃς πρὸς ἑσπέρους τόπους
ἕστηκε, κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς
ὤμοιν ἐρείδων, ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον.
τὸν γηγενῆ τε Κιλικίων οἰκήτορα
ἄντρων ἰδὼν ᾤκτειρα, δάϊον τέρας,
ἑκατογκάρανον πρὸς βίαν χειρούμενον
Τυφῶνα θοῦρον, ὅστις ἀντέστη θεοῖς,

pro καὶ apud Theocrit. II. 12. Oceani personam, vulgo huic versui praepositam, Elmsleio obsecutus, delevi, qui acute vidit, totam hanc ῥῆσιν Prometheo continuandam esse.

356. πρὸς ἑσπέροις τόποις scribendum censet Valcken. ad Hippol. 1048. sed vulgatum tuetur Brunckius, et citat Pers. 230. πρὸς δυσμὰς ἡλίου, ubi tamen δυσμαῖς exhibent Ald. Rob. Turn. et v. 819. ubi iidem γῇ. Certe usitatior est tertius casus; Eurip. Androm. 1070. γήρως ἐσχάτοις πρὸς τέρμασιν, ubi paullo melius videtur τέρμοσιν. Orest. 986. λευκοκύμοσι πρὸς Γεραιστίαις ῥόσιν.

357. κίονα citat Eustath. ad Od. Α. p. 1389, 61. An legendum κίων οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς, Ὤμοιν ἐρείδων ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον?

358. ὤμοις Ald. Turn. ὤμοιν Rob. Pors. atque ita citat F. Ursinus ad Virgil. Aen. IV. 247. ὠμοῖιν D. ὤμοις vero Plutarch. de Facie in Orbe Lunae p. 1702. a Porsono indicatus in nota MSta.

361. ἑκατογκάρηνον Ald. Rob. Turn. Brunck. M. 1. ἑκατογκάρηνον Pauw. Pors. ἑκατογκάρανον, utpote magis Atticum, dedi; κάρηνον enim Ionicum esse credo. Choeph. 526. καρανοῦται λόγος. 703. μὴ καρανῶσαι. Eumenid. 186. καρανιστῆρες δίκαι. In Rhesi v. 817. καρανιστὴς μόρος. Palaephatus de Incredib. p 55. ed. Gale. ἔλεγον δὲ οἱ ἄνθρωποι, καλός τε καὶ μέγας ὁ τρικάρηνος κύων. Scholiasta Venet. qui Palaephatum, vel auctorem unde Palaephatus haec desumserit exscribit ad Il. Θ. 368. habet τρικάρανος, sed errore, credo, pro τρίκρανος, vid. Pierson. Verisim. I. 5. p. 67. Hesych. Ἑκατογκάρανοι. cetera glossa corrupta est. Herman. Praefat. ad Hecub. p. 52. in hoc versu legit ἑκατοντάκρανον. Butlerus obiter monet legendum ἑκατογκέφαλον in Aristoph. Ran. 476. recte; et sic dudum legerat Brunckius. Alibi confusa sunt κεφαλή et κάρηνον, vid. Schneider. ad Orph. p. 183.

362. Ita Gaisfordius, probante Porsono. θοῦρον πᾶσιν ὃς Ald. Rob. Turn. πᾶσ' ὃς Stanl. Brunck. elisione Tragicis ignota. "*In Sophocl. Oed. Tyr.* 118. *MS. Trin. inserit* πάντες *post* γάρ. *In Aristoph. Av.* 1080. δείκνυσι πᾶσι *habet Suidas v.* Φιλοκράτης. *cf. Eurip. Phoeniss.* 520. *cum Gataker. Adv. Misc.* p. 174. *B. Sophocl. Oed. Tyr.* 110. *cum Suid. v.* ἁλωτόν. [*Eurip. apud Stob.* lxii. *Gr.* p. 261.] *Plut. Op. Mor.* p. 988. *A. Aristoph. apud Etym.* 394, 32. *Ter. Hec.* II. i. 15. *in Bembino.* [*Calv. Quinct.* p. 449. *Aquil.* 40.] *Quinct.* X. I. 24. omnes *pro* magni *MS. Goth. Edd. Jens. Colin. Aeschyl. Theb.* 256. *H. in Cerer.* 481. *Pausan.* II. 14. p. 143. *Epigr. apud Plut.* II. p. 870. *F. Dion. Chrysost.* 39. p. 469. *C. Euripid. Plutarch.* p. 526. *C. D. Laert.* IV. 55. *Herodot.* VI. 86, 1. p. 477, 34. *omittit* πάσης *Stobaeus* XXVII. p. 195, 38. τάν τε *pro* πάντες *legendum in Demosthene de Corona* p. 503." R. P. Magni Viri exemplis adjici potest Machon Athen. VIII. p. 341. C. ubi πάντων irrepsit. Nostri locum indicavit Gaisfordius, Theb. 254. Αὐτή σὺ δουλοῖς κἀμὲ καὶ πᾶσαν πόλιν, ubi κἀμὲ καὶ σὲ καὶ πόλιν, quod

σμερδναῖσι γαμφηλαῖσι συρίζων φόνον·
ἐξ ὀμμάτων δ' ἤστραπτε γοργωπὸν σέλας,
ὡς τὴν Διὸς τυραννίδ' ἐκπέρσων βίᾳ.
ἀλλ' ἦλθεν αὐτῷ Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος,
καταιβάτης κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα,

Porsonus dedit, exhibet Cod. Selden. Idem Vir doctus addit Epicharmum apud Olympiodor. in Platonis Phaed. c. 10. et Iamblichi Vit. Pythag. p. 184. ed. Kust. quibus adjicio Tzetz. ad Lycophr. 17. Elmsleius ad Aristoph. Acharn. 1082. aliter corrigit; "*Τυφὼς* apud Atticos, quantum memini, non crescit in obliquis. *Τυφῶν'*, quod passim occurrit, in *Τυφὼν* mutandum est. Apud Aeschylum Prom. 354. legerem *Τυφὼν, ἅπασιν ὅστις ἀντέστη θεοῖς.*" Et certe in 517. *Τυφῶ* in genitivo occurrit. vid. Glossar. in Agam. 639. Sed in Eurip. Herc. Fur. 1272. *τρισωμάτους Τυφῶνας*, ubi *Γηρυόνας* conjicit Elmsleius: neque profecto coarctanda est Aeschyli dialectus intra severioris Atticismi limites. *θοῦρον* e librarii manu irrepsisse vix crediderim. G. Burges conjicit *Τυφῶνα θῆρ' ὃς πᾶσιν.* — Ita olim scripseram; postea vero intellexi, eruditos quosdam dubitare de hoc usu pronominis *ὅστις*; Matthiaeum scilicet secuti, qui ad Hymn. Homerid. III. 158. negat, *ὅστις* apud antiquos simpliciter poni pro pronomine relativo; et profecto rarissime ponitur, licet aliter sentiat Butlerus, qui monuit *ὅστις* non infrequenter in hoc sensu occurrere; cujus tamen rei nullum exemplum protulit. Eurip. Alcest. 246. *καὶ τάσδε τύχας λεύσσων βασιλέως, Ὅστις ἀρίστης ἀπλακὼν ἀλόχου*, ubi *ὃς* in editiones irrepserat. Cf. Hippol. 947. Monk. Sophocl. Ajac. 1299. *Ὃς ἐκ πατρὸς μέν εἰμι Τελαμῶνος γεγὼς, Ὅστις στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας κ. τ. λ.* Leonidas in Anthol. III. xxii. 58. *φεῦ τάλαν, ὅστις Νηρεΐδων νύμφας ἔσχες ἀπιστοτέρας.* Homerus quidem dixit Iliad. Ψ. 43. *Οὐ μὰ Ζῆν', ὅστις γε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος*, quod contra Matthiaeum protulit Hermannus; sed particula *γε* constructionem paullo diversam reddit. Callimachus vero H. Apoll. 22. *Καὶ μὲν ὁ δακρυόεις ἀναβάλλεται ἄλγεα πέτρος, Ὅστις ἐνὶ Φρυγίῃ διερὸς λίθος ἐστήρικται.* ubi obiter moneo legendum esse *χ' ὡ μὲν δακρυόεις.* Idem H. Del. 156. *Οὐδ' ἥτις Κέρκυρα φιλοξεινωτάτη ἄλλων.* diversa paullo est ratio Agamemnonis v. 1401. *Θαυμάζομέν σου γλῶσσαν, ὡς θρασύστομος, Ἥτις τοιόνδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζεις λόγον.* vid. infra 784.

363. *γαμφηλῆσι* Ald. Turn. codd. aliqui, et Eustath. ad Il. *E.* p. 579. Librarii formas Ionicas saepissime invexerunt, circa Homerum maxime versati, quos Brunckium toties secutum esse miror. *δειναῖσι γαμφηλαῖσι* Rob. et Eudocia apud Villoison. Anecd. Gr. p. 406. sed *δειναῖσι.* "*δειναῖσι Tzetz. ad Lycoph. 177. Sed ibi MS. recte σμερδναῖσι.*" R. P.

Ibid. *φόβον* Rob. Med. D. *φόβος, φόνος*, et *φθόνος* saepissime permutantur: vid. Theb. 123. 244. Eurip. Orest. 1599. Hecub. 245. Phoeniss. 439. Med. 265. *φόνον* tuentur Eustathius et Schol. A. Hinc defendi potest vulgata lectio in Hymn. Homer. I. 361. *λεῖπε δὲ θυμὸν Φοινὸν ἀποπνείουσ'*, quod tentat Ruhnken. Epist. Crit. I. p. 21. probante Wyttenbachio in Bibl. Crit. VIII. p. 18. Confer Sophoclis locum in Glossario.

366. *ἄγριον βέλος* codd. aliqui.

367. *καταιβάτης κεραυνός.* Horat. Od. III. iv. 42. "*Scimus ut impios Titanas immanemque turmam* FULMINE *sustulerit* CADUCO."

ὅς αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν ὑψηγόρων
κομπασμάτων· φρένας γὰρ εἰς αὐτὰς τυπεὶς,
ἐφεψαλώθη κἀξεβροντήθη σθένος·
καὶ νῦν ἀχρεῖον καὶ παρήορον δέμας
κεῖται στενωποῦ πλησίον θαλασσίου,
ἰπούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο.
κορυφαῖς δ' ἐν ἄκραις ἥμενος μυδροκτυπεῖ
Ἥφαιστος, ἔνθεν ἐκραγήσονταί ποτε
ποταμοὶ πυρὸς δάπτοντες ἀγρίαις γνάθοις
τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευροὺς γύας·
τοιόνδε Τυφὼς ἐξαναζέσει χόλον
θερμοῖς ἀπλήστου βέλεσι πυρπνόου ζάλης,
καίπερ κεραυνῷ Ζηνὸς ἠνθρακωμένος.
σὺ δ' οὐκ ἄπειρος, οὐδ' ἐμοῦ διδασκάλου
χρῄζεις· σεαυτὸν σῶζ' ὅπως ἐπίστασαι·
ἐγὼ δὲ τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην,
ἔς τ' ἂν Διὸς φρόνημα λωφήσῃ χόλου.
ΩΚ. οὐκ οὖν, Προμηθεῦ, τοῦτο γιγνώσκεις, ὅτι
ὀργῆς νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι;

370. Toupius in Hesych. IV. p. 90. suspicatur ἐφεφολώθη a φόλος: sed unde hoc ἐφ? κἀξεβροντήθη Ald. Rob. Turn. -τίσθη N.

371. πανάωρον Ald. παρήωρον Rob. Locutio est Homerica Il. H. 156. Πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα.

373. ἰπνούμενος Ald. Rob. Turn. Schol. Aristoph. Vesp. 159. ἰπούμενος C. Steph. Hemsterh. ad Plut. 810. Toup. in Hesych. p. 563. Eustath. in Il. A. p. 16. Καὶ ἰποῦν ῥῆμα τὸ βλάπτειν παρ' Αἰσχύλῳ. Cf. quae in Glossario scribuntur. Brunckius ἰπνούμενος reliquit, sed reliquisse dolet ad Aristoph. Lysistr. 291. Eq. 124.— ῥίζῃσιν Ald. Rob. Turn.

377. Ita Rob. Ceteri λευρὰς, obelo notat Porsonus.

379. θερμῆς Rob. C. F. Colb. 1. M. 2. N. Schol. A. et B. ἀπλείστῳ C. F.

381. οὐ ἄπειρος Rob.

384. λοφήσῃ Ald. λωφήσω C.

385. γινώσκεις edd. primae. Hanc varietatem, et ῃ pro ει in secundis praesentis et futuri passivi personis scriptam non posthac notabo. V. D. in Comm. Societ. Lips. Tom. II. p. 284. conjicit Οὐκ, ἐὰν Προμηθεὺς ut supra v. 336. Ἦ οὐκ οἶσθ' ἀκριβῶς, ὢν περισσόφρων, ὅτι, κ. τ. λ.

386. ψυχῆς Plutarch. Cons. ad Apoll. p. 177. Eustath. ad Il. Θ. p. 696, 54. Aeschyli versus apud Stob. Serm. XVIII. p. 154. Gesn. 103. Grot. ex hoc loco corruptus videtur, Ὀργῆς ματαίας εἰσὶν αἴτιοι λόγοι, pro ἰατροί; quod notavit V. D. Lipsiensis, qui confert Menandri locum, Cleric. p. 276. Λύπης ἰατρός ἐστιν ἀνθρώποις λόγος, Ψυχῆς γὰρ οὗτος μόνος ἔχει ἰάματα. Aliter citat Scholiasta noster ad hunc versum, quem exscribit Bisetus ad Aristoph. Vesp. 1254. Λόγος γὰρ ἀνθρώποισιν ἶαται νόσους· Ψυχῆς γὰρ οὗτος μόνος ἔχει θελκτήρια. Sed neuter recte: re-

ΠΡ. ἐάν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσσῃ κέαρ,
καὶ μὴ σφριγῶντα θυμὸν ἰσχναίνῃ βίᾳ.
ΩΚ. ἐν τῷ προμηθεῖσθαι δὲ καὶ τολμᾷν τίνα
ὁρᾷς ἐνοῦσαν ζημίαν; δίδασκέ με.
ΠΡ. μόχθον περισσὸν, κουφόνουν τ' εὐηθίαν.
ΩΚ. ἔα με τῇδε τῇ νόσῳ νοσεῖν, ἐπεὶ

pone κουφίσματα ex Schol. Venet. ad Il. O. 393. qui totum locum ita exhibet; Ἰατρός ἐστιν ὁ λόγος ἀνθρώποις νόσων, Ψυχῶν γὰρ οὗτος μόνος ἔχει κουφίσματα. Eurip. Med. 473. Ἐγώ τε γὰρ λέξασα κουφισθήσομαι Ψυχήν. Video tamen Gaisfordium in doctissimis ad Hephaestionem notis, p. 240. θελκτήρια corrigere; sed κουφίσματα confirmat Schol. Venet. ad Il. Ψ. 12. Αἰσχύλος φησὶν ὅτι στεναγμοὶ τῶν πόνων ἰάματα οὐ μέτρια τυγχάνουσι, ubi reponendum ἐρείσματα ex Sophoclis Scholiasta, qui ad Electr. 283. senarium servavit, οἷ τοι στεναγμοὶ τῶν πόνων ἐρείσματα. Philemon. Cleric. Fr. 88. ψυχῆς πόνος γὰρ ὑπὸ λόγου κουφίζεται. quem locum mihi indicavit Gaisfordius. Menander apud Stob. Serm. XVIII. p. 154. Οὐκ ἔστιν ὀργῆς, ὡς ἔοικε, φάρμακον Ἀλλ' ἢ λόγος σπουδαῖος ἀνθρώπου φίλου. Isocrat. de Pac. p. 167. a Stanleio citatus; Ταῖς ψυχαῖς ταῖς νοσούσαις καὶ γεμούσαις πονηρῶν ἐπιθυμιῶν, οὐδέν ἐστιν ἄλλο φάρμακον πλὴν λόγος. Themistius Orat. VII. p. 98. φάρμακον δὲ ὀργῆς οἰδαινούσης τὸ μὲν αὐτίκα λόγος ἐστίν. Nostri locum ita vertit Cicero Tusc. III. 30. *OC. Atqui, Prometheu, te hoc tenere existimo, Mederi posse rationem iracundiae. PR. Siquidem quis, tempestivam medicinam admovens Non ad gravescens vulnus allidat manus.* Hanc versionem inculpant Larcherus et Coraius ad Herod. I. p. 330. nulla necessitate. Lambini conjecturam, *orationem* reponentis, inutilem esse ostendit Davisius: sed in alio loco, de Orat. I. 52. *Simplex oratio veritatis*, Aldinam, ratio exhibentem, male sequuntur Pearcius et Ernestius, quippe Ciceronem respexisse crediderim notum illud, Ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ. vel Ἁπλᾶ γάρ ἐστι τῆς ἀληθείας ἔπη. vid. Erasm. in Adag. *Simplex oratio veritatis.*

Ibid. " Ψυχῆς *Plutarch. Cons. ad Apoll.* p. 102. *B. Eustath.* p. 696, 33. 1005, 21. *probante Gatakero A. M. P.* VIII. p. 487. *C. Casaubono ad Athen.* p. 65. *Vid. Tragicus anonymus apud Tertullian. Pall.* V. p. 57. *Sanctii Minerv.* III. 14. p. 503." R. P. Tragici locus est, *Sermone me suasisti, medicamine sapientissimo.* qui plane conversus est ex Incerti cujusdam senario inter gnomas μονοστίχους sub tit. λόγος. Λόγῳ μ' ἔπεισας, φαρμάκῳ σοφωτάτῳ.

387. μαλθάσῃ Ald. Rob. Huc respicere videtur versus ap. Schol. Venet. ad Il. *A.* 207. τὸ Σφριγῶντα θυμὸν μαλακοῖς ἰᾶται λόγοις. ubi recte Elmsleius μαλακὸς ἰᾶται λόγος.

388. σφυδῶντα Med. e glossa.

389. προθυμεῖσθαι Ald. Turn. προμηθεῖσθαι Colb. 2. L. codd. Regg. Rob. Brunck. Pors. Valcken. ad Phoeniss. 1475. Intellige audaciam prudentia conjunctam. Vid. Hering. Obs. XIII. p. 109.

392. Ita Ald. Rob. Med. C. D. F. H. K. L. N. Colb. 1. τῆνδε τὴν νόσον Turn. ceteraeque Edd. Porsonus obelo figit. Vulgatam lectionem videtur firmare Virg. Aen. XII. 610. *Hunc, oro, sine me furere ante furorem.* Alteram tamen sinceram puto; et verisimile est quartum casum a librario quodam Atticissante invectum fuisse. — " *Cf. Ælian. ap. Suid. vv.* ἱεροφάντης."

Ἀραβίας τ' ἄρειον ἄνθος, ἀντιστρ. β'.
ὑψικρημνόν οἳ πόλισμα
Καυκάσου πέλας νέμονται,
δάϊος στρατὸς, ὀξυπρώ-
ροισι βρέμων ἐν αἰχμαῖς.
μόνον δὴ πρόσθεν ἄλλον ἐπῳδός.
ἐν πόνοις δαμέντ' ἀδαμαντοδέτοις
Τιτᾶνα λύμαις εἰσιδόμαν θεῶν
Ἄτλανθ', ὃς αἰὲν ὑπέροχον
σθένος κραταιὸν
οὐράνιόν τε πόλον,
νώτοις ὑποστενάζει.

428. ἔθνος Ald. Turn. ἄνθος, quod post Robortellum receperunt Brunckius, Porsonus et Schützius, in quatuordecim MSS. scribitur. Pers. 59. τοιόνδ' ἄνθος Περσίδος αἴας. ibid. 252. Περσῶν ἄνθος. ibid. 926. πολλοὶ φῶτες, χώρας ἄνθος. Eurip. Troad. 808. Ἑλλάδος πρῶτον ἄνθος. Hermannus Obs. Crit. p. 9. scribendum putat Γάβιοί τ', ἄρειον ἄνθος, cui respondet Κολχίδος τε γᾶς ἔνοικοι. Sed recte monet Butlerus primam in Γάβιοι corripi in fragmento Promethei Soluti apud Steph. Byz. in v. Ἄβιοι. Valckenaerius in Theocrit. Adoniaz. p. 217. B. Stephanum vitio codicis sui deceptum fuisse credit, dum Γαβίους pro Homerico Ἀβίους scriberet. Toupius ad Suid. III. p. 493. Ϝαβίους cum digammate scribendum putat, satis infeliciter.

429. ὑψικρημνόν θ' οἳ edd. omnes, praeter Botheanam.

430. νέμουσι Med. Colb. 1. N.

432. ἐν deest in D. male; est enim pro σὺν, ut in Eurip. Electr. 321. καὶ σκῆπτρ', ἐν οἷς Ἕλλησιν ἐστρατηλάτει. vide quae congessit Tyrwhittus ad Aristot. Poet. III. 7. quibus adjicias Parmenionis Epigr. Anthol. I. v. 7. ἐν τρισσαῖς δοράτων ἑκατοντάσιν. Eurip. Bacch. 1165. Pindar. Ol. I. 140. Vid. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 429.

433. πρόσθεν σου ἄλλων Ald. ἄλλων quoque D. F. M. 1. 2. Seld. Schol. B. πόνοις omnes ante Burneium. Haec et sequentia in Antistrophica distribuit Hermannus, ope mutationum, quas, judice Elmsleio, parum sanus sit qui probet.

434. ἀκαμαντοδέτοις Edd. omnes: obelo notat Porsonus. ἀδαμαντοδέτοις Stanleius, et ita Colb. 1. confer v. 151. ταῖσδ' ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις.

435. θεὸν Rob. Herman. Schutz.

436. Ἄτλαν θ' Ald. Schol. B. ὑπείροχον omnes praeter Hermannum et Burneium.

437. Hermannus conjicit κραδαίνων, et citat Aristoph. Acharn. 965. κραδαίνων τρεῖς κατασκίους λόφους. Virg. Aen. IV. 481. *ubi maximus Atlas Axem humero torquet.* Atqui κραδαίνειν non est *torquere*, sed *vehementer agitare* vel *vibrare.* Virgilii *torquet* nihil aliud quam motum coeli diurnum exprimit, quale illud Ennii, *Qui coelum versat.* Quinetiam ἀκαμαντοδέτοις irrepsisse putat e v. 151. ideoque ejicit.

438. Copulam omittendum censet Monk.

439. Ita Ald. Turn. Br. Schutz.

βοᾷ δὲ πόντιος κλύδων
συμπίτνων, στένει βυθὸς,
κελαινὸς δ' Ἄϊδος ὑποβρέμει μυχὸς γᾶς,
παγαί θ' ἁγνορύτων ποταμῶν
στένουσιν ἄλγος οἰκτρόν.

ΠΡ. μή τοι χλιδῇ δοκεῖτε, μήτ' αὐθαδίᾳ
σιγᾶν με· συννοίᾳ δὲ δάπτομαι κέαρ,
ὁρῶν ἐμαυτὸν ὧδε προυσελούμενον.
καίτοι θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις γέρα
τίς ἄλλος, ἢ 'γὼ, παντελῶς διώρισεν;
ἀλλ' αὐτὰ σιγῶ· καὶ γὰρ εἰδυίαισιν ἂν
ὑμῖν λέγοιμι. τἀν βροτοῖς δὲ πήματα
ἀκούσαθ', ὥς σφας, νηπίους ὄντας τὸ πρὶν,
ἔννους ἔθηκα καὶ φρενῶν ἐπηβόλους.
λέξω δὲ, μέμψιν οὔτιν' ἀνθρώποις ἔχων,
ἀλλ' ὧν δέδωκ' εὔνοιαν ἐξηγούμενος·
οἳ πρῶτα μὲν, βλέποντες ἔβλεπον μάτην,
κλύοντες οὐκ ἤκουον· ἀλλ' ὀνειράτων

Herman. et viginti minimum MSS. ὑποβαστάζει Rob. Stanl. Porson. Burn. qui ναίοισιν legit.

440. ξυμπιτνῶν omnes ante Burneium, qui ξυμπίπτων dedit, quod habent M. 1. Ven. 2. alterum vero melius τῷ Βοᾷ respondet: sed malim in choricis συμπίτνων. ἁγνοῤῥύτων edd. ἁγνορύτων Heath. Morell. Brunck. Schutz. Butler.

441. βαθὺς Rob. βάθος Med.

445. μήτι Ald. Turn. μήτοι Rob. Br. Pors. G. M. 2. Med. Colb. 2. Seld. mox μηδ' Brunckius et Codd. aliqui.

447. προσελούμενον Ald. Rob. προσσιλλούμενον Turn. Veram lectionem restituit Porsonus ex Etym. M. p. 690, 11. Προσέληνοι. προυσελλεῖν λέγουσι τὸ ὑβρίζειν· καὶ οἱ Ἀρκάδες, ἐπειδὴ λοιδορητικοί εἰσιν· οὕτως ἐν ὑπομνήματι Προμηθέως δεσμῶν. Legendum videtur Προσέληνοι. ὑβριστικοί· et in fine δεσμώτου. Schol. A. βλέπων ἐμαυτὸν οὕτως ὑβριζόμενον· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ προσελούμενον, ὅθεν καὶ οἱ Ἀρκάδες πρόσελοι ἢ προσέληνοι. In margine exemplaris Needhamiani scribitur "προυσελ- vide Hesych." Aristoph. Ran. 730. Προυσελοῦμεν· τοῖς δὲ χαλκοῖς καὶ ξένοις καὶ πυῤῥίαις. MS. Stobaei, qui locum citat p. 250.=168. teste Grotio, προυγελοῦμεν exhibet; unde facilis correctio προυσελοῦμεν. Vid. Kidd. ad Dawesii M. C. p. 295. Hesychius eadem medela indiget, προυγελεῖν. προπηλακίζειν. corrige προυσελεῖν. Hoc verbum Aeliano speciose restituit Lobeck. ad Sophocl. Aj. p. 252.

450. οἰδυίαισιν Ald. ἐν pro ἂν conjicit Abreschius, vel κἂν pro καὶ, nulla necessitate.

451. MS. apud Brunck. habet πταίσματα, quod ille in textum recepit.

453. Eustath. ad Il. Z. p. 625, 57. ἐπιβόλους Ald.

455. εὔνοιαν Ald.

ἀλίγκιοι μορφαῖσι, τὸν μακρὸν χρόνον
ἔφυρον εἰκῆ πάντα, κοὔτε πλινθυφεῖς
δόμους προσείλους ᾖσαν, οὐ ξυλουργίαν·
κατώρυχες δ' ἔναιον, ὥστ' ἀήσυροι
μύρμηκες, ἄντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις.
ἦν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὔτε χείματος τέκμαρ,
οὔτ' ἀνθεμώδους ἦρος, οὔτε καρπίμου
θέρους βέβαιον· ἀλλ' ἄτερ γνώμης τὸ πᾶν

458. *βίον* C. D. F. G. K. L. M. 1. 2. N. Med. Colb. 1. Seld. Viteb. quam lectionem videtur defendere Eurip. Suppl. 201. *Αἰνῶ δ', ὃς ἡμῖν βίοτον ἐκ πεφυρμένου Καὶ θηριώδους θεῶν διεσταθμήσατο*, quod ex nostro trahi monet Jacobs. Anim. in Eurip. p. 55. Hinc emendari potest Sophocles apud Stob. Floril. CV. p. 431. *Οὐ χρή ποτ' εὖ πράσσοντος ὀλβίσαι τύχας Ἀνδρὸς, πρὶν αὐτῷ παντελῶς ἤδη βίος Διεκπερανθῇ, καὶ τελευτήσῃ βίον.* Lege, *παντελῶς ἤδη χρόνος Διεκπερανθῇ.*

459. *κοὔτι* Pors. Vulgatum optime tuetur Elmsleius, similia loca citans, ubi *οὐ* post *οὔτε* in eadem sententia occurrit. [V. Schaefer. ad Bosii Ellipses p. 229. *ED. LIPS.*]

460. *προσήλους* Ald. Rob. *προσείλους* Turn. Colb. 2. M. 1. 2. Grot. In Philost. Vit. Apollon. I. II. 18. Codd. variant inter *πρόσειλα* et *πρόσηλα*, quorum posterius Gruterus et Salmasius contra analogiam praeferunt, formatur enim ab *εἵλη*, non ab *ἥλιος*: vid. Ruhnken. ad Tim. p. 96. Etym. M. p. 690, 15. *Πρόσειλος οἰκία*. Phot. in Lex. MS. *Πρόσειλος. πρὸς τὴν τοῦ ἡλίου αὐγὴν ἐστραμμένος.* In Euripid. Phoeniss. 685. pro *εὐηλίοισι* Musgravius emendavit *εὐείλοισι*, quod Hermannus quasi novum protulit de Em. Gr. Gr. p. 34. et *εὔειλος* habet Etym. M. Photius tamen *Εὔηλος. εὐήλιος. Ἀριστοφάνης.* nempe in Ran. 240. *εὐηλίοις ἐν ἁμέραισιν*, ubi legendum *εὐείλοις*. Vid. Dawes. M. C. p. 269. et Kiddii notata p. 483. Dein *ᾖσαν* Ald. Rob. Turn. Brunckii *ἦσαν* praebent A. B. C. D. E. F. M. 1. 2. N. Colb. 1. 2. quod restituerat Piersonus ad Moerin p. 174. Addend.

461. *αἰείσυροι* M. 1. *ἀείσυροι* Ald. Rob. Steph. Barocc. Seld. speciosa lectio, et quae Valckenaerio non displicebat; vid. not. in Theocr. Adoniaz. p. 354. Stanleius confert Horatianum illud, *magni formica laboris Ore trahit quodcunque potest.* *ἀήσυροι* Turn. Grot. Br. Pors. Eustath. ad Od. *Δ*. p. 1500, 28. Od. E. p. 1547, 21. confer Glossarium.

462. "*Vid. Eurip. Herc. Fur.* 608." R. P. Locus hic est; *Χρόνῳ δ' ἀνελθὼν ἐξ ἀνηλίων μυχῶν.*

463. "*Οὐκ ἦν γὰρ Achilles Tatius Isagog. in Arat. Phaenom.* 456. *Ἐξηῦρον Stob. f.* 79. p. 341. *Grot. alterum tantum Ach. Tat. sic Aristoph. Nub.* 137. *restitue ἐξηυρημένην ex Etymologo Mag.* p. 808. *Mox σύνθεσις et ἐργάνην Stob. omissa copula: σύνθεσιν Grot. sed in* 470. *θ' tantum omittit. ηὑρέθη in Sophoclis Antig.* 412. *Ed. Ald. ηὕροντο duo MSS. apud Thucyd.* I. 58. *ηὔχετο Xenophon. Mem.* I. 3. 2. *in MS. apud Ernesti.*" R. P. Sententiam post haec scripta mutavit Vir Magnus, nam in Euripide semper *εὗρον* et *ἐξεῦρον* edidit. Attici augmentum plusquamperfecto reservabant, ut in *ἀνοίγω* et aliis. vid. Pors. Praef. ad Hecub. Suppl. p. xvii.

465. *ἄνευ* Stobaei MS.

ἔπρασσον, ἔς τε δή σφιν ἀντολὰς ἐγὼ
ἄστρων ἔδειξα, τάς τε δυσκρίτους δύσεις.
καὶ μὴν ἀριθμὸν, ἔξοχον σοφισμάτων,
ἐξεῦρον αὐτοῖς, γραμμάτων τε συνθέσεις,
μνήμην θ', ἁπάντων μουσομήτορ' ἐργάνην.
κἄζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα
ζεύγλαισι δουλεύοντα, σώμασίν θ' ὅπως
θνητοῖς μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων
γένοινθ', ὑφ' ἅρματ' ἤγαγον φιληνίους

467. ὁδοὺς pro δύσεις Stob. Ecl. I. p. 4. ed. Heeren. Anonymus in Misc. Obs. VII. p. 182. ex initio Codicis Augustani, Eclogas Stobaei complectentis, hunc locum descripsit; sed post v. 467. haec in MSto exarantur. Ἀριθμὸν εὑρὼν ἔξοχον σοφισμάτων. Ἔπειτα πάσης Ἑλλάδος καὶ ξυμμάχων Βίον διῳκησ' ὄντα πρὶν πεφυρμένον Θηρσίν θ' ὅμοιον· πρῶτα μὲν τὸν πάνσοφον Ἀριθμὸν εὕρηκ' ἔξοχον σοφισμάτων. Eadem dedit Heerenius ex Cod. Vaticano. Sed Butlero merito suspecta sunt; satis enim liquet hos versus, si nostri sint, ex Palamede fabula desumtos fuisse; cujus nominis tragoediam, etsi a Stanleio praetermittatur, Aeschylum scripsisse conjicit Gatakerus A. M. P. X. p. 350. atque ex ea haustos fuisse versus apud Athen. I. p. 11. Καὶ ταξιάρχας καὶ στρατάρχας καὶ ἑκατοντάρχας Ἔταξα, σῖτον δ' εἰδέναι διώρισα, Ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρία. In fine primi versus Jos. Scaliger corrigit καὶ ταγοὺς, contra metrum; Valcken. ad Phoeniss. 546. καὶ λόχους: postrema pars citatur a Schol. Venet. ad Il. Β. 381. Eustath. a Valcken. notato. Gatakeri conjecturam certam reddit Scholiastes Venetus ad Il. Δ. 319. Αἰσχύλος Παλαμήδῃ, Τινὸς κατέκτας ἕνεκα παῖδ' ἐμοῦ βλάβης. Euripidis Palamedes ait Ἐξεῦρον ἀνθρώποισι γράμματ' εἰδέναι. Confer etiam Sophocl. Nauplii Fragm. V. Et forsan Eurip. in Supplic. ad v. 458. citatus, Palamedis locum potius quam Promethei respexisse videatur.

470. μουσομήτερ' Abresch. contra linguae analogiam, quod et ipse postea sensit. ἐργάτιν Ald. Rob. Turn. obelo figit Porsonus. Antiquam lectionem ἐργάνην receperunt Brunck. et Schutz. Vox est Attica. ἐργάτις apud antiquiores plerumque πόρνην significabat; ita enim Archilochus Neobulen vocabat, teste Eustathio, p. 1488, 37. vid. Pindar. Isthm. II. 9. Abresch. Misc. Obs. VII. p. 295. Valcken. ad Herodot. p. 48. In Sophocl. Phil. 97. χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν. suspicor rescribendum esse ἐργάνην, ut in Eurip. Androm. 1005. ἐργάναν χέρα, quod Toupius recte, ut opinor, pro vulgato ὀργάναν legit. ἐργάνην pro ἐργάτιν Sophoclis fragmento apud Clem. Alex. Protrept. p. 78. restituit Gatakerus A. M. P. p. 494. atque ita dederat H. Steph. in Thesauro.

471. πρῶτ' ἐν Rob. Hunc locum varie distinguunt Viri docti. Porsonum secutus sum, qui cum Tyrwhitto interpungit; atque ita quidem Schol. B. δίφροισι pro ζυγοῖσι conjecit Musgravius. Tyrwhitti sententiam videas in notis Kiddii ad Dawes. M. C. p. 481.

472. ζεύγλῃσι Colb. 2. M. 1. Brunck. quam formam praefert Porsonus ad Med. 479.

474. γένωνθ' Ald. Rob. Turn. Tyrwhitt. γένοινθ' Dawes. M. C. p. 272. ὑφ' ἅρματ' Turn. Stanleius confert fragm. Prom. Sol. apud

ἵππους, ἄγαλμα τῆς ὑπερπλούτου χλιδῆς.
θαλασσόπλαγκτα δ' οὔ τις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ
λινόπτερ' εὗρε ναυτίλων ὀχήματα.
τοιαῦτα μηχανήματ' ἐξευρὼν τάλας
βροτοῖσιν, αὐτὸς οὐκ ἔχω σόφισμ', ὅτῳ
τῆς νῦν παρούσης πημονῆς ἀπαλλαγῶ.

ΧΟ. πέπονθας αἰκὲς πῆμ'· ἀποσφαλεὶς φρενῶν
πλανᾷ· κακὸς δ' ἰατρὸς ὥς τις, εἰς νόσον
πεσὼν ἀθυμεῖς, καὶ σεαυτὸν οὐκ ἔχεις
εὑρεῖν ὁποίοις φαρμάκοις ἰάσιμος.

ΠΡ. τὰ λοιπά μου κλύουσα, θαυμάσει πλέον,
οἵας τέχνας τε καὶ πόρους ἐμησάμην.
τὸ μὲν μέγιστον, εἴ τις εἰς νόσον πέσοι,
οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδὲν, οὔτε βρώσιμον,
οὐ χριστὸν, οὔτε πιστὸν, ἀλλὰ φαρμάκων

Plutarch. de Fortun. p. 170. Porphyr. de Abstin. III. 18. Ἵππων ὄνων τ' ὀχεῖα καὶ ταύρων γονὰς Δοὺς ἀντίδουλα καὶ πόνων ἐκδέκτορα. Sophocl. Aj. 444. οὐκ ἄν τις αὔτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ.

475. Schol. A. τὸ γὰρ ἐποχεῖσθαι τοῖς ἵπποις πλουσίων ἐστί. Aeschylus, credo, Atheniensium morem perstringit, qui nobilitatem domus solebant aestimare ex equorum numero, quos ad certamen Olympicum alebat. Herodotus ait Miltiadem fuisse οἰκίας τεθριπποτρόφου. quod bene observavit Giacomellius. conf. Aristoph. Nub. 74. Thucyd. VI. 12. Demosth. de Coron. §. 199. Consuli potest Menagius ad Laert. p. 175.

477. ναυλόχων Med.

479. ἐξεῦρον Rob. et mox βροτοῖς.

480. ἀπαλλαγῶ. Locus hic exemplis adjici potest quibus Porsonus Valckenaerium refutat, aoristum secundum τοῦ ἀπαλλάσσειν Tragicis eximentem, ad Phoeniss. 979.

481. ἀεικὲς Ald. Rob. Turn. αἰκὲς Pors. quae forma in Sophocl. Electr. 206. et 216. videtur reponenda. In Eurip. Androm. 151. optime dedit Gaisfordius δέμας αἰκέλιον. Theognis 1344. ed. Bekker. οὐ γὰρ ἐπ' αἰκελίῳ παιδὶ δαμεὶς ἐφάνης (non erubescendis adussit ignibus). Schol. Ven. ad Il. Χ. 336. ἀπὸ τοῦ αἰκέως, ὃ δηλοῖ αἰκιστικῶς, γίνεται αἰκῶς καὶ ἀϊκῶς.

482. ὅς τις Ald. Rob. πλάνῃ aliqui. Huc respicit Sulpicius in Epist. ad Ciceron. Epist. ad Diversos IV. 5. Neque imitare malos medicos, qui in alienis morbis profitentur se tenere medicinae scientiam, ipsi se curare non possunt.

484. ἰάσιμον Ald. Colb. 2. Barocc.

485. μοι novem codd. θαυμάσεις Turn.

486. δόλους Ald. Turn. Stanl. Pors. πόρους Rob. H. M. 1. 2. Med. Colb. 1. Seld. Regg. Φ. Schol. B. Brunck. probante Butlero. confer supra v. 59.

488. οὐδὲ edd. omnes et MSS. praeter Seld. qui οὔτε praebet, quod tandem in textum recepi, motus simili constructione in locis quos protulit Censor editionis nostrae prioris, quibus addi potest Sophocl. Antig. 257.

489. οὐδὲ πιστὸν legit Elmsleius ad Eurip. Heracl. 615. Gaulminus ad Psell. de Oper. Daem. p. 124.

χρεία κατεσκέλλοντο, πρίν γ' ἐγὼ σφίσιν
ἔδειξα κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων,
αἷς τὰς ἁπάσας ἐξαμύνονται νόσους.
τρόπους δὲ πολλοὺς μαντικῆς ἐστοίχισα,
κἄκρινα πρῶτος ἐξ ὀνειράτων ἃ χρὴ
ὕπαρ γενέσθαι, κληδόνας τε δυσκρίτους
ἐγνώρισ' αὐτοῖς, ἐνοδίους τε συμβόλους,
γαμψωνύχων τε πτῆσιν οἰωνῶν σκεθρῶς
διώρισ', οἵτινές τε δεξιοὶ φύσιν,
εὐωνύμους τε, καὶ δίαιταν ἥντινα
ἔχουσ' ἕκαστοι, καὶ πρὸς ἀλλήλους τίνες
ἔχθραι τε καὶ στέργηθρα καὶ ξυνεδρίαι·
σπλάγχνων τε λειότητα, καὶ χροιὰν τίνα
ἔχοντ' ἂν εἴη δαίμοσιν πρὸς ἡδονὴν·
χολῆς, λοβοῦ τε ποικίλην εὐμορφίαν.
κνίσῃ δὲ κῶλα συγκαλυπτὰ, καὶ μακρὰν

καστὸν primus legit; sed mutavit sententiam ad Eumath. de Ismeniae et Ismenes Amor. p. 17. Vulgatum defendunt Stanl. et Hemsterh. ad Aristoph. Plut. 717. et tuetur Eustath. ad Il. Δ. p. 464. et ad Od. Z. p. 1554.

490. πρὶν ἐγὼ Ald. Turn. ὀβελίζει Porsonus. πρίν γ' Rob. G. M. 2. N. Seld. πρὶν ἂν ἐγὼ Brunckius e Schol. quod soloecum est: sed ille hanc particulam perdite amabat, et saepe infeliciter inseruit aut retinuit, e. g. Aristoph. Nub. 395. Plut. 885. in Lysistr. 1005. πρίν γ' ἅπαντες recte edidit; atque ita MS. Is. Vossii; conjicit tamen πρίν γ' ἂν πάντες. vid. Pors. ad Phoeniss. 402.

492. ἐξαμείβονται Ald. Guelph. Barocc. ceteri ἐξαμύνονται. † ἐξαμύνονται Pors.

498. τε omittunt Ald. Rob.

499. Sic Ald. Turn. G. H. K. L. M. 1. 2. N. Colb. 1. 2. Seld. Barocc. Schol. B. εὐώνυμοι Rob. et recentiores.

501. θέλγητρα G. Colb. 2. Φ. De Ignispicii, Extispicii, et Auspicii inventione vide Eurip. Suppl. 201. seqq.

502. σπλάγνων Ald.

505. Edidi δὲ pro τε. κνίσσῃ edd. et MSS. κνίσῃ, quod olim in Glossario praetuli, in textum recepi. Hanc orthographiam tuentur Photius, Etymologus p. 522, 21. Hesychius, et Scholiasta Venet. ad Iliad. Α. 66. quorum verba in Glossario videas. Choeph. 483. ἄτιμος ἐν πυροῖσι κνισωτοῖς χθονός. Primam producit Alexis Athenaei II. p. 60. A. Statuit tamen Toupius in Suid. I. p. 407. scribendum esse κνίσα, ubi prima corripitur, utpote quod a κνίζω derivatum sit, κνίσσα vero, ubi producitur. Vid. Heyne. ad Iliad. Β. 423. [Nominativus est κνῖσα. Vid. Dindorf. ad Aristophan. Pac. 1040. *ED. LIPS.*] Pari ratione scribendum est κονίσαλος, uno tantum σ, ut recte Hesychii MS. Etymol. M. p. 19, 14. 261, 54. 528, 52. κονισάλεον δίφρον, παρὰ Ἀντιμάχῳ. In Thucyd. I. 107. male Dukerus Κρισσαίου, quum MSS. Reg. Vind. et ed. Steph. haberent Κρισαίου.

ὀσφὺν πυρώσας, δυστέκμαρτον εἰς τέχνην
ὥδωσα θνητούς· καὶ φλογωπὰ σήματα
ἐξωμμάτωσα, πρόσθεν ὄντ᾽ ἐπάργεμα.
τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτ᾽· ἔνερθε δὲ χθονὸς
κεκρυμμέν᾽ ἀνθρώποισιν ὠφελήματα,
χαλκὸν, σίδηρον, ἄργυρον, χρυσόν τε, τίς
φήσειεν ἂν πάροιθεν ἐξευρεῖν ἐμοῦ;
οὐδεὶς, σάφ᾽ οἶδα, μὴ μάτην φλῦσαι θέλων.
βραχεῖ δὲ μύθῳ πάντα συλλήβδην μάθε,
πᾶσαι τέχναι βροτοῖσιν ἐκ Προμηθέως.

ΧΟ. μή νυν βροτοὺς μὲν ὠφέλει καιροῦ πέρα,
σαυτοῦ δ᾽ ἀκήδει δυστυχοῦντος· ὡς ἐγὼ
εὔελπίς εἰμι τῶνδέ σ᾽ ἐκ δεσμῶν ἔτι

Recte *Κρίσα* ap. Pindar. Isthm. II, 26. Antonin. Liberal. c. 8. *Κρισαίου* Herodot. VIII. 32. Etymol. M. p. 515, 18. et apud eum Homerus, cujus edd. vulgares *Κρίσσαν* et *Κρισσαῖον*. Uno σ Schol. Lycophr. 1070. in cod. Seld. Eustath. p. 279. Hesych. in v. et alii. *Κονίσσαλος* Brunckius dedit in Aristoph. Lysist. 982. sed in notis recte *κονίσαλος* praefert. In universum autem notari potest, librarios σ, ubicunque per formam licuit, geminasse, ut in *Πάρνασος*, Κασάνδρα, et similibus.

506. *ὀσφὴν* Ald. *ὀφρῦν* Seld.

508. Citat Eustath. ad Il. *Γ.* p. 427, 58. Od. *B.* p. 1430, 60.

511. *χρυσὸν δὲ* Ald. Med. Seld. et alii quidam.

513. *οἶδ᾽ εἰ μὴ* G. Colb. 1. Viteb. MS. apud Turnebum. † *οἶδα* Pors. Brunckius conjicit *οὐδεὶς, σάφ᾽ οἶδ᾽, ἂν μὴ μάτην φλῦσαι θέλῃ.* Sed si quid mutandum, conjicerem *σάφ᾽ ἴσθι.* σθ enim et δ non multum diversa sunt, ι vero et οι saepissime confunduntur. Infra 864. *πόντιος μυχὸς, Σαφῶς ἐπίστασ᾽, Ἰόνιος κεκλήσεται.* cf. 1003. Eurip. Med. 694. *σάφ᾽ ἴσθ᾽.* MS. L. *οἶσθ᾽.* Hippol. 491. *ὡς τάχος διϊστέον.* Ald. *διοιστέον.* Aeschylus apud Priscian. p. 562. *Ἴστρος τοιαῦτα παρθένους λοχεύεται.* Hephaestio male *Οἶστρος*. Plutarch. Moral. p. 987. H. St. *Οἰνοῦς* pro *Ἰνοῦς* exhibet. De crebra permutatione vocum *ἱκέτης* et *οἰκέτης* vid. Alberti. ad Hesych. v. *ἱκέτης*. Facium ad Pausan. T. I. p. 219. Verum nihil temere mutandum; *σάφ᾽ ἴσθι* frequentius est; sed *σάφ᾽ οἶδα* habet noster in Prom. Solut. ap. Strabon. IV. p. 183. Sophocl. Electr. 672. Eurip. Med. 93. 959. *σάφ᾽ οἶδ᾽, ἐγώ,* ubi tamen veram judico lectionem eam esse quam exhibet Lascaris, *σάφ᾽ οἶδ᾽ ὅτι.* Phoeniss. 1633. *ζῶσά γ᾽ ἂν, σάφ᾽ οἶδ᾽ ὅτι.* Sophocl. Antig. 276. *πάρειμι δ᾽ ἄκων οὐχ ἑκοῦσιν, οἶδ᾽ ὅτι.* Scholiasta A. videtur legisse *σάφ᾽ εἰδώς*, explicat enim per *σαφῶς γινώσκων*, ut in Robortello legitur.

514. *ταῦτα* pro *πάντα* Med. M. 2. Seld. Barocc. *μάθοις* Colb. 1. 2. M. 2. Viteb.

515. *θνητοῖσιν* M. 2. Seld. Similis variatio infra 633. *θνητῶν* reponendum videtur in Agam. 1344. pro vulgato *βροτῶν*, et legendum *τίς ἂν εὔξαιτ᾽ ἂν θνητῶν*. Sed vid. quae ibi notavi. confer Pors. ad Orest. 659.

516. *νυν* encliticum reposuit Porsonus.

518. *τῶν δ᾽ ἐκ δ.* Ald.

λυθέντα, μηδὲν μεῖον ἰσχύσειν Διός.
ΠΡ. οὐ ταῦτα ταύτῃ μοῖρά πω τελεσφόρος
κρᾶναι πέπρωται· μυρίαις δὲ πημοναῖς,
δύαις τε καμφθεὶς, ὧδε δεσμὰ φυγγάνω.
τέχνη δ' ἀνάγκης ἀσθενεστέρα μακρῷ.
ΧΟ. τίς οὖν ἀνάγκης ἐστὶν οἰακοστρόφος;
ΠΡ. Μοῖραι τρίμορφοι, μνήμονές τ' Ἐρινύες.
ΧΟ. τούτων ἄρα Ζεύς ἐστιν ἀσθενέστερος;
ΠΡ. οὐκ οὖν ἂν ἐκφύγοι γε τὴν πεπρωμένην.
ΧΟ. τί γὰρ πέπρωταί Ζηνὶ, πλὴν ἀεὶ κρατεῖν;
ΠΡ. τοῦτ' οὐκ ἔτ' ἂν πύθοιο, μηδὲ λιπάρει.
ΧΟ. ἦ πού τι σεμνόν ἐστιν ὃ ξυναμπέχεις;
ΠΡ. ἄλλου λόγου μέμνησθε, τόνδε δ' οὐδαμῶς
καιρὸς γεγωνεῖν, ἀλλὰ συγκαλυπτέος
ὅσον μάλιστα· τόνδε γὰρ σώζων ἐγὼ
δεσμοὺς ἀεικεῖς καὶ δύας ἐκφυγγάνω.
ΧΟ. μηδάμ' ὁ πάντα νέμων στρ. α΄.
θεῖτ' ἐμᾷ γνώ-
μᾳ κράτος ἀντίπαλον Ζεὺς,
μηδ' ἐλινύ-
σαιμι θεοὺς ὁσίαις θοί-
ναις ποτινισσομένα
βουφόνοις παρ'
Ὠκεανοῖο πατρὸς

520. τελεσφόρων Ald. mox κρῆναι Ald. Rob.
525. Ἐριννύες edd. Ἐρινύες hic et alibi Med. recte: confer quae dixi ad v. 53.
526. ἄρ' ὁ Ζεὺς Ald. Turn. Stanl. ἄρα Ζεὺς vel ἀρα Ζεὺς Colb. 1. M. 2. N. Seld. Barocc. Articulum apud Tragicos raro propriis nominibus praefigi notavit Porsonus ad Phoeniss. 145. post Markland. ad Euripid. Suppl. 702. In hac fabula quater fit, vv. 18. 377. 819. 972.
527. ἐκφύγοι τε. Ald. Herodot. I. 91. τὴν πεπρωμένην μοίρην ἀδύνατά ἐστι ἀποφυγέειν καὶ τῷ θεῷ.
529. οὐκ ἂν οὖν πύθοιο Ald. Rob. Turn. et alii. οὐκ ἔτ' ἂν Colb. 2. M. 1. 2. quos cum Brunckio secutus sum.
531. Eurip. Hel. 119. ἄλλου λόγου μέμνησο.
534. βίας ἐκφ. Rob. et MSS. quidam; sed bene monet Butlerus δύας retinendum esse, ob vv. 176. 522. 771.
535. μηδάμ' pro μηδαμά, ultima brevi. οὐδαμά et μηδαμά pro οὐδαμᾶ et μηδαμᾶ interdum dici monet Brunck. ad Pers. 429.
538. ἐλιννύσαιμι Ald. Turn. uno ν Rob. Brunck. quos in hac editione secutus sum: vide supra ad v. 53.
542. "Ὠκεανοῦ Ald. Rob. sed

ἄσβεστον πόρον,
μηδ᾽ ἀλίτοιμι λόγοις·
ἀλλά μοι τόδ᾽ ἐμμένοι
καὶ μήποτ᾽ ἐκτακείη.
ἡδύ τι θαρσαλέαις ἀντιστρ. α΄.
τὸν μακρὸν τεί-
νειν βίον ἐλπίσι, φαναῖς
θυμὸν ἀλδαί-
νουσαν ἐν εὐφροσύναις, φρίσ-
σω δέ σε δερκομένα
μυρίοις μό-
χθοις διακναιόμενον.
* * * * *
Ζῆνα γὰρ οὐ τρομέων
ἐν ἰδίᾳ γνώμᾳ σέβει θνα-
τοὺς ἄγαν, Προμηθεῦ.
φέρ᾽ ὅπως ἄχαρις χάρις, ὦ φίλος, στρ. β΄.
εἰπὲ, ποῦ τις ἀλκά;
τίς ἐφαμερίων
ἄρηξις; οὐδ᾽ ἐδέρχθης
ὀλιγοδρανίαν
ἄκικυν, ἰσόνειρον, ᾇ τὸ φωτῶν
ἀλαὸν * * * γένος ἐμπεποδι-

Ὠκεανοῖο *Hesych. vid. Salmas. Plin. Exerc.* p. 431. *b. D.*" R. P. Ὠκεανοῦ, quod exhibent G. H. M. 1. Colb. 1. 2. Seld. Viteb. unice verum esse ait Hermann. ad Orphic. p. 724. quia genitivos in οιο Tragici non usurpabant *nisi ad explendum versum.* Sed audi Burneium ad Pers. 864. "Ἅλυος ποταμοῖο." R. P. ποταμοῦ. Genitivos in οιο in melicis non respuunt Tragici. Hinc supra 108. εὐρυπρώροιο. Eurip. Phoen. 834. φοινικολόφοιο. Troas. 844. Πριάμοιο. Orest. 812. ἀελίοιο. Aeschylus quoque, Prometh. 531. Ὠκεανοῖο."

545. τόδε μένοι Ald. Turn.

547. θαρσαλέοις Ald. Turn. Virgulam post φαναῖς habent D. M. recte, ut opinor.

550. ἀλλδαίνουσαν Rob.

552. δερκομένη Ald. Rob. Turn. -να septem codd. et Brunckius.

557. γνώμη Ald. Rob. Turn. γνώμᾳ M. 1. Mosq. 1. ἐν propter metrum addidit Burneius.

558. θνητοὺς Ald. Rob.

559. χάρις ἄχαρις Ald. Rob. et codd. nonnulli; constructio est, φέρ᾽ εἰπὲ, ὅπως ἄχαρις χάρις.

563. ὀλιγοδρανίην Ald. Rob. Turn. ὀλιγοδρανίαν quinque MSS.

564. ἄκι κηνισόνειρον αἷς Ald.

565. "Deest vox trisyllaba. Forsan ἀλαῶν ἀλαῶς γ." Burneius. In v. 563. MS. Guelph. habet ὀλιγοδρανοῦσαν.

Ibid. τὴν Ald. Rob. et mox θνητῶν,

σμένον; οὔποτε τὰν Διὸς ἁρμονίαν
θνατῶν παρεξίασι βουλαί.
ἔμαθον τάδε σὰς προσιδοῦσ' ὀλοὰς ἀντ. β'.
τύχας, Προμηθεῦ·
τὸ διαμφίδιον
δέ μοι μέλος προσέπτα,
τόδ' ἐκεῖνό θ', ὅτ' ἀμ-
φὶ λουτρὰ καὶ λέχος σὸν ὑμεναίουν
ἰότατι γάμων, ὅτε τὰν ὁμόπά-
τριον ἕδνοις ἄγαγες Ἡσιόναν
πιθὼν δάμαρτα κοινόλεκτρον.

ΙΩ.

τίς γῆ; τί γένος; τίνα φῶ λεύσσειν
τόνδε χαλινοῖς ἐν πετρίνοισιν
χειμαζόμενον; τίνος ἀπλακίας
ποινὴ σ' ὀλέκει; σήμηνον ὅπη
γῆς ἡ μογερὰ πεπλάνημαι.
ἆ, ἆ, ἔα, ἔα.
χρίει τις αὖ με τὰν τάλαιναν οἶστρος
εἴδωλον Ἄργου γηγενοῦς,
ἄλευε, δᾶ, φοβοῦμαι,
τὸν μυριωπὸν εἰσορῶσα βούταν,

572. ἐκείνῳ τε Ald. ἐκεῖνό γε Rob. ἐκεῖνό τ' Turn.

573. λοετρὰ Ald. λοετρά τε καὶ Turn. ὑμεναίων Ald.

574. ἰότητι Ald. Rob. Turn. qui proxima ita transponunt, ἕδνοις ἄγ. Ἡσ. ὅτε τὰν ὁμοπ.—την. Turn. ἤγαγες Ald. Turn.

576. πείθων Med.

578. χαλινοῖσιν Ald. Rob. πετρίνοισι τοῖς ὀρείοις Ald. Rob. et codd. aliqui, e glossemate.

579. ἀμπλακίης Ald. Rob. Turn.

580. ποιναῖς Rob. Turn. ποινὰς Ald. D. Colb. 1. 2. M. 1. ποινῆς E. ποινᾶς Seld. Barocc. unde H. Steph. ποινά σ'. † ποιναῖς Pors. ὅποι Med.

582. ἔα, ἔα omittit Med. Nihil est in antistropha v. 615. seq. quod his versibus respondet. Quominus autem quidquam excidisse putes, obstant quatuor senarii 609—12. qui cum initio antistrophae cohaerent. Elmsleii observatio est.

583. τὰν quod editionibus abest, inseri jussit Hermannus; et sic G. M. 1. 2. cf. vv. 588. 616.

585. ἄλευ' ὦ δᾶ, edd. primae, quibuscum consentiunt plerique codd. et Schol. A. et B. MSS. nonnulli, teste Turnebo, ἄλευ', ἆ δᾶ. atque ita N. quod probat Valcken. ad Phoeniss. 1504. et defendere videtur Etym. M. p. 69, 8. Ἀλευάδα, εἴρηται ὡς τὸ Φυάδα. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν γῆν δᾶν λέγουσι, ubi Arnaldus Animadv. p. 181. corrigit ἀλευάδα; male: male etiam cum Etymologo scribit una

ὁ δὲ πορεύεται δόλιον ὄμμ' ἔχων,
ὃν οὐδὲ κατθανόντα γαῖα κεύθει·
ἀλλά με τὰν τάλαιναν
ἐξ ἐνέρων περῶν
κυνηγετεῖ, πλανᾷ τε νῆστιν ἀνὰ τὰν
παραλίαν ψάμμον.
ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀτοβεῖ δόναξ — στροφή.
ἀχέτας ὑπνοδόταν νόμον,
ἰὼ, ἰὼ, πόποι,
πᾶ, πόποι, πᾶ μ' ἄγουσι
τηλέπλανοι πλάναι;
τί ποτέ μ', ὦ Κρόνιε παῖ,
τί ποτε ταῖσδ' ἐνέ-
ζευξας εὑρὼν ἁμαρτοῦσαν ἐν πημοναῖς;
ἒ ἔ. οἰστρηλάτῳ δὲ δείματι δειλαίαν

voce φεύδα: divisim enim scribendum φεῦ, δᾶ. Aristoph. Lysistr. 198. φεῦ, δᾶ, τὲν ὅρκον. Dedi ex Monkii sententia, ἄλευα, δᾶ.

Ibid. εἰσιδοῦσα Colb. 2. C. sed εἰσορῶσα praeter MSS. retinet Nicephorus ad Synes. p. 402.

586. δόλερον M. 2. Seld. Ar. Schol. B. quod malim.

588. περνῶν Barocc.

591. "*Laudat Plutarchus de Ira cohib.* p. 456. '*A. quod non meminerat Bodaeus a Stapel ad Theophrast. Hist. Plant.* IV. 12. p. 478. *a.*" R. P. Hos versus antistrophicos esse observarunt Elmsleius, Monkius, et Seidlerus. Vid. Museum Crit. Cantab. T. II. p. 58. Numerorum siglas versibus apposui, ut cum prioribus editionibus, quam proxime fieri potuit, congruerent.

Ibid. ὀττοβεῖ Ald. Rob. Turn. ὀτοβεῖ Heath. Pors. atque ita Med. Duplici τ apud Plutarch. p. 810. H. St. Aeschylus in Hedonis ap. Athen. XI. p. 479. C. ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀττοβεῖ, qui versus anapaesticus est; et recte ὀτοβεῖ exhibet Eustath. ad Iliad. X. p. 1282, 60. quae vera lectio est, etsi Scholiasta Venet. ad Iliad. Ψ. 54. habeat ὁ δὲ χ. κ. ἠχεῖ. Epigr. in Anthol. IV. xii. 105. κροτάλων θηλυμανεῖς ὄτοβοι. Fulv. Ursinus, hunc locum citans ad Virgil. Ecl. III. 25. ὕμνον pro νόμον habet.

594. ποῖ, ποῖ, πῶ πῶ πῶ· πῆ μ' ἄγουσι Ald. Rob. Turn. ἰὼ, ἰω, πόποι πόποι, Med. M. 1. 2. N. Colb. 1, Seld. Schol. B. sed πῆ pro πᾶ. "Melior lectio MSti apud H. Steph. πόποι, πόποι, pro πῶ πῶ πῶ. R. P. ἄλουσι." Burneius. Secutus sum Monkium. ποῖ, πῶ, πῶ, ποῖ μ' Hermann. El. Doctr. Metr. p. 275.

595. Ita Elmsleius pro τηλέπλαγκτοι. πλάνοι Ald. Rob. Turn. † πλάνοι Pors. πλάναι M. 1. 2. Guelf. Mosq. 1. codd. Regg. Brunck. Schutz. quod recepi, ob vv. 605. 765. etsi πλάνος satis frequens est.

596. τίς ποτέ μ' Ald. Rob. deest primum ποτε in Med. K. L. M. 1. Colb. 1. 2. mox τί ποτε male repetitum delevit Brunckius post MStos.

597. τίς ποτε—ἀρῶν Ald.

598. πημοναῖσιν edd.

599. αἶ αἶ G.

παράκοπον ὧδε τείρεις;
πυρί με φλέξον, ἢ χθονὶ κάλυψον, ἢ
ποντίοις δάκεσι δὸς βορὰν,
μηδέ μοι φθονήσῃς
εὐγμάτων, ἄναξ. ἄδην με
πολύπλανοι πλάναι γεγυ-
μνάκασ', οὐδ' ἔχω
μαθεῖν ὅπα πημονὰς ἀλύξω.
κλύεις φθέγμα τᾶς
βουκέρω παρθένου;

ΠΡ. πῶς δ' οὐ κλύω τῆς οἰστροδινήτου κόρης,
τῆς Ἰναχείας, ἢ Διὸς θάλπει κέαρ
ἔρωτι, καὶ νῦν τοὺς ὑπερμήκεις δρόμους
Ἥρᾳ στυγητὸς πρὸς βίαν γυμνάζεται;

ΙΩ. πόθεν ἐμοῦ σὺ πατρὸς ὄνομ' ἀπύεις; ἀντιστρ.
εἰπέ μοι, τᾷ μογερᾷ, τίς ὤν,
τίς ἄρα μ', ὦ τάλας,
τὰν ταλαίπωρον ὧδ' ἐ-
τήτυμα προσθροεῖς,

600. παράκοτον M. 1.

601. με inseruit Elmsleius.

603. ἀγμάτων Ald.

604. ἄδδην Ald, Rob. Turn. ἄδην Br. Sch. Pors. Priorem formam retinet Butlerus, quia in eo consentiunt codices; sed male consentiunt. ἄδην Aristarchum scripsisse discimus e Schol. Venet. ad Il. E. 203. Schol. Oppian. Hal. I. 252. ἀδηφάγους. σημείωσαι καὶ ὧδε καὶ ἐν ἄλλοις, δι' ἑνὸς δ γράφεσθαι τὸ ἀδηφάγος· διότι καὶ τὸ ἄδην, ὃ δηλοῖ τὸ δαψιλῶς. Harpocrat. v. Ἀδδηφάγους τριήρεις — Ἀλκαῖος ἐν τῇ Κωμῳδοτραγῳδίᾳ τοὺς πότας λύχνους ἀδδηφάγους εἶπεν. MS Coll. Trin. Cantab. recte ἀδηφάγους, atque ita Hesych. et Photius in Lex. MS. qui eandem glossam habent; et Etymol. M. p. 17, 14. confer Sallier. et Pierson. ad Moerin p. 90. Uno δ Alcman apud Athen. X. p. 416. D. Plato et Scholiasta ejus p. 89. Ruhnk. Suidas in v. Barnesius ad Eurip. Ion. 975. Bentleius ad Callimach. Fr. XLVI. ἀδηφάγον metrum postulat in Sophocl. Phil. 313.

604. Sic Ald. Turn. C. D. G. Ceteri πολύπλαγκτοι. cf. 595. Illud convenire cum δύσπλανος, v. 629. observavit H. Steph.

607. 8. Sic Robortellus. προσφθέγματα Ald. Turn. φθέγματα MSS. nonnulli. Dein τᾶσδε D. F. Ar. Seld. † βουκέρω Porson. Hos versus, qui Choro in edd. adsignantur, puellae continuandas esse monuerunt Hermannus et Elmsleius. Quod si ad Chorum pertineant, Choro etiam adsignandi vv. 629. 630.

609. 610. Hos versus citat Stephanus Byzantinus v. Ἰναχία, sed prave κέρας pro κέαρ exhibet. Ἰναχείης edd.

612. βιάζεται Seld. e glossa.

616. Sic Seld. M. 1. 2. Heath. Schutz. Elmsl. Ceteri ἔτυμα.

θεόσυτόν τε νόσον ὠ-
νόμασας, ἃ μαραί-
νει με, χρίουσα κέντροισι φοιταλέοις;
ἒ, ἕ. σκιρτημάτων δὲ νήστισιν αἰκείαις
λαβρόσυτος ἦλθον, Ἥρας
ἐπικότοισι μήδεσι δαμεῖσα· δυσ-
δαιμόνων δὲ τίνες, οἳ—ἒ, ἕ—
οἷ' ἐγὼ, μογοῦσιν;
ἀλλά μοι τορῶς τέκμηρον,
ὅ τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν,
τί μὴ χρή; τί φάρ-
μακον νόσου δεῖξον, εἴπερ οἶσθα.
θρόει, φράζε τᾷ
δυσπλάνῳ παρθένῳ.
ΠΡ. λέξω τορῶς σοι πᾶν, ὅπερ χρῄζεις μαθεῖν,
οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματ', ἀλλ' ἁπλῷ λόγῳ,
ὥσπερ δίκαιον πρὸς φίλους οἴγειν στόμα.
πυρὸς βροτοῖς δοτῆρ' ὁρᾷς Προμηθέα.
ΙΩ. ὦ κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσιν φανεὶς,
τλῆμον Προμηθεῦ, τοῦ δίκην πάσχεις τάδε;
ΠΡ. ἁρμοῖ πέπαυμαι τοὺς ἐμοὺς θρηνῶν πόνους.

618. θεόσσυτον libri; θεόσυτον Morell. Butler. Elmsl. τε pro δὲ Ald. Rob. et MSS. quidam; probantibus Butlero et Elmsleio.

619. φυταλέοισιν Ald. solenni errore. Ceteri φοιταλέοισιν. Correxit Monk. monens secundam in φοιταλέοις produci, sicut in Eurip. Orest. 321. κέντροις Burneius; alii κέντροισι.

620. αἰκίαις libri. Vid. ad v. 184.

621. λαβρόσσυτος edd. Correxit Elmsleius. Ἥρας, supplevit ex Schol. A. Hermannus ap. Seidler. de Vers. Dochm. p. 164.

626. Cod. E. ita disponit ὅ τι μ' ἐπαμμένει, παθεῖν τί με χρή. τί με χρὴ Rob. G. Casaub. Brunck. τί μοι χρὴ quidam MSS. τί με † χρὴ Pors. Ego auspicor tria haec verba nihil aliud esse quam glossema superioris versus: τί μ' ἐπαμμένει παθεῖν; glossa τί με χρὴ παθεῖν; Pers. 808. οὗ σφὶν κακῶν ὕψιστ' ἐπαμμένει παθεῖν.

627. Ingeniosa est Elmsleii conjectura qui post παθεῖν plene distinguit, et deinceps legit τί μῆχαρ, τί φ. κ. τ. λ. Non probat Hermannus.

628. φράζε τε τᾷ M. 1. Seld. Barocc.

630. τορῶσοι Ald. ὅτι Ald. Rob. Turn. ὅπερ Pors. "630. 1. 2. *sub Sophoclis nomine citat Etymologus* p. 762, 29. et Etym. Gud. p. 532. *ubi melius legitur* οπερ χρῄζεις. *Nominis errorem indicavit Vir Doctus Misc. Obs. Nov. et Dec.* 1732. *Vol.* I. *T.* II. p. 414." R. P.

635. Hunc versum adhibens auctor *X. Π.* 700. δίκης scribit: quod notaverat quoque R. P.

636. "*Laudat Tzetzes ad Lycoph.* 106." R. P. ὦ μοι pro ἁρμοῖ C. D.

ΙΩ. οὐκ οὖν πόροις ἂν τήνδε δωρεὰν ἐμοί;
ΠΡ. λέγ' ἥντιν' αἰτεῖ· πᾶν γὰρ ἂν πύθοιό μου.
ΙΩ. σήμηνον ὅστις ἐν φάραγγί σ' ὤχμασε.
ΠΡ. βούλευμα μὲν τὸ Δῖον, Ἡφαίστου δὲ χείρ.
ΙΩ. ποινὰς δὲ ποίων ἀπλακημάτων τίνεις;
ΠΡ. τοσοῦτον ἀρκῶ σοι σαφηνίσαι μόνον.
ΙΩ. καὶ πρός γε τούτοις, τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης
δεῖξον, τίς ἔσται τῇ ταλαιπώρῳ χρόνος;
ΠΡ. τὸ μὴ μαθεῖν σοι κρεῖσσον ἢ μαθεῖν τάδε.
ΙΩ. μήτοι με κρύψῃς τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν.
ΠΡ. ἀλλ' οὐ μεγαίρω τοῦδέ σοι δωρήματος.
ΙΩ. τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ πᾶν;
ΠΡ. φθόνος μὲν οὐδείς, σὰς δ' ὀκνῶ θράξαι φρένας.
ΙΩ. μή μου προκήδου μᾶσσον, ὡς ἐμοὶ γλυκύ.
ΠΡ. ἐπεὶ προθυμεῖ, χρὴ λέγειν· ἄκουε δή.
ΧΟ. μήπω γε· μοῖραν δ' ἡδονῆς κἀμοὶ πόρε.
τὴν τῆσδε πρῶτον ἱστορήσωμεν νόσον,
αὐτῆς λεγούσης τὰς πολυφθόρους τύχας·
τὰ λοιπὰ δ' ἄθλων σοῦ διδαχθήτω πάρα.
ΠΡ. σὸν ἔργον, Ἰοῖ, ταῖσδ' ὑπουργῆσαι χάριν,
ἄλλως τε πάντως καὶ κασιγνήταις πατρός.
ὡς τἀποκλαῦσαι κἀποδύρασθαι τύχας

638. *πάντα γὰρ πύθοιό μοι* Ald. Rob. *πᾶν γὰρ ἐκπύθοιό μου* Turn. veram lectionem restituit H. Steph. Cf. supra 529. Sophocl. Oed. T. 335.

640. *βούλημα* Rob.

641. *ἀμπλ.* Ald. Rob. Turn. Citat auctor *X. Π.* 701.

645. "*Scholiastes ad hunc versum senarium citat, qui a sermone non distinguitur. Ἃ δεῖ γενέσθαι, ταῦτα καὶ γενήσεται.*" R. P.

646. *μήτι* Rob. MSS. aliqui, et Thomas M. v. *μέλλω. μή τοι* retinet Schol. ad Eurip. Hecub. 570.

647. *σοι* omittit Ald. *τοῦ* pro *σοι* Rob. *τοῦδε τοῦ* Seld. Hunc versum et proxime sequentem omittit Barocc.

648. *οὐ* a Seld. M. 1. abest.

649. *σὰς δοκῶ* Ald. Barocc.

650. "*F.*" *ἢ ὡς. M.*" R. P. id est Musgravius: atque ita Heath. Br. Sch. et MS. apud Turnebum. † *ὡς* Pors. Vulgata tamen explicari ac defendi potest: "Ne de me amplius sollicitus sis, siquidem mihi lubet audire." atque ita interpretantur Schol. A. et B. *ὡς*: *ὅτι. ἐμοὶ γλυκύ: τοῦτο μαθεῖν.* Amicus doctus conjicit *ἢ κἀμοὶ γλυκύ*, Elmsleius *μασσόνως ἢ 'μοὶ γλυκύ.*

655. Deest hic versus in M. 1.

658. *ὡς ἀποκλαῦσαι* Ald. Rob. Sed recte *τἀποκλαῦσαι* Ald. Turn. Pors. G. M. Galenus IV. de Hippocr. et Plat. Dogm. *τοῖς δὲ δυστυχοῦσί πως Τερπνὸν τὸ κλαῦσαι κἀποδύρασθαι τύχας.* quem ad nostrum potius crediderim respexisse, quam, ut censet Valcken. Diatr.

ἐνταῦθ᾽, ὅπη μέλλει τις οἴσεσθαι δάκρυ
πρὸς τῶν κλυόντων, ἀξίαν τριβὴν ἔχει.

ΙΩ. οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ὑμῖν ἀπιστῆσαί με χρή,
σαφεῖ δὲ μύθῳ πᾶν ὅπερ προσχρῄζετε,
πεύσεσθε· καίτοι καὶ λέγουσ᾽ αἰσχύνομαι
θεόσσυτον χειμῶνα, καὶ διαφθορὰν
μορφῆς, ὅθεν μοι σχετλίᾳ προσέπτατο.
ἀεὶ γὰρ ὄψεις ἔννυχοι πολούμεναι
εἰς παρθενῶνας τοὺς ἐμοὺς, παρηγόρουν
λείοισι μύθοις· ὦ μέγ᾽ εὔδαιμον κόρη,
τί παρθενεύει δαρὸν, ἐξόν σοι γάμου
τυχεῖν μεγίστου; Ζεὺς γὰρ ἱμέρου βέλει
πρὸς σοῦ τέθαλπται, καὶ ξυναίρεσθαι Κύπριν
θέλει· σὺ δ᾽, ὦ παῖ, μὴ ᾽πολακτίσῃς λέχος
τὸ Ζηνὸς, ἀλλ᾽ ἔξελθε πρὸς Λέρνης βαθὺν
λειμῶνα, ποίμνας βουστάσεις τε πρὸς πατρὸς,
ὡς ἂν τὸ Δῖον ὄμμα λωφήσῃ πόθου,

p. 197. ad Euripidis Oenea apud Stob. Tit. LXXV. σχολὴ μὲν οὐχί· τῷ δὲ δυστυχοῦντί πως Τερπνὸν τὸ λέξαι κἀποκλαύσασθαι πάλιν. vel etiam fortasse utrumque locum confudit Galenus. Ita olim scripseram: sed meliora docet Porsonus in nota MSta. "*Imitatur Euripides apud Stobaeum Gesn.* p. 409. *Grot.* 469. *Galenum* IV. *fin. de Hippocr. et Plat. Dogm. qui veram lectionem servavit. Nostri locum oblitus erat Valckenaerius Diatr.* p. 197. *cf. Theb.* 658. *Sophocl. Electr.* 1126. *Plutarch.* II. p. 455. *C.*" R. P. Plutarchi locus est in p. 809. ed. H. St. Αἵ τε τοῖς πενθοῦσιν ἐφέσεις τοῦ ἀποκλαῦσαι καὶ ἀποδύρασθαι, πολύ τι τῆς λύπης ἅμα τῷ δακρύῳ συνεξάγουσιν. — κἀποδύρεσθαι Ald. Rob. Turn. recte Brunckius aoristum reposuit, atque ita Med. E. D. G. M. 2. N. Viteb. Seld.

663. πεύσοισθε Rob. ὀδύρομαι edd. omnes. αἰσχύνομαι praebent M. 1. 2. Suid. v. l. in D. L. Mosq. 1. Schol. A. quod vulgato melius videtur.

666. ἄννυχοι Ald. πολεύμεναι omnes edd. πολούμεναι D. quod in textum recepi; neque enim scio quare forma Ionica retinenda sit. πωλεύμεναι C. Eustath. ad Od. Χ. p. 1950, 37. τὸ δὲ πωλεύμην, ἀντὶ τοῦ συνανεστρεφόμην, ἐκτείνει συνήθως τὸ ω εἰ καὶ τὸ πολεύειν πρὸ ὀλίγων συνέστελλε τὴν ἄρχουσαν ἐν τῷ Ἰθάκης κατὰ ἄστυ πολεύειν, (Od. Χ. 223.) ὥσπερ καὶ τὸ ἀμφιπολεύειν. — πολεῖ per omicron Pers. 507. Eurip. Orest. 1264. πολεῖς Alcest. 50. πολεῖται Aristoph. Av. 181. περιπολοῦντ᾽ Soph. Oed. T. 1254. Lex Solonis apud Lysiam c. Theomn. p. 216. ed. Auger. ὅσαι δὲ πεφασμένως πωλοῦνται. i. e. Lysia interprete, βαδίζουσι. Lege πολοῦνται.

668. εὐδαίμων Ald. Turn. ceterique editores, praeter Rob. qui εὔδαιμον exhibet; quod, in Seld. quoque scriptum, recepi, accentu tantum rejecto — Eurip. Alcest. 267. ὦ δύσδαιμον, οἷα πάσχομεν. Troas. 98. vulgo ἄνα, δυσδαίμων. Ald. δύσδαιμον, quod bene reposuit G. Burges.

673. μὴ πολλακτίσῃς Ald.

τοιοῖσδε πάσας εὐφρόνας ὀνείρασι
ξυνειχόμην δύστηνος, ἔς τε δὴ πατρὶ
ἔτλην γεγωνεῖν νυκτίφοιτ' ὀνείρατα.
ὁ δ' εἴς τε Πυθὼ, κἀπὶ Δωδώνης πυκνοὺς
θεοπρόπους ἴαλλεν, ὡς μάθοι τί χρὴ
δρῶντ' ἢ λέγοντα, δαίμοσιν πράσσειν φίλα.
ἧκον δ' ἀναγγέλλοντες αἰολοστόμους
χρησμοὺς, ἀσήμους, δυσκρίτως τ' εἰρημένους.
τέλος δ' ἐναργὴς βάξις ἦλθεν Ἰνάχῳ,
σαφῶς ἐπισκήπτουσα καὶ μυθουμένη,
ἔξω δόμων τε καὶ πάτρας ὠθεῖν ἐμὲ,
ἄφετον ἀλᾶσθαι γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὅροις.
κεἰ μὴ θέλοι, πυρωπὸν ἐκ Διὸς μολεῖν
κεραυνὸν, ὃς πᾶν ἐξαϊστώσει γένος.
τοιοῖσδε πεισθεὶς Λοξίου μαντεύμασιν,
ἐξήλασέν με κἀπέκλεισε δωμάτων

678. γεγονεῖν Ald. νυκτίφαντ' Rob. Med. qua voce utitur Euripides Hel. 576.

679. Δωδώνης Ald. Rob. A. B. K. L. M. 1. 2. Med. Colb. 2. Seld. Regg. MSS. Thomae Mag. v. Θεοπρόπους. Brunck. Δωδώνην ceteri. Elmsleius confert Eurip. El. 1343. στεῖχ' ἐπ' Ἀθηνῶν, ubi vid. Barnes. Herodot. IV. 14. τὴν ἐπὶ Κυζίκου. Theocrit. VII. 129. τὰν ἐπὶ Πύξας. συχνοὺς Seld. MSS. Thom. M. Sed πυκνὸς de frequentia saepe usurpatur, ut in Eurip. Phoeniss. 1167. πυκνοὺς κυβιστητῆρας Med. 1177. πυκνοῖσιν δρομήμασιν. apud Athen. XV. p. 666. C. πυκνοῖς τοξεύμασι. et in phrasi πυκνὰ πτερά, de qua vid. Toup. in Suid. T. II. p. 545. Anyte in Anthol. III. 24. 11. Wolf. p. 104. πυκιναῖς πτερύγεσσιν ἐρέσσων.

680. ἴαλεν Ald. Rob. Thom. M. μάθη Ald. Rob. Sophocl. Oed. T. 71. ὡς πύθοιθ' ὅ τι Δρῶν, ἢ τί φωνῶν, τήνδε ῥυσαίμην πόλιν. Eurip. Phoeniss. 892. Κἀγὼ τίν' οὐ δρῶν, ποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη. Hecub. 376. μηδὲν ἐμποδὼν γένη λέγουσα, μήτε δρῶσα. Noster Choeph. 313. τί σοι Φάμενος ἢ τί ῥέξας Τύχοιμ' ἂν— quae congessit Valcken. ad locum Phoenissarum.

683. Ita Rob. ἀσήμως ceterae omnes, ἀσήμους H. K. N. Colb. 1. Med. Barocc. quod recepi, quia duplex epithetum amat Aeschylus.

684. ἦλθε βάξις M. 1. 2. Mosq. 1. Schutz. Apollodorus Bibl. II. 1. 1. Io octo generibus ab Inacho distare facit.

686. δόμων Rob.

687. Heliodor. Aethiop. VI. versus fin. Καὶ πάσιν, ὡς εἰπεῖν, ἐρωμένου τινὸς ἐπὶ γῆν ἕνεκεν ἀλωμένου. ᾧ μετὰ μυρίους μὲν μόχθους, μυρίους δὲ κινδύνους, γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὅροις, τύχη λαμπρὰ καὶ βασιλικῇ συμβιώσεται. ubi plane hunc versum respicit. Euripid. Med. 540. γῆς ἐπ' ἐσχάτοις Ὅροισιν ᾤκεις.

688. θέλη Ald. Rob. θέλει M. 1. Schol. B. πυρωτὸν Med. ἂν pro ἐκ reponi jubet Elmsleius, quia μολεῖν non venturum esse sed venisse significat.

689. μένος Med. Forsan praestaret ἐξαιστώσει.

ἄκουσαν ἄκων. ἀλλ' ἐπηνάγκαζέ νιν
Διὸς χαλινὸς πρὸς βίαν πράσσειν τάδε.
εὐθὺς δὲ μορφὴ καὶ φρένες διάστροφοι
ἦσαν, κεράστις δ', ὡς ὁρᾶτ', ὀξυστόμῳ
μύωπι χρισθεῖσ', ἐμμανεῖ σκιρτήματι
ᾖσσον πρὸς εὔποτόν τε Κερχνείας ῥέος,
Λέρνης τε κρήνην· βουκόλος δὲ γηγενής,
ἄκρατος ὀργὴν, Ἄργος ὡμάρτει, πυκνοῖς
ὄσσοις δεδορκὼς τοὺς ἐμοὺς κατὰ στίβους.
ἀπροσδόκητος δ' αἰφνίδιος αὐτὸν μόρος
τοῦ ζῆν ἀπεστέρησεν· οἰστροπλὴξ δ' ἐγὼ
μάστιγι θείᾳ γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι.
κλύεις τὰ πραχθέντ', εἰ δ' ἔχεις εἰπεῖν ὅ τι
λοιπὸν πόνων, σήμαινε· μηδέ μ' οἰκτίσας
ξύνθαλπε μύθοις ψευδέσιν· νόσημα γὰρ
αἴσχιστον εἶναί φημι συνθέτους λόγους.

ΧΟ. ἔα, ἔα·

694. εὐθὺς οὖν Thom. M. v. διάστροφοι.

696. κεράστη Rob. et ὀξυτόμῳ. Sophocl. Trach. 365. καὶ νῦν, ὡς ὁρᾷς, ἥκει δόμους.

697. εὔποντον Rob. Κεγχρείας ῥέων Ald. Κεγχρείας E. G. Seld. Barocc. Similiter variatum est Eurip. Phoeniss. 1401. inter κεγχρώμασιν et κερχνώμασιν. "Recentior," ait Valckenaerius, "et emollita fuit pronunciatio κέγχρος et κέγχρωμα: vetus atque asperior, κέρχνος et κέρχνωμα."

698. Λέρνης ἄκρον τε Ald. Rob. ἄκρην τε Turn. † ἄκρην τε Pors. Canteri conjecturam in textum recepi, quam firmat Schol. A. καὶ πρὸς τὴν Λέρνην τὴν πηγήν. Saepius memorantur Λερναῖα νάματα Λέρνης ὕδωρ, et similia; nusquam, quod sciam, Λέρνης ἄκρα. Re tamen accuratius perpensa, magis placet conjectura quae nuper in mentem venit, ἀκτήν τε Λέρνης. ἄκρη et ἀκτή haud semel confunduntur: confer Pierson. Verisim. I. 2. p. 15. Luzac. Exercit. Acad. p. 56. [κάρην Scalig. ap. Valck. fr. Callim. Eleg. p. 150. *ED. LIPS.*]

701. αὐτὸν αἰφνίδιος Ald. Rob. Turn. ceteraeque omnes. In Seldeniano codice, suprascriptum est ἐξαίφνης, quod verum esse putat Gaisfordius ad Hephaest. p. 242. Leniorem Porsoni medelam adhibui, quam in nota MSta indicaverat. ἀφνίδιος scribendum censet Elmsleius, secundum analogiam τοῦ ἄφνω.

703. γῆς πρὸς γῆν Ald. γῆν ἐκ γῆς Rob.

704. ἔτι Rob. et MSS. quidam. Hom. Od. Γ. 96. Μηδέ τι μ' αἰδόμενος μειλίσσεο, μηδ' ἐλεαίρων, Ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον.

706. Eurip. Orest. 10. Ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον. "*Accius apud Nonium*, p. 260, 22. *Sallust. Jug.* 85." R. P. Accii locus est ex Agamemnone; *Composita dicta e pectore evolvunt suo.* Sallustii haec sunt; *Non sunt composita mea verba; parvi id facio.*

708. ἔσχε Abresch. et Brunck. contra codicum auctoritatem.

ἄπεχε, φεῦ·
οὔποτ', οὔποτ' ηὔ-
χουν ξένους μολεῖ-
σθαι λόγους
ἐς ἀκοὰν ἐμάν,
οὐδ' ὧδε δυσθέατα καὶ δύσοιστα
πήματα, λύματα,
δείματ' ἀμ-
φήκει κέντρῳ ψύχειν ψυχὰν ἐμάν.
ἰὼ, ἰὼ,
μοῖρα, μοῖρα, πέφρικ', εἰσ-
ιδοῦσα πρᾶξιν Ἰοῦς.

ΠΡ. πρό γε στενάζεις, καὶ φόβου πλέα τις εἶ.
ἐπίσχες, ἐς τ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ προσμάθῃς.

ΧΟ. λέγ', ἐκδίδασκε· τοῖς νοσοῦσί τοι γλυκὺ
τὸ λοιπὸν ἄλγος προυξεπίστασθαι τορῶς.

ΠΡ. τὴν πρίν γε χρείαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ πάρα
κούφως· μαθεῖν γὰρ τῆσδε πρῶτ' ἐχρῄζετε
τὸν ἀμφ' ἑαυτῆς ἆθλον ἐξηγουμένης.
τὰ λοιπὰ νῦν ἀκούσαθ', οἷα χρὴ πάθη
τλῆναι πρὸς Ἥρας τήνδε τὴν νεάνιδα·
σύ τ', Ἰνάχειον σπέρμα, τοὺς ἐμοὺς λόγους

710. οὐπώποτ' Ald. Turn. Barocc. sed melius οὔποτ'. Agam. 508. Οὐ γάρ ποτ' ηὔχουν. Dein ηὐχόμην Rob. Stanl. ηὔχουν Ald. Turn. Pors. C. D. Colb. 1. 2. M. 1. 2. N.

711. ξυνοὺς v. l. apud Turnebum.

715. πήματα, τύμματα, vel πήματ', ἀλήματα conj. Musgravius, quorum hoc posterius placet.

716. καὶ δεῖματ' D. M. 2.

719. μοῖρα semel tantum Robortellus, quem olim secutus, nunc vulgatam lectionem amplector.

721. πρῶ γε Med. Brunckius πρῷ γε suspicatur, nulla necessitate: est enim per tmesin pro προστενάζεις. Agam. 261. Τὸ δὲ προκλύειν — ἴσον τῷ προστένειν. τίς εἶ πλέα Rob.

723. γὰρ pro τοι N. τι Ald. Rob. Turn. τοι Med. Guelph. Barocc. Valcken. ad Phoeniss. 455. qui τοι in gnomis Tragicos amare monet, et post eum Porsonus ad Hecub. 252.

724. προυξεπίστασθαι edd. de qua orthographia dixi ad v. 219.

725. χρείαν τ' Med. Colb. 1. Seld. ἠνύσατ' Rob.

728. ἀκούσασθ' Ald. Rob. ἀκούσατ' Viteb.

730. σὺ δ' Ald. Rob. Turn. σύ τ' A. B. Med. Colb. 2. M. 2. Viteb. Steph. Byz. v. Ἰναχία, citat σὺ τ' Ἰν. σπ. i. e. σύ τ' levi corruptela: ideoque cum Brunckio recepi; et magis e Tragicorum consuetudine est, qui aliter libentius dixissent Ἰνάχειον σπέρμα, σὺ δ', sermo enim ad Io convertitur. Eurip. Phoeniss.

θυμῷ βάλ', ὡς ἂν τέρματ' ἐκμάθῃς ὁδοῦ.
πρῶτον μὲν ἐνθένδ' ἡλίου πρὸς ἀντολὰς
στρέψασα σαυτὴν, στεῖχ' ἀνηρότους γύας·
Σκύθας δ' ἀφίξει νομάδας, οἳ πλεκτὰς στέγας
πεδάρσιοι ναίουσ' ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις,
ἑκηβόλοις τόξοισιν ἐξηρτημένοι·
οἷς μὴ πελάζειν, ἀλλ' † ἁλιστόνοις πόδας
χρίμπτουσα ῥαχίαισιν ἐκπερᾶν χθόνα.
λαιᾶς δὲ χειρὸς οἱ σιδηροτέκτονες
οἰκοῦσι Χάλυβες, οὓς φυλάξασθαί σε χρή·
ἀνήμεροι γὰρ, οὐδὲ πρόσπλαστοι ξένοις.
ἥξεις δ' ὑβριστὴν ποταμὸν, οὐ ψευδώνυμον,

467. *Σύ τ' αὖ — Πολύνεικες.* ibid. 898. *Σύ τ', ὦ τάλαινα συγκατασκάπτει πόλις.* Orest. 1635. *σύ τ', ὦ φίλων μοι τῶν ἐμῶν σαφέστατε.* ibid. 1643. Noster Theb. 147. *Σύ τ', ὦ Λατογένεια κούρα.*

731. Locutio Homerica est *θυμῷ βάλ'.* Od. *Λ.* 201. *ὡς ἐνὶ θυμῷ ἀθάνατοι βάλλουσι.* Herodot. VII. 51. *ἐς θυμὸν ὦν βαλεῦ καὶ τὸ παλαιὸν ἔπος.*

732. *ἀνατολὰς* Ald. Turn. *ἀατολὰς* Rob. De his erroribus multa multi, ut solent, scripserunt, quorum non nostrum est lites componere; neque id fecisse operae pretium fuerit: satis enim manifestum est Aeschylum suam geographiam, suam mythologiam, easque parum accuratas, habuisse; recte autem dixisse Agatharchidem de Mar. Erythr. p. 14. ed. H. St. Photii Biblioth. p. 1313. *οὐδ' Αἰσχύλου ἐπιπλήττω, πολλοῖς διεψευσμένον, καὶ πολλὰ συγγράφοντα τῶν ἀσυγχωρήτων — οὐδὲ τοὺς ἄλλους εἰς ἐπιτίμησιν ἄγω, διασκευαῖς ἐν τοῖς δράμασι χρωμένους ἀδυνάτοις· ὅτι πᾶς ποιητὴς ψυχαγωγίας ἢ ἀληθείας ἐστὶ στοχαστής.* Quam parum autem in geographia vel Hecataeus Milesius profecisset, docet Scholiasta Apollonii Rhod. IV. p. 259. Vid. Larcher. ad Herodot. T. II. p. 208.

733. *γόους* pro *γύας* Seld.

735. "*πλαγκτὰς στέγας* suspicatur Dacierus, quod putat Horatium hunc Poetae nostri versum expressisse in Ode 24. Lib. III. 10. *Quorum plaustra vagas rite trahunt domos.* Sed neuter Scholiastes ingeniosae suspicioni favet." *L. Theobald.*

736. Citat Thom. M. v. *ἐξήρτημαι. ἐξηρτυμένοι* Seld.

737. *γύποδας* Ald. Rob. E. Baroce. Schol. A. Unde suspicatur Elmsleius fuisse quosdam qui legerent *ἁλιστόνοις γ' ὑπὸ Χρίμπτουσα ῥαχίαισιν. γυπόποδας* Ar. Seld. *γυμνόποδας* v. l. apud Schol. A. Porsoni obelum ante vocem *ἁλιστόνοις* retinui, quum nihil certi habeam, quod in locum ejus substituere ausim. Ingeniose, ut mihi videtur, G. Burges *Ἁλιζώνοις.* Eustath. ad Il. *B.* p. 363. *Ἔφορός φησι τοὺς Ἁλιζῶνας τὴν παραλίαν οἰκῆσαι, τὴν μεταξὺ Μυσίας καὶ Καρίας καὶ Λυδίας.* Quantum de hac gente inter se discreparint veteres geographi, videas apud Strab. XII. p. 550.

738. *χρίπτουσα.* M. 1. 2. Seld. quae forma antiquior est. In Herodot. II. 60. *ἐγχρίμψαντες τὴν βᾶριν,* MS. Arch. praebet *ἐγχρίψαντες.* vid. Schweighaeuser. Mox *ἐκπέρα* conjicit Elmsleius.

742. *Ἄραξιν π.* Rob.

ὃν μὴ περάσῃς, οὐ γὰρ εὔβατος περᾶν,
πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καύκασον μόλῃς, ὀρῶν
ὕψιστον, ἔνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος
κροτάφων ἀπ' αὐτῶν. ἀστρογείτονας δὲ χρὴ
κορυφὰς ὑπερβάλλουσαν, εἰς μεσημβρινὴν
βῆναι κέλευθον, ἔνθ' Ἀμαζόνων στρατὸν
ἵξει στυγάνορ', αἳ Θεμίσκυράν ποτε
κατοικιοῦσιν ἀμφὶ Θερμώδονθ', ἵνα
τραχεῖα πόντου Σαλμυδησία γνάθος
ἐχθρόξενος ναύταισι, μητρυιὰ νεῶν·
αὗταί σ' ὁδηγήσουσι καὶ μάλ' ἀσμένως.
ἰσθμὸν δ' ἐπ' αὐταῖς στενοπόροις λίμνης πύλαις
Κιμμερικὸν ἥξεις, ὃν θρασυσπλάγχνως σε χρὴ
λιποῦσαν αὐλῶν' ἐκπερᾶν Μαιωτικόν.
ἔσται δὲ θνητοῖς εἰς ἀεὶ λόγος μέγας
τῆς σῆς πορείας, Βόσπορος δ' ἐπώνυμος

745. Eustath. ad Il. *I.* p. 755, 41.

746. Laudat Eustath. ad Od. *Α.* p. 1390, 20.

747. *μεσυμβρινὴν* Ald. Rob.

749. *ἥξεις* Ald. Rob. Turn. *ἵξῃ* H. K. L. M. 2. Colb. 2. Brunck. *ἵξει* Pors.

751. Ita Ald. Rob. Brunck. qui insigne malae fidei exemplum dedit; hanc enim orthographiam tuetur ex Scholiasta Sophoclis ad Antig. 981. quem prius ad mentem suam correxerat; nam in editione principe Scholiorum *Σαλμυδισσία* exhibetur. Cum duplici *σ* Turn. Eustath. ad Il. *Β.* p. 509, 3. simplici vero ad Il. *Ε.* p. 560, 18. *Σαλμύδησος* Hesych. *-ησσος* Strabo, Stephanus, Scymnus Chius 733. Schol. Sophocl. Oed. T. 205. Schol. Venet. ad Il. *Μ.* 20. *Εὕρα τὰ εἰς ος λήγοντα, ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξυνόμενα, τῷ η παραλήγοντα ἕτερον ἔχοντα σ, τοῦτο δὲ (Κάρησος) ἐν ἀναδεξάμενον* — dein recenset *Ἀλικαρνησσός, Ταρτησσός, Λυκαβησσός,* quibus addi possint *Λυρνησσός, Μυκαλησσός,* et *Τελμησσός.* Valcken. ad Phoeniss. 1107. nihil interesse judicat *Τελμησόν* an *Τελμησσόν* scribatur; nisi quod prior illa antiquior pronunciatio videatur. Herodianus *περὶ παθῶν*, ab Eustathio ad Dionys. 859. allegatus, *Τελμισσός* scribit; et profecto in hoc versu M. 1. dat *Σαλμυδισία.* Photius Lex. MS. *Σαλμυδισός*, atque ita Lycophron 1264. in Homerid. Hymn. in Apoll. 224. *ἐς Μυκαλησσὸν ἰὼν καὶ Τευμησσὸν λεχεποίην*, MS. Moscov. habet *Μυκαλισσὸν* et *Τευμισσόν*. vid. Kuhn. ad Aelian. V. H. II. 33. nostra ad v. 505.

752. *ναύτοις* Ald. *ναύτης* Rob. *ναύτῃσι* Turn. et ceterae omnes. *ναύταισι* Eustath. ad Il. *Ε.* p. 560, 18. Tzetz. ad Lycophr. 1285.

754. *στενωπόροις* Ald. *στενωπόρου* Rob. *στενοπόρου* v. l. in B.

755. *θρασύσπλαγχνον* C. F. M. 1. MSS. apud Turn.

757. *εἰς ἀεὶ* divisim Steph. Byz. v. *Βόσπορος*. *εἰσαεὶ* edd. omnes. Vid. infra ad v. 775.

758. *Βούσπορος* Colb. 1. *τ'* pro *δ'* Rob. Elmsleius.

ΙΩ. τίς οὖν ὁ λύσων σ' ἐστὶν ἄκοντος Διός;
ΠΡ. τῶν σῶν τιν' αὐτὸν ἐκγόνων εἶναι χρεών.
ΙΩ. πῶς εἶπας; ἦ 'μὸς παῖς σ' ἀπαλλάξει κακῶν;
ΠΡ. τρίτος γε γένναν πρὸς δέκ' ἄλλαισιν γοναῖς.
ΙΩ. ἥδ' οὐκ ἔτ' εὐξύμβλητος ἡ χρησμῳδία.
ΠΡ. καὶ μηδὲ σαυτῆς ἐκμαθεῖν ζήτει πόνους.
ΙΩ. μή μοι προτείνων κέρδος, εἶτ' ἀποστέρει.
ΠΡ. δυοῖν λόγοιν σε θατέρῳ δωρήσομαι.

λις. Noster in Supplic. 778. οὔτω γένοιτ' ἂν οὔτ' ἂν ἔκβασις στρατοῦ Καλή Agam. 342. Quoniam vero de particula ἂν agitur, quaedam loca corrigamus, ubi haec syllaba excidit. I. Eurip. apud Stob. VIII. p. 97. Ὁ δ' ἡδὺς αἰὼν, ἡ κακὴ δ' ἀνανδρία, Οὔτ' οἶκον οὔτε πόλιν ὀρθώσειεν ἄν. Grotius ἂν ὀρθώσειεν εὖ. Pierson. βίοτον pro πόλιν. Infelicissime vir in re metrica plane hospes, Joannes Luzacius, Exercit. Acad. p. 16. οὐ πολίτας ὀρθώσειεν ἄν. Lege πόλιν ἀνορθώσειεν ἄν. Sophocl. Oed. T. 46. ἀνόρθωσον πόλιν. II. Eupolis apud Plutarch. Cimone p. 892. Grot. Exc. p. 505. Κἄνιοτ' ἀπεκοιμᾶτ' ἂν ἐν Λακεδαίμονι. Corrigo κἂν ἐνίοτ'. III. Plato Comicus ap. Plutarch. Themistocl. p. 235. de Themistoclis tumulo, χὤποτε ἅμιλλα τῶν νεῶν, θεάσεται, l. χὠπόταν. IV. Antiphanes Athenaei III. p. 75. C. ὡς Διαμασῶμ', ὅταν τι βουλεύειν δέῃ. lege διαναμασῶμ'. ruminem. Aristoph. Vesp. 783. Μόλις τὸ πρᾶγμ' ἔγνωσαν ἀναμασώμενοι. V. Idem apud Athen. VII. p. 313. B. Ἀνθρωποφάγους; πῶς οὖν ἄνθρωπος φάγοι — recte Schweigh. πῶς οὖν ἂν ἄ. In hoc versu λυθῶ Ald. Turn. Sed melius λυθεὶς, cf. Agam. 639. Ita olim scripseram, non animadverso, quod bene monuit Elmsleius ἂν geminatum cum subjunctivo nunquam conjungi. Jam vero, multa me scripsisse ad rem nihil pertinentia, lubens confiteor. Quum autem mea conjectura non nauci sit, Pauwianam prae caeteris probabilem judicavi, ideoque in textum admisi: supra v. 490. πρίν γ' ἐγὼ σφίσιν Ἔδειξα κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων. Eurip. Iph. T. 1302. οὐ, πρίν γ' ἂν εἴπῃ τοὔπος ἑρμηνεὺς τόδε, ubi mirum est Marklandum, Musgravium, Gaisfordium reliquisse εἴποι. Aristoph. Ran. 78. οὔ, πρίν γ' ἂν Ἰοφῶντ' — κωδωνίσω. Si quem offendat particulae repetitio, conferat Sophocl. Ant. 747. Eurip. Hipp. 96. Alc. 378. Plat. Gorg. p. 299. D. Laemar.

796. σ' omittunt codd. quidam.

797. αὐτῶν Ald.

798. Schol. B. videtur legisse οὐ 'μὸς παῖς. σ' omittunt Ald. Colb. 1. 2.

799. δὲ pro γε Schol. B. δὲ γένναν πρὸς δέ κ' Ald. Sic Agam. 1595. Τρίτον γὰρ ὄντα μ' ἐπὶ δέκ' ἀθλίῳ πατρὶ Ξυνεξελαύνει.

801. Malim καὶ μή τι σαυτῆς.

803. δυεῖν pleraeque edd. δυοῖν Ald. Rob. Colb. 1. 2. M. 1. Eustath. ad Il. K. p. 802, 32. e Lexico Rhetorico: λέγει δὲ τὸ αὐτὸ λεξικὸν, καὶ ὅτι τὸ δυοῖν καὶ ἐπὶ δοτικῆς παρὰ Ἀττικοῖς· οἷον, Δυοῖν γυναικοῖν εἷς ἀνὴρ οὐ στέργεται, et mox δυοῖν δὲ ἐπὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς· τὸ δὲ δυεῖν σπάνιον παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἔστι δ' ὅμως παρὰ Θουκυδίδῃ. Idem tamen ad Od. Φ. p. 1907, 49. Heraclidae grammatici dictum male intellexit, qui ait, τοὺς Ἀττικοὺς τὴν οι δίφθογγον εἰς τὴν ει μεταποιεῖν, τὸ δυοῖν λέγοντας δυεῖν· καὶ τὸ οἶκοι, οἴκει· καὶ τὸ ποῖος, πεῖος· ubi de recente Atticismo loquitur; οἶκοι enim vetustior certe forma. Porsonus in Euripide δυοῖν semper edidit. Mox δωρήσομαι Ald.

ΙΩ. ποῖοιν; πρόδειξον, αἵρεσίν τ' ἐμοὶ δίδου.
ΠΡ. δίδωμ'· ἑλοῦ γὰρ ἢ πόνων τὰ λοιπά σοι
φράσω σαφηνῶς, ἢ τὸν ἐκλύσοντ' ἐμέ.
ΧΟ. τούτων σὺ τὴν μὲν τῇδε, τὴν δ' ἐμοὶ χάριν
θέσθαι θέλησον, μηδ' ἀτιμάσῃς λόγους.
καὶ τῇδε μὲν γέγωνε τὴν λοιπὴν πλάνην,
ἐμοὶ δὲ τὸν λύσοντα· τοῦτο γὰρ ποθῶ.
ΠΡ. ἐπεὶ προθυμεῖσθ', οὐκ ἐναντιώσομαι
τὸ μὴ οὐ γεγωνεῖν πᾶν ὅσον προσχρῄζετε.
σοὶ πρῶτον, Ἰοῖ, πολύδονον πλάνην φράσω,
ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν.
ὅταν περάσῃς ῥεῖθρον, ἠπείρων ὅρον,
πρὸς ἀντολὰς φλογῶπας ἡλιοστιβεῖς
* * * * * *
πόντου περῶσα φλοῖσβον, ἕς τ' ἂν ἐξίκῃ
πρὸς Γοργόνεια πεδία Κισθήνης, ἵνα
αἱ Φορκίδες ναίουσι, δηναιαὶ κόραι
τρεῖς κυκνόμορφοι, κοινὸν ὄμμ' ἐκτημέναι,
μονόδοντες, ἃς οὔθ' ἥλιος προσδέρκεται

804. Interrogandi signum post ποίοιν inserui.

806. φράσαι Rob.

808. Forsan legendum λόγου. Sophocl. Oed. Col. 50. πρὸς νῦν θεῶν, ὦ ξεῖνε, μή μ' ἀτιμάσῃς, Τοιόνδ' ἀλήτην, ὧν σε προστρέπω φράσαι.

809. τήνδε Seld.

810. τὸν λύσοντά σε, τ. γ. π. Ald. Barocc.

812. οὐ omittunt Rob. K. L. M. 1. 2. Colb. 2. Seld.

[814. Imitatur auctor Hermippi dialogi apud Schneider. praefat. ad Theophrast. vol. I. p. XXV. *ED. LIPS.*]

815. ὅρων Ald.

816. φλογωπὰς Ald. Inter hunc versum et proxime sequentem aliquid intercidisse vidit Brunckius.

817. πόντον Ald.

818. Σκυθίνης Ald. Rob. Κισθήνης Med. codd. Regg. Harpocrat. Κισθήνη. Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ. ὄρος τῆς Θρᾴκης. Κρατῖνος: Κἀνθένδ' ἐπὶ τέρματα γῆς ἥξεις, καὶ Κισθήνης ὄρος ὄψει. quem locum mihi indicavit Elmsleius. Hermannus conjicit Σινδικῆς.

820. ὄμμα κεκτημέναι Ald. Rob. ὄμμ' ἐκτημέναι Thom. M. v. κέκτημαι. Ovid. Metam. VI. 4. *Phorcidas, unius sortitas luminis usum.*

821. τὰς οὔθ' Ald. Citat Tzetzes Chil. III. 953. Aeschylus Homericum adumbravit, Od. Λ. 15. οὐδέ ποτ' αὐτοὺς Ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν. quae sunt etiam Hesiodi verba in Theogon. 759. Quin et se ipse imitatus est: Galen. Comment. i. ad Hippocr. de Morb. Epidem. VI. p. 454. Οὕτω καὶ Αἰσχύλος. Ἐξαντίας οὔτε πέμφιξ ἡλίου προσδέρκεται, οὔτ' ἀστέρων στόμα Λητῴας κόρης. Gataker. A. M. P. X. p. 432. ita corrigit; Αἰσχύλος ἐν Αἰτναίαις· Ἵν' οὔτε πέμφιξ ἡλίου προσδέρκεται, Οὔτ' ἀστέρων ὄμμ', οὔτε Λητῴας κόρης. Bentleius Epist. ad Mill. p. 51. certissime reponit Αἰσχ. ἐν Ξαν-

ἀκτῖσιν, οὔθ' ἡ νύκτερος μήνη ποτέ.
πέλας δ' ἀδελφαὶ τῶνδε τρεῖς κατάπτεροι,
δρακοντόμαλλοι Γοργόνες βροτοστυγεῖς,
ἃς θνητὸς οὐδεὶς εἰςιδὼν ἕξει πνοάς.
τοιοῦτο μέν σοι τοῦτο φρούριον λέγω.
ἄλλην δ' ἄκουσον δυσχερῆ θεωρίαν·
ὀξυστόμους γὰρ Ζηνὸς ἀκραγεῖς κύνας
Γρῦπας φύλαξαι, τόν τε μουνῶπα στρατὸν
Ἀριμασπὸν ἱπποβάμον', οἳ χρυσόῤῥυτον
οἰκοῦσιν ἀμφὶ νᾶμα, Πλούτωνος πόρον.
τούτοις σὺ μὴ πέλαζε· τηλουρὸν δὲ γῆν
ἥξεις, κελαινὸν φῦλον, οἳ πρὸς ἡλίου
ναίουσι πηγαῖς, ἔνθα ποταμὸς Αἰθίοψ.
τούτου παρ' ὄχθας ἕρφ', ἕως ἂν ἐξίκῃ
καταβασμὸν, ἔνθα Βυβλίνων ὀρῶν ἄπο

τρίαις· Ἃς οὔτε κ. quod vero in secundo versu conjicit, οὔτ' ἀστερωπὸν ὄμμα Λ. κ. minus feliciter excogitatum est. Gatakeri vestigiis insistens, lego, οὔτ' ἀστέρων, οὔτ' ὄμμα Λ. κ. nam στόμα et ετ' ομμα vix invicem distinguuntur. Duriuscule sonat ἀστερωπὸν ὄμμα, etsi Euripides Hippol. 864. dicit νυκτὸς ἀστερωπὸς σελάνα. Bentleii conjecturam, ἐν Ξαντρίαις, certam reddit Photii Lex. MS. Πέμφιξ. (sic.) πνοή. Αἰσχύλος Ξαντρίαις, ἐπὶ τῶν ἀκτίνων.

826. τοιοῦτον ἕν σοι Elmsleius qui monet τοιοῦτο et τοσοῦτο apud Tragicos rarissime inveniri. Sed longe probabilius esset τοιόνδε μέν σοι. Apuleius Met. II, 19. ex correctione Marklandi Epist. Crit. p. 18. *Haec tibi praedico, et cavenda censeo.*

828. ἀκραγγεῖς Ald. H. male. Hesych. Ἀκραγγές: δυσχερές, ubi γ interpolavit M. Musurus, teste N. Schowio. Edd. Ven. et Flor. ἀκραγεῖ. Cyrilli Lex. MS. Ἀκραγές.

829. Γρύπας edd. correxit Elmsleius. μουνῶ πανστρατὸν Ald. Barocc. E. μουνῶπα Eustath. ad Dionys. 31. φύλαξον Rob.

830. ἱπποδάμον Ald.

831. πόρον Ald. Turn. πόρον Rob. Med. M. 1. 2. Seld. Pauw. et Morell.

832. σὺ μὲν Ald. τηλουργὸν Med.

835. Hom. Il. Γ. 187. παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο. Οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, ait Eustath. p. 403, 13. παρ' ὄχθαις φασίν. Quod non est verum. παρ' ὄχθας est *secus ripas*; παρ' ὄχθαις *juxta ripas*, ut in Theb. 392. βοᾷ παρ' ὄχθαις ποταμίαις. Sophocl. Philoct. 726. Σπερχείου παρ' ὄχθαις. Mox ἐξίῃς Ald. Ox. Barocc.

836. Βιβλίνων Med. M. 1. Colb. 2. Seld. Perpetua in hac voce inter ι et υ confusio. Eustath. ad Od. Φ. p. 1913, 31. ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι ὅτι ἡ Βύβλος ἐπὶ πόλεως μὲν τῆς καὶ ἐν τῷ Περιηγητῇ (v. 912.) μόνως διὰ τοῦ υ γράφεται· ἐπὶ δὲ φυτοῦ, ὡς ἐπὶ πολὺ μὲν, καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὁμοία ἡ γραφή. οἱ δὲ νεώτεροι τρέψαντες, κατὰ τὸ δύφρος, δίφρος, μῦσος μῖσος—βίβλος διὰ τοῦ ἰῶτά φασι. Brunckius apud Aristophanem βιβλίον ubique reposuit. In Eurip. Ion. 1195. pro Βιβλίνου τε πώματος legendum, Βυβλίνου, quod praebet Proclus in Hesiod. p. 133. Βύβλινον οἶνον memorant Theo-

ἵησι σεπτὸν Νεῖλος εὔποτον ῥέος.
οὗτός σ' ὁδώσει τὴν τρίγωνον εἰς χθόνα
Νειλῶτιν, οὗ δὴ τὴν μακρὰν ἀποικίαν,
Ἰοῖ, πέπρωται σοί τε καὶ τέκνοις κτίσαι.
τῶνδ' εἴ τι σοι ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον,
ἐπαναδίπλαζε, καὶ σαφῶς ἐκμάνθανε·
σχολὴ δὲ πλείων ἢ θέλω πάρεστί μοι.
ΧΟ. εἰ μέν τι τῆδε λοιπὸν ἢ παρειμένον
ἔχεις γεγωνεῖν τῆς πολυφθόρου πλάνης,
λέγ'· εἰ δὲ πάντ' εἴρηκας, ἡμῖν αὖ χάριν
δὸς ἥντιν' αἰτούμεσθα, μέμνησαι δέ που.
ΠΡ. τὸ πᾶν πορείας ἥδε τέρμ' ἀκήκοεν.
ὅπως δ' ἂν εἰδῇ μὴ μάτην κλύουσά μου,
ἃ πρὶν μολεῖν δεῦρ' ἐκμεμόχθηκεν φράσω,
τεκμήριον τοῦτ' αὐτὸ δοὺς μύθων ἐμῶν.
ὄχλον μὲν οὖν τὸν πλεῖστον ἐκλείψω λόγων,
πρὸς αὐτὸ δ' εἶμι τέρμα σῶν πλανημάτων.
ἐπεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς Μολοσσὰ γάπεδα,

critus, Athenaeus, Eustathius, et alii. Confer Xenoph. Anab. VII. 5. 8. Pausan. Achaic. p. 406. cum Antonin. Lib. c. 30. Parthenium in Erotic. XI. Heinsium ad Ovid. Metam. IX. 452. Pierson. ad Moerin p. 95. *Βιβλία, διὰ τοῦ ι, ὡς Πλάτων, Ἀττικῶς. βυβλία, ὡς Δημοσθένης, κοινῶς.*

837. *σεμνὸν* A. Colb. 2. *Κεῖλον* Ald. *εὔποτος* Turn. C.

838. *σ'* omittit Ald.

840. *τε* deest Rob.

841. Eustath. ad Od. *E.* p. 1535, 24. Athen. VIII. p. 347. C.

843. *θέλεις* Ald.

845. *πολυφόρου* Ald.

847. *αἰτούμεθα* Ald.

851. *τοῦ ταυτὸ* Ald.

852. Monet Abreschius legi posse *λέγων*, ut in Pers. 513. *πολλὰ δ' ἐκλείπω λέγων Κακῶν.*

854. *δάπεδα* edd. omnes: obelo notat Porsonus, qui ad Eurip. Orest. 324. ita scribit: "Primam in *δάπεδον* producit Aeschylus Prom. 823. aut, si locus corruptus est, et hic et ibi legendum est *γάπεδον*. Stephanus Byz. v. *Γῆ. λέγεται καὶ γήπεδον τὸ πρὸς τοῖς οἴκοις ἐν πόλει κηπίον, ὅπερ οἱ τραγικοὶ διὰ τοῦ α φασι, δωρίζοντες.*" Verbum agnoscunt Schol. Venet. ad Il. *Δ*, 2. et Eustath. p. 436, 41. Prioris locus corrigendus est ex Steph. Byz. Ita se habet; *δάπεδον δὲ τὸ ὁμαλὸν χωρίον. γήπεδα δὲ, τὰ ἐν ταῖς πόλεσι προκείμενα ταῖς οἰκίαις οἷον κρηπίδια. οἰκόπεδα δὲ, οἰκιῶν καταῤῥιφθέντων εἰς ἔδαφη.* lege *κηπίδια* et vel *τοῖς οἰκίοις* vel *καταῤῥιφθεισῶν.* Hesych. *Γάπεδα. ἄγροικοι καὶ οἰκεῖαι,* lege *ἀγροὶ οἰκεῖοι.* Schol. in Oppian. Hal. I. 54. *ἐκ τοῦ γῆ καὶ πέδον γήπεδον, τὸ τῆς οἰκίας πεδίον. οἰκόπεδον δὲ τὸ τῆς καταβληθείσης οἰκίας πεδίον, ἐρειποτόπιον λεγόμενον.* Haec Grammatici de hujus vocis significatione, qua tamen eam apud Tragicos poni, nemo est qui facile crediderit. *Γάπεδον* autem idem est quod ab Herodoto VII. 28. dicitur *γεώπεδον*; sc. *fundus, ager septus. γάπεδον* certum reddit Lycophr.

τὴν αἰπύνωτόν τ' ἀμφὶ Δωδώνην, ἵνα
μαντεῖα θᾶκός τ' ἐστὶ Θεσπρωτοῦ Διὸς,
τέρας τ' ἄπιστον, αἱ προσήγοροι δρύες,
ὑφ' ὧν σὺ λαμπρῶς κοὐδὲν αἰνικτηρίως
προσηγορεύθης ἡ Διὸς κλεινὴ δάμαρ
μέλλουσ' ἔσεσθαι· τῶν δὲ προσσαίνει σέ τι·
ἐντεῦθεν, οἰστρήσασα τὴν παρακτίαν
κέλευθον, ἧξας πρὸς μέγαν κόλπον Ῥέας,
ἀφ' οὗ παλιμπλάγκτοισι χειμάζει δρόμοις.
χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα πόντιος μυχὸς,
σαφῶς ἐπίστασ', Ἰόνιος κεκλήσεται,
τῆς σῆς πορείας μνῆμα τοῖς πᾶσιν βροτοῖς.
σημεῖά σοι τάδ' ἐστὶ τῆς ἐμῆς φρενὸς,
ὡς δέρκεται πλέον τι τοῦ πεφασμένου.
τὰ λοιπὰ δ' ὑμῖν τῇδέ τ' εἰς κοινὸν φράσω,
εἰς ταυτὸν ἐλθὼν τῶν πάλαι λόγων ἴχνος.
ἔστιν πόλις Κάνωβος ἐσχάτη χθονὸς,
Νείλου πρὸς αὐτῷ στόματι καὶ προσχώματι·
ἐνταῦθα δή σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα,
ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ καὶ θιγὼν μόνον.
ἐπώνυμον δὲ τῶν Διὸς γεννημάτων

617. *τοῦ τειχοποιοῦ δαπέδων ἀμοιβέως.* ubi *γαπέδων* suppeditant MSS.

859. *προσηγορήθης* H. Colb. 1. 2. Bigot. quod paullo vetustius esse credo.

860. Vulgo legebatur *μέλλουσ' ἔσεσθ', εἰ τῶνδε προσσαίνει σέ τι.* Versui obelum praefigit Porsonus. *ἔσεσθαι τῶνδε* Ald. G. H. K. L. M. 2. *ἔσησθαι τῶνδε* Barocc. Lectionem, quam exhibui, praebent C. E. M. 1. Seld. Schol. B. *προσσαίνει. κολακεύει. τοῦτο διὰ μέσου· λέγει δὲ ὅτι προσσαίνει σέ τι τούτων, ἀντὶ τοῦ θέλγει καὶ κατέχει, καὶ οὐκ ἄλλης τινὸς ἢ σοῦ ταῦτα γνωρίζεις πάθη.* Verte, *quin et hisce oraculis gratum aliquod tibi inerat*, quae parenthetice sumenda: *τῶν* pro *τούτων* ponitur, ut Theb. 197. Suppl. 354. Eurip. Alcest. 274. *τοῖσιν* pro *τούτοις* Agam. 1252. *τὸ* pro *τοῦτο* Eumen. 261. *τῆς* pro *τῆσδε* ibid. 2.

863. *πολυπλάγκτοισι* Rob. Bigot. Schol. B. ut in v. 605.

865. *κληθήσεται* Ald. Rob. Turn. *κεκλήσεται* quindecim MSS. Abresch. Brunck. Pors. atque ita Tzetz. ad Lycophr. 630. indicante Porsono. Supra v. 759. *Βόσπορος δ' ἐπώνυμος Κεκλήσεται.* Paullo post futurum amabant Attici omnes, et praesertim Tragici. Moeris, *Δεδήσεται, Ἀττικῶς· δεθήσεται, Ἑλληνικῶς.* Euripides semel *κληθήσεται.* Troad. 13. sed et ibi MS. Flor. recte *κεκλήσεται.*

871. *πολὺς Κώναβος* Ald. *πόλυς* quoque Rob. Citat Eustath. ad Od. Α. p. 1386, 12. Δ. p. 1509, 35. Ζ. p. 1559, 60.

872. *πρὸς χώματι* Ald.

875. *γεννημάτων* omnes MSS. et edd. veteres. Scaliger, e Peyrare-

τέξεις κελαινὸν Ἔπαφον, ὃς καρπώσεται
ὅσην πλατύῤῥους Νεῖλος ἀρδεύει χθόνα.
πέμπτη δ' ἀπ' αὐτοῦ γέννα πεντηκοντάπαις
πάλιν πρὸς Ἄργος οὐχ ἑκοῦσ' ἐλεύσεται
θηλύσπορος, φεύγουσα συγγενῆ γάμον
ἀνεψιῶν· οἱ δ', ἐπτοημένοι φρένας,
κίρκοι πελειῶν οὐ μακρὰν λελειμμένοι,
ἥξουσι θηρεύσοντες οὐ θηρασίμους
γάμους, φθόνον δὲ σωμάτων ἕξει θεός·
Πελασγία δὲ δέξεται θηλυκτόνῳ
Ἄρει δαμέντα νυκτιφρουρήτῳ θράσει.
γυνὴ γὰρ ἄνδρ' ἕκαστον αἰῶνος στερεῖ,

di conjectura, θιγημάτων, probante Valcken. ad Phoeniss. 639. Hesych. Θιγημάτων· μιασμάτων. quam lectionem amplexi sunt Brunck. et Schutz. et certe probabilis est; non tamen ea auctoritate freta ut in textum admitti debeat. γεννημάτων ferri posse observavit Butlerus, et nomen Epaphi derivari ab ἐπαφῶν v. 874. Vulgatum aliquatenus confirmat similis locus Suppl. 45. ἰνίν τ' ἀνθονομούσας προγόνου βοὸς ἐξ ἐπιπνοίας Ζηνὸς ἔφαψιν· ἐπωνυμία δ' ἐπεκραίνετο μόρσιμος αἰὼν εὐλόγως, Ἔπαφόν τ' ἐγέννασεν. Scholiasta B. γεννημάτων· τῶν παιδίων. Hesych. Γέννημα. παιδίον.

876. καρπώσαιτο Rob.

877. πλατύῤῥουν Ald.

878. πεντηκοντόπαις Rob. Eustath. ad Il. Δ. p. 37, 32. quod olim in textum recepi; sed poenitet me facti. Debueram sane meminisse Atticos numerorum terminationes in compositis servasse, de qua re insignis est locus ex Herodiano περὶ παθῶν ab Etymologo adservatus p. 346, 14. Ἑξάκλινον, ἑξάπουν, Ἀττικῶς μὲν ἕξπουν καὶ ἕξκλινον λέγεται, ὥσπερ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ Ἑξπηχυστί. (eadem habet Philemon grammaticus ap. Brunckii Lex. Sophocl.) καὶ παρὰ Πλάτωνι τῷ κωμικῷ Ἕξπουν. φυλάττει γὰρ τὸ τέλος τῶν ἀριθμῶν ἐν τῇ συνθέσει, Πεντέμηνον λεγόμενον καὶ Ἐν πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ. (Aristoph. Equit. 1046.) ἡμεῖς δὲ Πεντάμηνον. Ὀκτώπουν· ἡμεῖς δὲ Ὀκτάπουν. Et profecto ὀκτώπηχυς dixit Philemon, ὀκτώπους Philemon, Cratinus, Aeschylus, teste Photio Lex. MS. cf. Hesych. in v. —ἑξμέδιμνον scribitur in Aristoph. Pac. 631. Hesych. ἕξμετρον. ἑξάμετρον. ut putem nihil contra tot Grammaticorum auctoritatem valere Thomae Magistri praeceptum, ἑκκαίδεκα, οὐχ ἑξκαίδεκα, διότι τὸ διπλοῦν μετὰ συμφώνου τιθέμενον τραχύτητα ποιεῖ τῆς φωνῆς. Alioqui facilis esset Aristophanis correctio ἑκμέδιμνον, ut in Suida, ἑκμήνῳ· ἐξ μηνῶν.

880. θηλύσπορον Ald.

881. οἵδε πτοημένοι Ald.

882. Eadem similitudine de Danaïsin utitur noster Suppl. 222. ἐν ἁγνῷ δ', ἑσμὸς ὡς πελειάδων, Ἵζεσθε, κίρκων τῶν ὁμοπτέρων φόβῳ, Ἐχθρῶν ὁμαίμων καὶ μιαινόντων γένος.

884. θέρος pro θεός conjecit Musgravius, laudans Melanippid. ap. Plutarch. Moral. p. 1550. γλυκὺ γὰρ θέρος.

886. δαμέντων edd. omnes: †δαμέντων Porsonus. Pauwii conjecturam, δαμέντας, amplectitur Heynius ad Apollodor. p. 273. et confirmat M. 1. qui exhibet δαμέντα.

διήθηκτον ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξίφος.
τοιάδ᾽ ἐπ᾽ ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς ἔλθοι Κύπρις.
μίαν δὲ παίδων ἵμερος θέλξει, τὸ μὴ
κτεῖναι ξύνευνον, ἀλλ᾽ ἀπαμβλυνθήσεται
γνώμην· δυοῖν δὲ θάτερον βουλήσεται,
κλύειν ἄναλκις μᾶλλον ἢ μιαιφόνος.
αὕτη κατ᾽ Ἄργος βασιλικὸν τέξει γένος.
μακροῦ λόγου δεῖ ταῦτ᾽ ἐπεξελθεῖν τορῶς·
σπορᾶς γε μὴν ἐκ τῆσδε φύσεται θρασὺς,
τόξοισι κλεινὸς, ὃς πόνων ἐκ τῶνδ᾽ ἐμὲ
λύσει. τοιόνδε χρησμὸν ἡ παλαιγενὴς
μήτηρ ἐμοὶ διῆλθε Τιτανὶς Θέμις·
ὅπως δὲ χὤπη, ταῦτα δεῖ μακροῦ λόγου
εἰπεῖν, σύ τ᾽ οὐδὲν ἐκμαθοῦσα κερδανεῖς.

ΙΩ. ἐλελεῦ, ἐλελεῦ,
ὑπό μ᾽ αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς
μανίαι θάλπουσ᾽, οἴστρου δ᾽ ἄρδις
χρίει μ᾽ ἄπυρος·
κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει,
τροχοδινεῖται δ᾽ ὄμμαθ᾽ ἑλίγδην,
ἔξω δὲ δρόμου φέρομαι, λύσσης

889. ἐς ἐχθροὺς Med. M. 1. 2. N. Colb. 1. Viteb. Seld. quod forsan praeferat aliquis: melius enim Amor *intrare* dicitur, quam *ire contra*. vide Valcken. ad Phoeniss. 79.

891. ἐπαμβληθήσεται Rob.

892. γνωμῶν Ald. Turn. γνωμαῖν Rob. Brunck. qui plenius post ἀπαμβλυνθήσεται distinguit, perperam, ut docet Butlerus. γνώμην primus dedit Porsonus; atque ita D. E. F. G. M. 1. 2. Med. Seld. δυοῖν Ald. Rob. G. H. M. 1. 2. Barocc. Bigot. vulgo δυεῖν. vide supra ad v. 803.

894. βασιλεικὸν ἕξει Ald. ἕξει quoque Guelph. Barocc.

895. δὴ pro δεῖ Barocc.

896. ἐκ τῶνδε Ven. 1. Barocc.

897. κλεινοῖς Rob. Med.

899. ἐμὴ H. M. 1. 2. Viteb. Guelph. Barocc. vide supra 217.

900. χ᾽ ὅπη Ald. δὲ omittit Rob. χρόνου pro λόγου Ald. Rob. Ven. 1. Guelph. Barocc. quod nescio annon sit anteferendum. δὴ pro δεῖ F. MS. apud Turnebum vide supra 895.

902. ἐλελελελεῦ Ald. Ἰῶ, ἰὼ, ἐλελελελεῦ Rob. ἐλελελελελεῦ Turn. ἐλελεῦ, ἐλελεῦ, Porsonus, atque ita legisse videtur Schol. B. qui interpretatur φεῦ, φεῦ. Hesych. Ἐλελεῦ· τίθησι αὐτὸ Αἰσχύλος ἐπὶ σχετλιασμοῦ, ἐν Προμηθεῖ Δεσμώτῃ. Cf. quae diximus ad Agam. 1039.

904. θάλπουσιν Ald. οἴστρου τ᾽ Barocc.

906. φρένα φόβῳ Ald. φόβῳ λ. φ. Rob.

907. γ᾽ pro δ᾽ Rob.

πνεύματι μάργῳ, γλώσσης ἀκρατής·
θολεροὶ δὲ λόγοι παίουσ' εἰκῇ
στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης.
ΧΟ. ἦ σοφὸς, ἦ σοφὸς ἦν, ὃς — στροφή.
πρῶτος ἐν γνώ-
μᾳ τόδ' ἐβάστασε, καὶ γλώσ-
σᾳ διεμυθολόγησεν,
ὡς τὸ κηδεῦ-
σαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύ-
ει μακρῷ· καὶ μήτε τῶν πλου-

910. πταίουσ' Med. L. Schol. B. videtur legisse ποιοῦσ', interpretatur enim πράττουσιν.

911. στυγνοῖς L. M. 1. 2.

912. Ut antistrophica responderant, in hoc loco legendum suspicatur Monk. ἦ σοφὸς, ἦ σοφὸς, ὃς γνώ=μᾳ τόδ' ἐβάστασε, καὶ γλώσ=σᾳ διεμυθολόγησεν. Nicephorus Gregoras Hist. Byzant p. 644. F. hunc locum et Sophoclis versus Ajac. 646. 647. parum eleganter conjungit. ἀλλὰ γὰρ ἦ σοφὸς ἦν, ὃς πρῶτος ἐν γνώμᾳ τόδ' ἐβάστασε, καὶ γλώσσᾳ διεμυθολόγησε, τὸν μακρὸν ἅπαντα φύειν τ' ἄδηλα χρόνον καὶ τὰ φανέντα καλύπτειν. Idem p. 235. ἦ σοφὸς ἦν ἄρ' ἐκεῖνος, ὃς πρῶτος ἐν γ. τ. ἐ. κ. γ. δ.

913. γνώμῃ Ald. Rob. et mox γλώσσῃ.

916. κηδεύειν Eustath. ad Il. Θ. p. 717, 4. Il. I. p. 758, 63. Οὐ πρῶτος Αἰσχύλος εἶπεν, ὡς τὸ κηδεύειν καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακρῷ, τουτέστιν ἄριστόν ἐστιν ἑκάστῳ τὴν αὐτῷ ἐοικυῖαν λαμβάνειν, καὶ μὴ τῶν ὑπερκόμπων γάμων ἐρᾶν, ἀλλὰ πρῶτος Ὅμηρος καὶ αὐτὸ ἐν τοῖς κατὰ τὸν Ἀχιλλέα ἐδίδαξε. Homeri versus est Γήμαντι μνηστὴν ἄλοχον, Ϝεικυῖαν ἄκοιτιν. Pindar. Pyth. II. 65. a Schol. A. laudatus; Χρὴ δὲ καθ' αὐτὸν αἰεὶ παντὸς ὁρᾷν μέτρον. εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότατ' ἀθρόαν ἔβαλον. Aeschylum respicere ait Scholiasta Pittaci dictum, qui, quum ex eo quaereret quidam utram duceret, uxorem bene dotatam, an pauperem et sibi parem, ad pueros eum dimisit, qui turbines flagellis agitabant et alii aliis dicebant, τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα. Atqui hanc sententiam, quae a Schol. A. et a Callimacho in pulcherrimo epigrammate apud D. Laërt. I. 79. Pittaco tribuitur, alii aliis adsignant. Photii Lex. MS. Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα· τοῦτο οἱ μὲν Πυθικὸν εἶναί φασιν ἀπόφθεγμα· οἱ δὲ Σόλωνος· ἔνιοι δὲ αὐτῶν Χείλωνα εἰπεῖν συμβουλευομένῳ τινὶ, εἰ πλούσιον ἕλοιτο γάμον. Suidas pro Πυθικὸν, Πιττάκου scribit; legendum praeterea ἔνιοι δὲ αὐτό. Proverbium sine nomine citat Plutarch. de Paedag. p. 23. Soloni tribuit Ausonius. Chilon. ap. Stob. LXVIII. p. 594. γάμους εὐτελεῖς καὶ ἰσοτίμους ποιεῖν. Notandum est, veteres, quum proverbium incerti auctoris laudent, dicere solere κατὰ τοὺς σοφοὺς, vel ὡς λέγουσιν οἱ σοφοί, quod saepe apud Platonem invenias. Theocr. XIV. 22. ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν, ubi videndus omnino D. Heinsius p. 364. Pindar. ap. Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 202. Σοφοὶ δὲ καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν ἔπος αἴνησαν περισσῶς. cujus sententiae auctor incertus fuit, teste Schol. ad Eurip. Hippol. 265. Longin. versus fin. νεοττοποιεῖται, κατὰ τοὺς σοφούς. Sophocl. El. 62. ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς λόγῳ μάτην θνήσκοντας. i. e. Philosophos.

917. ἀριστεύειν Ald.

τῶν διαθρυπτομένων,
μήτε τῶν γέν-
να μεγαλυνομένων
ὄντα χερνήταν ἐραστεῦσαι.
μήποτε, μήποτέ μ', ὦ μοῖ- ἀντιστρ.
ραι * * *
* λεχέων Διὸς εὐνά-
τειραν ἴδοισθε πέλουσαν·
μηδὲ πλαθεί-
ην γαμέτᾳ τινὶ τῶν ἐξ
οὐρανοῦ· ταρβῶ γὰρ ἀστερ-
γάνορα παρθενίαν
εἰσορῶσ' Ἰ-
οῦς μέγα δαπτομέναν
δυσπλάνοις Ἥρας ἀλατείαις.
ἐμοὶ δ' ὅτι μὲν ὁμαλὸς ὁ γάμος, ἐπῳδός.
ἄφοβος, οὐ

919. Hinc respicere videtur Nicostratus Stobaei LXVIII. p. 393. ἀλλ' ἐνταῦθά που τὸ λαμπρὸν τοῦ δουλεύειν ἐστὶν, ἰδίᾳ μὲν τῇ γυναικὶ, ὑπὸ τοῦ πλούτου διατεθρυμμένῃ, κ. τ. λ.

922. χερνῆτα Seld. ἐραστεῦσαι γάμων omnes edd. et MSS. ultimam vocem uncinis inclusit Schutzius, ejecit Porsonus, qui vocem πόνων in Antistropha v. 933. insititiam esse viderunt.

923. μήποτε μήποτ' ὦ Ald. G. H. M. 1. 2. Seld. Barocc.

924. Desunt quatuor syllabae: Διὸς omittunt Ald. Turn. Barocc. C.

927. πλασθείην Ald. Rob. Turn. πλαθείην Med. Barocc. Brunck. Porsonus; qui ad Eurip. Hecub. 884. Θρῃκὶ πλαθεῖσα ξένῳ, haec notat; "πλασθεῖσα Ald. et MSS. Sed altera forma, quae alibi apud Euripidem occurrit, melior videtur, et ita Brunckius." Androm. 25. πλαθεῖσ' Ἀχιλλέως παιδί. Ald. πλασθεῖσ'. confer Rhes. 911. Altera forma occurrit Sophocl. Oed. T. 1100, Πανὸς ὀρεσσιβάτα προσπελασθεῖσα. Post πλαθείην Ald. Rob. Turn. et MSS. aliqui [ἐν] inserunt.

929. ἀστεργάνωρα Ald.

931. Ἰοῦς με γάμῳ δ' ἀπτομένην Ald. Ἰοῦς γάμῳ δ. ceterae edd. Ex Aldinae vestigiis μέγα reponendum censet Schutzius, quem sequitur Burneius. Vide supra ad v. 60.

932. δυσπλάγχνοις Ald. Rob. MSS. multi, Schol. A. et B. δυσπλάγχνας M. 1. Colb. 2. δυσπλάνοις Turn. Barocc. Bigot. ἀλατίαισι Ald. Turn. ἀλατείαισι. Rob. Post hanc vocem omnes edd. praeter Turn. πόνων addunt, quod recte a C. abest; vide supra ad v. 922. Non absimile Suppl. 558. Μαινομένα πόνοις ἀτίμοις, ὀδύναις τε κεντροδαλήτοις θείας Ἥρας.

934. Hanc epodum in antistrophica redigere conati sunt viri doctissimi, Elmsleius et Monkius.

935. 6. οὐδὲ διὰ Rob. mox κρεισσόνων θεῶν omnes edd. θεῶν om. D. Schol. A. "θεῶν," inquit Musgravius in nota MSta, "glossema

δέδια. μηδὲ κρεισσό-
νων θεῶν ἔρως
ἄφυκτον ὄμμα προσδράκοι με.
ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα
πόριμος. οὐδ' ἔχω τίς ἂν γενοίμαν·
τὰν Διὸς γὰρ οὐχ ὁρῶ
μῆτιν ὅπα φύγοιμ' ἄν.

ΠΡ. ἦ μὴν ἔτι Ζεύς, καίπερ αὐθάδη φρονῶν,
ἔσται ταπεινός, τοῖον ἐξαρτύεται
γάμον γαμεῖν, ὅς αὐτὸν ἐκ τυραννίδος

est, κρείσσονες idem est quod θεοί. v. Plut. Op. Mor. p. 237. ed. Bas. de Am. frat. fin. Suid. in v." Plutarchi locus est in p. 874. H. St. Δεῖ δὲ καὶ τὰ τῶν κρειττόνων ζηλοῦν. Cui adjici potest ejusdem Pelopid. p. 527. ὡς οὐδενὶ τῶν κρειττόνων καὶ ὑπὲρ ἡμᾶς ἀρεστὴν οὖσαν οὕτω βάρβαρον καὶ παράνομον θυσίαν. Suid. Κρείττονος· τοῦ θεοῦ. Hesych. Κρείττονας· τοὺς ἥρωας οὕτω λέγουσιν. δοκοῦσι δὲ κακότυχοί τινες εἶναι. διὰ τοῦτο καὶ οἱ παριόντες τὰ ἡρῷα σιγὴν ἔχουσι, μή τι βλαβῶσι. καὶ οἱ θεοὶ δέ· Αἰσχύλος Αἴτνῃ. Corrige κακόχειροι ex Photii Lex. MS. et confer Schol. ad Aristoph. Av. 1490. Bergler. ad Alciphr. p. 420. Noster in Agam. 60. ὁ κρείσσων ξένιος Ζεύς. Pindarus de Hercule loquens Ol. X. 47. Νεῖκος δὲ κρεσσόνων ἀποθέσθ' ἄπορον. i. e. *Deorum*, vel *Heroum*. Idem luculenter in Nem. X. 155. Χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνθρώποις ὁμιλεῖν κρεσσόνων. Heliodor. Aethiop. IX. 24. inter alia loca, θεοπλαστοῦσι τὸν Νεῖλον Αἰγύπτιοι, καὶ κρειττόνων τὸν μέγιστον ἄγουσι. (ἡγοῦνται.) In hac editione θεῶν revocavi. Agam. 60. ὁ κρείσσων Ζεύς. Eurip. Iph. A. 596. θεοί γ' οἱ κρείσσονες. Platonem Euthyd. p. 291. A. HSt. et Heindorf. advocat Dobraeus. Cf. Schaeferi Melet. Crit. p. 51.

938. προσδέρκοισθε Ald. Barocc. omisso με. προσδέρκοιτό με Turn. προσδράκῃ με Rob. προσδέρκοι MSS. aliqui. προσδράμοι B. prave pro προσδράκοι quod nunc dedi; syntaxis enim aoristum postulat. προσδρακεῖν occurrit Eumen. 167. δρακεῖν Agam. 604.

939. εἰς ἄπορα Rob. D. F. G. K. L. M. 2. Seld. Big. quam lectionem tuetur Abresch. Diluc. Thucyd. p. 784. ex Thucyd. VIII. 76. εἰς πάντα ποριμώτερον. Idem vero ad hunc versum vulgatam probat. ἄπορα regitur a πόριμος, transitiva verbi potestate ad adjectivum translata; de quo confer Musgravii notam in Sophocl. Antig. 798. Opponuntur invicem hae voces apud Gorgiam Leont. Reisk. Oratt. Gr. VIII. p. 117. τίς γὰρ ἂν ἐποίησε τὸν ἀνθρώπινον βίον πόριμον ἐξ ἀπόρου.

940. γενοίμην Ald. Porsonus laudat Thucyd. II. 52. οἱ ἄνθρωποι, οὐκ ἔχοντες ὅ τι γένωνται, ἐς ὀλιγωρίαν ἐτράποντο κ. τ. λ. ubi legendum forsan e MS. Reg. γένοιντο. Vid. Actt. Monac. I. p. 255.

943. Ita Rob. E. F. M. 1. Mosq. 1. Pors. αὐθάδης φρενῶν Ald. et sic citat Matthiae Gr. Gr. §. 480. Obs. 5. αὐθάδη φρενῶν Turn.

944. οἷον omnes praeter Robortellum, qui τοῖον praebet, quod demum recepi cf. 956. Sed advocari posset Herodot. VIII. 12. ἐλπίζοντες πάγχυ ἀπολέεσθαι, ἐς οἷα κακὰ ἧκον. Iliad. X. 547. Eurip. Alc. 267.

θρόνων τ' ἄϊστον ἐκβαλεῖ· πατρὸς δ' ἀρὰ
Κρόνου τότ' ἤδη παντελῶς κρανθήσεται,
ἣν ἐκπίτνων ἠρᾶτο δηναιῶν θρόνων.
τοιῶνδε μόχθων ἐκτροπὴν οὐδεὶς θεῶν
δύναιτ' ἂν αὐτῷ πλὴν ἐμοῦ δεῖξαι σαφῶς.
ἐγὼ τάδ' οἶδα, χᾧ τρόπῳ. πρὸς ταῦτά νυν
θαρσῶν καθήσθω, τοῖς πεδαρσίοις κτύποις
πιστός, τινάσσων χειρὶ πύρπνοον βέλος.
οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ταῦτ' ἐπαρκέσει τὸ μὴ οὐ
πεσεῖν ἀτίμως πτώματ' οὐκ ἀνασχετά·
τοῖον παλαιστὴν νῦν παρασκευάζεται
ἐπ' αὐτὸς αὑτῷ, δυσμαχώτατον τέρας·
ὃς δὴ κεραυνοῦ κρείσσον' εὑρήσει φλόγα,
βροντάς θ' ὑπερβάλλοντα καρτερὸν κτύπον·
θαλασσίαν τε, γῆς τινάκτειραν νόσον,
τρίαιναν, αἰχμὴν τὴν Ποσειδῶνος, σκεδᾷ.
πταίσας δὲ τῷδε πρὸς κακῷ, μαθήσεται
ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα.
ΧΟ. σύ θην ἃ χρῄζεις, ταῦτ' ἐπιγλωσσᾷ Διός.
ΠΡ. ἅπερ τελεῖται, πρὸς δ', ἃ βούλομαι λέγω.

946. τ' omittit Rob. et mox δ'. πατρός τ' Ald. Barocc. dein ποτ' ἤδη G.

951. καθείσθω Ald. Rob. τόποις Schol. A.

953. Ita tacite corrigit Porsonus ad Hecub. 1125. Tyrtaeus III. 21. δεξιτερῇ δ' ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβριμον ἔγχος. τινάσσων τ' ἐν χεροῖν Ald. Rob. Turn. πυρίπνουν Rob. χειρὶ Colb. 2. χερσὶ D. Seld. Viteb. χεροῖν alii quidam, unde patet corruptelae progressus. Forma non contracta πύρπνοος occurrit supra v. 879. Theb. 493. 511. Eurip. Electr. 473. Med. 478. quibus adjicias, ex Porsoni schedis, Anaxilam Athenaei XIII. 1. p. 558. A. Epinicum ibid. XI. 13. p. 497. B. Sopatrum ibid. IV. 13. p. 135. D. Sophocl. Antig. 230. 595. ubi δύσπνους et δυσπνόοις occurrunt. [ῥοδόπνοος Ephippus Athen. II. p. 48. c. *Dobraeus.*] In Hecubae loco citato ὑποπτὸς active usurpatur: Porsonus, praeter hunc versum, confert Sophocl. Oed. Col. 1031. ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὢν ἔδρας τάδε. Trachin. 446. ὥστ' εἴ τι τῷ 'μῷ τἀνδρὶ τῇδε τῇ νόσῳ Ληφθέντι μεμπτός εἰμι, κάρτα μαίνομαι. Adjici potest Noster Pers. 55. τοξουλκῷ λήματι πιστούς. Sophocl. Antig. 1011. καταῤῥυεῖς Μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς.

954. τὸ μὴ οὐ omnes edd. οὐ omittunt G. L. M. 1. Colb. 2. Seld. Omnino consulendus Hermannus de Ellipsi et Pleonasmo p. 223.

956. παρασκευάζεται νῦν Ald. Rob. αὐτὸς ἐπ' αὐτῷ Rob.

959. βροντῆς edd. omnes. κραταιὸν Ald. mox τοῦ Ποσειδῶνος Rob.

960. δὲ pro τε Elmsleius.

961. τοῦ pro τὴν Rob.

963. ὅσσον Rob. τό γ' Elmsl.

ΧΟ. καὶ προσδοκᾷν χρὴ δεσπόσειν Ζηνός τινα;
ΠΡ. καὶ τῶνδέ γ' ἕξει δυσλοφωτέρους πόνους.
ΧΟ. πῶς δ' οὐχὶ ταρβεῖς, τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη;
ΠΡ. τί δ' ἂν φοβοίμην, ᾧ θανεῖν οὐ μόρσιμον;
ΧΟ. ἀλλ' ἆθλον ἄν σοι τοῦδ' ἔτ' ἀλγίω πόροι.
ΠΡ. ὁ δ' οὖν ποιείτω, πάντα προσδοκητά μοι.
ΧΟ. οἱ προσκυνοῦντες τὴν Ἀδράστειαν, σοφοί.
ΠΡ. σέβου, προσεύχου, θῶπτε τὸν κρατοῦντ' ἀεί·
ἐμοὶ δ' ἔλασσον Ζηνὸς ἢ μηδὲν μέλει.
δράτω, κρατείτω τόνδε τὸν βραχὺν χρόνον
ὅπως θέλει· δαρὸν γὰρ οὐκ ἄρξει θεοῖς.
ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τόνδε τὸν Διὸς τρόχιν,
τὸν τοῦ τυράννου τοῦ νέου διάκονον·
πάντως τι καινὸν ἀγγελῶν ἐλήλυθε.

ΕΡΜΗΣ.

σὲ τὸν σοφιστὴν, τὸν πικρῶς ὑπέρπικρον,
τὸν ἐξαμαρτόντ' εἰς θεοὺς ἐφημέροις
πορόντα τιμὰς, τὸν πυρὸς κλέπτην λέγω·
πατὴρ ἄνωγέ σ' οὕστινας κομπεῖς γάμους
αὐδᾷν, πρὸς ὧν ἐκεῖνος ἐκπίπτει κράτους·

966. Διὸς Ald. M. 1. Seld. Mosq. 2.

967. δ' pro γ' Rob.

969. πῶς δ' οὐχὶ G. M. 1. 2. Colb. 2. copulam omittunt edd. Mox τίνα δ' ἂν F. et ὡς pro ᾧ Barocc.

971. ὁδ' οὖν Stanl. ὅδ' οὖν Ald. Rob. Turn. M. 1. 2. Seld. Barocc. ὁ δ' οὖν Elmsleius.

972. προσκυνοῦντες Ald.

973. θώπευε Ald.

975. βραχὺν Ald.

978. τοῦ om. Ald. qui mox χαινόν.

980. Ita edd. omnes. † πικρῶς Pors. sed errore operarum, uti Gaisfordium monuit ipse Porsonus, qui obelum ante ἐφημέρους posuerat.

981. τὸν ἐφημέροις edd. omnes. τὸν omittunt L. M. 2. Seld. Mosq. 1. Porsonus, teste Gaisfordio ad Hephaest. p. 243. emendabat κἀφημέροις. Verte, cum Jacobo Tate, "Qui contra deos peccasti, beneficia mortalibus praestando." ἐν ἡμέραις C. τὸν ἡμέροις v. l. apud Schol. A. et ita H. Vitab. ἡμέροις Med. Articulus saepe nullo jure irrepsit. Ejecit eum ex Sophocl. Ajac. 914. 956. Porsonus ad Eurip. Orest. 1217. Ejiciendus etiam ex v. 205. ejusdem fabulae. νῦν γὰρ ὁ δεινὸς, μέγας, ἀμοκρατὴς Αἴας. Vulgo ὁ μέγας. Hipponax ap. Tzetz. Chil. V. 756. Ὁ φαρμακὸς ἀχθεὶς ἑπτάκις ῥαπισθείη. Delendus est articulus; Hipponax penultimam vocis φαρμακός producebat: vid. Gaisford. ad Hephaest. p. 254.

983. λόγοις Rob. λόγους M. 1. Mox ἐκβληθῇ pro ἐκπίπτει Rob. Bigot.

984. ὧν τ' edd. Copulam τ' omitti jubet Elmsleius. vel legendum πρὸς τῶν γ' cum uno MS.

καὶ ταῦτα μέντοι μηδὲν αἰνικτηρίως,
ἀλλ' αὔθ' ἕκαστ' ἔκφραζε· μηδέ μοι διπλᾶς
ὁδούς, Προμηθεῦ, προσβάλῃς· ὁρᾷς δ' ὅτι
Ζεὺς τοῖς τοιούτοις οὐχὶ μαλθακίζεται.
ΠΡ. σεμνόστομός γε καὶ φρονήματος πλέως
ὁ μῦθός ἐστιν, ὡς θεῶν ὑπηρέτου.
νέον νέοι κρατεῖτε, καὶ δοκεῖτε δὴ
ναίειν ἀπενθῆ πέργαμ'. οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ
δισσοὺς τυράννους ἐκπεσόντας ᾐσθόμην;
τρίτον δὲ τὸν νῦν κοιρανοῦντ' ἐπόψομαι
αἴσχιστα καὶ τάχιστα. μή τί σοι δοκῶ
ταρβεῖν ὑποπτήσσειν τε τοὺς νέους θεούς;
πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντὸς ἐλλείπω. σὺ δὲ
κέλευθον, ἥνπερ ἦλθες, ἐγκόνει πάλιν·
πεύσει γὰρ οὐδὲν ὧν ἀνιστορεῖς ἐμέ.
ΕΡ. τοιοῖσδε μέντοι καὶ πρὶν αὐθαδίσμασιν
εἰς τάσδε σαυτὸν πημονὰς καθώρμισας.
ΠΡ. τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν,
σαφῶς ἐπίστασ', οὐκ ἂν ἀλλάξαιμ' ἐγώ.
κρεῖσσον γὰρ οἶμαι τῇδε λατρεύειν πέτρᾳ,
ἢ πατρὶ φῦναι Ζηνὶ πιστὸν ἄγγελον.
οὕτως ὑβρίζειν τοὺς ὑβρίζοντας χρεών.
ΕΡ. χλιδᾶν ἔοικας τοῖς παροῦσι πράγμασι.

986. αὐθέκαστ' Ald. αὐθέκαστα φράζε Rob. Brunckii et Porsoni orthographiam secutus sum. Confer. Eurip. Phoeniss. 504. ταῦτ' αὔθ' ἕκαστα, μῆτερ, οὐχὶ περιπλοκὰς λόγων ἀθροίσας, εἶπον. ubi vide Valckenaerii notam. μηδέ μ' εἰς διπλᾶς Mosq. 2.

987. προβάλλῃς Ald. Rob. Mox Ζεύς τοι C. v. l. ap. Turn.

989. τε pro γε Turn. B. Elmsl.

992. Laudat Eustath. ad Il. Δ. p. 505, 5. Servius ad Aen. I. 99. "Ex quibus omnia alta aedificia *pergama* vocantur, sicut Aeschylus." Quem locum indicaverat quoque Porsonus.

994. "κοιρανοῦντ' *recte conjecerat Stanleius. Idem mendum ex Euripidis Dictye apud Stobaeum* p. 171. *tit.* 42. (44. *Grot.*) *sustulit Salmasius.*" R. P. τυραννοῦντ' Ald. Rob. Turn. κοιρανοῦντ' F. G. H. Med. Colb. 1. N. Pro τυράννων in Agam. 551. Porsonus edidit κοιράνων, ex emendatione, ut opinor, J. Pearsoni Episcopi Cestrensis.

997. πολλοῦ δὲ Ald. Barocc. ἐλείπω Ald.

999. ἂν ἱστορεῖς Ald. ἂν ἱστορῇς Turn. ἀνιστορεῖς Rob. E. Seld. Br. Sch. Pors.

1001. καθώρεσας Rob. κατήγαγες Seld.

1003. ἀλάξαιμ' Ald. et mox φῆναι. ita quoque Turn.

1007. κτήμασι Ald. Rob. Turn. πράγμασι D. E. F. H. K. L. M. 1. 2. Med. Colb. 1. 2. Viteb. Seld. Schol. B. et Thomas M. v. χλιδᾶ.

ΠΡ. χλιδῶ; χλιδῶντας ὧδε τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ
ἐχθροὺς ἴδοιμι· καὶ σὲ γ' ἐν τούτοις λέγω.
ΕΡ. ἦ κἀμὲ γάρ τι ξυμφοραῖς ἐπαιτιᾷ;
ΠΡ. ἁπλῷ λόγῳ τοὺς πάντας ἐχθαίρω θεοὺς,
ὅσοι, παθόντες εὖ, κακοῦσί μ' ἐκδίκως.
ΕΡ. κλύω σ' ἐγὼ μεμηνότ' οὐ σμικρὰν νόσον.
ΠΡ. νοσοῖμ' ἂν, εἰ νόσημα τοὺς ἐχθροὺς στυγεῖν.
ΕΡ. εἴης φορητὸς οὐκ ἂν, εἰ πράσσοις καλῶς.
ΠΡ. ὤμοι. ΕΡ. τόδε Ζεὺς τοὔπος οὐκ ἐπίσταται.
ΠΡ. ἀλλ' ἐκδιδάσκει πάνθ' ὁ γηράσκων χρόνος.
ΕΡ. καὶ μὴν σύ γ' οὔπω σωφρονεῖν ἐπίστασαι.
ΠΡ. σὲ γὰρ προσηύδων οὐκ ἂν, ὄνθ' ὑπηρέτην.
ΕΡ. ἐρεῖν ἔοικας οὐδὲν ὧν χρῄζει πατήρ.
ΠΡ. καὶ μὴν ὀφείλων γ' ἂν τίνοιμ' αὐτῷ χάριν.
ΕΡ. ἐκερτόμησας δῆθεν ὡς παῖδ' ὄντα με.
ΠΡ. οὐ γὰρ σὺ παῖς τε, κἄτι τοῦδ' ἀνούστερος,

quod receperunt Br. Sch. Pors. vide Glossarium.

1009. καὶ σὲ δ' ἐν τ. edd. et MSS. σέ γ' Elmsleius. Porsonus ad Orest. 614. de Sophoclis Philoct. v. 1562. καὶ σοῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τάδε. ita loquitur; "Conjunctiones istas in eodem sententiae membro haud credo occurrere apud istius aevi scriptores nisi per librariorum errores; et legendum καί, σοῦ δ' ἔγωγε, ut subito ad Neoptolemum orationem convertat Philoctetes." Similes errores sustulit Vir magnus ex Eurip. Orest. 1124. Med. 685. Corrigendus est Persarum v. 153. Καὶ προσφθόγγοις δὲ χρεὼν αὐτὴν Πάντας μύθοισι προσαυδᾶν. lege καὶ προσφθόγγοισι χρεὼν κ. τ. λ. ibid. 546. Κἀγὼ δὲ μόρον τῶν οἰχομένων Αἴρω δοκίμως πολυπενθῆ. lege Κἄγωγε μόρον. In ejusdem fabulae v. 760. pro κἀγὼ δ' ἔκυρσα, nescio unde Porsonus dederit κἄγω γ', sed credo per felicem typothetarum errorem: vid. infra 1021. Conjunctio καὶ cum particula γε, vocula interposita, saepissime adhibetur: supra v. 318. καὶ παραινέσαι γε σοι θέλω τὰ λῷστα. 645. καὶ πρός γε τούτοις. Eurip. Hecub. 962. καὶ θαῦμά γ' οὐδέν. 979. καὶ δεῦρό γ' ὡς σέ. Hippol. 328. καὶ σῶν γε γονάτων οὐ μεθήσομαί ποτε.

1010. συμφοραῖς D. Valcken. ad Phoen. 631. Mox ἐχθραίνω Turn. quod Attici dicere noluerunt, teste Porsono ad Orest. 292.

1011. Prometheus Aristophanis Av. 1547. ait, μισῶ δ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς, ὡς οἶσθα σύ. Mox παθόντας Ald.

1013. μικρὰν Ald. Rob. Turn. κλύω cum participio per Oropismum construitur, de quo videndi Valckenaer. ad Phoeniss. 711. Brunck. ad Sophocl. Ajac. 136. Cratinus ap. Schol. Venet. ad Iliad. Z. 479. γέγηθα τὸν ἄνδρα.

1015. πράσσεις Ald.

1016. οἴμοι Elmsleius.

1020. Sophocl. El. 1048. φρονεῖν ἔοικας οὐδὲν, ὧν ἐγὼ λέγω.

1021. δ' pro γ' Rob.

1023. Eurip. Hippol. 914. φίλους γε, κἄτι μᾶλλον ἢ φίλους. ubi confert Valckenaerius Sophocl. Antig.

εἰ προσδοκᾷς ἐμοῦ τι πευσεῖσθαι πάρα;
οὐκ ἔστιν αἴκισμ' οὐδὲ μηχάνημ', ὅτῳ
προτρέψεταί με Ζεὺς γεγωνῆσαι τάδε,
πρὶν ἂν χαλασθῇ δεσμὰ λυμαντήρια.
πρὸς ταῦτα, ῥιπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσσα φλὸξ,
λευκοπτέρῳ δὲ νιφάδι καὶ βροντήμασι
χθονίοις κυκάτω πάντα, καὶ ταρασσέτω·
γνάμψει γὰρ οὐδὲν τῶνδέ μ', ὥστε καὶ φράσαι
πρὸς οὗ χρεών νιν ἐκπεσεῖν τυραννίδος.
ΕΡ. ὅρα νυν εἴ σοι ταῦτ' ἀρωγὰ φαίνεται.
ΠΡ. ὦπται πάλαι δὴ καὶ βεβούλευται τάδε.
ΕΡ. τόλμησον, ὦ μάταιε, τόλμησόν ποτε
πρὸς τὰς παρούσας πημονὰς ὀρθῶς φρονεῖν.
ΠΡ. ὀχλεῖς μάτην με, κῦμ' ὅπως, παρηγορῶν.
εἰσελθέτω σε μήποθ' ὡς ἐγὼ, Διὸς
γνώμην φοβηθεὶς, θηλύνους γενήσομαι,
καὶ λιπαρήσω τὸν μέγα στυγούμενον,
γυναικομίμοις ὑπτιάσμασιν χερῶν,
λῦσαί με δεσμῶν τῶνδε· τοῦ παντὸς δέω.
ΕΡ. λέγων ἔοικα πολλὰ καὶ μάτην ἐρεῖν·

64. Eurip. Hecub. 667. In proximo versu τι omittit Ald.

1028. αἰθαλοῦσα Ald. Rob. Turn. αἰθαλοῦσσα Valcken. ad Phoeniss. 524. quod prius ediderat Canterus. αἰθεροῦσσα v. l. apud Schol. A. Sic in Sophoclis Trachin. 508. Brunckius τεκνοῦσσα reposuit, et in Callimachi fragmento apud Schol. παιδοῦσσα, de qua tamen scriptura dubitari possit. Habemus enim voces αἰθαλόεις et κτεροέεις, non itidem τεκνόεις aut παιδόεις. Photii Lex. MS. παιδοῦσα: ἐγκύμων. Atque ita Suidas. vid. Toup. T. II. p. 36. Hesychius, Τεκνοῦσα· τέκνον ἔμβρυον ἔχουσα. Brunckium tamen probat Porsonus in Append. ad Toup. p. 465. Ceterum conferas Euripidis Phoeniss. 531. et Sylei fragmentum a Porsono citatum; quibus adjici possunt Tragici incerti versus apud Clem. Alex. Strom. IV. 211. Grotii Exc. p. 461. ἃ δ' ἐκπυθέσθαι τῆς ἐμῆς χρῄζεις φρενὸς, Οὔτ' ἂν καταίθων, οὔτε κρατὸς ἐξ ἄκρου Δεινὸν καθιεὶς πρίον' εἰς ἄκρους πόδας, Πύθοι' ἂν, οὐδ' εἰ δεσμὰ πάντα προσβάλοις. Tertium versum ita correxit Porsonus ad Eurip. Med. 5. corrupte citat Gatakerus in M. Antonin. III. p. 107, 48. Incerti epigramma Anthol. VII. 15. καὶ πυρὶ καὶ νιφετῷ με καὶ, εἰ βούλοιο, κεραυνῷ Βάλλε, καὶ ἐς κρημνοὺς ἕλκε, καὶ ἐς πελάγη. Vide infra v. 1079.

1029. λευκοπτέροις δὲ νιφάσι. E. G. Colb. 1. v. l. in B.

1030. Dobraeus advocat Aristoph. Pac. 319. ὡς κυκάτω, καὶ πατείτω πάντα, καὶ ταραττέτω. Οὐ γὰρ ἂν χαίροντες ἡμεῖς τήμερον παυσαίμεθ' ἄν.

1034. ὦπται δὴ ταῦτα κ. β. πάλαι Rob. ὦ παῖ Med.

1035. 6. Horat. Ep. I. ii. 40. *Sapere aude.* καλῶς pro ὀρθῶς Seld.

τέγγει γὰρ οὐδὲν οὐδὲ μαλθάσσει κέαρ
λιταῖς· δακὼν δὲ στόμιον ὡς νεοζυγὴς
πῶλος, βιάζει καὶ πρὸς ἡνίας μάχει.
ἀτὰρ σφοδρύνει γ' ἀσθενεῖ σοφίσματι·
αὐθαδία γὰρ τῷ φρονοῦντι μὴ καλῶς
αὐτὴ καθ' αὑτὴν οὐδενὸς μεῖον σθένει.
σκέψαι δ', ἐὰν μὴ τοῖς ἐμοῖς πεισθῇς λόγοις,
οἷός σε χειμὼν καὶ κακῶν τρικυμία
ἔπεισ' ἄφυκτος· πρῶτα μὲν γὰρ ὀκρίδα
φάραγγα βροντῇ καὶ κεραυνίᾳ φλογὶ
πατὴρ σπαράξει τήνδε, καὶ κρύψει δέμας
τὸ σόν, πετραία δ' ἀγκάλη σε βαστάσει.
μακρὸν δὲ μῆκος ἐκτελευτήσας χρόνου
ἄψορρον ἥξεις εἰς φάος· Διὸς δέ τοι
πτηνὸς κύων, δαφοινὸς ἀετὸς, λάβρως
διαρταμήσει σώματος μέγα ῥάκος,
ἄκλητος ἕρπων δαιταλεὺς πανήμερος,
κελαινόβρωτον δ' ἧπαρ ἐκθοινήσεται.
τοιοῦδε μόχθου τέρμα μή τι προσδόκα,
πρὶν ἂν θεῶν τις διάδοχος τῶν σῶν πόνων
φανῇ, θελήσῃ τ' εἰς ἀναύγητον μολεῖν
Ἅιδην, κνεφαῖά τ' ἀμφὶ Ταρτάρου βάθη.
πρὸς ταῦτα βούλευ'· ὡς ὅδ' οὐ πεπλασμένος

1043. ἀλλ' ἐρεῖν μάτην v. l. apud Schol. A.

1044. 5. μαλθάσσῃ λιταῖς Ἐμαῖς Ald. κέαρ λιταῖς Ἐμαῖς Rob. μ. λιταῖς Ἐμαῖς ceteri omnes ante Porsonum, qui veram lectionem restituit, voce ἐμαῖς omissa.

1047. σοφίζῃ γ' Rob.

1049. μεῖζον Ald. Rob. Turn. μεῖον conjecit Stanleius. Simile mendum Sophocli apud Stob. LXXVI. p. 551. exemit Grotius. Qui vero in Germanici epigr. Anthol. III. v. 6. μεῖζον reponi velint, ubi vulgatur μεῖον, poetae sententiam non satis intelligunt.

1050. μὴ om. Ald. qui mox λόγους. δ' ἂν οὐ μὴ Seld.

1052. ἀκρίδα Ald. Rob. et mox πετραίᾳ δ' ἀγκάλῃ.

1057. Legendum puto ἄψορρος, casu recto.

1058. λαβρὸς Rob. A. B. D. M. 1. N. Brunck. Accius in Prometheo apud Cicer. Tusc. II. 10. *Jam tertio me quoque funesto die Jovis satelles pastu dilaniat fero.* διαρταμήσῃ Turn.

1060. Agam. 752. δαιτ' ἀκέλευστος ἔτευξεν.

1061. θ' pro δ' Elmsleius. ἐκθοινηθήσεται Rob. In proximo versu τοῦ σοῦ δὲ μ. exhibent M. 2. Seld. et Schol. B. quod quidem haustum fuisse videtur ex v. 1065. Pro μή τι Seld. μηδέ.

1064. θελήσει Ald. Rob. Brunck. atque ita A. B. Seld.

ὁ κόμπος, ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος·
ψευδηγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα
τὸ Δῖον, ἀλλὰ πᾶν ἔπος τελεῖ. σὺ δὲ
πάπταινε καὶ φρόντιζε, μηδ᾽ αὐθαδίαν
εὐβουλίας ἀμείνον᾽ ἡγήσῃ ποτέ.

ΧΟ. ἡμῖν μὲν Ἑρμῆς οὐκ ἄκαιρα φαίνεται
λέγειν· ἄνωγε γάρ σε τὴν αὐθαδίαν
μεθέντ᾽, ἐρευνᾷν τὴν σοφὴν εὐβουλίαν.
πιθοῦ· σοφῷ γὰρ αἰσχρὸν ἐξαμαρτάνειν.

ΠΡ. εἰδότι τοί μοι τάσδ᾽ ἀγγελίας
ὅδ᾽ ἐθώϋξεν, πάσχειν δὲ κακῶς
ἐχθρὸν ὑπ᾽ ἐχθρῶν, οὐδὲν ἀεικές.
πρὸς ταῦτ᾽, ἐπ᾽ ἐμοὶ ῥιπτέσθω μὲν
πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος, αἰθὴρ δ᾽
ἐρεθιζέσθω βροντῇ, σφακέλῳ τ᾽
ἀγρίων ἀνέμων· χθόνα δ᾽ ἐκ πυθμένων
αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι,
κῦμα δὲ πόντου τραχεῖ ῥοθίῳ
ξυγχώσειεν, τῶν τ᾽ οὐρανίων
ἄστρων διόδους· εἴς τε κελαινὸν
Τάρταρον ἄρδην ῥίψειε δέμας
τοὐμὸν, ἀνάγκης στεῤῥαῖς δίναις·
πάντως ἐμέ γ᾽ οὐ θανατώσει.

ΕΡ. τοιάδε μέντοι τῶν φρενοπλήκτων
βουλεύματ᾽ ἔπη τ᾽ ἐστὶν ἀκοῦσαι.
τί γὰρ ἐλλείπει μὴ παραπαίειν,
εἰ μηδ᾽ ἀτυχῶν τι χαλᾷ μανιῶν;

1067. ὁ omittunt Ald. Rob. Mox τελεῖν Ald. Barocc.

1071. ἀμείνονα Rob. In seq. v. ἀναγκαῖα Ald.

1075. πείθου edd. vid. supra v. 282. Agam. 945. In Sophoclis Oed. T. 649. 1064. Col. 1181. 1441. Antig. 992. πιθοῦ metrum postulat.

1076. εἰδέ τι τίμοι Ald. τοι omittunt Rob. Barocc.

1079. ἐπ᾽ deest in Ald.

1082. ἀγρίων τ᾽ ἀνέμων χ. δ᾽ ἐκ πυθηένων Ald. et mox πεῦμα.

1085. συγχώσει᾽ ἐμὲ Ald. E. L. συγχώσει με Rob. συγχώσειεν ἐμὲ D. Colb. 1. N. Barocc. συγχώσειε Turn.

1088. Pindar. apud Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 104. A. (180. H. St.) ἀλλὰ Ταρτάρου πυθμὴν πιέζει σ᾽ ἀφανοῦς σφυρηλάτοις ἀνάγκαις.

1092. ἐλείπει Ald.

1093. εἰ τάδ᾽ εὐτυχῇ Ald. Rob. et decem MSS. εἰ δ᾽ εὐτυχῇ Turn. εἶτα δ᾽ εὐτυχῇ K. L. M. 1. 2. εἰ τοῦδ᾽ εὐτυχῇ Med. Hunc versum alii aliter tentant; ipse olim quoque infeliciter inter ceteros; sed

ἀλλ' οὖν ὑμεῖς γ' αἱ πημοσύναις
ξυγκάμνουσαι ταῖς τοῦδε, τόπων
μετά ποι χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θοῶς·
μὴ φρένας ὑμῶν ἠλιθιώσῃ
βροντῆς μύκημ' ἀτέραμνον.
ΧΟ. ἄλλο τι φώνει καὶ παραμυθοῦ μ',
ὅ τι καὶ πείσεις· οὐ γάρ δή που
τοῦτό γε τλητὸν παρέσυρας ἔπος.
πῶς με κελεύεις κακότητ' ἀσκεῖν;
μετὰ τοῦδ' ὅ τι χρὴ πάσχειν ἐθέλω·
τοὺς γὰρ προδότας μισεῖν ἔμαθον·
κοὐκ ἔστι νόσος,
τῆσδ' ἥντιν' ἀπέπτυσα μᾶλλον.
ΕΡ. ἀλλ' οὖν μέμνησθ', ἁγὼ προλέγω·
μηδὲ πρὸς ἄτης θηραθεῖσαι
μέμψησθε τύχην, μηδέ ποτ' εἴπηθ'
ὡς Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόοπτον
πῆμ' εἰσέβαλεν· μὴ δῆτ', αὐταὶ δ'
ὑμᾶς αὐτάς· εἰδυῖαι γὰρ,
κοὐκ ἐξαίφνης, οὐδὲ λαθραίως,
εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης

postea monitus sum a Gaisfordio V. D. Porsonum olim conjecisse, diffidenter tamen, *εἰ μηδ' ἀτυχῶν*, quod demum in textum recepi; i. e. *si ne quum ausis quidem exciderit.* Lexicon MS. Sangerm. ap. Ruhnken. ad Timaeum p. 55. *Ἀτυχεῖν. τὸ μὴ τυγχάνειν τινὸς, ἀλλὰ διαμαρτάνειν.* Musgravius, *οὐδ' ἀτυχήσας τι χαλᾷ.* Librorum vestigiis propius accederet, *εἰτ' οὐδ' ἀτυχὴς τι χαλᾷ μανιῶν.* Vid. Schaefer. ad Dion. Hal. de Comp. p. 271.

1094. *γε πῆμ'* Ald. Rob.

1096. *που* edd. omnes, quod in nostra etiam subsistere passus eram; cujus rei indicium debemus viro erudito Jacobo Tate.

1097. *ὑμῖν* Viteb.

1099. *φώνει* omittit Ald. Mox *καὶ οὐ πείσεις* Rob. omisso *που*.

1104. Ita cum Botheo edidi, qui non uno in loco bene de Aeschylo meruit, alioqui nimis saepe silentio transmittendus. vulgo *τοὺς πρ. γάρ.* In sequenti versu *ἔνεστι* Rob.

1107. *ἅπτ' ἐγὼ* Ald. *ἅττα ἐγὼ* Rob. *ἅτ' ἐγὼ* Turn. *ἅγω* Porsonus. *ἅττ' ἔπαθον* in Aristoph. Ach. 376. auctor Vit. Arist. p. xiv. ed. Kuster. *Dobraeus.* *ἅτ' ἐγὼ* Seld. *ἅ γ' ἐγὼ* Pauwius, probante Elmsleio, quod, pace doctorum virorum dixerim, ne satis Graece quidem esse arbitror; particula enim *γε* aut post *μέμνησθε*, aut nusquam sententiae locum habet. In Sophocl. Antig. 207. male Aldus et Brunckius *κοὔποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ*, quod non poterat dici pro *ἐξ ἐμοῦ γε*; recte aliae edd. *ἐξ ἐμοῦ.*

1109. *εἴπεθ'* Ald.

1111. *πῆμ' δῆτ'* Rob.

1115. *κ'* omittit Ald. *καὶ οὐκ* Rob. qui in v. 1116. *τ'* pro *κ'*.

ἐμπλεχθήσεσθ' ὑπ' ἀνοίας.
ΠΡ. καὶ μὴν ἔργῳ κοὐκ ἔτι μύθῳ
χθὼν σεσάλευται·
βρυχία δ' ἠχὼ παραμυκᾶται
βροντῆς, ἕλικες δ' ἐκλάμπουσι
στεροπῆς ζάπυροι, στρόμβοι δὲ κόνιν
εἱλίσσουσι· σκιρτᾷ δ' ἀνέμων
πνεύματα πάντων, εἰς ἄλληλα
στάσιν ἀντίπνουν ἀποδεικνύμενα·
ξυντετάρακται δ' αἰθὴρ πόντῳ.
τοιάδ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπὴ Διόθεν
τεύχουσα φόβον στείχει φανερῶς.
ὦ μητρὸς ἐμῆς σέβας, ὦ πάντων
αἰθὴρ κοινὸν φάος εἱλίσσων,
ἐσορᾷς μ' ὡς ἔκδικα πάσχω.

1115. καὶ μὴν ἔργον, κοὐκ ἔτι μῦθος conjectura est Schaeferi in Melet. Crit. p. 115.

1118. Aeschylus respexisse videtur Hesiodum, si modo eius sint versus de Titanomachia, Theogon. 706. σὺν δ' ἄνεμοι ἐνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον, Βροντήν τε, στεροπήν τε, καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν, Κῆλα Διὸς μεγάλοιο. Digni sunt qui conferantur Pacuvii versus trochaici apud Cicer. de Orat. III. 39. *inhorrescit mare, Tenebrae conduplicantur, noctisque et nimbum occaecat nigror; Flamma inter nubes coruscat, coelum tonitru contremit, Grando mista imbri largifluo subita praecipitans cadit: Undique omnes venti erumpunt, saevi existunt turbines: Fervit aestu pelagus.*

1120. Bentleius Dissert. de Phalarid. p. 155. primus monuit κόνιν ultimam producere. Butlerus affert Choeph. 926. τόνδ' ὄφιν ἐθρεψάμην. et Suppl. 179. ὁρῶ κόνιν ἄναυδον ἄγγελον στρατοῦ. Adjici potest ejusdem fabulae v. 780. κόνις ἄτερθε πτερύγων ὀλοίμαν. Quare falsus est Herodianus, qui ap. Eustath. ad Il. Α. p. 8, 47. hanc regulam tradit; τὰ εἰς νῦ λήγοντα ἐν τῇ αἰτιατικῇ πάντα βραχέα ἐστίν· οἷον Εὔπολιν, Ἄλεξιν, ἔχιν, Θέτιν.

1121. ἐλίσσουσι Ald. Rob. et mox ἐλίσσων.

1125. ἀντιδεικνύμενα Rob.

1127. πάντων Θέμις M. 1. 2. Seld. Schol. B. Θέμις pro ἐμῆς Bigoti MS. e glossemate.

ΤΕΛΟΣ ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ΔΕΣΜΩΤΟΥ.

GLOSSARIUM

IN

PROMETHEA VINCTUM.

ἐμπλεχθήσεσθ᾽ ὑπ᾽ ἀνοίας.
ΠΡ. καὶ μὴν ἔργῳ κοὐκ ἔτι μύθῳ
χθὼν σεσάλευται·
βρυχία δ᾽ ἠχὼ παραμυκᾶται
βροντῆς, ἕλικες δ᾽ ἐκλάμπουσι
στεροπῆς ζάπυροι, στρόμβοι δὲ κόνιν
εἱλίσσουσι· σκιρτᾷ δ᾽ ἀνέμων
πνεύματα πάντων, εἰς ἄλληλα
στάσιν ἀντίπνουν ἀποδεικνύμενα·
ξυντετάρακται δ᾽ αἰθὴρ πόντῳ.
τοιάδ᾽ ἐπ᾽ ἐμοὶ ῥιπὴ Διόθεν
τεύχουσα φόβον στείχει φανερῶς.
ὦ μητρὸς ἐμῆς σέβας, ὦ πάντων
αἰθὴρ κοινὸν φάος εἱλίσσων,
ἐσορᾷς μ᾽ ὡς ἔκδικα πάσχω.

1115. *καὶ μὴν ἔργον, κοὐκ ἔτι μῦθος* conjectura est Schaeferi in Melet. Crit. p. 113.

1118. Aeschylus respexisse videtur Hesiodum, si modo eius sint versus de Titanomachia, Theogon. 706. *σὺν δ᾽ ἄνεμοι ἐνοσίν τε κόνιν θ᾽ ἅμα ἐσφαράγιζον, Βροντήν τε, στεροπήν τε, καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν, Κῆλα Διὸς μεγάλοιο.* Digni sunt qui conferantur Pacuvii versus trochaici apud Cicer. de Orat. III. 39. *inhorrescit mare, Tenebrae conduplicantur, noctisque et nimbum occaecat nigror; Flamma inter nubes coruscat, coelum tonitru contremit, Grando mista imbri largifluo subita praecipitans cadit: Undique omnes venti erumpunt, saevi existunt turbines: Fervit aestu pelagus.*

1120. Bentleius Dissert. de Phalarid. p. 135. primus monuit *κόνιν* ultimam producere. Butlerus affert Choeph. 926. *τόνδ᾽ ὄφιν ἐθρεψάμην.* et Suppl. 179. *ὁρῶ κόνιν ἄναυδον ἄγγελον στρατοῦ.* Adjici potest ejusdem fabulae v. 780. *κόνις ἄτερθε πτερύγων ὀλοίμαν.* Quare falsus est Herodianus, qui ap. Eustath. ad Il. Α. p. 8, 47. hanc regulam tradit; *τὰ εἰς νῦ λήγοντα ἐν τῇ αἰτιατικῇ πάντα βραχέα ἐστίν· οἷον Εὔπολιν, Ἄλεξιν, ἔχιν, Θέτιν.*

1121. *ἑλίσσουσι* Ald. Rob. et mox *ἑλίσσων.*

1123. *ἀντιδεικνύμενα* Rob.

1127. *πάντων Θέμις* M. 1. 2. Seld. Schol. B. *Θέμις* pro *ἐμῆς* Bigoti MS. e glossemate.

ΤΕΛΟΣ ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ΔΕΣΜΩΤΟΥ.

GLOSSARIUM

IN

PROMETHEA VINCTUM.

GLOSSARIUM

IN

PROMETHEA VINCTUM.

Voces, quae Asterisco notantur, non nisi apud Aeschylum reperire potui.

---

v. 1. *Τηλουρος.* *Longinquus*, τῆλε *procul*, et ὅρος *finis*. Hesych. τηλουρόν· πόῤῥω ἀφωρισμένην. ubi Toupius corrigit ἀφωρισμένον. Eurip. Andromach. 831. τηλουρὰ γὰρ Ναίουσ' ἀφ' ἡμῶν πέδια. Cf. Orest. 1318. El. 251. Circumflectitur aliquando penultima.

2. Οἶμος. *Via in qua fertur aliquis. Tractus.* ab οἴω *fero*, non, ut ait Moschopulus, ab οἴμω τὸ ὁρμῶ. Idem vero recte, γράφεται δὲ καὶ ὁ οἶμος καὶ ἡ οἶμος.

Ibid. *Ἄβροτος. *Mortalibus carens.* Hesych. ἄβροτος· ἀπάνθρωπος. vid. infra v. 20. Schol. Venet. ad Il. Ξ. 78. ἄβροτος· ἐν ᾗ φῶς οὐ γίνεται.

Ibid. Ἐρημία. *Solitudo.* In proverbium abierat Σκυθῶν ἐρημία. Aristoph. Ach. 703. a Stanleio citatus, τῷ γὰρ εἰκὸς ἄνδρα κυφὸν, ἡλίκον Θουκυδίδην, Ἐξολέσθαι ξυμπλακέντα τῇ Σκυθῶν ἐρημίᾳ. Hippocrat. de Aer. et Aq. 92. ἡ δὲ Σκυθέων ἐρημίη καλευμένη, πεδιάς ἐστι καὶ λειμακώδης, καὶ ψιλὴ, καὶ ἔνυδρος μετρίως. Fragm. in Catalect. p. 256. *Scytharum inhospitalis vastitas.*

3. Μέλειν. *Curae esse.* Schutzius, auctori Etymologici M. obsecutus, μέλειν *curare* reddit; et similem syntaxin ex Euripide Bacch. 450. et ex Homero Il. Ε. 492. citat. Sed in utroque loco vertendum est *curae esse.* In media tantum voce μέλεσθαι significat

curam gerere, ut in Eurip. Heraclid. 354. Sophocl. Oed. Tyr. 1465. Neminem autem, ut opinor, morabuntur Daweaii exempla ex Electr. 342. Ajac. 689. Quinetiam Schutzii ratio σε pro σοι postularet.

Ibid. Ἐπιστολή. *Quod cuivis demittitur vel injungitur. Mandatum.* Hesych. Ἐπιστολαί· ἐντολαί, ἐπιταγαί. Αἰσχύλος Προμηθεῖ Δεσμώτῃ. Eadem fere habet Eustath. ad Il. *Δ*. p. 29, 15 Pers. 784. κοὐ μνημονεύει τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς. Sophocl. Andromed. ap. Phrynich. Ecl. 164. in eodem sensu, προσφάτους ἐπιστολάς. Vid. Herodot. IV. 10. VI. 50.

4. Ἐφεῖτο. *Imposuit.* ἐνετείλατο Hesych. plusquam perfectum ab ἐφίημι, uti docet Etym. M. p. 402, 54. Sophocl. Phil. 619. El. 1111. Trach. 286.

5. *Ὑψηλόκρημνος. *Alta habens praecipitia.* pro quo infra v. 429. dicit ὑψίκρημνος. Hesych. κρημνός· ἐξοχὴ πέτρας.

Ibid. Λεωργός. *Facinorosus.* Ita Schutzius post Hesychium, et Suidam, qui citat vv. 4. et 5. Scholiastae autem et Etymologici auctor interpretantur *populificus*, atque ita Stanleius. Sed melior alter sensus. Photius in Lex. MS. Λεωργόν· ἐν τῷ ω καὶ Ἀττικοὶ καὶ Ἴωνες· καὶ Ξενοφῶν θερμουργότατον καὶ λεωργότατον. (Memorab. I. 3. 9. ubi Pollux III. 134. λεουργ.) Δωριεῖς δὲ διὰ τοῦ ου, λεουργόν. Archilochus apud Euseb. Praep. Ev. XIII. 13. p. 687. λεωργὰ κἀθέμιστα conjungit: vide Toup. in Suid. 1. p. 158. ed. ult. (quam semper cito) Gaisford. ad Hephaest. p. 364. Eodem fere sensu λειτουργός posuit Simonides ccxxx. 13. ubi vid. Brunck.

Ibid. Ὀχμάζω. *Constringo.* ab ὀχμή *vinculum*, quod ab ἔχω. Lexicon Rhetoricum ap. Eustath. ad Il. *M*. p. 904, 4. ἐχμάσαι· κατασχεῖν. ἑλεῖν. Lege ὀχμάσαι; Eustathius enim vitio codicis sui deceptus fuerat. Scholiasta infra ad v. 639. ὀχμὴ λέγεται τὸ μέσον ἐχόμενον. ubi respicit forsan Eurip. Orest. 259. μέσον μ' ὀχμάζεις. Schol. ad Apollon. Rhod. I. 743. κυρίως δέ ἐστιν ὀχμάσαι, τὸ ἵππον ὑπὸ χαλινὸν ἀγαγεῖν. Cf. infra v. 54. ubi vincula vocantur ψάλια, i. e. *fraena*. Vox occurrit in v. 639.

6. Ἀδαμάντινος. *Ferreus.* ἀδάμας *ferrum*, ab α et δαμάω. Plerumque significat, *invicto robore.* vid. Valcken. ad Theocr. II. 34. Hyginus, Aeschylum respiciens, ait, "Ob hanc rem Mercurius Jovis jussu deligavit eum in monte Caucaso ad saxum clavis *ferreis*." De hoc sensu vide, praeter alios, Wolfium ad Libanii Epist. MDLIV. 14.

Ibid. Δεσμός. *Vinculum.* Unum est e nominibus, quae, quum in singulari numero masculina tantum aut feminina sint, in plurali

neutra fieri possint: vid. Moeris p. 127. Porson. ad Eurip. Med. 494. cujus exemplis adjici possunt τράχηλος, ἐρετμὸς, τάρταρος, ῥύπος, μηρὸς, μόχλος, πυραὶ vel πύρα, ex Etym. M. pp. 502, 21. 582, 22. Schol. Venet. ad Il. *Α*. 312. *Γ*. 35. Schol. Apollon. Rhod. III. 137. Muncker. ad Antonin. Liberal. 6. Bastio in Epist. Crit. p. 117.

Ibid. *Πέδη.* *Vinculum ad pedes religandos.* a vetere nomine Aeolico *πές, pes.* Moeris, *Πέδη*, *Ἀττικῶς.* περισκελὶς, Ἑλληνικῶς. Eustath. ad Il. *Α*. p. 159, penult. πέδη, κυρίως ἐπὶ ποδῶν. Sed pro vinculo quolibet ponitur.

7. * *Πάντεχνος.* *Omnes artes in se habens.* Cf. v. 262.

Ibid. *Σέλας.* *Splendor.* Aeschylus apud Schol. Venet. ad Il. Ξ. 200. ὑμεῖς δὲ βωμὸν τόνδε καὶ πυρὸς σέλας Κύκλῳ περιστῆτ', ἐν λόχῳ δ' ἀπείρονι Εὔξασθε. editur παρίστατ', duplici soloecismo. Sappho apud Hephaest. XI. *Αἱ δ' ὡς περὶ βωμὸν ἐστάθησαν.* Eurip. Bacch. 1104. φέρε, περιστᾶσαι κύκλῳ Πτόρθου λάβεσθε. Eurip. Troas. 548. παμφαὲς σέλας πυρός. Sophocl. Philoct. 986. τὸ παγκρατὲς σέλας Ἡφαιστότευκτον.

8. *Ὀπάζω.* *Praebeo.* ὤπασεν· ἔδωκεν, ἐχαρίσατο. Hesych.

11. *Στέργω.* *Aequo animo fero.* quo sensu etiam ἀγαπάω usurpatur. Sophocl. Antig. 291. οὐδ' ὑπὸ ζύγῳ Λόφον δικαίως εἶχον, ὡς στέργειν ἐμέ. in Oed. Col. 1094. pro ἱκετεύω ponitur; sed altero sensu ibid. 7. et 519. *tolera, concede.* Rarius cum dativo construitur, ut ap. Platon. Hipp. Maj. p. 295. στέρξω ἐγὼ τῇ ἐμῇ τύχῃ. Vocem plenius illustravit Gataker. in M. Antonin. VII. 44. p. 248.

12. *Σφῷν.* monosyllabice pro ὑμῖν Attici dicebant, et νῷν pro ἡμῖν; quod monuerunt Dawesius M. C. p. 238. Pierson. ad Moerin p. 300. Valcken. ad Phoeniss. 463.

13. *Ἐμποδών.* *Ante pedes. Reliquum.* Ita Stephanus et Garbitius, recte. Stanleius *impedimento fuit*; quo sensu frequentius est. Sed Thom. M. ἐμποδών· τὰ ἐν ποσίν. Eurip. Phoeniss. 718. ἃ δ' ἐμποδὼν μάλιστα, ταῦθ' ἥκω φράσων. Idem valet ἐν ποσίν. Thucyd. III. 97. Callim. Epigr. Cf. Valckenaerii nott. in Thom. Mag. p. 159.

15. *Φάραγξ.* *Vallis inter montium praerupta.* Stephanus in Appendice ad Thes. et alii *Praecipitium* vertunt, non satis accurate. Lexicon Cyrilli MS. φάραγξι· κοιλάσι μεταξὺ ὀρέων. Etym. M. p. 787, 41. φάραγξ· ἡ διεσχισμένη γῆ.

Ibid. *Δυσχείμερος.* *Malam hiemem habens.* Schol. B. κακὸν ἐχούσῃ χειμῶνα, διὰ τὸ χιόνι ἀεὶ καλύπτεσθαι. Oraculum

ap. Pausan. VIII. 9. ἔστι δὲ Μαιναλίῃ δυσχείμερος. Eurip. apud Dionys. Halic. II. p. 591. πέτρον Ἀρκάδων δυσχείμερον. Idem apud Strab. VIII. p. 366. οὔτ᾽ ἐν πνοαῖσι χείματος δυσχείμερον. Sensu paullum diverso infra v. 771. et Choeph. 268. δυσχειμέρους ἄτας. Fragm. Promethei Soluti apud Galen. Comment. ad Hippocr. de Morb. Epid. I. p. 454. δυσχειμέρῳ πέμφιγι συστρέψας ἄφνω. Alia forma δύσχειμος, adhibetur in Pers. 556.

16. Σχέθω. Etymol. M. p. 739, 51. ἀπὸ τοῦ σχῶ γίνεται σχέθω, ὡς φλέγω φλεγέθω· ὁ παρατατικὸς ἔσχεθον, ἔσχεθες, ἔσχεθε· καὶ κλίνεται ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κατὰ πᾶσαν ἔγκλισιν. Sunt qui σχέθειν aoristum esse contendunt, et circumflexe scribunt. Atqui in Choeph. 830. σχέθων est necessario participium temporis praesentis. [Vid. Hermann. ad Sophocl. Electram p. 89. *ED. LIPS.*]

17. *Εὐωριάζω. Leviter curo. Negligo.* ab εὖ et ὥρα *cura.* Vide Hesychii locum in notis. Photius Lex. MS. *Εὐωριάζειν·* ἀφροντιστεῖν· κατὰ ἀντίφρασιν· ὥρα γὰρ ἡ φροντίς. Ex Etymologo p. 401, 37. discimus eos ironice dictos fuisse εὐώρους, *bene curantes,* qui nihil omnino curabant; quo factum est, ut vox ista, sensu primario penitus amisso, *negligentes* tandem significaret. Sed locum Etymologi integrum apponam. Εὔωροι· ἀπαραφύλακτοι, ἀμελεῖς· ἢ ὀλίγωροι, καταφρονητικοί· παρὰ τὸ εὐωρεῖν, ὅ ἐστι φυλάσσειν, κατὰ ἀντίφρασιν, οἱ ἀπαραφύλακτοι. Εὐφορίων, Οὐδέ τοι εὔωροι θυέων. ἢ παρὰ τὸ εὖ καὶ τὴν ὥραν τὴν φροντίδα, κατὰ ἀντίφρασιν εὔωρος, ὁ μὴ φροντίζων. ἐξ οὗ καὶ εὐωρία, ἡ ὀλιγωρία καὶ ῥαθυμία. Quare non accurate dictum est ab eodem in alio loco p. 401, 20. Ἰστέον ὅτι τὸ εὖ μόριον ἀεὶ καὶ διαπαντὸς ἀντὶ τοῦ καλῶς παραλαμβάνεται, πλὴν τοῦ εὐώνυμος χείρ, εἰς τὰ ἀριστερά.

18. *Ὀρθόβουλος. *Recte consiliata.* Butlerus confert Pindar. Pyth. IV. 466. βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθυος.

Ibid. *Αἰπυμήτης. *Alta habens consilia.* quod in Pers. 142. βαθύβουλον vocat. Hesiod. Theogon. 589. Ὡς εἶδον δόλον αἰπύν.

19. * *Χάλκευμα. Catena.* quicquid incude fingitur. Choeph. 572. ποδώκει περιβαλὼν χαλκεύματι.

20. *Προσπασσαλεύω. Clavis affigo.* a πάσσαλος, vel πάτταλος, *paxillus.* Cf. Menandri locum in notis. Aristoph. Plut. 943. Occurrit πασσαλεύω infra v. 65. et in Agam. 581. Cratinus ap. Athen. IV. p. 138. E. ἐν δὲ ταῖς λέσχαισι φύσκαι προσπεπατταλευμέναι. Hegesippus ap. Athen. VII. p. 290. D. ἑστήξετ᾽ ἀχανὴς προσπεπατταλευμένος. Herod. VII. 34. ζῶντα πρὸς σανίδα διεπασσάλευσαν.

i. e. crucifixerant. IX. 120. σανίδι προσπασσαλεύσαντες ἀνεκρέμασαν.

Ibid. Ἀπάνθρωπος. *Carens hominibus*, vel *Remotus ab hominibus*. Schol. Γ. Ἀπανθρώπῳ, τῷ μακρὰν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. Horatius Caucasum *inhospitalem* vocat. Interdum significat *inhumanus*, ut in Sophocl. ap. Hesych. in voce.

Ibid. Πάγος. *Collis.* ab antiquo πάγω, *pango*. quia in locis editioribus casas primaevi pangere solebant, unde in vetustiore lingua πάγος idem erat quod Latine *pagus*; cujus prima producitur, utpote quod ab Aeolico πάγω v. πήγω fluxerit; πάγος vero primam corripit, quia recentiores ab aoristo verbi πήγνυμι pro more suo efformabant. Etym. M. p. 646, 52. πάγοι εἰσὶν οἱ κρημνώδεις τόποι, παρὰ τὸ πεπῆχθαι εἰς ὕψος.

22. Σταθευτός. *Lente tostus.* πεφλογισμένος ἠρέμα. Hesych. ἀπὸ τοῦ στατὸς καὶ τοῦ εὔω. Thom. M. σταθεύειν τὸ κατ' ὀλίγον ὀπτᾷν. Schol. Γ. Moeris p. 341. Σταθεῦσαι, Ἀττικῶς. σταθεῦσαι, Ἕλληνες. Photius in Lex. MS. Σταθεῦσαι, διὰ τοῦ θ· οὐχὶ στατεῦσαι. Aristoph. Lys. 376. τῇ λαμπάδι σταθεύσω.

Ibid. Φοῖβος. *Clarus.* καθαρὸς, λαμπρὸς, ἀμίαντος. Hesych. et Photius.

23. Χροιά. *Cutis. Oris color.* ἐπιφάνεια. Hesych. Est e vocibus quae in α desinentia, praecedente ο, paroxytona sunt, ο vero praeeunte, oxytona; ut ῥόα, ῥοιά. πόα, ποιά. Regulam tradit Auctor Etym. M. p. 701, 57. sed non est certa. Helladius in Chrestomath. apud Photii Biblioth. ὅ τι ἀναλογώτερον ἡ χροιὰ, κατὰ πάθος δὲ ἐλλειπτικὸν ἡ χρόα· καὶ ἡ βοτάνη ποιὰ μᾶλλον ἢ πόα λεγομένη. Loco in notis citato adjicias Solonis versus; Τῇ τριτάτῃ δὲ γένειον ἀεξομένων ἐπὶ γυίων Λαχνοῦται, χροιῆς ἄνθος ἀμειβομένης. Aristaenet. II. Ep. 10. δυσθυμίαις μαραινόμενος τὴν χροιάν. Joseph. Antiq. Jud. VII. 8. 1. τὸ σῶμα κατισχναίνετο, καὶ τὴν χρόαν μετέβαλε. Cf. Misc. Obs. T. X. p. 205. Ceterum bene Schol. B. χροιᾶς ἀμείψεις ἄνθος· εἴδους μεταλλάξεις τὴν λαμπρότητα.

Ibid. Ἀσμένος. *Laetus.* particip. perf. ab ἅδω *placeo*. Constructionem illustrat Musgravius ad Eurip. Phoeniss. 1061. ubi vide Porsoni notam: frequentissima est apud Herodotum; e. g. VIII. 14. ὡς σφι ἀσμένοισι ἡμέρη ἐπέλαμψε. ibid. 10. ὅσοισι δὲ καὶ ἡδομένοισι ἦν τὸ γενόμενον. Cf. Platon. Phaed. 24. ad fin. Homer. Od. Ε. 397. Thucyd. II. 3. P. Leopard. Em. IV. 24. Valckenaer. ad Herodot. p. 66. Koen. ad Gregor. p. 376. ed. 2. Wyttenbach. Ep. Crit. p. 27. Demosth. de Coron. 5. fin. Sophocl. Trach. 18. Xenoph. Eph. p. 22. καὶ ἦν αὐτοῖς ὁ πλοῦς ἀσμένοις.

corrige ἀσμένοις. Sic apud Latinos Tacitus Agric. 18. *Quibus bellum volentibus erat.*

24. * *Ποικιλείμων. Vestem habens variatam*, stellis scilicet. Eustath. ad Il. *K.* p. 814, 28. κατὰ τὸ ἐν ἄστροις ποικίλον αὐτῆς, (i. e. τῆς νυκτὸς) καθ' ὃ καὶ ποικιλείμων παρ' Αἰσχύλῳ λέγεται. A ποικίλος et *εἷμα vestis*: absurde Scholiasta A. ducit a λειμών, quod foret ποικιλολείμων. Orph. Argon. 1026. ἀστροχίτων νύξ. Hanc vocem in prolixam descriptionem dilatavit Apuleius Met. XI. 1.

25. *Πάχνη. Pruina.* δρόσος πεπηγυῖα. Timaeus p. 210. et Photius Lex. MS. Sed audi potius ipsum Platonem in Tim. p. 588. G. Lemar. τὸ δ' ἐπὶ γῆς ξυμπαγὲν, ἐκ δρόσου γενόμενον, πάχνη λέγεται. *Pruina* proprie est πάχνη πρωϊνή, notante Is. Vossio.

Ibid. *Σκεδᾷ.* contractio Attica a σκεδάσει, *dissipabit*; de qua vide Dawes. M. C. p. 77. ed. Burgess.

26. *Ἀχθηδών. Doloris pondus.* ab ἄχθος. ὀδύνη, βάρος. Hesych. Vox est inter Thucydideas, quas poeticas vocat Dionysius IV. 40.

27. *Τρύω. Tero.* Primam producit. Frequentius est in compositis ἀποτρύω et κατατρύω: rarioris verbi exempla quaedam a Lexicis omissa proferam. Orpheus ap. Tzetz. in Hesiod. p. 125. αἵδε γὰρ ὄντως Τρύουσιν καὶ θῆρας ἐν οὔρεσιν. Apollon. Rhod. I. 1174. τετρυμένα γούνατ' ἔκαμψεν. Addaeus in Brunckii Anal. II. p. 241. Αὔλακι καὶ γήρᾳ τετρυμένον ἐργατίνην βοῦν. Anyte Epig. 8. Wolf. p. 94. Ξεῖν', ὑπὸ τὰν πέτραν τετρυμένα γυῖ' ἀνάπαυσον. Incertus in Anthol. III. X. 2. Γήραϊ καὶ πενίῃ τετρυμένος. Philippus Thessalonicensis ap. Toup. Emend. I. p. 433. Herodot. I. 22. τετρύσθαι εἰς τὸ ἔσχατον κακοῦ. VI. 12. οἱ Ἴωνες τετρυμένοι ταλαιπωρίῃσί τε καὶ ἡλίῳ. Vide Wesseling. ad Herodot. p. 165. Ruhnken. ad Timaeum p. 46.

Ibid. *Λωφέω. Allevo.* λωφάω vero in sensu *quiescendi* usurpatur, ut in v. 384. Thucyd. VI. 12. VII. 77. Photius Lex. MS. κυρίως δὲ εἴρηται λωφῆσαι τὸ τὸ βάρος ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἀποθέσθαι· λόφος γὰρ ὁ τράχηλος. Eadem tradunt Hesychius et Schol. ad Apoll. Rhod. VI. 487.

28. *Ἀπαύρομαι. Fructum reporto.* in media voce rarum; frequens apud Homerum aoristus activae vocis ἀπηύρα. Proprie significat ἀπαύρω vel ἀπαυράω, *aufero*. ut in Euphorionis Ποτηριογλύπτῃ, apud Schol. Theocrit. II. 1. Ὅστις ἐμὴν κελέβην Ἀλυβηΐδα μοῦνον ἀπηύρα. In sensu τοῦ ἀπολαύειν rarissime occurrere notavit Graevius ad Hesiod Op. Di. 240. Cf Alberti Misc. Obs. T. II. p. 131. et Abresch. ibid. T. VIII. p. 341. qui citant Eurip.

Androm. 1028. αὐτὰ δ' ἐναλλάξασα φόνον θανάτῳ πρὸς τέκνων ἀπηύρα. [Vid. Buttmann. Lexilog. I. p. 75. sq. *ED. LIPS.*]

29. Ὑποπτήσσω. *Expavesco.* a πτήσσω, quae vox metaphorice ab avibus translata, proprie est, *alas prae metu demittere.* Poeta incertus ap. Plutarch. Alcib. p. 352. Ἔπτηξ' ἀλέκτωρ δοῦλον ὡς κλίνας πτέρον. Sophocl. Ajac. 171. πτηνῶν ἀγέλαι—σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι. Demosth. Phil. I. 4. καταπέπτηχε ταῦτα πάντα. Eodem modo ὀῤῥωδέω. Sic *Auriculas demittere, Adulari*, et similia. Cf. Bentl. in Phalar. p. 266. Valcken. ad Ammon. I. 9.

30. Πέρα. *Ultra.* Ultimam semper producit; quare male Marklandus πέρα δίκης in initio trochaici edidit Eurip. Iph. Aul. 396. pro παρὰ δίκην. Cf. Sophocl. Electr. 521. Restituendum est Damoxeno Athenaei I. p. 15. B. cujus versus in hunc modum refingendos puto; Πάντες ἐβοῶμεν εὐθύς· ἡ δ' εὐρυθμία, Τό τ' ἦθος, ἥ τε τάξις, ἥ τε χάρις ὅση Ἐν τῷ τι πράττειν ἢ λέγειν ἐφαίνετο, Πέρα τι κάλλους ἀνδρός· οὔτ' ἀκήκοα Ἔμπροσθεν, οὔθ' ἑόρακα τοιαύτην χάριν. Vulgo πέρας ἐστὶ κάλλους, ἄνδρες. Sed praestat cum Porsono legere τέρας τι κάλλους.

31. Ἀτερπής. *Inamabilis.* pro μισητός, per notam figuram λιτότητα. Simonides Brunck. Anal. I. p. 121. κνώσσεις ἐν ἀτερπεῖ δώματι. Choeph. 275. πολλὰ δυστερπῆ κακά. Sic Herodotus VII. 133. ἀνεθέλητον pro δεινόν posuit. Id. VIII. 13. καὶ τὸ τέλος σφι ἐγένετο ἄχαρι. i. e. δεινότατον; ut male dixisse videatur Longinus de eo loco agens § 43. τὸ δ' Ἄχαρι τηλικούτου πάθους ἀνοίκειον. contra quem rem bene gessit Larcherus T. V. p. 445. qui citat ex Appiano οἱ δ' ἡμίφλεκτοι, φωνὰς ἀηδεῖς ἀφιέντες.

Ibid. Φρουρέω. *Excubias ago.* Infra v. 146. φρουρὰν ἄζηλον ὀχήσω.

32. Ὀρθοστάδην. *Arrecte.* occurrit apud Hippocrat. Pollux III. 13. VI. 37. ὀρθοστάδην μάχεσθαι. Hesych. ὀρθοσταδόν· τὸ ὀρθόν. Ἀφροδισιεῖς. Apollon. Rhod. IV. 1420. ὑπὲρ γαίης ὀρθοσταδὸν ἠέξοντο.

Ibid. Κάμπτων γόνυ. *Genu flectens. Requiescens.* Metaphora ab iis sumpta, qui considentes genua flectunt. Infra v. 404. κάμψειν γόνυ. Homer. Il. *T.* 71. ἀλλά τιν' οἴω Ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγῃσι. Eurip. Hec. 1140. ἵζω δὲ κλίνης ἐν μέσῳ κάμψας γόνυ. Anonymus apud Suidam in v. ἀήσυρον, de alite, Ἀήσυρον γόνυ κάμψει. Catullus Pelei Nupt. 303. *Qui postquam niveos* FLEXERUNT *sedibus* ARTUS. Hesychius, γόνυ κάμψαι· ἀναπαύεσθαι. e Schol. Venet. ad Il. *H.* 118.

34. Δυσπαραίτητος. *Vix exorabilis.* quod infra ἀπαράμυθος.

35. Τραχύς. *Asper.* σκληρός. Hesych.

39. Ὁμιλία. *Consuetudo familiaris.* ab ὁμοῦ et ἴλη, *turma*, unde ἰλαδόν. Etymol. M. p. 623, 57.

40. Ἀνηκουστεῖν. *Tarde auscultare. Non obtemperare.* οὐ ταχέως ἀκούειν. Hesych. ex correctione Albertii. Vox Homerica, Il. O. 236. οὐ δ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων. Contra ὀξέως ἀκούειν est *alacriter obtemperare*.

43. Ἄκος. *Remedium.* Vid. Agam. 1140. Ovid. Fast. VI. 444. *Non est* auxilium *flere, Metellus ait.*

45. * Χειρωναξία. *Manuum solertia. Ars vulgaris.* quod nos Angli dicimus *A handicraft*, a χειρῶναξ. τεχνίτης. χειρῶν μόνων δεσπόζων, Suidas e Schol. A. χειρράναξ, κατὰ κρᾶσιν χειρῶναξ. Etymol. M. p. 811, 8. Eustath. ad Od. Δ. p. 1425, 64. Schol. in Dionys. Thrac. p. 654, 25. ed. Bekker. Satis frequens est χειρῶναξ; sed χειρωναξία non nisi apud Aeschylum. Phrynichus ap. Montfaucon. Bibl. Coislin. p. 469. hunc locum respicit; Χειρωναξία. πολὺ μὲν τὸ χειρῶναξ· τὸ δὲ ἔργον οὐχ οὕτως, κἂν Αἰσχύλος δόκιμον ποιῇ τὴν φωνήν. Choeph. 759. Cf. Euripid. Philoct. fragm. 6. Brunckii Lex. Sophocl. v. χειρῶναξ. Monet D. Heinsius ad Horat. p. 22. voces Ἱππῶναξ, παιδῶναξ, et χειρῶναξ composita esse ab ἄναξ, φροντιστής. *curator et inspector*; quo sensu ponitur Odyss. Ι. 440.

46. Ἁπλῷ λόγῳ. *Ut vera dicam.* Anglice *In good truth.*

48. Ἔμπας. *Tamen.* Ionice ἔμπης· ὅμως, παντως, ὁμοίως. Hesych. Scheidius probabiliter ducit ab ἐν πᾶσι, *omnino*, quo tamen sensu paullo rarius. Valcken. Epist. ad Röver. p. xxxvii. de Theocriti loco XV. 36. ναὶ· καλὸν ἔμπας. "Usitatior etiam voculae significatus, *tamen*, *nihilominus*, hic posset locum reperire; ἔμπα, ἔμπας, vel ἔμπης hoc sensu tum ab aliis, sed frequenter adhibetur a Pindaro et Apollonio Rhodio, in hujus Argonauticis minime vicies recurrens: usitatissimum ἀλλ' ὅμως dicitur ἀλλ' ἔμπης et ἀλλ' ἔμπας Hesiodo, Callimacho, Apollonio, sed et Epicharmo et Theocrito X. 29. XXII. 17. priori sensu ponitur ἔμπης saepe apud Homerum; et in Aeschyli Eumen. v. 229. ubi μέγας ἔμπας, sicuti Theocritus dixit καλὸν ἔμπας." Sophocl. Aj. 121. ἐποικτείρω δέ νιν Δύστηνον ἔμπας, καίπερ ὄντα δυσμενῆ. ibid. 562. ab Hermanno correctus, λείψω τροφῆς ἄοκνον ἔμπα, καὶ τὰ νῦν Τήλωπὸς οἰχνεῖ. Vid. Schaefer. ad Dionys. Hal. de Comp. Indice v. *Sejunctio.*

49. Κοιρανέω. *Impero.* κελεύω βασιλικῶς. Hesych. *ut imperator.* Homer. Il. Β. 207. Ὣς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατόν.

53. Ἐλινύω. *Cunctor. Moras necto.* σχολάζω, λήγω, ὀκνῶ. Hesych. Etymologus unum ν omittit, quem sequitur Brunckius;

atque ita Aristoph. Thesmoph. 598. Apollon. Rh. I. 589. Herodot. VIII. 71. Theocr. X. 51. Scholiasta ejus ad I. 862. Hesychii MS. et Suidae editio princeps; Callimachi MSS. in H. Cer. 48. quos jure sequitur Ernestius, cujus notam adeas. Per duplicem ν scribunt Moeris et alii plures. Toup. in Suid. I. p. 58. et II. p. 201. ait poetas ἐλιννύειν dicere, quod prosae orationis scriptores ἐλινύειν vocabant: vid. Schaefer. ad Gregor. p. 502. Verbum est Ionicum quo saepe utitur Herodotus; exempla ex Hippocrate et aliis congessit P. Leopardus Em. I. 24. Non in ἐλιννύω tantum, sed in aliis quoque vocibus, ubi per formam licet, eadem obtinet scripturae diversitas. Ἐριννύς per duplicem ν plerumque scribitur: Ἐρινύς tamen tuetur Brunck. ad Theb. 490. atque ita exstat in fragmento Tragici cujusdam, Sophoclis, ut credit Wetstenius, quod ille in Prolegomm. ad Nov. Test. II. p. 6. ex folio palimpsesto Codicis Claromontani descripsit. Ita quoque MS. Palatinus Anthologiae; Codex Townleianus Scholiorum in Homerum ad Il. Α. 4. a Porsono collatus; Hesychii MS. teste N. Schowio; Inscriptio Herodis Attici ap. Arcudium et Sponium Misc. Erud. Ant. p. 323. et alia inscriptio apud Muratorii Anecdot. Graec. T. V. p. 8. Phrynichus Apparat. Sophist. MS. a Bastio citatus Epist. Crit. p. 137. ita scribit. Ἀποκτιννύναι· δι' ἑνὸς ν. οἱ δὲ διὰ δύο γράφοντες, ἁμαρτάνουσιν. In Homer. Il. Β. 813. editur πολυσκάρθμοιο Μυρίννης. sed recte apud Platon. Cratyl. II. p. 50. ed. Basil. sec. et Herodian. περὶ Σχημάτων apud Villoisoni Anecdot. Graec. T. II. p. 96. (nisi quod hic geminat ρ) Μυρίνης. atque ita Steph. Byzant. in v. Etymol. M. p. 279, 6. Apollon. Rhod. I. 604. 634. Μυριναῖοι habet Herodotus. αἴκιννις an αἴκινις, saltatio Satyrica, scribendum sit, difficile est judicare: vid. Valcken. ad Ammon. p. 83. (*Critical Review* LXXXVIII. p. 132.)

Ibid. Προσδερχθῇ. *Videat.* De aoristo formae passivae, sensu activo vid. Matthiae Gr. Gr. §. 493. and *Remarks* T. I. p. xlvi.

54. Πρόχειρος. *Prae manibus. Paratus.* ἕτοιμος. Hesych.

Ibid. Ψάλιον. *Annulus ferreus fraenorum.* teste Piersono ad Moerin p. 420.

55. Νιν. Schol. B. αὐτὸν, sc. *Promethea*: sed potius αὐτά, sc. *psalia.*

56. Ῥαιστήρ. *Malleus.* a ῥαίω *ferio.* σφύρα σιδηρᾶ μονοκέφαλος. Hesych. Schol. Venet. ad Il. Σ. 477. Ῥαιστῆρα· σφαῖραν (l. σφύραν) σιδηρᾶν. παρὰ τὸ ῥαΐζειν, ὅ ἐστιν ἐνεργεῖν

57. Ματάω. *Moror.* Ματᾷ. διατρίβει. χρονίζει. Hesych. ex emendatione Toupii T. IV. p. 90. probante Schowio. Theb. 36. κατοπτῆρας στρατοῦ Ἔπεμψα, τοὺς πέποιθα μὴ ματᾶν ὁδῷ. Eumen. 142. ἰδώμεθ', εἴ τι τῶνδε φροιμίων ματᾷ.

58. *Σφίγγω. Stringo.* a σφὴν, *cuneus*, venit σφῆν' ἄγω, σφήγγω, σφίγγω; non, quod ait Lennepius, a verbo obsoleto φίγγω.

59. *Ἀμήχανος. Contra quem nullum est remedium.* ἄπορος· πρὸς ὃν μηχανὴν οὐκ ἔστιν εὑρεῖν. Hesych. Schol. Venet. ad Il. *Π.* 29.

60. *Ἄραρεν. Fixus* vel *Concinnatus est.* praet. med. ab ἄρω, *apto.* ἡρμόσθη. παγίως δέδεται, ἢ κέκρεται. Hesychius, secunda glossa hunc locum respiciens. Frustra igitur Albeschius pro δέδεται legi vult δέδοκται.

Ibid. Ὠλένη. Ulna. quae vox eadem est. *Brachium cubiti tenus.*

61. *Πορπάω. Fibulo.* "a πόρπη *annulus* cui fibula vel περόνη inserta tenetur: sed et non raro ipsam fibulam notat." *Hemsterhusius.*

62. *Σοφιστής. Machinator. Veterator.* ἀπατεών, διδάσκαλος, πανοῦργος. Hesych. "Σοφός primum quidem significavit *sapientem*, sed dein etiam *solertem* et *callidum*: unde σοφίζειν *astutum reddere.*" Hemsterh. Schol. Venet. ad Il. *O.* 410. ἅπαξ ἐνταῦθα σοφίαν ὠνόμασεν, οὐ τὴν λογικὴν, ἀλλὰ τὴν τεκτονικὴν τέχνην· οἱ γὰρ παλαιοὶ (τοὺς τεχνίτας) πάντας σοφιστὰς ἐκάλουν. Voces τοὺς τεχνίτας supplevi ex Schol. ad Pind. Isthm. V. 36. qui vicissim σοφιστάς pro σοφούς postulat. Cf. Schol. ad Aristoph. Nub. 330. Photius Lex. MS. *Σοφιστής· πᾶς τεχνίτης.* Hoc nomine appellat septem Graeciae sapientes Herodotus I. 29. ubi vid. Wesseling.; et cf. II. 49. Schaefer. ad Dionys. Hal. p. 406. Qui rhetoricam et logicam docebant σοφισταί dicuntur ap. Thucyd. III. 38.

Ibid. Νωθής. Segnis. Obtusus. βραδὺς, δυσκίνητος, ἄλογος. Phot. Lex. MS. νωθὴς ὄνος Homer. Il. *Λ.* 558. Eustath. p. 862, 39. ducit ἐκ τοῦ νῶ στερητικοῦ καὶ θέειν, ut νωθρός a νω et θορεῖν.

64. *Αὐθάδης. Sibi placens.* ita Glossae Veteres. *Pertinax.* "*Qui nisi quod ipse facit, nil rectum putat,*" ut ait Terentius Adelph. I. 2. 18. Cf. Schneider. ad Theophrast. c. 23.

Ibid. Γνάθος. Maxilla. Pro metaphora confer Oppian. Cyneg. I. 59. χαλκοῦ γεννύεσσι τερήσας. ubi lege τορήσας. De serrae dentibus Nicander Ther. 52. καὶ ἡ πριόνεσσι τομαίη Κέδρος, πουλυόδουσι καταψηχθεῖσα γενείοις.

65. *Διάμπαξ. Penitus.* διόλου. Hesych. Suppl. 957. τῶνδ' ἐφήλωται τορῶς Γόμφος διάμπαξ.

Ibid. Ἐῤῥωμένως. Valide. a ῥώω *valeo*; unde ῥώμη, et cetera ejusdem familiae.

67. *Κατοκνέω.* *Cunctando detrecto.* ab ὄκνος timor. Photius Lex. MS. Ὀκνεῖν· τὸ φοβεῖσθαι δηλοῖ παρὰ τοῖς παλαιοῖς.

68. Ὅπως μή. *Cave ne.* subaudi ὅρα. Futura tempora in hujusmodi contractis loquendi formulis ab elegantioribus Graecis jungi solere notat Valckenaer. ad Theocrit. I. 112. Eurip. Cycl. 591. ὅπως ἀνὴρ ἔσει. ibid. 696. Sophocl. Oed. T. 325. Herodot. III. 142. V. 3. Plat. Phaed. 15. et saepius Apol. 29. plura dabit Valckenaerius l. c.

69. *Δυσθέατος.* *Cum dolore spectandus.* Sophocl. Aj. 1004. ὦ δυσθέατον ὄμμα.

70. *Κυρέω.* *Consequor.* idem ac κύρω. Interdum vero significat *Sum, Accido.* ut in Sophocl. Oed. Col. 225. 1708. Philoct. 145. κυρόω autem est *firmo, ratum facio.* Utrumque verbum derivatur a κῦρος *auctoritas, dominus*, vel, adjective, *confirmans*, vel denique *pertinens*, quo sensu semel tantum reperi. Poeta incertus apud Hesych. in v. Κῦρον. Οὔτ' εἶπον οὐδὲν πρὸς σὲ κῦρον, ὦ γύναι, quod Hesych. explicat σοὶ ἀνῆκον, εἰς σὲ τεῖνον. ubi tamen participium est.

71. *Μασχαλιστήρ.* *Lorum equi pectorale.* Etymol. M. p. 560, 38. Λέπαδνα οἱ κατὰ τῶν ἵππων στηθέων ἱμάντες, οἱ μασχαλιστῆρες. Herodotus I. 216. cingula, quae sub axillis Massagetae gestabant, μασχαλιστῆρας vocat; confer notas in Thom. M. v. Μάλη.

73. *Ἐπιθωΰσσω.* *Incito.* θωΰσσω proprie de venatoribus dictum, canes incitantibus; a θὼς *lupi genus.* Eurip. Iph. Taur. 1127. ὁ κάλαμος Πανὸς κώπαις ἐπιθωΰσσει. Hippol. 229. κυσὶ θωΰξαι *clamore canes incitare.*

74. *Κιρκόω.* *Annulis affigo.* a κίρκος vel κρίκος *annulus.* Sic Latini *annulus* pro *vinculum* dicebant. κίρκοι vel κρίκοι dicuntur singuli catenae annuli. Briso in Oeconomico apud Stob. tit. 82. p. 461. ed. Trincavell. οὕτως ἔχει πρὸς ἄλλαλα τὰ ἀνθρώπινα πράγματα, καθάπερ καὶ τᾶς ἁλύσιος τοὶ κρίκοι.

76. *Διατόρος* vel *Διάτορος.* *Perforans*, vel *Perforatus*, prout paroxytone vel proparoxytone legas. Schol. A. διατόρους· τὰς διαπειρούσας καὶ τιτρωσκούσας: (active scilicet, ut infra v. 188. διατόρος φόβος.) ἢ τὰς διατετορνευμένας. quod in hoc loco melius; nisi clavos per pedes actos intelligamus, ut in Sophocl. Oed. Tyr. 1034. λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς. Active quoque in Eumen. 564. διατόρος Τυρσηνικὴ Σάλπιγξ.

77. *Ἐπιτιμητής.* *Censor.* ὁ ἐξεταστὴς καὶ εὐθύνας ἐπάξων. Schol. B. Sophocles Procride apud Polluc. IX. 140. κολασταί, κἀπιτιμηταὶ κακῶν. Eurip. Suppl. 255. κολαστὴν κἀπιτιμητήν.

Homerus habet ἐπιτιμήτωρ Od. *I.* 270. ad quem locum Eustath. p. 1629, 11. hunc versum laudat. Oppian. Halieut. I. 684. ἐπιτιμητήρ.

80. Ἐπιπλήσσω. *Incutio. Objicio.* ἐπιπλήξειν· ἐπελθεῖν, ἐπιτιμῆσαι, ὑβρίσαι. Hesychius, Il. Ψ. 580. respiciens. Cum accusativo rei occurrit Sophocl. Oed. Col. 1730. τί τόδ' ἐπέπληξας;

81. Ἀμφίβληστρον. *Pedica. quicquid circumjicitur*; et proprie *rete* significat. In Choeph. 490. de veste dicitur qua Agamemnona implicuit Clytaemnestra: de veste etiam Eurip. Helen. 1086. ἀμφίβληστρα σώματος ῥάκη.

83. Προστίθει. Dubitari potest, annon προστίθη potius sit scribendum. Etymol. M. p. 478, 10. οὕτω καὶ οἱ Ἀττικοί, ἐὰν μὴ χρήσωνται τῷ θι καταλήξει, χρῶνται τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν παρατατικῶν ἐν τοῖς προστακτικοῖς· οἷον, ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, τίθη.

84. Ἀπαντλέω. *Exhaurio. Detraho. Allevo.* Eurip. Alcest. 354. ἀλλ' ὅμως βάρος Ψυχῆς ἀπαντλοίην ἄν. quem locum respicit Hesych. Ἀπαντλοίην ἄν· ἐπικουφίσαιμι ἄν. Proprie dictum est de aqua per sentinam exantlanda. Cicer. Ep. Famil. V. 16. *non facile exhauriri tibi istum dolorem posse universum puto.*

85. Ψευδωνύμως. *Falso nomine.* cui opponitur ἐπωνύμως, vel φερωνύμως, quod recentiorum fuit.

Ibid. Δαίμων. *Deus.* Saepe tamen inter θεός et δαίμων distinguitur, ut in Eurip. Hecub. 165. Med. 1388. cf. Kuhn. ad Aelian. V. H. III. 18. Formata est vox a δαήμων *sciens*, quo sensu ipsa quoque usurpatur ab Archilocho ap. Plutarch. Thes. p. 6. Ταύτης γὰρ κεῖνοι δαίμονες εἰσὶ μάχης· ubi legitur perperam δαήμονες; nisi quis suspicetur, Κεῖνοι γὰρ ταύτης ἴδμονες εἰσὶ μάχης. (Alexander Aetolus apud Macrob. Sat. V. 22. Τιμόθεον κιθάρης ἴδμονα καὶ μελέων.) Plato Cratyl. 16. p. 27. ed. Fischer. ὅτι φρόνιμοι καὶ δαήμονες ἦσαν, δαίμονας αὐτοὺς ὠνόμασε, καὶ ἔν γε ἀρχαίᾳ τῇ ἡμετέρᾳ φωνῇ αὐτὸ συμβαίνει τὸ ὄνομα. Schol. Venet. ad Il. *A.* 222. Δαίμονας καλεῖ τοὺς θεούς· ἤτοι (ἢ ὅτι) δαήμονες, ἔμπειροι καὶ ἴδριες πάντων αὐτοί εἰσιν· ἢ ὅτι διαιτηταί εἰσι καὶ διοικηταὶ τῶν ἀνθρώπων. ὡς Ἀλκμὰν ὁ λυρικός φησι. Ὃς θεῶν πάλους ἔπαλε, δαίμονάς τ' ἐδάσσατο—τοὺς μερισμοὺς, τὰς διαιρέσεις αὐτῶν. Sic enim lego; vulgo, ὃς ἔθεν πάλοις ἔπαλεν, etc. ἔπαλε Schol. recentior, et F. Ursin. p. 69. cf. Procl. ad Hesiod. Op. I. 121.

Ibid. Προμηθεύς. *Prudens.* σώφρων. Hesych. κατὰ μεταβολὴν Προμηδεὺς, ὁ προορῶν τὰ μήδεα, τὰ βουλεύματα. Etymol. M. p. 689, 37. et Schol. A. Propius vero ducitur a μῆτος vel μῆτις, *consilium*, quod ab antiquo verbo μάω μῶ fluxit, cujus ac-

τινὰ vox post Epicharmi tempora obsolevit; sed de hoc verbo plura dicenda sunt infra ad v. 486.

87. *Ἐκκυλίω. Evolvo.* apud Homerum de viro e curru praecipitato dicitur. Xenophon. Memorab. I. ii. 22. *καὶ τοὺς εἰς ἔρωτας ἐκκυλισθέντας.*

88. *Δῖος. Jovi pertinens. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ Χίος Χιΐος, οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς Διὸς γενικῆς Διΐος, καὶ κράσει τῶν δύο ιῖ εἰς ἓν, Δῖος.* Etymol. M. p. 278, 13. Cf. Eustath. ad Il. *Α.* p. 21, 25.

90. *Γέλασμα. Risus.* Lenis fluctuum agitatio, quae ab Homero *φρὶξ* vocatur. Il. *Η.* 63. *Οἵη δὲ ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρὶξ Ὀρνυμένοιο νέον.* Hymn. Cer. 14. *γαῖά τε πᾶσ' ἐγέλασσε, καὶ ἁλμυρὸν οἶδμα θαλάσσης.* Eurip. Fragm. inc. 208. *Ἀκύματος δὲ πορθμὸς ἐν φρίκῃ γελᾷ.* H. in Cer. 14. *Γαῖά τε πᾶσ' ἐγέλασσε καὶ ἁλμυρὸν οἶδμα θαλάσσης.* Oppian. Halieut. IV. 334. *Κύματος ἀκροτάτοιο γέλως ὅθι χέρσον ἀμείβει.* Leonidas Anthol. III. xxii. 48. *Οὐδ' εἴ μοι γελόωσα καταστορέσειε γαλήνη Κύματα, καὶ μαλακὴν φρῖκα φέροι ζέφυρος.* Satyrus Anthol. I. lvi. 8. *Κεκροπίδες δ' ἠχεῦσι, γαληναίῃ δὲ θάλασσα Μειδιάει.* Poeta nescio quis apud Eustath. ad Il. *Α.* p. 159, 24. *αἰγιαλὸς—γελᾷ—Κύμασιν εἰαρινοῖς ἤρεμα κλυζόμενος.* Plutarch. de Primo Frigore p. 1755. *καὶ βυθοὶ ποταμῶν διαγελῶσιν.* in Caesar. 232. p. 1300. *ὥσπερ τῆς θαλάσσης τὰ διαγελῶντα.* Aristot. Probl. 23. *διὰ τί τὸ κῦμα οὐκ ἐπιγελᾷ ἐν τοῖς βαθέσι πελάγεσιν.* Theophylact. Simoc. Quaest. Phys. VII. p. 11. *ἐντεῦθεν ἐπιγελᾷ γαλήνην ἡ θάλασσα.* Alciphron. III. 1. *καὶ μειδιᾷ τῆς θαλάσσης γαληνιώσης χαριέστερον.* Lucretius II. 559. *Subdola cum ridet placidi pellacia ponti.* Miltonus nostras Par. Am. IV. 164. Paullo aliter Sosicrates Athenaei XI. p. 474. A. *λεπτὴ δὲ κυρτοῖς ἐγγελῶσα κύμασιν Αὔρη, κόρη Σκείρωνος.* Cf. Rittershusium ad Oppiani locum, Bergler. ad Alciphr. p. 274. Misc. Obs. T. IV. p. 211. Paullo aliter *καχλάζειν, cachinnari,* dicuntur fluctus vel litora: Theb. 110. Theocr. VI. 11. *τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει Ἄσυχα καχλάσδοντος ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.* Catull. LXIII. 272. *undas — Quae tarde primum clementi flamine pulsae Procedunt, leni et resonant plangore cachinni.* Accius apud Nonium, emendante Jos. Scaligero Conjectan. in Varr. de L. L. p. 86. *Ac ubi curvo litore latrans Unda sub undis labunda sonat, Simul et circum magnisonantibus Excita saxis saeva sonando Crepitu clangente cachinnat.*

Ibid. Παμμήτωρ. Omnium mater. ἡ πάντων μήτηρ καὶ τροφός. Schol. B. Paullo aliter Sophocl. Antig. 1282. *Γυνὴ τέθνηκε, τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ.* ubi Schol. *ἡ κατὰ πάντα μήτηρ.* Rarior vox est: utuntur Oppian. Hal. I. 414. Meleager Brunckii Anal. I. p. 35. *Παμμῆτορ γῆ, χαῖρε.* Idem ibid. p. 29. *παμμήτειρα.* Democritus

in fragm. περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν (vel -θῶν uti a Schol. Nicandri Theriac. 764. citatur) ap. Fabricii Bibl. Graec. T. IV. p. 333. ἥ τε γῆ παμμήτωρ οὖσα. Hymn. Homerid. XXVII. 1. γαῖαν παμμήτειραν. Nonnus alicubi παμμήτηρ, quippe nescivit literator iste composita a μήτηρ semper in τωρ efferri. Cujus rei exempla proferam, partim ex Abreschio et Valcken. ad Eurip. Phoeniss. 1518. σιδηρομήτωρ infra v. 309. μουσομήτωρ infra v. 470. προμήτωρ Theb. 140. Eurip. Phoeniss. 687. 842. δυσμήτωρ Suppl. 68. ἀμφιμήτωρ Noster in Heraclidis apud Hesych. et Suid. in v. Sophocl. Electr. 1154. μονομήτωρ Eurip. Phoen. 1533. ἀμήτωρ ibid. 676. Oppian. Cyneget. II. 567. Plato Sympos. 8. sub init. Oraculum apud Lactant. de Fals. Relig. I. 7. Julian. Orat. V. p. 166. atque alii apud Wesseling. Obs. II. 10. διμήτωρ Alexis Athenaei II. p. 39. B. Grotii Exc. p. 597. οἰνομήτωρ Astydamas Athen. II. p. 40. B. ἰσομήτωρ Theocr. VIII. 14. ματρομάτωρ Pindar. Ol. VI. 143. ταχυμήτωρ Incerti epigr. Anthol. IV. 12. ὁμομήτωρ Orpheus apud Platon. Cratyl. 19. p. 36. ed. Fischer. Stob. Eclog. p. 153. Grot. αὐτομήτωρ Simonid. de Mulier. 12. παλαιομάτωρ Eurip. Suppl. 628.

91. *Πανόπτης. Omnia videns.* occurrit Choeph. 985. Suppl. 301. Eurip. Phoeniss. 1131. *Πανόπτης*· πανόφθαλμος. Photius Lex. MS. Argum scilicet respiciens.

Ibid. *Κύκλος. Circulus. Orbis.* Pers. 504. λαμπρὸς ἡλίου κύκλος. Interdum ponitur simpliciter pro ἥλιος. Sophocl. Philoct. 815. τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον; et propius ad nostrum ibid. v. 1354. Πῶς, ὦ τὰ πάνθ' ὁρῶντες ἀμφ' ἐμοὶ κύκλοι, Ταῦτ' ἐξανασχήσεσθε;

93. *Αἰκεια. Contumelia.* παρὰ τὸ μὴ ἐοικέναι, ὃ δηλοῖ τὸ καθήκειν. Schol. Venet. ad Il. *Π.* 545. αἰκῶς pro ἀεικῶς Il. *Χ.* 336. Cf. Schol. ad Sophocl. Electr. 487. Si recte se habet αἰκία, Penultima producitur ut in καλίη, Callimach. Fr. CXXXI. ὑπεροπλίη, Sophocl. Ant. 130. κατηφίη, Rhianus ap. Stob. p. 26. ed. Trinc. προεδρίη Xenophanes Athen. X. p. 414. A. ἀεργίη Bion. VI. 6. μορίη Pallad. in Anthol. αἰθρίη Solon. Eleg. 22. ταινίαις in versu ap. Diog. Laërt. VIII. 62. ἀπιστίη Theognis 829. κονία et ὁρμία. Sed apud recentiores scribendae sunt hae voces per ει diphthongum; παγκαρπείης Eurip. ap. Clem. Alex. Strom. V. p. 688. vid. Porson. ad Hec. 533. ὁρμειαί Theocr. XXI. 11. ὀνειδείη Nicand. Alex. 407. τυραννείη Xenophan. Athen. XII. p. 526. B. vulgo τυραννίη. De hac scriptura vid. Elmsleium ad Eurip. Med. p. 176. not.

94. *Διακναίω. Vellico. Crucio.* κναίειν est *vellicare* ut fullones pannum, ab antiqua forma κνάω, κνῆμι, unde κνήθω, κνάπτω

et similia. Agam. 65. *Διαπνασομένης ἐν προτελείοις Κάμακος*: Eurip. Alcest. 109. *Χρὴ τῶν ἀγαθῶν διαπναιομένων Πενθεῖν*. cf. Med. 164. Heracl. 297.

Ibid. *Μυριετῆ χρόνον*. Non accurate *μυριάδα ἐτῶν*; triginta enim millia annorum spatium captivitatis fuisse docuit Aeschylus in Prom. Ignif. testibus Scholiasta et Hygino. Sed *μυρία* nil nisi *πολλά* significat, metaphora e fluidis desumpta, a *μύρω fluo*. Cf. Valcken. ad Phoeniss. 1480. D. Heinsium in Lect. Theocrit. p. 347. Etymol. M. p. 595, 5.

95. *᾿Αθλεύω*. *Luctor*. *μετ' ἄθλου καὶ κακότητος διάγω*. Schol. B. Il. Ω. 733. *ἔνθα κε ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο ᾿Αθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου*.

96. *Ταγός*. *Dux*. *Qui disponit*. a *τάσσω*. Vox militaris. *Ταγοί· προστάται, ἄρχοντες, ἡγέμονες*. Hesych. Primam semper produci docet Dawes. M. C. p. 245. Sed in *ταγή* et compositis corripitur; cujus rei miram affert causam Brunckius ad Aristoph. Eq. 159. *ταγός* occurrit Pers. 23. 480. Soph. Antig. 1057. In Agamemnonis v. 110. legitur *ταγάν* prima producta, sed locus mihi suspectus est.

100. *᾿Επιτέλλω*. *Appareo*. significatu rariore. *᾿Επιτείλας, ἀνατείλας*. Suid. quorum posterius in hoc sensu frequens est. *᾿Επιτέλλειν* plerumque est, *injungere*.

102. *Σκεθρῶς*. *Lucide*. *ἀκριβῶς*. Schol. A. Erotian. Lex. Hippocr. *Σκεθροτέραν*. *Βακχεῖος ἐν α φησὶν ἀληθεστέραν· ἀλλ' οὐκ ὀρθῶς. κεῖται καὶ ὁτὲ μὲν ἀντὶ τοῦ ἀληθοῦς, ὁτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ ἀκριβοῦς λογισμοῦ τὸ σκεθρόν*.

Ibid. *Ποταίνιος*. *Inexspectatus*. Photius Lex. MS. *Ποταίνιος· πρόσφατος. Δώριος δὲ ἡ λέξις*. Ionica vero, teste Gregorio p. 262. Theb. 241. *ποταίνιον πάταγον*. ubi tamen legerem *ποτανόν*. Sophocl. ap. Stob. p. 263. *ἡδονὰς ποταινίους*. Antig. 849. *τάφου ποταινίου*.

105. *᾿Αδήριτος*. *Contra quem non est certandum*. Hesych. *᾿Αδήριτον· ἄμαχον, ἀκαταμάχητον*. Etymol. M p. 17, 39. *᾿Αδήριτος, χωρὶς μάχης, καὶ ἀφιλόνεικος, ἐκ τοῦ δῆρις*. Homer. Il. P. 42. *᾿Αλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται, Οὐδ' ἔτ' ἀδήριτος οὔτ' ἀλκῆς οὔτε φόβοιο*. ubi sensu aliquantum diverso exstat.

109. *Ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρὸς Πηγὴν κλοπαίαν*, *Indago autem ignis fontem a me surreptum et in ferula conclusum*. *τὴν ἐν νάρθηκι θησαυρισθεῖσαν· παρόσον τῷ νάρθηκι ἐχρῶντο πρὸς τὰς ἐκζωπυρήσεις τοῦ πυρὸς, ὅθεν καὶ τῷ Διονύσῳ ᾠκείωσαν αὐτόν*. Hesych. Sic Auctor Theogoniae 565. *᾿Αλλά μιν ἐξαπάτησεν ἐὺς πάϊς ᾿Ιαπετοῖο, Κλέψας ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν ᾿Εν*

κοιλῷ νάρθηκι. Νάρθηξ *ferula* est, de qua Martialis, *Clara Prometheo munere ligna sumus.* Proclus ad Hesiod. Op. I. 52. ἔστι μὲν πυρὸς ὄντως φυλακτικὸς ὁ νάρθηξ, ἠπίαν ἔχων μαλακότητα εἴσω, καὶ τρέφειν τὸ πῦρ, καὶ μὴ ἀποσβεννύναι δυνάμενος. Vid. Kuster. ad Suid. v. κίρκον. Recte monet Schol. B. Aeschylum πηγὴν κλοπαίαν dixisse, quum debuerat πυρὸς κλοπαίου, et ναρθηκοπλήρωτον pro ἐντὸς νάρθηκος. Sic infra v. 152. ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις pro λύμαις δεσμῶν ἀδαμαντίνων. 600. οἰστρηλάτῳ δείματι. Theocrit. Ep. V. καροδέτῳ πνεύματι.

111. Πόρος. *Vectigal.* ἀφορμή. Hesych.

112. Ἀπλάκημα. *Error. Culpa.* Videtur formatum esse a πλάζω *errare facio*, α praefixo πλεοναστικῶς, vel κατ' ἐπίτασιν; ut στάχυς, ἄσταχυς; βληχρὸς, ἀβληχρὸς; μέλγω, ἀμέλγω; et similia. Lex. MS. apud Herman. de Emend. Gr. Gram. p. 18. Ἀπλάκημα· ἁμάρτημα· ἐκ τοῦ πλέκω, πλάκω, πλάκημα. Abresch. Misc. Obs. V. p. 102. suspicatur πλακεῖν olim usitatum fuisse eodem sensu, quo postea ἀμπλακεῖν; et profecto in Hesychio legitur πλακίησιν· ἁμαρτίαις; sed perperam, credo, capite truncato, pro ἀπλακίῃσι.

113. Ὑπαίθριος. *Subdivus.* ὑπὸ τὸν ἀέρα. καὶ ὕπαιθρος ὁμοίως. Photius Lex. MS. et Suidas. *Subdivus.* ὕπαιθρος. Glossae Vett. Veteres vero plerumque ὑπαίθριος de persona dicebant, ὕπαιθρος de re. Thucyd. I. 134. ἵνα μὴ ὑπαίθριος ταλαιπωροίη. Plato Sympos. 23. p. 167. ed. Fischer. ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὁδοῖς ὑπαίθριος κοιμώμενος. τὸ ὕπαιθρον, *aer subdialis*; τὰ ὕπαιθρα *castra*; ναὸς ὕπαιθρος, *templum sine tecto.* Sed in Agam. 343. ὑπαιθρίων πάγων. Eurip. Androm. 226. ῥανίδ' ὑπαιθρίας δρόσου. confer Oudendorp. ad Thom. M. in voce. Salmasium ad Tertullian. de Pall. p. 85.

115. Ὀδμή. *Odor.* quod veteres Attici pro ὀσμή dicebant. Photius tamen in Lexico MS. et Thom. M. in voce, dicunt ὀδμή Ionicum esse. Sic etiam Phrynichus App. Soph. p. 56. Ionica vero dialectus et vetus Attica una eademque erant.

Ibid. Προσίπτημι. *Advolo.* aoristus τοῦ ἵπτημι Atticorum fuit, non autem ἵπταμαι, media voce. Πέτομαι οὐχ ἵπταμαι. Thom. M. Cf. Porsoni notam ad Eurip. Med. 1.

Ibid. Ἀφεγγής. *Obscurus. Obtutum fugiens.* ἀόρατος. Schol. B. Alexis apud Athen. IV. p. 134. A. Ἅπαντες ὀρχοῦντ' εὐθὺς, ἂν οἴνου μόνον Ὀσμὴν ἴδωσιν.

116. Θεόσσυτος. *Divinitus procedens.* ἀπὸ τοῦ θεοῦ ἐσσυμένος. παρὰ τὸ σεύω καὶ θεός. Etymol. M. p. 446, 12.

Ibid. Κεκραμένος. *Mistus.* praeteriti participium a κράω vel

κεράω. Scholiasta explicat per ἡρωϊκόν, sive ἡμιθέων "cujusdam inter deum et mortalem." Schottus Comm. Societ. Lips. IV. p. 21. κεκραμένη accipit de eo sono et odore, qui ab utroque genere, et Deorum et hominum simul, proficiscatur. Alexis Grotii Exc. p. 591. Οὐ θνητὸς, οὐδ' ἀθάνατος, ἀλλ' ἔχων τινὰ Σύγκρασιν. Eurip. Hel. 1151. θεὸς, ἢ μὴ θεὸς, ἢ τὸ μέσον. Sotades Stobaei p. 478 = 427. Ὁ πένης ἐλεεῖται, ὁ δὲ πλούσιος φθονεῖται, Ὁ μέσος δὲ βίος κεκραμένος, δίκαιός ἐστιν.

118. Θεωρός. *Spectator*. Rarius occurrit in hoc sensu simplici; Choeph. 244. fragm. ap. Ammon. p. 69. plerumque, *Observator divinorum*; de quo significatu omnia fere occupavit Valcken. ad Ammon. p. 98.

Ibid. Δή. *Denique.*

121. Δι' ἀπεχθείας ἐλθεῖν. *Inimicitiam inire. Invisus fieri.* Cf. Eurip. Hippol. 1164. Phoeniss. 489. ubi vid. Valckenaer. et Monk. ad Hippol. 1159. Plato in Theag. p. 130. τῇ προτεραίᾳ μοι δι' ἀπεχθείας ἐν λόγοις τισὶν ἐγεγόνει.

122. Εἰσοιχνέω. *Frequento*. εἰσοιχνεῦσιν· εἰσπορεύονται· καὶ ἐνδιατρίβοντες. Hesych. Simplici voce utitur Sophocl. Aj. 565. El. 167.

124. *Κινάθισμα. *Levis strepitus*. κίνημα πλήθους παραγωγῶς ἐξ οὗ πλήθος παραγίνεσθαι ὑπακούεται. Schol. A. Hesychius, qui haec etscribit, male παραγίνεται habet. A κιναθίζω formatur, quod Hesych. explicat per μινυρίζω et κινέω.

126. Ῥιπή. *Impetus. Vibratus.* ὁρμή. Schol. A. et Hesych. Etymol. M. p. 704, 3. Ῥιπή· ἡ ῥιπτομένη· τίθεται δὲ ἡ λέξις ἐπὶ βίας πνευμάτων. de alarum vibratione Agam. 901. Λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην Ῥιπαῖσι θωΰσσοντος. Unde ῥιπὶς *flabellum*, ῥιπίζω, *flabello ventilare*. ἄστρων ῥιπαί in Sophocl. Electr. 105. sunt *stellarum scintillationes*. Sic ὀφθάλμου ῥιπὴ *nictitatio* est. πτερύγων ῥιπαῖς occurrit Eurip. Pirith. Fragm. III. 4. Citharae ῥιπαί Pindar. Pyth. I. 18. Haec vox ubique vibrationis notionem habet.

Ibid. Ὑποσυρίζω. *Leniter strideo*. A σύριγξ, *fistula*, efficta et Aeolicum συρίσδω et recentiorum συρίζω.

132. Παρείπω. *Persuadeo*. παρά in compositis *praevalendi* notionem includit, ut in παρηγορέω, παρίεμαι, παραιτοῦμαι. Auctor Aur. Carm. 24. Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ, μήτε τι ἔργῳ, Πρῆξαι, etc. Cf. Valcken. ad Theocr. Adoniazus. p. 356.

133. *Κραιπνοφόρος. *Rapide ferens.* κραιπνόν· ταχύ, ὀξύ. Hesych. de cujus vocis etymologia, nugantur, ut solent Gramma-

tici, Etymol. M. p. 536, 10. Eustath. ad Iliad. *E.* p. 541, 42. *κραιπνός* occurrit Pers. 95. Iliad. Od. *E.* 385. Eurip. Hippol. 842.

134. *Χάλυψ.* *Chalybs.* Vox Latina veterem formam Aeolicam *Χάλυβς* repraesentat. Ita vocabant et ferrum, et populum qui primus ferrum effodisse dicebatur. *Χάλυβες· ἔθνος Σκυθίας, ἔνθα ὁ σίδηρος τίκτεται.* Lex. MS. ap. Bibl. Coislin. p. 476. ita et Eustath. ad Dionys. 768. Alia forma Theb. 730. *Χάλυβος Σκυθῶν ἄποικος.* [Vid. Valck. ad fr. Callim. Eleg. p. 155. *ED. LIPS.*]

135. *Διαΐσσω.* *Perrumpo.* *διαΐττειν· ὁρμᾶν.* Hesych. corrigente Valcken. ad Phoenissa. 1388. Piersonus ad Moerin p. 301. *αΐσσω* apud Atticos poetas universe disyllabon esse statuit: sed Porsonus ad Eurip. Hecub. 81. poetis licentiae paullum concedit; quem vide.

136. *'Εκπλήσσω.* *Excutio.* cum accusativo vel rei vel personae ponitur. Eurip. Orest. 542. *ὅ μ' ἐκπλήσσει λόγου.* Ion. 685. *οὐδέ μ' ἐξέπληξ' ὁδοῦ Πονηρὸς οὐδείς.* vid. infra v. 368. Antiphanes ap. Stob. Ecl. xi. p. 17=141. *Μάλιστα δ' ἐκπλήττει με τῶν ξυνειδότων 'Ο χρόνος, ὃν ἀεὶ λανθάνειν ἀμηχανῶ.* Thucyd. II. 38. *ὧν καθ' ἡμέραν ἡ τέρψις τὸ λυπηρὸν ἐκπλήττει.* Cf. Hemsterhusii notam ad Thom. M. p. 287. Eurip. Hippol. 948. *"Εκ τοι πέπληγμαι, σοὶ γὰρ ἐκπλήσσουσί με Λόγοι παραλλάσσοντες, ἔξεδροι φρενῶν.* Ubi vix dubito quin legendum sit, *"Εκ τοι πέπληγμαι, σοὶ γὰρ ἐκπλήσσουσί με Λόγοι παραλλάσσοντες, ἔξεδρος φρενῶν.* Quo enim pacto *λόγοι* dicantur *extra sedem mentis positi*, uti interpretatur Spanhemius, equidem non video.

137. *Θεμερῶπις.* *Verecunda.* *ἐρασμία.* Hesych. a *θέμερος* (*σεμνός.* Hesych.) et *ὤψ.* Bentleius Epist. ad Mill. p. 66. in Empedoclis versu legit *'Αρμονίη θεμερῶπις* pro vulgato *ἱμερῶπις.* Laevius in Alcestide apud Aul. Gell. XIX. 7. rubentem Auroram *pudoricolorem* vocat.

138. *'Απέδιλος.* *Sine sandaliis.* *ἀσάνδαλος.* *διὰ τοῦτο δῆλον ὅτι σπουδαίως παρεγένοντο, οὐδὲ τὰ οἰκεῖα πέδιλα δυνηθεῖσαι λαβεῖν.* Schol. B. Veteres *τὸ ἀνυπόδητον* festinationis indicium ducere solebant. Theocr. XXIV. 36. *"Ανστα, μηδὲ ποδέσσι τεοῖς ὕπο σάνδαλα θείης.* Bion. I. 21. *ἁ δ' 'Αφροδίτα, Λυσαμένα πλοκαμῖδας ἀνὰ δρυμὼς ἀλάληται, Πενθαλέα, νήπεκτος, ἀσάνδαλος.* Haec Stanleius. Apollon. Rhod. I. 43. de Medea properante, *γυμνοῖσιν δὲ πόδεσσιν ἀνὰ στεινοὺς θέεν οἴμους.* Polyaen. Strateg. VIII. p. 498. *Σεμίραμις λουομένη τῶν Σιράκων ἤκουσε τὴν ἀπόστασιν· καὶ παραυτίκα ἀνυπόδητος, μηδὲ τὰς τρίχας ἀναπλεξαμένη, ἐπὶ τὸν πόλεμον ἐξῆλθε.* Philostratus Icon. V. corrigente Hemsterhusio in Misc. Obs. V. p. 23. *'Ορᾷς γὰρ ὡς ἄβλαυτος καὶ μονοχίτων ἀναπη-*

δήσασα τῆς εὐνῆς, ἀτάκτῳ τῇ κόμῃ, τὰς χεῖρας ἐκπετάσασα βοᾷ.—Oppian. Cyneg. IV. 368. Ὡς δ' ὅτε παρθενικὴ γλαγόεντος ἐν εἴαρος ὥρῃ Ἀβλαύτοισι πόδεσσιν ἀν' οὔρεα πάντ' ἀλάληται. videlicet ἀνυποδήτοις, teste Hesychio; βλαῦται enim genus solearum. Rarioris vocis exempla quaedam proferam. Plato Sympos. 2. λελουμένον τε καὶ τὰς βλαύτας ὑποδεδεμένον. ubi Schol. p. 43. ed. Ruhnken. βλαύτας. ὑποδήματα, οἱ δὲ, βλαυτία, σάνδαλα ἰσχνά. (Anglice *Pumps.*) Hermippus ap. Athen. XV. p. 668. A. Κνημῖδα περὶ σφυρὸν ἀρθροῦνται, Βλαύτης δ' οὐδεὶς ἔτ' ἔρως λευκῆς. ita lego. Leonidas Tarentin. Analect. I. p. 230. de Anacreonte ebrio, τῶν δὲ βλαυτίων τὸ μὲν Ὅμως φυλάσσει, θάτερον δ' ἀπώλεσεν. Id. ibid. p. 222. Glossae Vett. Βλαυτίον. ὑπόδημα. *Solea.* vid. Hesych. v. Βλαῦδες. Haec in gratiam λεξιφίλων. Sed ad propositum revertamur. Horat. I. Serm. II. 132. *Discincta tunica fugiendum est, ac pede nudo.* Apul. IX. p. 226. ed. Elmenhorst. *Interdum Philesitaerus, cognito strepitu, raptim tunicam injectus, sed plane prae turbatione pedibus intectis, procurrit cubiculo.* Tibull. I. iii. 91. *Tunc mihi qualis eris, longos turbata capillos, Obvia nudato, Delia, curre pede.* Quippe e domo exituri soleas induebant: unde etiam explicari potest Euripidis locus, Hippol. 1189. Αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν ἁρμόσας πόδας. id est, *cum se ad iter capessendum calceasset.* ubi miror viros doctos ἀρβύλαισιν de currus parte quadam intellexisse. Cf. Bern. Martin. V. L. I. 4. Ita olim scripseram, vereor ne nimis festinanter: nunc verto: "Pedibus adaptatis (currui sc.) una cum calceis," i. e. pedes calceatos. Sic αὐτοῖσι συμμάχοισι *cum sociis ejus.* inf. 229. αὐτοῖς τέκνοισι Hippol. 1341. vid. Markland. ad Eurip. Suppl. 937.

Ibid. Ὄχῳ πτερωτῷ. *Curru alato.* Intelligendum est sive de machina qua Chorus vehebatur, sive de aliis.

141. Ἐλίσσω et ἑλίσσω, *Volvo*, pro libitu usurpant Tragici, sed εἰναλίαν pro ἐναλίαν nunquam extra choros. Porson. ad Eurip. Phoeniss. 3.

146. Ἄζηλος. *Non invidendus.* ἣν οὐδεὶς ζηλώσει. Schol. B. Sophocl. El. 1445. καὶ μάλ' ἄζηλος θέα. Legitur in Oraculo ap. Herodot. VII. 140. Οὔτε γὰρ ἡ κεφαλὴ μένει ἔμπεδον, οὔτε τὸ σῶμα, Οὔτε πόδες νέατοι, οὔτ' ὦν χέρες, οὔτε τι μέσσης Λείπεται, ἀλλ' ἄζηλα πέλει. sed ibi manifesto legendum est ἀΐδηλα. Proximo errore in Hesychio legitur αἴζηλόν· ἄδηλον. pro ἀΐδηλον. Eurip. Iph. Taur. 619. Ἄζηλά γ', ὦ νεανι, κοὐκ εὐδαίμονα. Schol. Platon. p. 109. ed. Ruhnken. Ἀζήλωτος γάρ ἐστιν, ὅστις ἔχει τί, ὃ μὴ εὐχόμεθα γενέσθαι ἡμῖν. Choeph. 1015.

Ibid. Ὀχμῷ. *Fero.* Od. Φ. 502. Ἤιεν ᾗν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ.

148. *'Ομίχλη.* *Nebula.* *ἀέρος μὲν παχυτέρα, νέφους δὲ ἀραιοτέρα.* Aristot. de Mundo 4. *'Ομίχλη· ἀορασία, ἢ παχὺς ἀήρ.* Photius Lex. MS.

149. *Προσῆξε.* vide *Δεῆξε* v. 155.

151. * *Προσαναίνομαι πέτραις.* *Scopulis affixus exsiccor,* figura anastrophe. Ab *αὐαίνω sicco,* quod ab *αὔω.*

152. *'Αδαμαντόδετος. Ferro vinctus.*

153. *Οἰακονόμος. Qui clavum dirigit. Gubernator.* ab *οἴαξ* et *νέμω:* idem quod *οἰακοστρόφος* infra v. 524. et *οἴακα νωμῶν* Theb. 3.

154. *Νεοχμός. Novus.* Erotian. Lex. Hippocr. *Νεοχμόν· νεώτατον· ὡς καὶ 'Αλκμὰν ἐν ά μελέων.* Sic recte Eustachius; editur enim *νεωχμόν*; et in Photii glossa MS. *νεοχμόν· νέον.* recentior manus *ω* pro *ο* in penultima substituit. Sophocl. Antig. 155. Creon vocatur *βασιλεὺς νεοχμός.* Hinc verbum *νεοχμόω, innovo,* Herodot. V. 19. Thucyd. I. 12.

156. *'Αθέτως. Sine lege.* *οὐ συγκατατεθειμένως. Αἰσχύλος Προμηθεῖ Δεσμώτῃ.* Hesych. corrigente Bentleio Epist. ad Mill. p. 77.

157. *Πελώριος. Venerabilis. Grandis.* *μέγας, δεινός. Πελώρια· μέγαλα τέρατα.* Hesych. Id. *Πέλωρ· ὄνομα οὐδέτερον. σημαίνει δὲ τὸ ἐξαίσιον καὶ φοβερόν.* lege *Πέλωρον· ὄνομα οὐδέτερον· τὸ ἀρσενικὸν δὲ ὁ πέλωρ,* etc. e Schol. Venet. ad Il. *E.* 741. et Etymol. M. p. 660, 33.

Ibid. *'Αϊστόω. Deleo.* ab *ἄϊστος· ἀφανὴς, ἀνιστόρητος.* Hesych. Cf. Ae. Porti Lex. Ionicum in voce, et Schol. Venet. ad Il. Ξ. 258. ubi pro *λαβών,* legendum *βαλών.* infra 240. 946. Linus ap. Stob. V. p. 87. Grot. *βεβήλων ὄχλον ἀϊστῶσαι.*

159. * *Νεκροδέγμων. Mortuorum coactor.* Homerus Orcum vocat *πολυδέγμονα* et *πολυδέκτην.* Cf. Ruhnken. ad Hymn. Cer. 9.

Ibid. *'Απέραντος. Non transeundus.* *ἀπέραντον· μέγαν, ἀτελείωτον· ἐκ τοῦ πέρας μὴ ἔχειν* Hesych. male; est enim a *περαίνω.* Cf. Schol. ad Aristoph. Nub. 3. in Brunckii nota. *ἀπέρατον* et *ἀπέραντον* num diversae formae sint ejusdem vocis, uti ait Brunckius, dubitari potest. Nescio tamen annon melius foret in hoc loco *ἀπέρατον.*

163. * *Κίνυγμα. Mobile aliquid.* *αἰθέριον κίνυγμα, Ventis ludibrium,* ut ait Horatius. Eustath. ad Il. *Δ.* p. 472, 43. *Τοῦ δὲ κινύω αὖθις παράγωγον τὸ κινύσσω.* ἐξ οὗ παρ' *Αἰσχύλῳ αἰθέριον κίνυγμα, τὸ ἀέριον εἴδωλον.* ubi videtur respexisse Eurip. Phoeniss. 1559. *αἰθέρος ἀφανὲς εἴδωλον.*

164. *'Επιχαρτος*. Res ita dicitur, *ob quam laetamur.* *'Επιχαίρειν* dicuntur ii, qui aliorum infortuniis gaudent. *'Επιχαίρειν καὶ Συγχαίρειν διαφέρει. 'Επιχαίρειν μὲν γάρ ἐστι τὸ συνεπιγελᾷν τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς. Συγχαίρειν δὲ τὸ συνήδεσθαί τινος ἀγαθοῖς.* Ammon. de Diff. Voc. optime: vide Valcken. ad locum.

165.** *Τλησικάρδιος*. *Dure cordatus.* Gloss. in Agam. 419.

167. *Ξυνασχαλάω*. *Simul doleo.* Exemplis vocis *ἀσχαλάω* in nota propositis, addas Homer. Il. *B.* 293. Bion. Idyll. II. 7.

168. *'Επικότως*. *Iracunde.* *ὀργίλως* Schol. B. *ἐπιστρεφῶς* Hesych. i. e. *iracunde.*, *ἐπιστρέφειν* enim est *increpare.* Choeph. 626. *δηΐοις ἐπικότῳ.* *In hostes furenti.* Composita ex voce *κότος* amat Aeschylus.

169. *"Αγναμπτος*. *Inflexibilis.* a *γνάμπτω*, quod idem est ac *κνάμπτω* vel *κάμπτω*, *flecto.* Epigr. in Anthol. p. 34. *Τλήμονες, οἷς ἄγναμπτον ἔχεις νόον.* Contra in Il. *Ω.* 41. voces *γναμπτὸν νόημα*, Scholiasta explicat per *εὔπειστον.* vid. Wass. et Duker. ad Thucyd. III. 58. Interdum scribitur *ἄγναπτος*, sed perperam. Cf. Misc. Obs. IX. p. 119.

170. *Δάμναμαι*. *Debello.* *δάμναται· ἕλκει, βιάζεται, φθείρει.* Hesych.

172. *Παλάμη*. *Artificium.* *μηχανή· παλαμᾶσθαι γὰρ τὸ μηχανᾶσθαι.* Schol. B. *παλάμη* proprie *manus* est, atque inde *ars manualis.* *παλαμᾶσθαι γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὸ διὰ χειρὸς ἐργάζεσθαι.* Etymol. M. p. 647, 50. *παλάμαι· αἱ χεῖρες, καὶ αἱ τέχναι.* Hesych.

173. *Δυσάλωτον*. *Captu difficilem.* *δυσχερῶς κρατούμενον.* Hesych.

174. *Ἦ μήν*. *Nihilominus tamen.* *Certe.* *ἀλλ' ὅμως.* Hesych. *ὄντως δή. καὶ ἀλλ' οὖν, καὶ ἀλλ' ὅμως.* Suidas. Infra 943. Theb. 531. Eurip. Med. 1028. Sophocl. Trachin. 256.

175. *Γυιοπέδη*. *Membrorum vinculum.* *γυιοπέδαις. δεσμοῖς τῶν μελῶν.* Schol. A. Vox exstat Oppian. Hal. II. 85.

176. *Πρύτανις*. *Moderator.* *βασιλεύς, ἄρχων, διοικητής.* Hesych. et Photius. *Οἱ Πρυτάνεις* magistratuum ordo fuerunt apud Athenienses, pars decima Senatus quingentorum, qui singulis mensibus rempublicam administrabant. Vid. Harles. ad Demosth. de Coron. p. 167. In Suppl. 367. Pelasgus vocatur *πρύτανις ἄκριτος.* In Sphinge ap. Aristoph. Ran. 1287. *Σφίγγα δυσαμεριᾶν, πρύτανιν κύνα πέμπει.* Eleganter sane dicitur Herodotus in Epigrammate ap. Steph. Byz. v. *Θούριοι.* *'Ιάδος ἀρχαίης ἱστορίης πρύτανις.* Ion Chius ap. Athen. X. p. 447. F. Bacchum ita adloquitur, *εὐθύμων συμποσίων πρύτανι.* Idem ibid. II. p. 35. E. *οἶνον ἀεφρίνοον, ἀν-*

Θρώκων πρύτανιν. Herodot. VI. 110. de imperio militari vocem posuit. Stesichorus apud Schol. Victor. in Iliad. *E.* 507. Κοιλωνύχων ἵππων πρύτανιν. Ut sacra misceam profanis, Auctor Libri Sapientiae in pulcherrima idololatriae irrisione, c. XIII. v. 2. inquit; ἀλλ' ἢ πῦρ, ἢ πνεῦμα, ἢ ταχινὸν ἀέρα, ἢ κύκλον ἄστρων, ἢ βίαιον ὕδωρ, ἢ φωστῆρας οὐρανοῦ, πρυτάνεις κόσμου θεοὺς ἐνόμισαν. Sophron, ut colligere licet ex Schol. Theocrit. II. 12. Hecaten vocaverat νερτέρων πρύτανιν. Leonidas Tarentin. Brunck. Analect. I. p. 221. Ἐμβριθὴς, τέχνας ὁ πρύτανις, πέλεκυς.

178. Ἀποσυλάομαι. *Spolior.* Nota accusativum rei qua spoliandus est. Eurip. Hipp. 640. μωρίαν ἀφῃρέθη. Vid. Matthiae. Gr. Gr. §. 412.

180. Ἐπαοιδή. *Incantatio.* i. q. ἐπῳδή, *cantilena magica*, per quam morbos depelli credebant, cui opponitur μάγευμα *medicamentum magicum.* Hesych. Ἐπᾶσαι· γοητικὸν ἐπιλαλῆσαι. Id. Ἐπαοιδοί· φαρμακοί, γόητες. Odyss. *T.* 457. ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν Ἔσχεθον. ubi Schol. Διοκλῆς ἐπαοιδὴν παρέδωκε τὴν παρηγορίαν. Pindar. Pyth. III. 91. τοὺς μὲν μαλακαῖς ἐπαοιδαῖς ἀμφέπων, τοὺς δὲ προσανέα πίνοντας. quem locum citat Scholiasta modo laudatus. Xenoph. Mem. III. xi. 17. φίλτρα καὶ ἐπῳδαί. Sophocl. Oed. Col. 1194.

181. Πτήσσω. vid. v. 29.

182. Καταμηνύω. *Indico.* καταμηνύειν· κατακηρύσσειν. Hesych.

183. Χαλάω. *Laxo*, de funibus nauticis proprie dictum. Schol. ad v. 2. inquit, συνηθὴς αὐτῷ (Αἰσχύλῳ) ἡ χαλᾷ φωνή.

186. Δύα. *Aerumna.* κακοπάθεια. Apollonius Lex. Homer. Accurate Hesychius, δύη· δυστυχία, ἢ ἔνδεια. est enim sensu primario *necessitas*; a δέω *egeo*, vel ab antiquo δεύω. Etymol. M. prave a δέω *ligo* ducit. Vocem amat Aeschylus: infra 534. 771. Theb. 238. Pers. 1011. Agam. 1153. 1626. Eumen. 266. 558. Simonides Analect. I. p. 129. ἀλλὰ μυρίαι βροτοῖσι κῆρες κἀνεπίφραστοι δύαι. Bacchylides ap. Clem. Alex. Strom. VI. p. 745. Analect. I. p. 158.

187. Ἐλευθεροστομέω. *Libere loquor.* παῤῥησιάζομαι· Hesych. Pers. 591. λέλυται γὰρ λαὸς ἐλεύθερα βάζειν. Sophocl. Oed. Tyr. 706. ἐπεὶ Τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα. ubi nollem legere ἐλευθεροστομῇ cum Marklando Explicat. p. 248. Cf Eurip. Androm. 153. Propert. I. ix. 1. *Dicebam tibi venturos, irrisor, amores, Nec tibi perpetuo* LIBERA VERBA *fore.*

188. Ἐρεθίζω. *Vellico.* ab ἐρέθω: utrumque Homericum. proprie de iis dicitur qui lanam vellicant; ab ἔριον scilicet.

189. *Δέδια. Metuo.* praet. med. a δείω. Etymol. M. p. 260, 7. Δέδια· ἐκ τοῦ δείω, ὃ σημαίνει τὸ φοβοῦμαι, γίνεται παράγωγον δεδίω· ὁ μέσος παρακείμενος δέδια, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, διὰ τὸ μέτρον, γίνεται δείδια. Cf. Schol. Oppian. Hal, I. 304.

191. *Κέλλω. Navem appello.* ἐλλιμενίζομαι. Schol. A. proprie est navem retrorsum agere, quod fiebat, quum terram petebant; Herodot. VIII. 84. οἱ μὲν δὴ ἄλλοι Ἕλληνες ἐπὶ πρύμνην ἀνεκρούοντο, καὶ ὤκελλον τὰς νεῦς. Eurip. Hippol. 140. Κέλσαι ποτὶ τέρμα δύσταvον. Pedestris sermonis scriptores dicebant ὀκέλλω; ut μόργνυμι, ὀμόργνυμι; δύρομαι, ὀδύρομαι; σταφίς, ὀσταφίς. Eustath. ad Iliad. Z. p. 650, 46. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο, ἐκ τοῦ Ἰλεὺς γέγονεν ὁ Ὀϊλεύς. ὁμοίως τῷ κέλλω ὀκέλλω, κλῶ κλάζω ὀκλάζω. ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ Βριάρεως Ὀβριάρεως, ὡς τεχνογραφεῖ Ἡρωδιανός.

192. *Ἀκίχητος. Non precibus assequendus*, vel *flectendus.* Hesych. Ἀκίχητα, ἀκατάληπτα. sensu primario, ut in Homer. Il. P. 75. Scholiasta B. male interpretatur ἀκατανόητα *non intelligenda*, sibimet scilicet. Eurip. Ion. 701. ἀκίχητος φίλων.

193. *Ἀπαράμυθος. Inexorabilis.* vid. quae ad v. 132. de παρείπω notantur. Eurip. Iph. Aul. 622. ἀπαράμυθον ὄμμα πωλικόν.

194. *Παρ' ἑαυτῷ τὸ δίκαιον ἔχων. Justitiam penes se habens. Pro suo libitu regnans.* Eurip. Suppl. 431. κρατεῖ δ' εἷς, τὸν νόμον κεκτημένος Αὐτὸς παρ' αὐτῷ. Iisdem fere coloribus ab Horatio Achilles depingitur; *Impiger, iracundus, inexorabilis, acer, Jura neget sibi nata.*

196. * *Μαλακογνώμων. Emollito animo.* cui opponitur σκληροκάρδιος, vel σκληρόψυχος, vel, per metaphoram, ἀτέραμνος, de qua voce mox dicendum est. Divisim Eurip. Iph. Aul. 603. μαλακῇ γνώμῃ.

197. *Ῥαίω. Tundo. Frango.* Lexx. interpretantur φθείρω. pro ὑβρίζω apud Sophocl. Trach. 267. κύνες λυκοῤῥαίσται dicuntur in Epigrammate.

Ibid. Ταύτῃ. Hac parte, vel *Hoc modo.* deest μερίδι vel αἰτίᾳ. Schol. ad Aristoph. Equit. 839. Ταύτῃ· τοῦτον τὸν τρόπον. Schol. B. ad locum οὕτως, ὡς ἔφην. Photius Lex. MS. Ταύτῃ· τούτου ἕνεκεν, ἢ οὕτως. In Eurip. Suppl. 154. pro ταυτὶ δικάζων ἦλθον, legendum est ταύτῃ, scilicet *ob hanc rem*, vel potius *in hac re.* vid. Sophocl. Ant. 936. Herodot. VII. 148. Plato Cratyl. 18. p. 84. ed. Fischer. Eurip. Med. 366. Hippol. 41.

198. *Ἀτέραμνος. Durus.* Hesych. Ἀτέραμνον· τὸ μὴ ἐνδιδοῦν· σκληρόν. Proprie est *crudus, difficulter coquendus.* Schol. ad Aristoph. Vesp. 729. Ἀτέραμνα ὄσπρια φαμὲν τὰ μὴ ἑψόμενα διὰ

σκληρότητα. Etym. M. p. 168, 19. Τέραμνον γὰρ τὸ ἁπαλόν. λέγεται δὲ ἀτέραμνα καὶ τὰ μὴ ἑψόμενα ὄσπρια· ἃ καὶ κερασβόλα προσαγορεύεται. Onomastic. Vet. Labbaei. Ἀτεράμων. *Capito.* Lambinus ad Plaut. Pers. I. ii. 8. *Capito* per *sententiae tenax* explicat; quem sensum bene observavit Vanierus in Diction. Poetico respondere Gallicae voci *têtu.* Conferendus est Ruhnken. ad Timaei Lex. p. 156.

Ibid. *Στορέω. Sterno.* pro quo Attici dicebant στόρνυμι. Proprie dictum de stragulis, translatum est ad ventos et fluctus, ut apud Latinos verbum hinc derivatum *Sterno.* Homer. Od. *Γ.* 158. ἐστόρεσεν δὲ θεὸς μεγακήτεα πόντον. ubi Schol. ἔστρωσεν, γαλήνην ἐποίησεν. Hesychius, Στορεύς· γαληνοποιός. Theocrit. VII. 57. Κἀλκύονες στορεσεῦντι τὰ κύματα, τάν τε θάλασσαν. (ita legendum non χἀλκύονες) ubi Valckenaerius adfert Virgil. Ecl. IX. 57. *Et nunc omne tibi stratum silet aequor.* vid. Leonidae locum ex Anthologia citatum in p. 99. Hinc facile ad animi procellas detortum est; καὶ θυμὸς στορεσθῆναι λέγεται, inquit Eustath. ad Iliad. *I.* p. 748, 23. Eurip. Heraclid. 702. Λῆμα μὲν οὔπω στόρνυσι χρόνος Τὸ σὸν, ἀλλ' ἡβᾷ. Thucyd. VI. 18. Alcibiades inquit, ποιώμεθα τὸν πλοῦν, ἵνα Πελοποννησίων στορέσωμεν τὸ φρόνημα. ubi Schol. τῶν παρὰ Θουκυδίδῃ τροπικῶν ὀνομάτων τὸ σκληρότατον τοῦτό ἐστιν. ἀλλὰ κατὰ Ἀλκιβιάδην φησίν.

199. Ἀρθμός. *Connexio. Compactum.* εἰρήνη, συνθήκη, φιλία. Hesych. Homer. Il. *H.* 302. Ἠδ' αὖτ' ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε. Hymn. ad Mercur. 521. Λητοΐδης κατένευσεν ἐπ' ἀρθμῷ καὶ φιλότητι. quicum Ruhnkenius Epist. Crit. I. p. 28. comparat Callim. Fr. CXCIX. Ἀρθμὸν δ' ἀμφοτέροις καὶ φιλίαν ἔταμον. Herodot. VI. 83. τέως μὲν δή σφι ἦν ἄρθμια ἐς ἀλλήλους. Vox derivata est ab ἄρω, *apto,* unde ἀρμένος, i. q. ἄρθμιος, *amicus.* Hesych. Ἀρμένον· φίλιον. Sic enim legendum pro vulgato φιάλιον. Hoc sensu usurpatur in Leonidae Epigram. apud Plutarchum, Ἀρμένος ἦν ξείνοισιν ἀνὴρ ὅδε, καὶ φίλος ἀστοῖς, uti restituit D. Heinsius ad Sil. Ital. p. 434. vulgo ἤπιος. unde Δημάρμενος proprium nomen apud Herodot. VI. 65.

201. Γεγώνω. *Alte loquor.* οὐ ψιλῶς ἐστι φωνεῖν, ἀλλ' ἀκουστὸν φθέγγεσθαι. Schol. Venet. ad Il. *Θ.* 223. ubi vulgatur φωνήν. Lex. Rhetor. MS. apud Ruhnken. in Auctar. Emend. in Hesych. I. 807. γεγωνεῖν, τὸ μεγάλῃ φωνῇ καλεῖν, καὶ φθέγγεσθαι. Dicitur et γεγωνέω et γεγωνίσκω. Moeris, Γεγωνεῖν καὶ γεγωνίσκειν Θουκυδίδης, Ἀττικῶς. βοᾶν καὶ κράζειν Ἑλληνικῶς. Frequentior forma est γεγωνέω; sed γεγώνω occurrit Eurip. Orest. 1218. γέγωνέ τ' ἐς δόμους. infra v. 809. Sophocl. Philoct. 238. Γέγωνέ μοι πᾶν τοῦτο, Vocem illustrat Adr. Heringa Obs. Crit. p. 64.

202. *Ἐπ' αἰτιάματι. Ob culpam.* Eurip. Hipp. 1070. *τῇδ' ἐπ' αἰτίᾳ φυγών.* Thucyd. VII. 48. *ἐπ' αἰσχρᾷ αἰτίᾳ ἀπολέσθαι.*

204. *Εἴ τι μὴ βλάπτει λόγῳ.* Gisbertus Cuperus Obs. III. 15. hanc e formulis esse ait, quae Oratorum propriae sunt, quando sermonem ad auditores dirigunt. Infra 788. *Ποίῳ τρόπῳ σήμηνον, εἰ μή τις βλάβῃ.* Aelian. V. H. XIII. 1. *φέρε δὲ καὶ τὸ εἶδος αὐτῆς, εἴ τι μὴ λυπεῖ, διαγράψω.*

207. *Ἐπεὶ τάχιστα. Simul ac.* Herodot. VI. 18. *ἐπεί τε τάχιστα εἶδον τοὺς Ἴωνας ἀρνευμένους εἶναι χρηστούς.* Xenoph. Anab. VI. 1. p. 348. ed. Schneid. *ἐπεὶ δ' ἐδείπνησαν τάχιστα.* ubi vid. Porson. et Abresch. Diluc. Thuc. p. 346.

208. *Ὀρροθύνω. Suscito.* Verbum Homericum.

210. *Δῆθεν. Scilicet.* Haec particula plerumque cum *ὡς* et participio conjuncta, ironiae aliquid sententiae addit. infra 1022. *Ἐκερτόμησας δῆθεν ὡς παῖδ' ὄντα με.* Herodot. VI. 39. *οἵ μιν καὶ ἐν Ἀθήνῃσι ἐποίευν εὖ, ὡς οὐ συνειδότες δῆθεν τοῦ πατρὸς Κίμωνος αὐτοῦ τὸν θάνατον.* Cf. I. 59. V. 1. Eurip. Orest. 1312. *Κἀγὼ σκυθρώπους ὀμμάτων ἕξω κόρας, Ὡς δῆθεν οὐκ εἰδυῖα τἀξειργασμένα.* Ibid. 1117. *Εἴσιμεν ἐς οἴκους δῆθεν ὡς θανούμενοι.* Interdum vero sine *ὡς*, ut Sophocl. Trachin. 382. *δῆθεν οὐδὲν ἱστορῶν.* Thucyd. I. 127. *τοῦτο δὴ τὸ ἄγος οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐλαύνειν ἐκέλευον, δῆθεν τοῖς θεοῖς τιμωροῦντες.* III. 110. *ἐν τούτῳ δὲ οἱ Μαντινεῖς, καὶ οἷς ἔσπειστο, πρόφασιν ἐπὶ λαχανισμὸν καὶ φρυγάνων ξυλλογὴν ἐξελθόντες, ὑπαπῄεσαν κατ' ὀλίγους, ἅμα ξυλλέγοντες ἐφ' ἃ ἐξῆλθον δῆθεν.* Hesychius explicat per *ἐντεῦθεν.*

Ibid. Τοὔμπαλιν. Contrarium. Male interpretes *Contra*; est enim accusativus post *σπεύδοντες.* ut in Eurip. Hec. 1183. *τίνα δὲ καὶ σπεύδων χάριν.* Hesychius et Schol. B. *τοὔμπαλιν· τὸ ἐναντίον.* Agam. 1426. *ἐὰν δὲ τοὔμπαλιν κραίνῃ θεός.* Eurip. Hecub. 782. *εἰ μὲν ὅσια—εἰ δὲ τοὔμπαλιν.*

212. *Ἐνταῦθα. In illo tempore. τότε.* Schol. B. *Ἐνταῦθα, καὶ τὸ χρονικὸν, καὶ τὸ ἐπὶ τόπου.* Hesych.

Ibid. Λῷστος. Optimus. λῷστα· συμφέροντα, ἄριστα. Hesych. frequentior est in hoc sensu quam *τὰ ἄριστα.* Formata est vox a Dorica *λῶ volo.*

214. *Ἠδυνήθην.* Attice pro *ἐδυνήθην.* Moeris p. 175. *Ἤμελλον, ἠβουλόμην, ἠδυνάμην, ηὐξάμην, διὰ τοῦ η, Ἀττικῶς· διὰ δὲ τοῦ ε, Ἑλληνικῶς.* Adde *ἠπιστάμην.* vid. infra 273.

Ibid. Αἱμύλος. Vafer. ποικίλος, πυκνὸς, πανουργὸς, δολερός. Schol. in Platon. ed. Ruhnken. p. 59. Videtur formatum fuisse ab *αἴμων, sciens, ὑποκοριστικῶς,* teste Etymol. M. p. 35, 26. Diminutiva in *υλος* desinentia aliquid *ὑποκοριστικὸν* in se habent, ut *ἡδύλος*

ab ἡδύς, μικκύλος a μίκκος vel μικρός, ἐρωτύλος ab ἔρως, ὀσμύλος, αἰσύλος, Αἰσχύλος, Χρεμύλος. Forma Aeolica fuisse videtur, quippe quae in lingua Latina servata fuerit, ut in diminutivis *parvulus, tremulus, globulus*, et similibus, ac praesertim *aemulus*, quae vox nihil aliud est quam αἱμύλος. Omnes hujusmodi voces paroxytonae sunt, exceptis tantum ὄξυλος et Ἴτυλος, teste Schol. Theocrit. III. 7. et omnes penultimam corripiunt; producit tamen penultimam retrahitque accentum Ἵππυλος in Aristoph. Vesp. 192. Καίτοι παρῆν Ἵππυλος, Ἀντιφῶν, Λύκων. Sed ibi legendum est vel παρῆσαν Ἱππύλος, Α. Λ. vel παρῆν Ἵππυλλος. Dicebant enim Βάθυλλος et Βαθύλος, Δέρκυλλος et Δερκύλος, Θράσυλλος et Θρασύλος, Φαΰλλος, Ἀρίστυλλος, Νικύλλα, Ἀρετύλλα, Κριτύλλα. Plato Legg. VIII. p. 587. ed. Bas. 2. Κρίσσωνα καὶ Ἄστυλλον καὶ Διόπομπον. sed ibi Grynaei versio et Clem. Alex. Strom. III. p. 534. praebent Ἀστύλον, monente Porsono. Alterum tamen malim. Vid. Bentl. ad Callim. Fr. p. 346. Valckenaer. ad Xenoph. Mem. I. i. 18. et Eurip. Phoeniss. p. 596. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 6. et Bastii Epist. Crit. p. 243. Κηρύλος, Alcyonis maritus, plerumque per unicum λ effertur; Κήρυλλος tamen scripserat Pausanias ap. Eustath. ad Il. Ι. p. 776, 39. in Lexico ejus desiderato, cujus lacinias quasdam vere pretiosas conservavit nobis bonus Episcopus Thessalonicensis.

216. Ἀμοχθί. *Sine labore.* Hujusmodi adverbia modo per ει diphthongum, modo per simplicem ι sine certa regula efferuntur. Ego, quare ἀμοχθί et non ἀμοχθεί scripserim, paullo fusius explicare decrevi. Adverbia cujuscunque formae non a secundo casu nominum, quod somniarunt Grammatici, sed a tertio nata esse, satis ostendit universa linguarum ratio. Horum autem pars maxima, a dativo numeri pluralis orta, in ως desinebat, (scilicet οις); nonnulla, a dativo singularis, in ει vel ι. Ea nempe, quae a nominibus in η vel α desinentibus formata sunt, veteres scribebant per ει, utpote quae nihil aliud fuerint quam dativi, ita scripti ante inventas ω et η literas. Sic a βοὴ, genitiv. βοῆς, dativ. βοεῖ, ortum est αὐτοβοεί. Dativus vero nominum in ος desinentium ita olim formabatur, οἶκος, dat. οἴκοι. στρατός, dat. στρατοῖ; ideoque omnia adverbia, ab hujusmodi vocibus ducta, in οι antique desinebant; quod satis liquet ex adverbiis οἴκοι, πεδοῖ, ἁρμοῖ, ἐνδοῖ, quae veterem terminationem adhuc retinent. Postea, ne cum nominativo plurali confunderentur, ο omisso, scripta sunt in ι. Quae si vera sint, scribendum est αὐτοβοεί (atque ita, quantum notavi, universe scribitur); et forsan αὐτοετεί (Theocrit. XXVIII. 13.) cetera vero in ί. Exempla quaedam videamus. ἀμαχεί perperam ubique exhibetur, quum sit ex ἄμαχος. ἀνατεί editur in Aeschyl. Eumen. 59. Sophocl. Antig. 485. Lycophron. 1150. Platon. Legg. IX. p. 659. Eurip. Med. 1354. ἀνατί tamen recte Etymologus p. 100, 56. Ti-

maeus Lex. Platon. p. 31. Lycophronis MSS. Hesychius, Schol. in Platon. p. 235. Schol. Eurip. Med. 1357. qui Sophoclis locum citat: est enim ab ἄνατος, atque ita quidem Scholiasta Sophoclis et unus MS. ἀμαχητί recte Homer. Il. Φ. 437. Thucyd. IV. 73. vid. Wolf. ad Libanii Epist. 774. ἀστενακτί bene dedit Brunckius in Aristoph. Eccles. 464. pro vulgato ἀστενακτεί: idem tamen perperam in v. 1020. ejusdem fabulae, vulgatum ἀνατί in ἀνατεί mutavit. Valckenaerius ad Theocrit. Adoniaz. p. 228. scribendum censet ἀστακτί et ἀγελαστί, sed ἀκλαυτεί, ἀμαχεί, ἀκηρυκτεί, πανομιλεί. Quibus rationibus ad hanc distinctionem statuendam vir magnus permotus sit, nescio; hoc vero affirmare ausim, rem nunquam ab eo accurate perpensam fuisse. ἀστακτί legitimam terminationem conservavit in Sophocl Oed. Col. 1646. Platon. Phaed. 66. Philostrat. Vit. Apollon. Tyan. III. 17. p. 108. Heroic. X. 8. p. 714. et Suida; sed male legitur apud Aelian. H. A. X. 17. ἀστακτεί. In Aeschyli Theb. 802. rescribendum πανδημί, πανομιλί. ἀνωμοτί Herodot. II. 118. ἀφρικτί Callim. H. Dian. 65. ubi vid. Spanhem. ἀκρόποδητί Lucian. Dial. Mar. I. p. 324. Adversus Valckenaerii canonem ἀκλαυστί exhibent Suidas et Apollon. Dyscol. Excerpt. p. 434. C. et scribendum pariter ἀκλαυτί, ἀκηρυκτί. Hesychius habet ἀναιμακτί et ἀναιμωτί, Etymologus ἀκονιτί et ἀπονητί p. 50, 31. πανοικί Aeschines Socrat. II. i. p. 36. ed. Horrei, Suidae et Cyrilli Lexica. πανστρατί Suidas, et Scholiastae Homeri ad Il. B. 12. Oppiani ad Hal. I. 462. πανσυδεί Thucyd. VIII. 1. cujus origo incerta est; mallem tamen πανσυδί, quod praebent quinque MSS. et vetus Codex Dionysii Halicarn. necnon Suidas; nescio tamen annon melior sit orthographia Photii in Lexico MS. πασσυδί. ἀμελλητί Hesychius et Lex. MS. Sangerm. a Ruhnkenio ad Timaeum citatum. ἀμισθί et ἀτιμωρητί Aeschines Socrat. II. i. p. 36. ἀμεταστρεπτί Timaeus et Hesychii MS. αὐτονυχί per ι manifesto scribendum erat; quidam tamen aliter scripserunt: Eustath. ad Iliad. Θ. p. 708, 1. τὸ δὲ αὐτονυχεί, ἐν τοῖς Ἀπίωνος μὲν καὶ Ἡροδώρου, διὰ τοῦ ῑ γράφεται; ἄλλοι δὲ διὰ διφθόγγου αὐτὸ ἔγραψαν. In Sophocl. Ajac. 1227. edd. vulg. ἀνοιμωκτεί, sed ἀνοιμωκτί praebet Eustath. ad Il. Θ. p. 723, 28. quod jure recepit Brunckius. Veterem formam haud raro corruperunt librarii, quia nesciverunt ι finalem modo corripi, modo produci. Lex. Seguier. p. 432. ed. Bekker. ἀπονητί, ἀπνευστί, ἀνιδρωτί, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται. Falsa est regula quam tradit Apollonius de Adverb. p. 571. ed. Bekker. ea nempe adverbia in ι desinentia quae a nominibus formata sunt, ultimam producere, ut ἀθεωρητί, ἀκονιτί, ἀμογητί, ἀκλαυτί, πανθοινί. ἀμογητῐ Iliad. Λ. 636. μεγαλωστῐ Σ. 26. μελεϊστῐ Ω. 409. ἀστενακτῐ Aeschyl. ap. Athen. VII. p. 303. C. ἀωρῐ Aristoph. Eccles. 737. Theocrit. XI. 40. XXIV. 88. ἀκλητῐ in senario Comici Ἀκλητῐ κωμάζουσιν

ἐς φίλων φίλοι. ἐγερτὶ Sophocl. Antig. 413. Σκυθιστὶ Sophocl. Oenomao ap. Athen. IX. p. 410. C. Ἀργολιστὶ Idem ap. Schol. Pindar. Isthm. VI. 86. Parmeno ibid. V. p. 221. A. Πελοποννασιστὶ Theocrit. Adoniaz. 92. Δωριστὶ Aristoph. Eq. 989. Theocrit. Idyll. XVIII. 28. ἀνδριστὶ ibid. 23. βαρβαριστὶ Aristoph. ap. Phot. v. Στοῖχος. in fine tetrametri. ἀμισθὶ Archiloch. ap. Apollon. Dyscol. Reizii Excerpt. p. 435. Eurip. Troad. 413. Ultimam producunt ἀνιδρωτὶ Iliad. O. 226. ἀσπουδὶ O. 476. ἀναιμωτὶ P. 363. ἀνουτητὶ X. 371. μεταστοιχὶ Ψ. 358. ἀνωϊστὶ Δ. 93. ἐγκυτὶ Archilochus ap. Etymol. M. p. 311, 40. (ejusdem tamen vocis ultimam corripit Callimachus ap. Suid. v. ἐν χρῷ. Bentl. Fragm. CCCXI. ubi male Ernestius ἐγγυτὶ e Lex. MS. Parisiensi, Archilochi locum non recordatus.) ἀστακτὶ Sophocl. Oed. Col. 1646. penultimam porrigit. ἀκρονυχὶ Meleager Brunck. Anal. I. p. 10. ἀκλαυτὶ (ita scribendum) Callim. Fr. CCCCXVIII. De hac re digna est quae legatur observatio Grammatici MSti ap. Hermann. de Emend. Gr. Gramm. p. 448. τὰ εἰς τι λήγοντα ἐπιῤῥήματα, εἰ γένοιτο ἀπὸ τῶν εἰς ζω ληγόντων ῥημάτων, ἢ ἀπὸ τῶν εἰς ως ἐπιῤῥημάτων, συστέλλειν θέλει τὸ ῐ, Ἰαστὶ, Λιβυστὶ, Φρυγιστὶ, Δωριστὶ, μεγαλωστὶ, δημιωστὶ, ἱερωστὶ, νεωστί. τὸ μέντοι ἀπνευστὶ, καὶ ἀνωϊστὶ, παρὰ τὸ ἄπνευστος καὶ ἀνώϊστος, τὰ δὲ (l. τε) ἀπὸ πτωτικῶν, οὕτως μηκύνεται, ὡς ἔχει τὸ ἀκονιτὶ, ἀναιμωτὶ, πανθοινὶ, ἀκριτί. ἔστι δὲ ὅτε ποιητικῇ ἀδείᾳ συνεσταλμένον προφέρεται. Cf. Ernestii notam ad Iliad. P. 363. Valckenaer. Epist. ad Rover. p. 31. De adverbiis gentilibus in τι, quae omnia ultimam corripiunt, consuli potest Koen. ad. Gregor. p. 37. Levissima sane haec omnia, satis scio, et parvi, si per se spectentur, momenti. "Sed ex elementis constant," Clarkii verbis utor, "ex principiis oriuntur omnia: et ex judicii consuetudine in rebus *minutis* adhibita, pendet saepissime etiam in *maximis* vera atque accurata scientia."

218. Πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία. Cf. Apuleium Met. XI. p. 259. ed. Elmenhorst. *Cujus numen unicum . . . . nomine multijugo totus veneratur orbis.*

219. Κραίνω. *Ratum facio.* De fato sive Deorum decretis plerumque usurpatur.

Ibid. Προθεσπίζω. *Praedico.* a θέσπις i. e. θεῶν ὄπις (Il. Π. 388.) *vox divina.* ὄπις tamen apud Herodotum *cura* est. Proclus Chrestom. p. 472. ed. Gaisford. καὶ Ἕλενος περὶ τῶν μελλόντων αὐτοῖς προθεσπίζει. Cic. Attic. VIII. 11. *Προθεσπίζω igitur, noster Attice, non ariolans, ut illa cui nemo credidit, sed conjectura prospiciens.* Quem ad Euripidis Alexandram respicere, monuit Toup. ad Longin. 15.

220. Πρὸς τὸ καρτερόν. *Per vim.* i. q. πρὸς βίαν v. 217. quod frequentius est. Eumen. 4. Sophocl. Phil. 103. πρὸς ἀνάγκαν

Pers. 668. πρὸς ὀργήν Sophocl. El. 371. πρὸς εὐσέβειαν ibid. 464. πρὸς τὸ νηπιώτερον Incert. ap. Stob. I. p. 125. πρὸς ἡδονήν Eurip. Med. 771. Iph. Aul. 1022. Sophocl. El. 921. πρὸς φιλίαν Xenoph. Anab. I. iii. 19. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 354. Sic πρὸς χάριν, πρὸς ἡδονήν, dicebant; aliter Euripides Med. 395. τόλμης δ' εἰμι πρὸς τὸ καρτερόν.

223. Ἀξιόω. *Dignor.* Item *dignum judico.* infra v. 248. Ulpian. ad Demosth. Ol. III. p. 29. Ἀξιόω· ἀντὶ τοῦ ἄξιον νομίζω· οὐ γὰρ εὑρίσκεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, εἰ μὴ σπανίως, τὸ ἀξιῶ ἐπὶ τὸ παρακαλῶ. Item *dignus sum,* vel *dignum me censeo.* Sophocl. Oed. Tyr. 963. Thucyd. VII. 15. et *credo,* et interdum, sed rarius, *honoro,* ut in Eurip. Hecub. 323. nostri Agam. 904.

224. Τῶν παρεστώτων τότε. *Earum rerum quae menti tunc succurrebant,* vel *quae facere licebat.* Agam. 1055. τὰ λῷστα τῶν παρεστώτων λέγει.

226. Συμπαραστατέω. *Simul adsto.* a παραστάτης, voce militari. Παραστάται· οἱ ὁμόζυγοι τῶν λόχων πρωτοστάται καὶ ἐπιστάται, διὰ τὸ παρὰ ἀλλήλοις ἵστασθαι. Lex. MS. ap. Montfaucon. Bibl. Coislin. p. 506. auctore forsan Orbicio vel Orbilio.* Idem fere erant παραστάτης et παρασπιστής.

227. Μελαμβαθής. *Nigram habens profunditatem.* Sic infra κνεφαῖα Ταρτάρου βάθη. Eurip. Phoeniss. 1024. σηκὸν ἐς μελαμβαθῆ. Sophocl. Polyxena ap. Stob. Ecl. Phys. p. 129. Ὧι τὰς ἀπαίωνάς τε καὶ μελαμβαθεῖς Λιποῦσα λίμνας ἦλθον ἠχούσας γόοις. Valcken. ad Phoeniss. p. 367. legit μελαμφαεῖς, quem sequitur Ruhnken. ad Longin. 15. quod miror. In hoc loco membranae quaedam μελαμβαθύς, contra analogiam; adjectiva enim in υς cum altera voce composita, υς in ης mutant, ut πτερυγωκής, κυνοθρασής, etc.

229. Αὐτοῖσι συμμάχοισι. *Una cum sociis.* Vid. supra ad v. 138. Monk. ad Eurip. Hippol. 1184.

231. Ἀνταμείβομαι. *Remuneror.* Usurpatur vel cum dativo vel cum genitivo. vide notam.

---

* Jensius epigrammata vulgavit εἰς βίβλον ἰατρικῶν Ὀρβιλίου, quod Heringa Obs. XXX. p. 263. recte reformavit in τακτικῶν Ὀρβικίου. Mirum est tamen, Medico doctissimo adeo nihil de hoc Orbicio constitisse, quum epitomam illius libri ejus partis, quae de ordinibus militaribus tractavit, in farraginem suam transtulerit Etymologici Auctor p. 728, 48. atque inde vulgarint eam ad calces Lexicorum suorum Constantinus, Scapula, alii. Verum nomen ejus erat Urbicius, Οὐρβίκιος. Sub Adriano vel Trajano vixit. Vid. Salmasii Epist. p. 73. et ad finem Onosandri. Confer Chardon de la Rochette *Melanges* I. p. 397.

235. Σαφηνίζω. *Explico.* Verbum apud poetas rarius. Choeph. 676. ἐξιστορήσας καὶ σαφηνίσας ὁδόν. Cf. 642.

238. Διαστοιχίζομαι. *Per ordines dispono.* Hesych. Διαστοιχίζετο· διετίθετο ἐν στοίχῳ καὶ τάξει· διῄρει. ἀπὸ τῶν εἰς τοὺς σηκοὺς εἰσαγόντων τὰ ποίμνια, καὶ διακρινόντων ἐκ τῆς νομῆς ἑκάστῳ τὰ ἴδια. a στοῖχος *ordo.*

239. Ταλαίπωρος. *Miser.* ἐπίπονος, τληπικός. Hesych. παρὰ τὸ τλῆναι τὸν πῶρον, ὅ ἐστι πένθος. Schol. ad Aristoph. Plut. 33. Cf. Suid. v. πῶρος et Schol. ad Sophocl. Oed. Col. 14.

Ibid. Λόγον ἔχειν οὐδένα. *Nihili facere.* Eustath. ad Iliad. *I.* p. 757, 34. λέγεται δὲ ὁ ἄτιμος, καὶ οὐκ ἐν ἀριθμῷ κεῖσθαι, ὁμοίως οὐδὲ ἐν λόγῳ εἶναι. dein citat Sophocl. Aj. 477. Sententia Pythagorea ap. Iamblichum p. 208. τοὺς μὲν ἑταίρους ἦγεν ἴσους μακάρεσσι θεοῖσι· Τοὺς δ' ἄλλους ἡγεῖτ' οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ. Tyrtaeus, οὔτ' ἂν μνησαίμην, οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείην. Herodot. VIII. 102. Μαρδονίου δὲ, ἤν τι πάθῃ, λόγος οὐδεὶς γίνεται. Sic λόγον ποιεῖσθαι οὐδένα ibid. I. 4. VII. 12. 14. ποιεῖν Theocrit. II. 6. III. 33. Callim. Ep. 36. νύμφης δ', ὡς Μεγαρέων, οὐ λόγος οὐδ' ἀριθμός. Theocrit. XIV. 48. ἄμμες δ' οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθματοὶ, Δύστανοι Μεγαρῆες, ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ. ubi vid. Schol. Sic apud Latinos, *qui aliquo sunt numero atque honore,* Caesar B. G. VI. 13.

240. Ἀϊστόω. vide supra v. 157.

241. Φιτύω. *Planto. Gigno.* Photius Lex. MS. Φίτυ· φυτὸν, φύτευμα. Φερεκράτης.— Φιτῦσαι· γεννῆσαι. ἐπὶ τοῦ πατρὸς τίθησιν· ἐπὶ δὲ μητρὸς οὐκ ἔτι, ἀλλὰ γεννῆσαι, καὶ φιτύοντος, ὁμοῖον τοῦ γεννῶντος. λέγει δὲ καὶ τὸ γέννημα φίτυ Εὔπολις Αὐτολύκῳ. Ἀτὰρ ἤγαγες καινὸν φίτυ τῶν βοῶν. Eupolidis fragmentum citant quoque Schol. in Platon. ed. Ruhnken. p. 211. Suidas in v. φιτῦσαι. Elmsleius conjicit καινόν τι φίτυ, mallem κ. τὸ φ. ob articulum τῶν. Hesych. Φίτυ· φυτόν. Eustath. ad Il. *Γ.* p. 313. φίτυς· πατήρ. De scriptura vocis φιτύω, quae primam semper producit, vid. Porson. Append. ad Toup. p. 443. notas ad Thom. M. v. Φυτεύειν.

244. Διαῤῥαίω. *Perfringo.* vid. supra ad v. 197.

247. Ἐν οἴκτῳ προθέμενος. *Misertus.* Neque hanc neque similem phrasin alibi vidisse memini: nota enim ista ἐν λόγῳ, ἐν ἀριθμῷ τιθέναι, nihil ad rem sunt; non enim in θέσθαι sed in προθέσθαι haereo. Aliter dixit Herodotus VI. 21. καὶ πένθος μέγα προεθήκαντο.

248. Ἀξιοῦμαι. *Dignus judicor.* vide supra ad v. 223. Luc. Evang. xx. 35. οἱ δὲ καταξιωθέντες τοῦ αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν.

quocum Porsonus in schedis comparaverat hunc locum, Pausan. Achaic. I. p. 521. Eurip. Hel. 411. Isocrat. Plataic. p. 28, 15. 44, 2.

Ibid. Νηλεῶς. *Immisericorditer.* Anacr. LX. νηλέως φεύγεις. Hanc formam pro vulgata ἀνηλεῶς Elmsleio obsecutus, dedi. Meminerint tamen tirones eam ex ἀνηλεῶς per aphaeresin formari, non autem ex particula privativa νή, quae, si quid me audias, a Graecia abjudicanda est: quae opinio exemplis confirmanda est. Valckenaerius, vir longe eruditissimus, aliter sentiebat; putabatque νηλεῶς a νή et ἔλεος componi, ut νῆστις a νή et ἔστις. Quod si verum sit, quid fiet ἄνηστις, quae vox alicubi apud Cratinum Athenaei eodem sensu occurrit? Quinimo νήγρετος et ἀνήγρετος, νήνεμος et ἀνήνεμος, νηκουστέω et ἀνηκουστέω, νήκεστον (Hesiod. Op. 283.) et ἀνήκεστον promiscue adhibentur: item νηλεγής pro ἀναλεγής, νηπενθής pro ἀναπενθής, νημερτής pro ἀναμαρτής (Hesych.) dempto α, et α in η Ionice mutato. ἀνάλιπος legitur ap. Theocrit. IV. 56. pro quo νήλιπος Apoll. Rh. III. 646. Lycophr. 635. quod reponendum est in Sophocl. Oed. Col. 349. pro vulgato νηλίπους. ducitur enim ab ἦλιψ, ὑπόδημα. Eustath. ad Iliad. K. p. 787, 52. aliter ἐτυμολογεῖ.

249. Ῥυθμίζω. *Constringo. Concinno.* Gloss. Vett. Ῥυθμίζω. *Modulo, formo.* Metaphora a verbis desumta quae in rhythmum rediguntur et coercentur. Sophocl. Antig. 318. Τί δέ; ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου; quem versum mire citant Grotius in Excerptis p. 149. et Abreschius Misc. Obs. V. p. 286. sedem ejus ignorantes. Eurip. Hecub. 910. ἐγὼ δὲ πλόκαμον ἀναδέτοις μίτραισιν ἐῤῥυθμιζόμαν. Noster Pers. 746. de Xerxe, qui mare coercere tentabat, καὶ πόρον μετεῤῥύθμιζε. Plato Phaedr. p. 205. ed. Basil. sec. ῥυθμίζοντες εἰς τὸ ἐκείνου ἐπιτήδευμα καὶ ἰδέαν.

250. Σιδηρόφρων. *Ferreo animo.* Stanleius apte comparat Heliodor. 14. Τίς οὕτως ἀδαμάντινος ἢ σιδηροῦς τὴν καρδίαν, ὡς μὴ θέλγεσθαι καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀκούων; Proxime Theocrit. 26. πέτρας ὅγ' ἔχει νόον ἠὲ σιδάρου Καρτερὸν ἐν στάθεσσιν. Eurip. Med. 1276. τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος, ἢ σίδαρος. Ovid. Amor. III. vi. 59. *Ille habet et silices et vivum pectore ferrum, Qui tenero lacrymas lentus in ore videt.* Tibullus I. i. 63. *Flebis; non tua sunt duro praecordia ferro Vincta, nec in tenero stat tibi corde silex.* Adumbrantur ex Homerico σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ, Il. Ω. 205. σιδηρόφρων occurrit Theb. 53.

251. Συνασχαλάω. vid. v. 161.

255. Περαιτέρω. *Ulterius.* πλείω ἔμπροσθεν. Hesych.

261. Ἐφήμερος. *Diurnus.* ἐφημέριος quoque adhibebant poetae. Cf. vv. 561. 981.

271. Ἐλαφρός. *Facilis.* plerumque vero *levis*: similiter κοῦφος pro ῥᾴδιος usurpatur.

Ibid. Πημάτων ἔξω πόδα ἔχει. Suidas, Αἴρειν ἔξω πόδα πηλοῦ· ἐπὶ τῶν βουλομένων μὴ ἐν πράγμασιν εἶναι. λέγεται δὲ καὶ αἴρειν ἔξω πόδα αἰτίας. Choeph. 694. Ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα. Pindar. Pyth. IV. 513. καλὰ γινώσκοντ' ἀνάγκᾳ ἐκτὸς ἔχειν πόδα Sophocl. Oed. Col. 1260. ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα. Eurip. Heraclid. 110. Καλὸν δέ γ' ἔξω πραγμάτων ἔχειν πόδα. Horat. 2. S. VII. 27. *Necquicquam coeno cupiens evellere plantam.*

277. Κατισχναίνω. *Attenuo.* ἐκλεπτύνω. Schol. ad Eumen. 188. ab ἰσχνός *tenuis*.. Κατισχνοῦν· καταλεπτύνειν. Hesych. Callimach. Epigr. 49. Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα κατισχναίνουσι, Φίλιππε. Et in Philemone apud Stobaeum LVII. Cleric. p. 348. scribendum puto κατισχναίνων, ubi vulgatur Λίαν ἀπισχναίνων με ποιήσει νεκρόν.

Ibid. Πεδάρσιος. *Sublimis.* Aeolice pro μετάρσιος. Μετάρσια δέ, τὰ μεταξὺ τοῦ αἰθέρος καὶ γῆς ἐν ἀέρι συνιστάμενα. Schol. in Platon. ed. Ruhnken. p. 249. vid. infr. 735. Valcken. ad Phoeniss. 1034. de πεδαίρω locutus, ait, "Verbum est Aeolicum, neque a Sophocle potuit vel ab Euripide praeterquam in choro collocari, vel in trochaicis. . . . . Aeschylus in senariis Doricis istiusmodi formis et Aeolicis non abstinet, cui pro μετάρσιος adhibetur πεδάρσιος." Idem ibid. v. 11. de Aeschylo; "Quas in Sicilia didicerat formas verborum Doricas, in Atticam scenam introducere non dubitavit. Athen. IX. p. 402. C. Αἰσχύλος, διατρίψας ἐν Σικελίᾳ, πολλαῖς κέχρηται φωναῖς Σικελικαῖς." Sic πεδάοροι pro μετέωροι, et πεδαίχμιοι pro μεταίχμιοι Choeph. 587. πεδοίκου χελιδόνος pro μετοίκου in Τρόφοις ap. Hesych. in voce. Μάσσων Dorice pro μείζων adhibetur infr. 650. Μᾶ pro μῆτερ Suppl. 897, quod Doricum est. ποτί pro πρός in senario Eum. 79. ἀρχέσταντον in Penelopa ap. Etymol. M. p. 31, 6. Ionice. ἀφθονέστερος in Heliasin ap. Athenaeum et Eustath. ad Iliad. *Ι.* p. 746, 46. praeter ξεῖνος et similia magis trita.

278. Ἀγείτων. *Sine vicinis. Desertus.* Eurip. Electr. 1130. Οὕτως ἀγείτων οἶκος ἵδρυται φίλων.

279. Δύρομαι. *Lamentor.* idem quod ὀδύρομαι. vid. supr. ad v. Κέλλω. v. 191.

280. Πεδοῖ. *Humi. In terram.* Eustath. ad Il. *Α.* p. 158. 34. Πεδοῖ παρ' Αἰσχύλῳ· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ πεζῇ. vid. supr. p. 111, 20. et ad Od. *Σ.* p. 1839, 56. Scholiasta ad Dionys. Thrac. p. 944. ed. Bekker. tradit scribendum esse πέδοι, ut ἔνδοι, μέσοι. Non-

nullos tamen etiam ἐνδοῖ scripsisse discimus ex Apollonio de Adv. p. 610, 25. πέζοι Thucyd. II. 94.

Ibid. Διὰ τέλους. *Penitus.* διαπαντός. Hesych. cf. 291. Eumen. 64. Eurip. Suppl. 270. διὰ τέλους εὐδαιμονοῦν. Hecub. 1183. διὰ τέλους σοφοί. Menander ap. Athen. IV. p. 166. C. πλεῖν τοῦτον ἤδη διὰ τέλους, Καὶ μηδ' ἐπιβαίνειν γῆς. Lysias c. Andoc. p. 112. ed. Auger. καὶ τὸν ἄνδρα οὐ δῆμος, οὐκ ὀλιγαρχία, οὐ τυραννὶς, οὐ πόλις ἐθέλει δέξασθαι διὰ τέλους.

283. Ταυτά τοι πλανωμένη, etc. *Namque eodem modo peterrans infortunium, nunc huic nunc illi adsidet.* i. e. *Erga alios, sicut erga me mutabilis fortuna.* ταυτά pro κατὰ ταυτά.

286. 'Επιθωΰσσω. vid. supr. v. 73.

287. *Κραιπνόσυτος. *Celeriter vectus.*

288. Θᾶκος. *Sedes.* Haec forma a poetis Atticis usurpabatur. Θῶκος Ionicum videtur. Thom. M. Θᾶκος, 'Αττικόν. Auctor Lexici MS. ap. Montfaucon. Bibl. Coislin. p. 500. παρὰ τὸ θῶ, τὸ τιθῶ, θῶκος καὶ θᾶκος. quem exscribit Auctor Etym. M. p. 441, 11. Cratinus in Archilochis apud Suid. v. Διὸς ψῆφος. "Ενθα Διὸς μεγάλου θᾶκος πεσσοί τε καλοῦνται. ubi vulgatur θῶκος: recte Hesych. Διὸς θᾶκοι καὶ πεσσοί. τινὲς γράφουσι, Ψῆφοι. Vid. Glossar. in Agam. 502.

289. Πόρος. *Callis.* Sensu diverso supra v. 111.

Ibid. 'Οχριόεις. *Asper. Confragosus.* Etymol. M. p. 261, 6. 'Οχριόεις, ὁ τραχὺς λίθος· ὀκρίας δὲ τὰς πέτρας φησὶν "Ομηρος. Αἱ ὀκρίας ἠνεμοέσσας. (Od. *I.* 400. *Π.* 365.) In Homero hodie legitur ἀκρίας; sed melius ὀκρίας, quod magis Aeolicum est, atque etiam Ionicum. Hippocrates habet ὀκριώδης, et Erotianus ὀκρίς. Photius Lex. MS. 'Οκριάζων· τραχυνόμενος, Σοφοκλῆς. ὀκριόεις et ὀκρυόεις saepissime confusa esse notat Adr. Heringa Obs. Crit. p. 16.

290. Πελῶ. pro πελάσω, fut. a πελάζω. Sophocl. Oed. Col. 1060. Phil. 1150. El. 497. Alteram formam πελάσω praetulit Euripides. Or. 1684. Iph. Taur. 886. Hel. 361. El. 1332. *Elmsl.*

294. * Πτερυγωκής. *Rapide volans.* ταχὺς ταῖς πτέρυξι. Schol. B. Idem quod ὠκύπτερος, ordine verborum inverso.

295. Γνώμῃ. *Voluntate sola.* θελήματι ἐμῷ. Schol. B. Sed fortan γνώμῃ *sagacitate* ipsius alitis. Simile est quod narrat Alcinous de Phaeacum navibus, Od. Θ. 559. οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν, οὐδέ τι πηδάλι' ἐστὶ, τά τ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν, 'Αλλ' αὐταὶ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν.

Ibid. Στόμιον. *Lupatum.* Vid. Glossar. in Agam. 130.

299. *Οὐκ ἔστιν ὅτῳ*, etc. *Nemo est cui majorem beneficentiae partem adsignare vellem, quam tibi. μερίδα δώσαιμι.* Schol. B. *λείπει φιλίας.* Schol A. Sophocl. Trachin. 1240. *Ἀνὴρ ὅδ᾽, ὡς ἔοικεν, οὐ νέμει γ᾽ ἐμοὶ Φθίνοντι μοῖραν*, ubi Brunckius post tres MSS. edidit *νέμειν*. Si quis exempla quaerat formulae *μέρος* vel *μοῖραν νέμειν*, adeat Eurip. Hecub. 856. Suppl. 241. Hel. 923. Markland. ad Suppl. 380. Eurip. ap. Stob. Floril. II. p. 17. et ap. Plutarch. Moral. pp. 912. 1119. Cf. Homer. Il. *I.* 314. Sophocl. Oed. Col. 277. Theocrit. XIV. 17. Epigr. XV. 1. Thucyd. III. 3. 48. Non valde diversum est illud Ovidii Ep. XXI. 8. *Illa tamen justa plus tibi parte favet.*

302. * *Χαριτογλωσσέω. Lingua gratificor. Verbis tenus officiosus sum.* Parum accurate Stephanus *lingua gratiam aucupor.* Schol. A. *Χαριτογλωσσεῖν. μεχρὶ γλώσσης χαρίζεσθαί σοι, καὶ οὐκ ἔργοις.* quod Euripides vocat *γλώσσῃ χαρίζεσθαι*, Orest. 1528. Noster Choeph. 264. *Γλώσσης χάριν δὲ πάντ᾽ ἀπαγγελεῖ τάδε, adulandi gratia.* Eodem sensu dixit Theognis v. 63. *ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι*, i. e. non *ἀπὸ θυμοῦ*. Idem v. 978. *Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσσῃ φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ.* cf. Agam. 786. et Glossar.

307. *Ἐπόπτης. Spectator.* In fragmento de upupa ap. Aristot. de Animal. XI. *Τοῦτον δ᾽ ἐπόπτην ἔποπα τῶν αὐτοῦ κακῶν Πεποικίλωκε.* alibi dicit *ἐποπτήρ.* Theb. 640. *ἐποπτῆρας λιτῶν.*

308. *Ἐπώνυμος. Cognominis.* Lucian. Dialog. Marin. IX. p. 311. *μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ᾽ ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει τεθάφθω.* ubi Hemsterhusius notat "*ἐπώνυμος* praeditum duplici potestate, eo magis observanda, quod saepe deluserit eruditos Interpretes, vel *qui nomen ab alio trahit*, vel, *qui suum alteri tribuit.*" Vox Aeschylo in deliciis erat: vid. Theb. 9. 136. 405. 536. 658. Eumen. 90. Choeph. 181. Suppl. 311.

Ibid. Πετρηρεφής. Saxis contectus. ab *ἐρέφω tego.* Vox occurrit Eurip. Ion. 1400. et Cycl. 82. *ἄντρα δ᾽ εἰς πετρηρεφῆ Ποίμνας ἀθροῖσαι.*

309. *Αὐτόκτιτος. Non manu factus, sed sponte natus.* Virgil. *Vivo sedilia saxo.* quod Sophocles dixit *αὐτόποιον.* Oed. Col. 698. Hesych. *Αὐτοκτίστους δόμους. οὐ κατεσκευασμένους, ἀλλ᾽ ἐκ ταὐτομάτου γεγενημένους. Σοφοκλῆς Κηδαλίωνι.* Miror Brunckium in Lex. Sophocl. Salmasium non audiisse *αὐτοκτίτους* reponentem; est enim non a recentiorum *κτίζω*, sed ab antiquo *κτίω*, unde *κτίτορες, κτιμένος* et similia. Eustath. ad Il. *T.* p. 1175, 12. de voce *περικτίονες. Δοκεῖ δὲ προϋπάρχειν αὐτοῦ ῥῆμα τὸ κτίω· ἐξ οὗ καὶ οἱ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ κτῖται, ὅπερ ἐστὶ κτίτορες.* emendante Valcken. ad Act. Apost. IV. 34. Notandum est verbum *κτίζω* apud Homerum nusquam occurrere: nam in Il. *T.* 216. legendum est *κτίσσε.*

Eurip. Or. 1637. *Ἄργους κτίται.* ubi Schol. citat ex Pindaro *ὀρει-κτίτου συός* (non *ὀρικτίτου*) et ex Homero *ἐΰκτιτον ἄστυ.*

Ibid. * *Σιδηρομήτωρ. Ferri mater.* vid. supra ad v. 90.

311. *Συνασχαλῶν.* vid. supra 167.

313. *Ξυγκαθίστημι. Conjuncte erigo.* Thucyd. IV. 107. *πα-ρὼν δὲ καὶ Περδίκκας εὐθὺς μετὰ τὴν ἅλωσιν ξυγκαθίστη ταῦτα.* ubi recte Schol. *συνεβεβαίου.*

316. *Ποικίλος. Vafer.* proprie *varius. συνετός* Hesych. Exempla quaedam, quoniam in lexicis non scatent, proferam. Eurip. Med. 302. *Τῶν δ᾽ αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον.* Androm. 921. *ποικίλων λαλημάτων.* Sophocl. Oed. Col. 762. *μηχάνημα ποι-κίλον.* Philoct. 130. *ποικίλως αὐδωμένου.* Aristoph. Eq. 758. *ποικίλος γὰρ ἀνήρ.* sic lege pro *ἀνήρ.* non, me saltem judice *ἅνήρ.* Proverbium ap. Suid. et Diogenian. II. 69. *Ποικιλώτερος ὕδρας· ἐπὶ τῶν δολερῶν.* Sic apud Latinos *varius.* Sallust. B. C. I. 1. *animus audax, subdolus, varius.*

317. *Μεθάρμοσαι τρόπους νέους. Moribus quos habes exutis, novos tibi apta.* Duo sunt in hoc verbo *μεθάρμοσαι* notanda; vis praepositionis *μετά*, et mediae vocis. *μετά* in compositis innuit *mutationem* aut *conversionem*; ut *μεταμανθάνουσιν ὕμνον veterem cantilenam dediscunt, novamque discunt.* Sophocl. Electr. 31. *Εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον.* In Eurip. Orest. 999. legerim *μεθαρμόσασα.* Meleager Anal. I. p. 37. *ἐν δ᾽ ὑμέναιος Σιγαθεὶς γοερὸν φθέγμα μεθηρμόσατο.* quod ex Erinna desumtum ibid. p. 59.

319. *Θήγω. Acuo.* Sophocl. Ajac. 584. *Οὐ γάρ μ᾽ ἀρέσκει γλῶσσα σοῦ τεθηγμένη.*

320. *Ῥίπτω. Jacio.* infra 968. *τοιάδ᾽ ἐκρίπτων ἔπη.* Eurip. Troas. 729. *ῥίπτειν ἀράς.* Alcest. 694. *νεανίας λόγους Ῥίπτεις ἐς ἡμᾶς.* Hecub. 334. *οἱ ᾽μοὶ μὲν λόγοι πρὸς αἰθέρα Φροῦδοι, μάτην ῥιφθέντες ἀμφὶ σοῦ φόνου.* Hippol. 216. *Μανίας ἔποχον ῥίπτουσα λόγον.* 231. *Τί τόδ᾽ αὖ παράφρων ἔρριψας ἔπος;* Cf. Suid. v. *ἀπέρριψεν.* Herodot. I. 153. IV. 69. *αἰδρηΐῃ τῶν τοιούτων κεῖνος τοῦτο ἀπέρριψε τὸ ἔπος.* VII. 13. *ὥστε ἀεικέστερα ἀποῤῥίψαι ἔπεα ἐς ἄνδρα πρεσβύτερον ἢ χρεών.* Propert. II. ix. 16. *In nostrum jacies verba, superbe, caput.* Virgil. Ecl. V. 62. *Ipsi laetitia voces ad sidera jactant Intonsi montes.* Plura ex Latinis congessit Wassius ad Sallust. Jug. p. 253.

321. *Θακέω. Sedeo.* vid. supra *Θᾶκος.* v. 288.

322. *Παιδιά. Ludus.* Aristides in Alex. Epitaph. ait *παιδιὰν εἶναι δοκεῖν τὰ ἐν τοῖς γράμμασι, πρὸς τὰς ὁμιλίας αὐτὰς τῶν σο-φῶν ἀνδρῶν.* Terent. Eun. II. ii. 9. *Ludum jocumque dices fuisse illum alterum praeut hujus rabies quae dabit.* Liv. XXVIII. 42.

nae tibi, P. Corneli, quum ex alto Africam conspexeris, ludus et jocus fuisse Hispaniae tuae videbuntur. Valer. Max. V. 1. *ista—prae iis, quae de te locuturi eramus, lusus ac jocus fuissent.* Sic λῆρος εἶναι πρός τι. Vid. Wyttenbach. ad Platon. Phaed. p. 179.

325. *Ἀρχαῖος. Exoletus. Antiquatus.* Attico sensu. Anglice *Old-fashioned. Ἀρχαῖα. μῶρα, διότι οἱ ἀρχαῖοι τοιοῦτοι ἦσαν,* ait Scholiasta, duriuscule de proavis locutus. Aristoph. Plut. 323. *Χαίρειν μὲν ὑμᾶς ἐστιν, ὦ 'νδρες δημόται, Ἀρχαῖον ἤδη προσαγορεύειν καὶ σαπρόν.* cf. Nub. 910. 980. Antiphanes ap. Athen. I. p. 12. C. de Homero *Οὕτω σφόδρ' ἦν ἀρχαῖος.*

326. *Ὑψήγορος. Altiloquus.* quod Homerus *ὑψαγόρας* dicit.

327. *Ἐπίχειρα. Merces. Τἀπίχειρα, τὸν μισθὸν, τὰς ἀμοιβάς.* Suid. *οἱονεὶ οἱ τῶν χειρὶ πονούντων μισθοί.* Etymol. M. Conf. Hesych. et Schol. ad Aristoph. Vesp. 577. et omnino Hemsterhus. ad Lucian. I. p. 106. *ξιφέων ἐπίχειρα* Sophocl. Antig. 819. Tragicus incertus (Sophocles, credo) apud Clem. Alex. Strom. IV. p. 586. *ὅθ' οὕνεκ' ἀρετὴ τῶν ἐν ἀνθρώποις μόνη Οὐκ ἐκ θυραίων τἀπίχειρα λαμβάνει, Αὐτὴ δ' ἑαυτὴν ἆθλα τῶν πόνων ἔχει.* quem imitatus est Claudianus de Mall. Theod. Cons. 1. *Ipsa quidem virtus pretium sibi.* Sed et ante eum Ovidius de Pont. II. v. *Non facile invenias multis e millibus unum, Virtutem pretium qui putet esse sui:* scilicet, quod ait Juvenalis, *quis enim virtutem amplectitur ipsam, Praemia si tollas?*

331. *Κῶλον. Pes.* proprie vero *Membrum.* Zenobius V. 70. *Πρὸς κέντρα λακτίζειν, παροιμία, ἧς μέμνηται Εὐριπίδης, Πρὸς κέντρα λακτίζοιμι θνητὸς ὢν θεῷ.* (Bacch. 794.) *καὶ Αἰσχύλος δὲ ταύτης μέμνηται.* (Agam. 1635.) Cf. Pindar. Pyth. II. 173. Act. Apost. IX. 5.

332. *Ὑπεύθυνος. Rationi reddendae obnoxius.* Optime exprimitur ab Anglica voce *accountable. εὔθυναι* dicebantur rationes, quas magistratus apud Athenienses, quum munus deponerent, reddere cogebantur. Pers. 213. Xerxes dicitur *οὐχ ὑπεύθυνος πόλει.* sicut Pelasgus *πρύτανις ἄκριτος* Suppl. 367. Choeph. 713. *Αἰνῶ δὲ πράσσειν ὡς ὑπευθύνῳ τάδε.*

335. * *Λαβροστομέω. Intemperanter loquor,* a *λαβρός,* quae vox proprie de aqua torrente dicitur. Hesych. *Λαβροστομία, ἡ διάχρηστος λαλία.* ubi Toupius post H. Steph. legit *ἄχρηστος.* Dicebant quoque *λαβραγορεῖν* et *λαβρεύεσθαι.*

336. * *Περισσόφρων. Sapiens plusquam satis est.* Quod Euripides vocat *ἄγαν σοφός.* A *περισσός* et *φρήν.*

337. *Προστρίβω. Infligo, Attero. Προστρίβεται· προσπήσσεται.* Hesych. quem Toupius hunc locum spectare credit; sed lege

προσπλήσσεται. Aristoph. Eq. 5. Πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται τοῖς οἰκέταις.

338. *Ζηλῶ σε. Invidendum te puto.* μακαρίζω σε. Hesych. Locutionis forma, quae cum admiratione quadam gratulatur. Pers. 718. νῦν τέ σε ζηλῶ θανόντα, πρὶν κακῶν ἰδεῖν βάθος. Eurip. Med. 59. Ζηλῶ σ᾽ ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοὐδέπω μεσοῖ. Saepe usurpatur in hoc sensu μακαρίζω, rarius ὀλβίζω, notante Valcken. ad Theocrit. Adoniaz. p. 415. Thom. M. Ζηλῶ δὲ τὸ μακαρίζω, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν συντασσόμενον· ὡς τὸ Ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, παρὰ Σοφοκλεῖ. (Electr. 1027.) Eadem fere Ammonius p. 65. Vocem ζήλου in Soph. Ajac. 503. Scholiasta explicat per μακαρισμοῦ. Thucyd. V. 105. μακαρίσαντες ὑμῶν τὸ ἀπειρόκακον, οὐ ζηλῶμεν τὸ ἄφρον. Archytas apud Galei Fragm. Pythagoreorum p. 15. γίνεται δὲ ὁ μὲν ἔπαινος ἐπ᾽ ἀρετᾷ, ὁ δὲ μακαρισμὸς ἐπ᾽ εὐτυχίᾳ. Vid. Valckenaerii nott. in Thom. Magist. p. 162.

339. Recte Stanleius vertit *Quum omnium particeps fueris, omniaque ausus sis mecum.* [V. Lobeck. ad Soph. Ai. p. 295. *ED. LIPS.*]

340. *Ἔασον.* Vel subaudiendum est ἐμὲ, ut apud Homer. Il. Φ. 221. Ἀλλ᾽ ἄγε δὴ, καὶ ἔασον· ἄγη μ᾽ ἔχει, ὄρχαμε λαῶν. Il. Δ. 42. Μήτι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλά μ᾽ ἔασον. vel τόδε, sc. τὸ προσελθεῖν τῷ Διΐ, uti explicant Scholiastae: vel etiam αὐτὸν, sc. Δία. Sed secundam interpretandi rationem praefero. Sophocl. Oed. Col. 593. Ὅταν μάθῃς μου, νουθέτει· τανῦν δ᾽ ἔα. sc. τὸ νουθετεῖν.

342. *Παπταίνω. Circumspicio.* Παπταίνειν· περιβλέπειν πάντῃ. Hesych. Παπταίνων, ὁ πανταχόσε περιβλεπόμενος, πανταχόσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ῥίπτων, ὡς μὴ λάθοι αὐτόν. Schol. Venet. ad Il. Δ. 200. Vox est Homerica. Paullo aliter Sophocl. Antig. 1230. Τὸν δ᾽ ἀγρίοις ὄσσοισι παπτήνας ὁ παῖς.

Ibid. Μή τι πημανθῇς ὁδῷ. Ne quid detrimenti ex hoc itinere susceperis. i. e. *ne hoc itinere Jovem offenderis.* Cf. v. 1070.

343. *Φρενόω. Instruo.* Φρενοῦν· διδάσκειν, νουθετεῖν. Hesych. εἰς φρόνησιν ἄγειν. Schol. ad Sophocl. Trachin. 52. Noster Agam. 1185. φρενώσω δ᾽ οὐκέτ᾽ ἐξ αἰνιγμάτων. Choeph. 114. Εὖ τοῦτο, κἀφρένωσας οὐχ ἥκιστά με. Cf. Eurip. Ion. 526. Xenoph. Mem. II. vi. 1.

345. *Ἀντισπάω. In diversum traho.* Aristoph. Pac. 492. οὐ δεινὸν Τοὺς μὲν τείνειν, τοὺς δ᾽ ἀντισπᾶν.

348. *Τὰ μέν. Ob hanc causam*, vel *ex hac parte.* Plerumque opponitur τὰ δέ, ut τοῦτο μέν, τοῦτο δέ Herodot. I. 30. Eurip. Androm. 211. ταῦτά τοι σ᾽ ἔχθει πόσις. Nescio tamen annon τὰ μέν σ᾽ ἐπαινῶ in hoc loco sit τὰ μὲν σὰ ἐπαινῶ. Eliditur σά ante

longas vocales Sophocl. Oed. T. 405. Philoct. 339. ante brevem vero Electr. 1499. Eurip. Hel. 586.

352. *Σαυτὸν ἐκποδὼν ἔχων. Teipsum semotum tenens.* Ita cum Schol. et Stanleio intelligo. Choeph. 18. *Πυλάδη, σταθῶμεν ἐκποδών.* Cf. Sophocl. Ajac. 1000. Antig. 1327. 1341. Eurip. Hec. 52. Phoeniss. 40. Alcest. 649. Suppl. 1113. Schol. ad Aristoph. Thesmoph. 36. Plura videas ap. Valckenaer. nott. in Thom. Magist. p. 158.

357. *Κίων. Columna.* Homer. Od. *Α.* 53. de Atlante, *ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς Μακρὰς, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι.* Herodot. IV. 184. *ἔχεται δὲ τοῦ ἁλὸς τούτου οὖρος, τῷ οὔνομά ἐστι Ἄτλας· . . . τοῦτο κίονα τοῦ οὐρανοῦ λέγουσι οἱ ἐπιχώριοι εἶναι.* Schol. Apollon. Rhod. III. 106. *Ἴβυκος δὲ ἐπὶ τῶν τὸν οὐρανὸν βασταζόντων κιόνων ῥαδινοὺς ἀντὶ τοῦ εὐμεγέθεις λέγει.* Pindar. Pyth. I. 36. *κίων δ' οὐρανία συνέχει, νιφόεσσ' Αἴτνα.*

358. *Ἐρείδω. Fulcio.* Frequentius a Tragicis in sensu *defigendi* usurpatur.

Ibid. Εὐάγκαλος. Ulnis facile gestandum. Εὐάγκαλον· εὐβάστακτον. Photius Lex. MS. et Hesychius, hunc locum respicientes. Aelianus ap. Suid. in v. *ὁ δὲ Αἰνείας πατέρα ἐπιθέμενος τοῖς ὤμοις, ἐξῆγε φόρτον, ὡς υἱεῖ φιλοπάτορι καὶ τοῦτον εὐάγκαλον.*

359. *Γηγενής. Terrigena.* Apollodor. I. 6. 3. secutus Auctorem Theogon. 820. narrat Terram, post debellatos a superis Gigantas, a Tartaro Typhona concepisse: atque ita Schol. in Platon. ed. Rühnken. p. 65. Auctor vero Hymn. Homerid. in Apoll. 306. Junonem eum peperisse tradit, quicum facit Stesichorus apud Etymol. M. p. 772, 50. Scholiasta vero Villoisoni ad Iliad. *Β.* 783. eum ex ovo genitum fuisse ait, quo Junonem donaverat Saturnus. Cetera de Typhone historia haec est. Quum coelum invasit, dii prae metu in Aegyptum confugerunt, relictis tantum Jove et Minerva; ibi vero, ut monstrum eluderent, formas alii aliter mutarunt, ut ex Nicandro tradit Antonin. Liberal. 28. Ovid. Met. V. 290. Jupiter autem Typhona fulgure percussit, diuque insecutus, monte tandem Aetnaeo obruit. Sed *στασιάζεται ἡ περὶ Τυφῶνος ἱστορία,* inquit Schol. in Pindar. Pyth. I. 31. Homerus Iliad. *Β.* 781. *Γαῖα δ' ὑπεστονάχιζε, Διῒ ὡς τερπικεραύνῳ Χωομένῳ ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσσῃ Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.* ubi in Schol. Venet. pro *Τυφὼν δὲ εἷς τῶν γιγάντων, Γῆς ὢν κύριος καὶ Ταρτάρου,* legendum est, *Γῆς ὢν υἱὸς καὶ Ταρτάρου.* Aeschylus, Pindarum secutus, Aetnam Typhoni impositam narrat, Callimachus Encelado, Horatius Gigantibus III. 4. Pherecydes ap. Schol. in Apollon. II. 1215. Typhona sub insula Pithecusa jacere tradit; alii in Aegypto, ut Herodot. III. 5. Apollonius in

loco citato: cf. Schol. in Pindar. Ol. IV. 11. Nicander Aeschylum sequitur.

Ibid. *Κιλικίων ἄντρων.* Pindar. Pyth. I. 31. *Τυφὼς ἑκατόγκρανος, τόν ποτε Κιλίκιον θρέψε πολυώνυμον ἄντρον.* quae Scholiasta noster Hesiodo tribuit.

360. *Δάϊον τέρας.* *Miserabile* vel *hostile prodigium.* *Δάϊον τέρας· τὸ πολεμικόν.* Lex. MS. ap. Bibl. Coislin. p. 236. *πολεμικὸν σημεῖον* Hesych. Sed respicit uterque Eurip. Phoeniss. 1027. *Δάϊον κοινῶς τὸ πολέμιον, Ἀττικῶς δὲ τὸ δύστηνον. καὶ Αἰσχύλος ἀντὶ τοῦ ἀθλία κέχρηται τῇ λέξει.* Schol. ad Sophocl. Ajac. 795. Atticum usum notavit Musgravius ad Eurip. Herc. F. 1025. In hoc loco pro *ἄθλιον* positum videtur.

362. *Τυφῶν, Τυφώς, Τυφάων, Τυφωεύς,* et *Τυφωνεύς,* de eodem dicebant veteres. Attici *Τυφώς* plerumque adhibebant, ceteri *Τυφών,* teste Moeride. Hesychius *Τυφῶ, ἀντὶ τοῦ Τυφῶνος. Σοφοκλῆς.*

Ibid. *Θοῦρος.* *Acer.* *Θοῦρον· πηδητικὸν, ὁρμητικὸν, πολεμικόν.* Hesych. Pers. 137. *τὸν αἰχμάεντα θοῦρον εὐνατῆρα.* Eurip. Suppl. 579. *θοῦρος Ἄρης.* Notatu dignum est Martem, vel similem Martis deum apud Getas *Thor* vel *Thur* audiisse, de quo vide omnino Thomam Gale Opusc. Mythol. p. 56. not.

363. *Σμερδνός.* *Terribilis.* *καταπληκτικός.* Schol. Venet. ad Il. E. 742. cujus absurdam etymologiam exscribunt auctor Etymol. M. Scholiasta noster A. et Schol. Oppian. Hal. I. 447.

Ibid. *Γαμφηλή.* *Maxilla.* *Γαμφηλῇσι· σιαγόσι.* Hesych. a *γάμπτω,* vetere forma verbi *κάμπτω,* Apollon. Lex. Homer.

Ibid. *Συρίζω.* *Exsibilo.* *Exspiro.* a *σύριγξ fistula.* Sophocl. Ajac. 1412. *ἔτι γὰρ θερμαὶ σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος.* Erotian. Lex. Hippocrat. *Ἀπεσυριγγώθη. ἀπεφυσήθη καθάπερ αἱ πνευματικαὶ σύριγγες.*

Ibid. *Φόνος.* *Caedes.* *Cruor.* Posteriorem sensum in hoc loco malim: vid. locum ex Hymn. Homer. in notis citatum. Eumen. 184. *θρόμβους φόνου.* Theb. 44. *ταυρείου φόνου.* Apollon. H. 1215. *Ἔνθα Τυφάονα φασὶ Διὸς Κρονίδαο κεραυνῷ Βλημένον, ὁππότε οἱ στιβαρὰς ἐπορέξατο χεῖρας, Θερμὸν ἀπὸ κρατὸς στάξαι φόνον.*

364. *Γοργωπός.* *Aspectu torvus.* De oculis Eurip. Herc. F. 868. 1266. Dicitur et *γοργώψ.* vid. Porson. ad Med. 1363. *Γοργῶπις* feminin. occurrit Sophocl. Ajac. 450. Cf. Arnald. Animadv. p. 25.

366. *Ἄγρυπνος.* *Insomnis.* Lexicographi ducunt ab *ἄϋπνος.*

κατὰ πλεονασμὸν τοῦ γρ. absurde. Vox formata videtur ab ἄγρει vel ἔγρω *excito.*

367. *Καταιβάτης. Descensor.* τῶν κεραυνῶν οἱ μὲν καταιβάται, οἱ δὲ ψολόεντες, οἱ δὲ ἀργῆτες καλοῦνται, ὡς Ὅμηρος ὠνόμασεν. Schol. ad Aristoph. Equit. 693. a Stanleio citatus. Bidentalia, sive loca fulgure contacta, Graeci ἐνηλύσια vocabant, atque Διῒ καταιβάτῃ consecrabant. Schol. ad Aristoph. Pac. 42. Hesych. et Etymol. M. v. Ἐνηλύσια. Διὸς Καταιβάτου aram memorant Pausanias Eliac. I. 14. Apollodorus ap. Schol. Sophocl. Oed. Col. 702. cf. Lycophron 1370. Alberti ad Hesych. in v.

368. Ἐκπλήττω. vid. supra ad v. 136.

Ibid. Ὑψήγορος. supra v. 326.

369. *Κόμπασμα. Jactatio.* Euripides Aristophanis Ran. 971. Aeschyli dictionem vocat *Οἰδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων καὶ ῥημάτων ἐπαχθῶν.* Occurrit Theb. 551.

370. *Φεψαλόω. In cineres redigo.* a φέψαλος *scintilla,* vel *carbo,* σπινθὴρ, ἄνθραξ. Hesych.

Ibid. * Ἐκβροντάω. *Attonitum facio. Tonitru conficio.*

371. *Ἀχρεῖος. Debilis.* Χρῶ ἐστι ῥῆμα δηλοῦν τὸ ἅπτομαι καὶ πλησιάζω· οὗ παράγωγον χραύω· ἀφ' οὗ ἔχραε τὸ ἐθάρσυνε, καὶ μετὰ τοῦ ᾱ τοῦ στερητικοῦ Ἀχρὴς, καὶ Ἀχρεῖον, τὸ ἀσθενὲς, καὶ βάρους μὴ μετέχον. Schol. Venet. ad Il. *B.* 269. quem ex Etymol. M. p. 182. correxi. Eurip. Heracl. 57. οὐ γάρ τις ἐστὶν ὃς πάροιθ' αἱρήσεται Τὴν σὴν ἀχρεῖαν δύναμιν ἀντ' Εὐρυσθέως.

Ibid. Παρήορος. Effuse protensus. Παρήορος· παρηωρημένος τῷ σώματι, τουτέστιν ἐκλελυμένος. Schol. Venet. ad Il. *H.* 156. Metaphora ab equis σειραφόροις ducta. Dionys. Halicarn. A. R. VII. p. 462. quem citant Toupius ad Theocrit. II. p. 328. Valcken. in Adoniaz. p. 243. δυσὶν ἵπποις ἐζευγμένοις, ὃν τρόπον ζεύγνυται συνωρὶς, τρίτος παρείπετο Σειραῖος ἵππος ῥυτῆρσι συνεχόμενος, ὃν ἀπὸ τοῦ παρηωρῆσθαι καὶ συνεζεῦχθαι Παρήορον ἐκάλουν οἱ παλαιοί. Sequitur Eustath. ad Il. Θ. p. 695, 54. Il. *I.* p. 754, 26. In Theocriti Adoniaz. v. 8. et Archilochi fragm. Stob. p. 561=437. πάραρος et παρήορος significant *fatuus.* Sed in hoc loco et in Homeri versu mihi arridet Scholiastae Veneti explicatio. παρά in compositis saepissime debilitatis vel inutilitatis sensum implicat, ut in παράτονος Eurip. Alcest. 400.

372. *Στενωπός. Angiportus. Fretum.* στενορύμη διόδων. Photius Lex. MS. et Suidas.

373. Ἰπόω. *Premo.* Ἰπούμενος· πιεζόμενος, ἀναγκαζόμενος. Photius Lex. MS. ἰπούμενος apud Hesychium correxerunt Viri

docti ab Aristoph. Equit. 920. ἰπούμενος ταῖς εἰσφοραῖς. Pindar. Pyth. I. 35. de Typhone, Σικελία δ' αὐτοῦ πιέζει στέρνα λαχνάεντα. Ol. IV. 10. Ἀλλ' ὦ Κρόνου παῖ, ὃς Αἴτναν ἔχεις ἶπον ἠνεμόεσσαν ἑκατογκεφάλα Τυφῶνος ὀβρίμου. Compositum ἀπικόω habet Herodotus II. 94. ubi vid. Wesseling.

374. Μυδροκτυπέω. *Massam ardentem cudo.* a μύδρος, *massa quaevis ignita*, et κτυπέω. Μύδρος *ferrum candens* est ap. Callim. H. Dian. 49. Herodot. I. 165. Sophocl. Antig. 265. Pro λίθος saepe ponitur; vid. Porson. ad Orest. 971. Zeunius ad Xenoph. Mem. IV. vii. 7. μυδροκτύπος occurrit Eurip. Herc. F. 992.

376. Δάπτω. *Voro.* Eurip. Med. 1185. Πέπλοι δὲ λεπτοὶ, σῶν τέκνων δωρήματα, Λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος. Eumen. 1039. πυριδάπτῳ λαμπάδι. Apoll. Rhod. IV. 66. φλὸξ δ' ἀθρόα φάρμακ' ἔδαπτεν. Virgil. Georg. III. 566. *contactos artus sacer ignis edebat.* Sic etiam *ignis edax*, et *avidus Vulcanus.* Choeph. 322. φρόνημα τοῦ θανόντος οὐ δαμάζει Πυρὸς μαλερὰ γνάθος. Insignis est Phrynichi locus e fabula Πλευρωνίαις desumtus apud Tzetz. in Lycophr. 433. Κρατός ποτ' εἰς γῆν τήνδ' ἐπεστρώφα ποδὶ Ὕαντος, ὃς γῆν ναῖεν ἀρχαῖος λεώς, Παιδίας πάντα καὶ παράκτιον πλάκα Ὠκεῖα μάργοις φλὸξ ἐδαίνυτο γνάθοις. ubi manifesto legendum est ὅς γ' ἔναιεν, et Πεδία δὲ πάντα. Pro κρατός, suspicor Κάδμος restituendum esse; Cadmus enim Hyantas e sedibus expulit. Mireris autem forte fortuna evenisse, quod in fragmento ejusdem fabulae apud Pausaniam Phocic. p. 348. ed. Sylburg. eadem metaphora servata sit. Locus Pausaniae ita se habet; τὸν δὲ ἐπὶ τῷ δαλῷ λόγον, ὡς δοθείη μὲν ὑπὸ Μοιρῶν τῇ Ἀλθαίᾳ, Μελεάγρῳ δὲ οὐ πρότερον ἔδει (l. δέοι) τὴν τελευτὴν συμβῆναι, πρὶν ἢ ὑπὸ πυρὸς ἀφανισθῆναι τὸν δαλὸν, καὶ ὡς ὑπὸ τοῦ θυμοῦ καταπρήσειεν αὐτὸν ἡ Ἄλθαια, τοῦτον τὸν λόγον Φρύνιχος ὁ Πολυφράδμονος πρῶτος ἐν δράματι ἔδειξε Πλευρωνίαις. Κρύερον γὰρ οὐκ ἤλυξεν μόρον· ὠκεῖα δέ νιν=Φλὸξ κατεδαίσατο δαλοῦ=Πραθομένου ματρὸς ὑπ' αἰνᾶς κακομηχάνοιο. Phrynichi versus dedi, prout legendi et distinguendi mihi videntur. Πλευρωνίαις pro vulgato Πλευρῶνι' ἐς, correxit Facius; quod praetervíderunt magni viri Scaliger ad Manil. p. 364. et J. F. Gronov. Obs. II. 11. p. 293. Optime Sylburgius πρηθομένου et αἰνᾶς pro περθομένου et αἰᾶς. Eadem opera apud Suidam in v. Φρύνιχος, pro Πλευρώνια, reponamus Πλευρώνιαι. [Bentl. Opusc. p. 294. ed. Lips. *ED. LIPS.*] De historia cf. Choeph. 601. Ceterum monendum est voces ἀγρίαις γνάθοις occurrere Choeph. 278.

377. Καλλίκαρπος. *Pulchros fructus gignens.* Exempla poetica in Lexicis desunt. Eurip. Herc. F. 454. Pelasgiam καλλίκαρπον vocat. Bacch. 108. Βρύετε καλλικάρπῳ.

Ibid. Λευρός. *Levis. Planus.* infra 402. Homer. Od. H. 123. Eurip. Hec. 693. Bacch. 980. Phoeniss. 850.

Ibid. Γύης. *Sulcus. Ager.* Sophocl. Antig. 569. Oed. Col. 58. Meleagro ap. Lucian. Lapith. p. 437. Eurip. Hecub. 453. Porson. Ed. 3. Heracl. 839. ubi vid. Elmsleium. vid. Toup. in Suid. I. p. 190.

378. *'Εξαναζέω. *Ebullio.* a ζέω *bullio.* Apollon. IV. 392. "Ως φάτ' ἀνιάζουσα βαρὺν χόλον. Ruhnken. Epist. Crit. p. 224. emendat ἀναζείουσα, conferens, praeter nostri locum, Eurip. Hecub. 1046. Θυμῷ ζέοντι Θρῃκὶ δυσμαχωτάτῳ. ubi Ruhnkenius θυμόν. Paullo aliter Theb. 709. 'Εξέζεσεν γὰρ Οἰδίπου κατεύγματα. i. e. *evenerunt.* quod Persius II. 10. *ebullire* dicit. Eurip. Hecub. 581. Δεινόν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσε. Herodot. VII. 13. παραυτίκα μὲν ἡ νεότης ἐπέζεσε. Diotogenes Pythagoreus ap. Stob. XLVI. p. 296. ed. Trincav. περὶ τὸ θυμοειδές· τοῦτο γὰρ τὸ ΖΕΟΝ καὶ δυναμικὸν μέρος τᾶς ψυχᾶς.

379. "Απληστος. *Inexplebilis.* ἄπληστον δὲ (λέγει), διότι τὸ πῦρ ὕλης δραξάμενον, οὐ κορέννυται Schol. A. Pene suspicor legendum esse ἀπλάτου, (Schutzii ἀπλήτου Ionicum est) e Pindaro Pyth. I. 40. Τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλάτου πυρὸς ἁγνόταται ἐκ μυχῶν παγαί. Sophocl. Trach. 1109. λέοντ', ἄπλατον θρέμμα, κἀπροσήγορον. Homines aetatis aerei dicuntur ἄπλατοι apud Hesiod. Op. Di. 147. Moeris p. 24. "Απλατον, 'Αττικῶς. ἄπλετον, 'Ελληνικῶς. ubi vid. Pierson. ἄπλητον χόλον pro ἄπληστον Homer. H. Cer. 8. Agam. 102. 'Ελπὶς ἀμύνει φροντίδ' ἄπληστον.

Ibid. Ζάλη. *Procella.* συστροφὴ ἀνέμων μεγάλων. Hesych. ἡ ταραχὴ τῆς θαλάσσης, καὶ ἡ χάλαζα. Lex. MS. ap. Bibl. Coislin. p. 233. Agam. 658. ζάλῃ ὀμβροκτύπῳ. Sophocl. Ajac. 351. φοινίας ὑπὸ ζάλης. Vox saepius apud recentiores occurrit.

380. 'Ανθρακόω. *In cineres redigo.* ab ἄνθραξ *carbo.* Eurip. Cycl. 609. δαλὸς ἠνθρακωμένος Κρύπτεται εἰς σποδιάν. ibid. 659. κατηνθρακώμεθ' ὀφθαλμοῦ σέλας. Noster in Orithyia apud Longin. 3. Στέγην πυρώσω καὶ κατανθρακώσομαι. Sophocl. Electr. 557. Φλογιστὸν ἤδη καὶ κατηνθρακωμένον.

383. 'Αντλέω. *Exantlo. Haurio.* Eurip. Hipp. 902. λυπρὸν ἀντλήσει βίον, ubi vid. Monk. Plura dabit Gatakerus ad M. Anton. p. 181.

384. 'Αωφάω. *Quiesco.* vid. supra v. 27.

386. 'Οργή. Plerumque *ira.* interdum pro ψυχή vel τρόπος ponitur, uti in hoc loco intellexit Plutarchus. Hesych. 'Οργή· τρόπος. Sophocl. Ajac. 639. Οὐκ ἔτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος. 1141. ἐμφερὴς ἐμοί, 'Οργήν θ' ὅμοιος. Antig. 355. ἀστυνόμους

ὀργὰς ἐδιδάξατο. Pindar. Pyth. I. 173. εὐανθεῖ δ' ἐν ὀργᾷ παρμένων. Theognis ap. Athen. XII. p. 513. D. πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου. Herodot. VI. 128. διεπειρᾶτο αὐτέων τῆς τε ἀνδραγαθίης καὶ τῆς ὀργῆς. Hippocrat. de Aer. et Aq. 24. λαμπρόφωνοί τε οἱ ἄνθρωποι, ὀργήν τε καὶ ξύνεσιν βελτίους εἰσὶ τῶν πρὸς τὸν βορέην. ubi vid. Coray. et cf. Wass. ad Thucyd. I. 140. Hering. Obs. p. 49.

888. Σφριγάω. *Tumeo.* σφριγᾶν vel σπαργᾶν proprie dicuntur ubera lacte distenta. Hesych. Σφριγᾷ· πλήρης τυγχάνει— μάλιστα δὲ ἐπὶ θηλείας. Verbum doctissime illustrat Ruhnkenius ad Timaeum p. 244. Eurip. Suppl. 478. μὴ—Σφριγῶντ' ἀμείψῃ μῦθον.

Ibid. Ἰσχναίνω. vid. supra 277.

391. * Κουφόνουν εὐηθίαν. *Stultitiam levis animi.* εὐήθης modo de *bonis moribus*, modo de *fatuis* dicitur; εὐηθία semper, ni fallor, *stultitia* est; ut in Eurip. Hippol. 639. Eodem modo Latini *simplex* duplici sensu usurpabant. Cf. quae dixi ad v. 17. de voce εὐωριάζω. Gataker. de Stylo N. T. 3. Duker. ad Thucyd. III. 83. Pierson. ad Moerin p. 143. Alberti in Hesych. v. εὐήθης. Ruhnken. ad Timaeum p. 132.

394. Ἀπλάκημα. vid. supra 112.

396. Θρῆνος ὁὐμός. *Dolor ob me susceptus.* ut τὴν ἐμὴν αἰδῶ Pers. 698. σῇ ποθῇ ap. Homer. Il. *T.* 321. τοὐμοῦ πόθου, Sophocl. Oed. T. 969. τῷ 'μῷ πόθῳ. Oed. C. 332. σῇ προμηθίᾳ. ibid. 419. σοῖς πόθοις. 1412. τῆς ἐμῆς ὑπουργίας Aristot. Hymn. ad Virtut. apud Stob. p. 7. προνοίᾳ τῇ σῇ, Eurip. Androm. 660. δυσμενείᾳ σῇ Hippol. 962. θρῆνος proprie est *lamentatio, cantus funebris.* Si quis exempla similis constructionis apud Latinos quaerat, adeat Sanctii Minerv. II. xiii. 188.

397. Θακέω. vid. supra 288.

401. Θωΰσσω. supra 73.

402. Λευρός supra 377. Οἶμος supra 2.

Ibid. Ψαίρω. *Rado.* Schol. Oppian. Hal. II. 115. τὸ ψαίρειν κυρίως ἐπὶ τοῦ ἱστίου, ὅτε μὴ εὔπλοεῖ εὐφόρῳ ἀνέμῳ. Virgil. *Radit iter liquidum:* sensu paullum diverso a ψάω, vel ψῆμι, et ψαύω, etsi eandem omnibus potestatem tribuit Valcken. ad Phoeniss. 1309. cujus notam omnino adeas. Anglice verterim ψάω *scrape*, ψαύω *touch*, ψαίρω *graze* vel *raze.* Compositum διαψαίρω occurrit Aristoph. Av. 1717. et in Hermippi Comici fragm. ap. Suid. v. ἀνθέων. Λευκοὺς διαψαίρουσα πέπλους ἀνθέων Γέμοντας.

404. *Σταθμός. Stabulum. Σταθμοί· ἐπαύλεις, ὅπου ἵστανται ἵπποι καὶ βόες.* Hesych. Sophocl. El. 1381. ubi vid. Schol.

Ibid. Κάμψειεν γόνυ. vid. supra 82. et adjice Sophocl. Oed. Col. 19. *Οὖ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου.*

406. * *Δακρυσίστακτος. Lacrymas stillans.*

408. *Ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν. Ab oculis teneris. Ῥαδινός* et *ῥαδαλός* vel *ῥαδανός* primario sensu *mobilitatem* significant. Apollon. Lex. Homer. *Ῥαδινόν· λεπτόν· οἱονεὶ ῥαδανὸν, παρὰ τὸ ῥᾳδίως δονεῖσθαι.* Schol. in Apollon. Rh. III. 106. *Ῥαδινῆς· τρυφερῆς· Ἀνακρέων δὲ ἐπὶ τάχους ἔταξε τὸ ῥαδινόν· Ῥαδινοὺς πώλους. Ἴβυκος δὲ, ἐπὶ τῶν τὸν οὐρανὸν βασταζόντων κιόνων, ῥαδινοὺς ἀντὶ τοῦ εὐμεγέθεις λέγει. Στησίχορος δὲ ἐπὶ τοῦ εὐτόνου, Ῥαδινοὺς δ' ἐπέπεμπεν ἄκοντας.* Pro *mollis* usurpat Anyta Epigr. 21. p. 112. Wolf. Epigr. ap. Suid. in voce. Sappho Aeolice *βραδινὰν Ἀφροδίταν* dixit. Alciphr. Ep. VI. p. 24. *Σὺ δὲ ῥάδιος ὢν τὼ ὀφθαλμώ.* Arnald. in Misc. Obs. IV. p. 44. conjicit *ῥαδινός*; male.

409. *Ἀμέγαρτα* pro *Ἀμεγάρτως. Immisericorditer.* sensu rariore; plerumque enim significat *ἀμέγαρτος non invidendus.* Hesych. *Ἀμέγαρτον· ἀφθόνητον, ἀζήλωτον. ἢ πολὺν, ἢ μέγαν· ὡς τὸ Ἀμέγαρτε συβῶτα* (Od. *P.* 219.) Eurip. Hec. 195. *ἀμέγαρτα κακῶν.* Noster Suppl. 637. *Ποίμναν τάνδ' ἀμέγαρτον.* Aristoph. Thesm. 1049. *πάθος ἀμέγαρτον.* Pro *immisericors* Homer. Od. *Λ.* 406. *ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀϋτμήν.* Agathias Anthol. VII. p. 270. B. *τεὴν δ', ἀμέγαρτε, παρειὴν Ἀθρήσω θαμινοῖς δάκρυσι τεγγομένην.*

413. *Αἰχμή. Vis.* proprie *hasta*, quam reges antiquos pro sceptro gestasse monet Butlerus.

415. *Λέλακε. Sonuit.* a *λήκω* verbo inusitato. Eurip. Hecub. 672. 1092.

417. *Ξυνομαίμων. Consanguineus.* idem quod *ὁμαίμων.* Sic *ὁμῆλιξ* et *συνομῆλιξ*, *ὅμορος* et *συνόμορος* dicebant.

420. *Ἔποικον Ἀσίας ἕδος. Asiae sedem vicinam,* vel *sedem in Asia fixam. ἔποικος* proprie opponitur voci *ἄποικος.*

Ibid. * *Μεγαλόστονος. Magno gemitu dignus.*

421. *Συγκάμνω. Simul doleo.* ut in Eurip. Alcest. 617. *κακοῖσι σοῖσι συγκάμνων.* proprie *simul laboro*, ut in Sophocl. Ajac. 988. Electr. 917. *συμπόνει πατρὶ, Σύγκαμν' ἀδελφῷ.* Eurip. Herc. F. 1386.

423. Ἔνοικος. *Incola*. Ἔποικος vel Μέτοικος *Advena*, Ἄποικος *Colonus*.

424. Ἄτρεστος. *Impavidus*. a τρέω *tremo*. Agam. 1404. ἀτρέστῳ καρδίᾳ. Sophocl. Ajac. 364. Eurip. Ion. 1198. ἄτρεστα ναίουσι. Zenodoti Epigr. Anthol. p. 527. ἀτρέστου ματέρ' ἐλευθερίας. Antipater ib. III. v. 2. Ἄμμες δ' ἀτρέστοις ἀνδράσι τερπόμεθα. Eodem sensu dixit Euphorion ἄτρεα δῆμον Ἀθηνῶν, ἀντὶ τοῦ ἀτρέστου, teste Hermogene περὶ ἰδ. p. 383. ubi MS. Caio Gonvil. Ἀθηναίων. Lege Ἀθηνέων. Vid. Porsoni collationem codicis Harleiani Odysseae Γ. 278.

429. Ὑψίκρημνος. *Alta habens praecipitia*. idem quod ὑψηλόκρημνος v. 5. Noster in Glauci fragm. ap. Schol. in Pindar. Pyth. I. 152. Εἰς ὑψίκρημνόν θ' Ἱμέραν ἀφικόμην.

431. Ὀξύπρῳρος. *Acutam proram*, i. e. *cuspidem*, *habens*. Photius Lex. MS. Ὀξυπρῴρῳ ταύρῳ· ὀξυκέρατι. Subjiciam composita quaedam e πρῷρα, quia exempla in Lexicis rariora sunt. ἀνδρόπρῳρος Empedocles apud Aristot. Phys. II. 8. Plutarch. in Colot. p. 2058. Aelian. H. A. XVI. 29. Theophylact. Epist. 44. p. 79. Theodor. Prodrom. Epist. ad Trapezuntis Metropolit. p. 547. ἀντίπρῳρος Sophocl. Trachin. 223. Eurip. Electr. 846. Rhes. 136. βούπρῳρος Sophocl. Trach. 13. vid. Hesych. καλλίπρῳρος Aeschyl. Theb. 533. Agam. 237.

435. Τιτάν. *Unus e Titanibus*, Coeli et Terrae progenie. Atlas Iapeti Titanis filius fuit, ideoque pariter cum fratre Prometheo Τιτάν vocatur.

436. Ὑπέροχον σθένος. Subaudiendum videtur κατά.

437. Κραταιός. *Validus*. Sic *Validum pondus* Virgil. G. III. 172.

439. * Ὑποστενάζω. *Subtus ingemisco*.

442. Ἄϊς. *Orcus*. ἐν ᾧ οὐδὲν ἐστιν ὁρᾶν· καὶ ἡ γενικὴ Ἄϊδος. Etymol. M. p. 42, 43. idem quod Ἅιδης, sed spiritum habet lenem. Attici Ἄϊς dicebant, solute, sed Ἅιδης, ut αἴσσω, οἰστός et similia.

443. * Ἁγνοῤῥυτος. *Pure fluens*.

445. Χλιδή. *Fastus*. τρυφή. Hesych. Prima notione *mollitiem* significavit, dein *luxum* et postea *fastum*, *arrogantiam*. Χλιδή· ἔκλυσις καὶ μαλακία. Timaeus Lex. Platon. p. 276. ubi Ruhnkenius, "Recte Timaeus χλιδή repetit a χλίω, quod verbum, a χαλίω contractum, cum suis derivatis primum significat *calore solvo*, *mollio*, deinde *deliciis frango*." Moeris Χλιδή, Ἀττικῶς· τρυφή, Ἑλληνικῶς. occurrit v. 475.

Ibid. Αὐθαδία. vid. supra αὐθάδης v. 64.

446. *Σύννοια.* *Cogitatio.* λύπη, ἔννοια. Hesych. Sophocl. Antig. 279. ἡ ξύννοια βουλεύει πάλαι. Eurip. Orest. 624. Μενέλαε, ποῖ σὸν πόδ' ἐπὶ συννοίᾳ κυκλεῖς; Herodot. I. 88. ὁ δὲ, συννοίῃ ἐχόμενος, ἥσυχος ἦν. Praeter notissimum illud Homeri, Ὃν θυμὸν κατέδων, Enniique *Ipse suum cor edens*, conferri potest Hesiodi γυιοβόρους μελεδῶνας, Op. 66. et quae cum illo contulit Ruhnkenius Epist. Crit. I. p. 81.

447. *Προυσελούμενος.* *Contumelia affectus.* vide notas. Nequis autem Etymologo fidem haberet de isto Arcadum epitheto, Προσέληνοι, debueram citasse Apollon. Rhod. IV. 264. Ἀρκάδες, οἳ καὶ πρόσθε σεληναίης ὑδέονται. ubi Schol. τινὲς δέ φασιν Ἐνδυμίωνα εὑρηκέναι τὰς περιόδους καὶ τοὺς ἀριθμοὺς τῆς σελήνης, ὅθεν καὶ προσελήνους τοὺς Ἀρκάδας κληθῆναι. Notus est Ovidii de eadem re locus.

449. *Διορίζω.* *Definio.* Eurip. Phoen. 552. κἀριθμὸν διώρισε.

450. *Εἰδυίαισιν ἂν λέγοιμι.* *Quum vos haec sciatis, non opus est ut dicam.* Thucyd. II. 36. μακρηγορεῖν ἐν εἰδόσιν οὐ βουλόμενος. III. 53. νῦν δὲ πρὸς εἰδότας πάντα λελέξεται. VI. 77. ubi vid. Wass. et Duker. Herodot. VII. 8, 15. ἐπισταμένοισι εὖ οὐκ ἄν τις λέγοι.

452. *Νήπιος.* "Puer, qui nondum *fari* potest, *non-fans* vel *infans*, ex νή et ἔπος Graecis dicitur νήπιος." Valcken. apud Lennep. Etymol. p. 609. unde et *ignarus* est.

453. *Ἔννους.* *Animum habens.* *Intelligens.* Ἐννουστάτοις· φρονίμοις. Hesych. Sophocl. Oed. T. 916. ἀνὴρ ἔννους, ubi Schol. συνετός.

Ibid. *Ἐπήβολος.* *Compos.* Vox metaphorice translata est ab eo *qui scopum ferit.* Timaeus p. 116. Ἐπήβολοι· οἱ ἐπιτυχῶς βάλλοντες· ἢ οἱ ἐντυγχάνοντες, ubi exempla praestabit Ruhnkenii nota. Huic loco proximus est ille Sophocl. Antig. 492. Λυσσῶσαν αὐτὴν, οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν. Idem in Alcmaeon. Fragm. I. φρενῶν ἐπήβολον καλῶν, quem locum, praeter Max. Tyr. citat Eustathius ad Od. *B.* p. 1448, 5. ubi vocem docte illustrat, ex Porphyrii Quaest. Homer. p. 5. Archippus Comicus apud Etymol. M. p. 357, 26. Πλουτῶν (νῦν) ἐγενόμην χρημάτων ἐπήβολος. Rectius Porphyrius l. c. Ἄρχιππος Πλούτῳ, Νῦν ὡς ἐγενόμην χ. ἐ. Rarius significat *cujus aliquis est compos.* Agam. 544. Τερπνῆς ἄρ' ἦτε τῆσδ' ἐπήβολοι νόσου; i. e. *percussi.* Apoll. Rhod. I. 694. Νῦν γὰρ δὴ παρὰ ποσσὶν ἐπήβολος ἔστ' ἀλεωρή. Herodot. VIII. 111. τουτέων τῶν θεῶν ἐπηβόλους ὄντας Ἀνδρίους οὐ δώσειν χρήματα. Hac autem opera sanandus est Aristaenetus Epist. II. 17. καὶ πολλαχοῦ κατὰ γυναικῶν, ὡς ἐπήβολος, ὡς ἐπὶ τύχης ἔστησα τρόπαια, προσφόρους ἐπιστήμη τὰς ἐρωτικὰς μεθόδους προσά-

γων. Recte Mercerus ἐπιτυχῆς conjunctim legit, sed voces ὡς ἐπιτυχῆς manifestam glossatoris manum produnt, ideoque furcis ejiciendae sunt.

455. Ἀλλ' ὧν, etc. *Sed benevolentiam erga eos, quae in istis quae donavi eluxit, commemorans.*

458. Ἀλίγκιος. *Similis.* Vox Homerica: videtur nata fuisse ex ἧλιξ.

459. Φύρω. *Commisceo.* Ἔφυρον· ἔβρεχον, ἐμόλυνον, ἐπάλυνον. Hesych. vulgo ἔπλυνον. Occurrit Eurip. Hecub. 494. φύρουσα δύστηνον κάρα. et 494. Recentior forma est φυράω, Theb. 48.

Ibid. Εἰκῇ. *Casu fortuito, sine consilio.* ὡς ἔτυχεν. Hesych. Sophocl. Oed. T. 979. Εἰκῇ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναιτό τις. Eurip. Electr. 379. et in Auge apud D. Laert. II. 33. Κράτιστον εἰκῇ ταῦτ' ἐᾷν ἀφειμένα. vid. notas ad Longin. Π. Υ. fin.

Ibid. * Πλινθυφής. *Lateribus contextus.* a πλίνθος *later*, et ὑφαίνω, vel potius antiquo ὕφω *texo*.

460. Πρόσειλος. *Apricus. Soli oppositus.* idem quod προσήλιος, ab εἴλη vel ἕλη *solis splendor.* vid. Ruhnken. ad Timaeum p. 96. Restituenda est haec vox Eupolidi ap. Schol. A. Αὐλὴ πρόσηλος. Lege πρόσειλος. Virgil. Georg. III. 302. *Et stabula a ventis hiberno opponere soli, Ad medium conversa diem.*

Ibid. Ἤισαν. *Noverant.* ᾔδεισαν, ἐγίνωσκον. Suid. Plusquamperfectum verbi εἴδω Attici ita efferebant, ᾔδη, ᾔδεις, ᾔδειν—ᾔστην—ᾖσμεν, ᾖστε, ᾖσαν. vid. Dawes. M. C. p. 231. Pierson. ad Moerin p. 174. qui ᾖσαν reposuit in Eurip. Cycl. 230. pro vulgato ἴσαν.

Ibid. * Ξυλουργία. *Opera lignaria.*

461. Κατώρυξ. *In defossis specubus*, ut ait Virgilius. Similem fere descriptionem vitae primigenorum hominum habet Moschio in Stob. Ecl. Phys. XI. ἦ γάρ ποτ' αἰὼν κεῖνος ἦν, ὁπηνίκα Θηρσὶν διαίτας εἶχον ἐμφερεῖς βροτοί, Ὀρειγενῆ σπήλαια καὶ δυσηλίους Φάραγγας ἐνναίοντες· οὐδέπω γὰρ ἦν Οὔτε στεγήρης οἶκος, οὔτε λαΐνοις Εὐρεῖα πύργοις ὠχυρωμένη πόλις. κ. τ. λ. Lucret. V. 929. *Multaque per coelum solis volventia lustra, Volgivago vitam tractabant more ferarum*, etc.

Ibid. Ἀήσυρος. *Levis. Parvus.* Ἀήσυρον· κοῦφον, ἐλαφρόν. Hesych. ἀσθενὲς, κενόν· ἔνιοι κοῦφον, ὑπ' αὔρας φερόμενον. Etymol. M. p. 23, 20. Apollonii Lex. Homer. Ἀήσυρον. κοῦφον. τὸ οἷόν τε ὑπὸ ἀνέμου σύρεσθαι, τουτέστι ὑπὸ τῆς ἀήτης τῆς ἀνέμου πνοῆς. Apoll. Rhod. II. 1103. Τυτθὸν ἐπ' ἀκρεμόνεσσιν ἀήσυρος ἀκρεμόνεσσιν, ubi Schol. Ἀήσυρός δὲ ὁ ἐλαφρῶς πνέων.

ἀπὸ τοῦ ἄω τὸ πνέω. quicum consentit Eustath. p. 1547, 21. Suidas. Ἀήσυρον. τὸ λεπτόν. τὸ μετέωρον καὶ κοῦφον. τὸ ἐλαφρόν. παρὰ τὸ ἀέρι σύρεσθαι. ἐπὶ ὀρνέων. Ἀήσυρον κάμψει γόνυ. Cf. Arnald. Lect. Graec. p. 6. Ruhnken. Epist. Crit. I. p. 87.

464. Ἀνθεμώδης. *Floridus.* Lexicis adscribas hunc locum et Eurip. Bacch. 462.

Ibid. Κάρπιμος. *Fructifer.* Hesych. Καρπνά· δένδρα καρπὸν ἔχοντα. Lege Κάρπιμα δένδρα· καρπὸν ἔχοντα.

468. Ἀριθμός. *Arithmetice.* Quae Aeschylus a Prometheo inventa tradit, Sophocles Palamedi tribuit in Nauplio ap. Achill. Tat. Isagog. ad Arati Phaenom. I. p. 81. ed. Juntae fil.

470. *Et memoriam, omnium, quum literarum mater sit, artificem.*

Ibid. * Μουσομήτωρ. vide notas; et supra ad v. 88.

Ibid. Ἐργάνη. *Opifex.* vide notas; adjice interpretes ad Hesych. v. ἐργάτις. Ἐργάνη Minervae nomen erat. Photius Lex. MS. Ἐργάνη. ἡ Ἀθηνᾶ, παρὰ τὸ τοῖς ἔργοις ἐπιστατεῖν· ταύτης εὑραμένης τὰς τέχνας. easdem fere voces, male ab Albertio citatas, habet Etymologus p. 369, 51. Hesychius ab Elmsleio optime emendatus, Ἐργάνη. ὡς δαπάνη. ἐργασία, ἐργατική, δορυτέχνησις, ἐργάτις. παρὰ δὲ Σαμίοις ἡ Ἀθηνᾶ ἔ. λε. (ἐργάνη λέγεται) ὡς ἐργαστική. καὶ ἐργάναι, αἱ τὸν πέπλον ὑφαίνουσαι. Sophocles ex emendatione Gatakeri, Βᾶτ' εἰς ὁδὸν δὴ πᾶς ὁ χειρώναξ λεώς, Οἱ τὴν Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην στατοῖς Λίκνοισι προστρέπεσθε. Horat. S. C. XII. 5. *operosaeque Minervae.*

471. Κνώδαλον. *Animal. Bestia.* Κνώδαλα κυρίως τὰ θαλάττια θηρία· κινώδαλα γάρ ἐστι τὰ ἐν ἁλὶ κινούμενα. Ὅμηρος δὲ ἐπὶ χερσαίου φησὶ κ. τ. λ. Schol. in Plat. p. 251. quae descripsit Hesychius.

473. Διάδοχος. *Successor.* sic Eurip. Suppl. 72. διάδοχος γόων. Sophocl. Philoct. 867. Ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον.

474. * Φιλήνιος. *Habenas amans.* nescio an alibi occurrat. Curruum inventio Bellerophonti, vel Ericthonio ab aliis tribuitur. Vid. F. Ursin. et Heyn. ad Virg. Georg. III. 113.

475. Ἄγαλμα. *Ornamentum.* Etymol. M. p. 5, 35. Ἄγαλμα, ἀγαλλίαμα, καλλώπισμα· πᾶν ἐφ' ᾧ ἀγάλλεταί τις καὶ χαίρει, κἂν τε ἱμάτιον ᾖ, κἄν τε εἰκών· οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον ποιηταὶ ἄγαλμα εἶπον τὸ ξόανον. τὸ δὲ ἄγαλμα παρὰ τὸ ἀγάλλειν. "Ἀγάλλειν proprie est *nitidum reddere, sic aliquid exornare, ut oculos grata sua specie exhilaret.* Vim verbi ἀγάλλειν retinet inde ortum ἄγαλμα, recteque adeo ab antiquis Grammaticis exponitur καλλώπισμα πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται καὶ χαίρει." Ruhnken. ad Timaeum p. 4. Etymologi verba aliter distinguens. Agam. 741. ἀκασκαῖον δ' ἄγαλμα πλούτου.

Ibid. * Τηλέπλουτος. *Supra modum dives.* Aristoph. Plut. 354. dicit ὑπερπλουτεῖν. sic infra ὑπέρπικρος.

477. * Λινόπτερος. *Linteas alas* (i. e. *vela*) *habens.* Oppian. Cyneg. I. 121. λινοπτερύγων ὅπλα νηῶν. Eurip. Iph. A. 251. naves πτερωτὰ ἅρματα vocat. Stanleius Homerum citat, Od. Δ. 708. Νηῶν ὠκυπόρων ἐπιβαινέμεν, αἵθ' ἁλὸς ἵπποι Ἀνδράσι γίγνονται.

481. Αἰκής. idem quod ἀεικής. Anglice *Unseemly.* vid. supra v. 93.

Ibid. Ἀποσφαλεὶς φρενῶν. *Qui e mente excidisti.* i. e. *qui deliras.* Solon. ap. Plutarch. in Vita ejus p. 157. περιβαλὼν δ' ἄγραν ἀγασθεὶς οὐκ ἀνέσπασεν μέγα Δίκτυον, θυμοῦ γ' ἁμαρτὼν καὶ φρενῶν ἀποσφαλείς. Eurip. Hipp. 1412. δόξης γὰρ ἦμεν πρὸς θεῶν ἐσφαλμένοι. Paullo aliter γνώμης ἀποσφαλεῖσιν Pers. 392. dicitur de barbaris, quibus *spes exciderat.* Eurip. Iph. A. 742. ἐλπίδος δ' ἀπεσφάλην, pro quo Herodotus VII. 203. dixit ἐκπεσεῖν δόξης. Theognis ap. Stob. I. Καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλάκις ἐκτὸς ἔβην. Suid. Ἀποσφαλείς. παρατραπείς. ὀλισθήσας. τῆς εὐθείας ἐκτραπείς. Anglice verteris, *Out of your mind.*

486. Μάω—Μάομαι. *Exquiro.* Τὸ ζητεῖν Δωριεῖς λέγουσι μῶ, μῶται (l. μᾶται) τὸ τρίτον πρόσωπον παρ' Ἐπιχάρμῳ, καὶ μῶνται παρ' Εὐθυφορίωνι, (l. Εὐφορίωνι) καὶ μώμεναι ἡ μετοχὴ παρὰ Σοφοκλεῖ. Helladius ap. Photii Biblioth. p. 1582. cujus Grammatici locum ibid. p. 1574. hanc occasionem nactus, ex optimo MSto in Bibliotheca Collegii SS. Trinitatis apud Cantabrigienses, corrigam. Ὅτι τὴν Μοῦσαν ἐτυμολογοῦσιν ἀπὸ τοῦ μαιοῦσάν τινα εἶναι· ἡ γὰρ μουσικὴ παίδευσις οὐδὲν μυστηρίων διαφέρει. Manifesto verum est, quod praebet MS. μώουσάν τινα εἶναι. Idem Codex lacunam in impressis p. 1586. ita supplet. ὅτι χλιδὴ μὲν ἡ τρυφή. καὶ βρενθύεσθαι σημαίνει μὲν τὸ ἀλαζονεύεσθαι. Vid. Hemsterhus. ad Lucian. I. p. 368. Etymologus in v. Μοῦσα Epicharmi locum profert: Πύῤῥαν γε μῶ καὶ Δευκαλίωνα. Sed nusquam alibi activam vocem offendi: in media satis frequens est. Theogn. 767. ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύναι, ἄλλα δὲ ποιεῖν, ubi nescio an scribendum μᾶσθαι. Hinc vox rarissima Μάσμα, μάστευμα, ζήτημα. οὕτως Κρατῖνος. Phot. Lex. sed male, credo, pro μᾶμα. Conf. Cornut. de Nat. D. 14.

488. Βρώσιμον—Χριστὸν —Πιστόν. Quod hic βρώσιμον et πιστόν vocat, in Agamemn. 1410. ἐδανὸν et ποτὸν dixit. Quatuor sunt φαρμάκων genera, quorum praecipue mentio fit apud auctores Graecos; φάρμακα χριστά, πασστά, πλαστά, et πιστά vel πότιμα; quibus interdum additur quintum genus τὰ βρώσιμα, et sextum ἐπῳδαί, prout eis ad *ungendum, inspergendum, emplastro obtegendum, bibendum, edendum* vel *excantandum* utebantur.

Schol. Aristoph. Plut. 717. τῶν φαρμάκων τὰ μέν ἐστι καταπλαστὰ, τὰ δὲ χριστὰ, τὰ δὲ ποτά. ubi vid. Hemsterhus. Schol. Venet. ad Il. Δ. 191. τρεῖς δὲ φαρμάκων ἰδέαι, ἐπίπαστα, ὡς ἐπὶ Μενελάῳ. χριστὰ, ἰοὺς χρίεσθαι· πότιμα, ὡς ἐπὶ Ἑλένης. Eurip. Hippol. 521. Πότερα δὲ χριστὸν, ἢ ποτὸν τὸ φάρμακον; Idem in Ino ap. Stob. XXXVIII. p. 149. Grot. ὡς ἦν μόχθος ἰατροῖς μέγας, Τομαῖς ἀφαιρεῖν, ἢ ποτοῖσι φαρμάκοις, Πασῶν μεγίστην τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων. Theocrit. XI. 1. Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο, Νικία, οὔτ' ἔγχριστον, ἐμὶν δοκεῖ, οὔτ' ἐπιπαστόν. Longus Past. I. Ἔρωτος γὰρ οὐδὲν φάρμακον, οὐ πινόμενον, οὐκ ἐσθιόμενον, οὐκ ἐν ᾠδαῖς λαλούμενον. Theophylact. Epist. 42. p. 74. καὶ ἢ ἐγκεράσας, ἢ ἐγχρίσας, ἢ ἐπιπλάσας, τῷ νοσήματι ἀντιπαλαμήσομαι. Sozomen. Hist. Eccl. II. p. 452. φαρμάκων μὲν, ἔφη, οὔτε χριστῶν, οὔτε ἐπιπλάστων εἴδησιν ἢ πεῖραν ἔχω. Pindar. Pyth. III. 91. Τοὺς μὲν μαλακαῖς ἐπαοιδαῖς ἀμφέπων, τοὺς δὲ προσανέα πίνοντας, ἢ γυίοις περιάπτων πάντοθεν φάρμακα, τοὺς δὲ τομαῖς ἔστασεν ὀρθούς. Toupius Emend. IV. p. 237. πάσματα et πλάσματα confundit. Sed recte distinguit Gataker. ad M. Antonin. IV. p. 197, 26. S. Ignatius in Epist. ad Polycarp. p. 11. ed. Voss. οὐ πᾶν τραῦμα τῷ αὐτῷ ἐμπλάστρῳ θεραπεύεται. τοὺς παροξυσμοὺς ἐμβροχαῖς παῦε. Septimum genus memorat Porphyrius de Abstin. p. 11. εἴτε ὀσφραντὸν, εἴτ' ἐπίχριστον, εἴτε ποτὸν ἢ βρωτὸν προσάγει φάρμακον. quae illustrant Alexidis locum ap. Athen. XV. p. 687, D. ὑγιείας μέρος Μέγιστον, ὀσμὰς ἐγκεφάλῳ χρηστὰς ποιεῖν. Atque hinc explicari potest insignis locus Eurip. Suppl. 1110. quem viri docti minus perspectum habuerunt. Μισῶ δ' ὅσοι χρήζουσιν ἐκτείνειν βίον, Βρωτοῖσι καὶ ποτοῖσι καὶ μαγεύμασι Παρεκτρέποντες ὀχετὸν ὥστε μὴ θανεῖν. Gatakerus et Marklandus legunt ποτοῖσι μαγγανεύμασι ex Plutarcho, male: βρωτοῖσι enim et ποτοῖσι non de eduliis dicuntur, sed cum subintellecta voce φαρμάκοις sumenda. Sensus est "Qui per medicamenta edenda et potanda, vel per carmina magica mortem differre tentant." Vetus lectio satis firmatur ex Orest. 1508. Ἤτοι φαρμάκοισιν, Ἢ μάγων τέχναισιν. Medea per μαγεύματα Aesona renovavit. Hippocr. de Morbo Sacro p. 345. ed. Vanderl. οὗτος καὶ ταύτην τὴν νοῦσον ἰῷτο ἂν, εἰ τοὺς καιροὺς διαγινώσκει τῶν ξυμφερόντων, ἄνευ καθαρμάτων καὶ μαγευμάτων, καὶ πάσης ἄλλης βαναυσίης τοιαύτης. Cf. etiam Lucian. Macrob. IV. 10. Misc. Obs. X. p. 426. Lex. MS. ap. Bibl. Coislin. p. 236. et Suid. v. Μαγεία. Nihil horum dedit H. Steph. in Dictionario Medico. Recte monet Stanleius πιστός ab antiquo πίω formatum esse. Eustath. ad Iliad. Π. p. 1050, 48. ὁ μέντοι πιστὸς, ἤγουν ποτὸς, τούτεστι πινόμενος, κατὰ τὸ, χριστὰ καὶ πιστὰ φάρμακα, ἐκ τοῦ πίω πίσω παρῆκται. De hoc antiquo verbo locus est Etymologi p. 673, 18. quem integrum exscribere non gra-

vabor. παρὰ τὸ πίω πίσω, ὡς λύω λύσω. ἐκ τούτου ῥηματικὸν ὄνομα πῖσος καὶ πίσεα. τὸν δὲ πίσω μέλλοντα ὁ τεχνικὸς μὴ εὑρῆσθαι φησί, καὶ ταῦτα, εἰρημένου αὐτοῦ παρὰ Πινδάρῳ, οἷον, Πίσω γε Δίρκης ὕδωρ. καὶ παρὰ Εὐπόλιδι Τῷ δ' ἂν οἶνος εἴη πολὺς, πίσει. Hinc πίστρα pro πότιστρα ibid. 27. Hesych. Suid. Eurip. Cycl. 29. πιστήρια, ποτιστήρια Photius Lex. MS. Hinc πισμός et πιστὴρ, ῆνός, apud Hesychium; ἐμπισθὲν Nicand. Ther. 624.

490. * Κατασκέλλω. *Exsicco.* Hesych. Κατασκελεῖν· κατασκελετεύειν, τὰς σάρκας καταφαγεῖν. quae forma saepius occurrit. a σκέλλω sicco. Incertus ap. Suidam vv. Ἐλεύσιος. Κατεσκληκώς. durum vitae genus τὸ κατεσκληκὸς τοῦ βίου vocat.

491. Ἤπιος. *Mitis.* Homericum est ἤπια φάρμακα.

493. Στοιχίζω. *Ordino.* vid. supra ad v. 238.

495. Ὕπαρ. *Verum Somnium.* Homer. Od. T. 547. Οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὸν, ὅ καὶ τετελεσμένον ἔσται. Photius Lex. MS. Ὕπαρ· ἐγρηγορὸς ὀπτασία (Angl. *a day-dream.*) ἀληθής. consentit Hesych. Plato Theaetet. 13. p. 126. ed. Fischer. εἴτις ἔροιτο νῦν οὕτως ἐν τῷ παρόντι, πότερον καθεύδομεν καὶ πάντα ἃ διανοούμεθα ὀνειρώττομεν, ἢ ἐγρηγόραμέν τε καὶ ὕπαρ ἀλλήλοις διαλεγόμεθα. Schol. in Platon. ed. Ruhnken. p. 245. Ὕπαρ ἐστὶ τὸ μέσον ἐγρηγόρσεως καὶ ὕπνου ὁρώμενον. Ammonius, Ὕπαρ ὀνείρατος διαφέρει. ὕπαρ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐναργὴς ὄψις· ὄνειρον δὲ, ἡ ἐν τῷ καθεύδειν φαντασία. ubi vide Valcken. Animadv. p. 217.

Ibid. Κληδών. *Omen quod per vocem fiebat.* Choeph. 1041. quod φήμη interdum dicitur, ut in Aristophanis loco mox citando. Consule Wyttenbach. Biblioth. Crit. III. i. p. 57.

495. Ἐνοδίους συμβόλους. *Omina quae in itinere occurrunt,* quale erant Agamemnoni aquilae lepus vorantes, in Agam. 112. quod ibi vocatur ὅδιον κράτος. Quaedam enumerat Horatius Carm. III. xxvii. 1. seqq. Tibull. I. iii. 19. *O quoties ingressus iter, mihi tristia dixi Offensum in portam signa dedisse pedem.* cf. Theocrit. XVIII. 16. Infausta itinera Aeschylus vocat παρόρνιθας πόρους, Eumen. 769. Hujusmodi omina Athenienses ὄρνεις vocabant; Aristoph. Av. 719. Ὄρνιν τε νομίζετε πάνθ' ὅσαπερ περὶ μαντείας διακρίνει· Φήμη γ' ὑμῖν ὄρνις ἐστί· πταρμόν τ' ὄρνιθα καλεῖτε· Ξύμβολον ὄρνιν· φωνὴν ὄρνιν· θεράποντ' ὄρνιν· ὄνον ὄρνιν. ubi Schol. ξύμβολον ὄρνιν φησὶν, ἐπειδὴ συμβόλους ἐποίουν τοὺς πρῶτα ξυναντῶντας, καὶ ἐξ ἀπαντήσεώς τι προσημαίνοντας. ξυμβόλους δὲ καὶ τοὺς διὰ τῶν πταρμῶν οἰωνισμοὺς ἔλεγον. ἀνετέθεντο δὲ οὗτοι Δήμητρι, ὥς φησι Φιλόχορος. Xenoph. Mem. I. i. 3. ὅσοι μαντικὴν νομίζοντες, οἰωνοῖς τε χρῶνται καὶ συμβόλοις καὶ θυσίαις. cf. Cyrop. VIII. vii. 3. Aristoph. Plut. 63.

et Schol. πιστὸν πτέρον dicitur hujusmodi omen ap. Sophocl. Oed. Col. 98. Cf. Hesych. v. Συμβόλους, vel Brunckii Lex. Sophocl. in voce.

497. Γαμψώνυχος. *Curvas habens ungues.* ἐπικαμπεῖς ἔχων τοὺς ὄνυχας. Lex. MS. ap. Bibl. Coislin. p. 470. quicum consentit Hesychius. Epicharmus ap. Athen. III. p. 105. B. κάσταχοὶ γαμψώνυχοι.

Ibid. Σκεθρῶς. vid. supra v. 102.

498. Stanleius comparat Callim. in Lav. Pall. 125. Γνωσεῖται δ' ὄρνιθας, ὃς αἴσιος, οἵ τε πέτονται Ἤλιθα, καὶ ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες.

499. Εὐώνυμος. *Laevus.* Vid. Glossar. in Theb. 886.

501. Στέργηθρον. *Amor.* significatus rarior; plerumque enim idem est ac φίλτρον, *amoris incentivum,* quod notavit Butlerus. Similiter tamen Eurip. Hippol. 255. Εὔλυτα δ' εἶναι στέργηθρα φρενῶν. et noster Choeph. 238. καὶ τὸ μητρὸς εἰς σέ μοι ῥέπει Στέργηθρον. Eumen. 191. Οἵας ἑορτῆς ἔστ' ἀπόπτυστοι θεοῖς Στέργηθρ' ἔχουσαι. Vox ipsa est e rarioribus.

Ibid. Ξυνεδρία. *Consessus.* "Verbum est augurale, contrarium διεδρία. Aristot. Hist. Anim. IX. 1. sub. med. τοῖς ὠμοφάγοις ἅπαντα πολεμεῖ, καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις· ὅθεν καὶ τὰς διεδρίας καὶ τὰς συνεδρίας οἱ μάντεις λαμβάνουσι· διέδρα μὲν τὰ πολέμια τιθέντες, σύνεδρα δὲ τὰ εἰρηνεύοντα πρὸς ἄλληλα." *Abresch:* Aelian. H. A. I. 48. Οἱ συνιέντες ὀρνίθων καὶ ἕδρας καὶ κλαγγάς. ubi suspicor legendum καθέδρας pro καὶ ἕδρας. etsi idem III. 9. Οἵ τε ἕδρας ὀρνίθων καὶ πτήσεις παραφυλάττοντες.

502. Λειότης. *Levor.* vid. infra v. 668.

504. Χολῆς λοβοῦ τε, κ. τ. λ. *Fellis et jecinoris faustam varietatem.* Λοβός. *Jecinoris pars extrema. Fibra.* τὸ ἄκρον τῆς ἥπατος. Schol. B. Hesych. unde omina ducebant. σημεῖον ἐν τῷ ἥπατι. Hesych. et Suid. Eumen. 158. ὑπὸ φρένας, ὑπὸ λοβόν. Si λοβός defuit, auspicium infelix fuit. Eurip. Electr. 826. ἱερὰ δ' εἰς χεῖρας λαβὼν Αἴγισθος, ἤθρει· καὶ λοβὸς μὲν οὐ παρῆν Σπλάγχνοις· πύλαι δὲ καὶ δοχαὶ χολῆς πέλας Κακὰς ἔφαινον τῷ σκοποῦντι προσβολάς. Lucan. I. 622. *pulmonis anheli Fibra latet.* Inter prodigia a Julio Obsequente memorata, hoc etiam narratur; *quum immolassent victimas consules, jecur extabuit.* p. 71. ed. R. Steph.

505. Κνίση. *Adeps.* male Stanleius *nidor*, qui tamen significatus magis communis est. Hesych. Κνίσα· ἀτμός, καπνὸς τῶν θυσιῶν. καὶ τὸ λίπος τοῦ ἱερείου. καὶ ὁ ἐπίπλους. Photius Lex. MS. Κνίσης· λίπους· ἢ ἀναθυμιάσεως. Schol. Venet. ad Il. Α. 66.

Κνίση· ἀπὸ τοῦ κνίζω πνίσω, ὃ σημαίνει τὸ λεπτύνω· λεπτότατος γάρ ἐστιν ἡ ἐπίπλους. Cf. Sophocl. Antig. 1010. *καταῤῥυεῖς Μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς.*

506. *Ὀσφύς. Lumbus. ὁ παρὰ πλευρὸν διάκενος τόπος.* Hesych. "Spinam excipit ὀσφύς, quae *ἰξύς* nominata est, qua parte cinguntur; (Latini *lumbos* vocant)." H. Steph. in Dictionar. Medico p. 554. ex Galeno. Etymol. M. p. 686, 23. *Ὀσφὺς λέγεται τὸ τρίτον μέρος τῆς ῥάχεως· ἡ γὰρ ῥάχις τρεῖς ἐπωνυμίας ἔχει· καὶ ἡ μὲν πρώτη καλεῖται αὐχήν· ἡ δὲ δευτέρα, ἰξύη· ἡ δὲ τρίτη ὀσφύς.*

507. *Φλογωπὰ σήματα. Flammea signa.* loquitur de *ἐμπυρομαντείᾳ ignispicio*: male Schutzius de fulguribus intelligit. In ignispiciis flammam spectabant, quomodo se per auras explicaret. Adeas Valcken. ad Phoeniss. 1261. Apoll. Rhod. I. 144. *αὐτὸς δὲ θεοπροπίας ἐδίδαξεν Οἰωνούς τ' ἀλέγειν, ἠδ' ἔμπυρα σήματ' ἰδέσθαι.*

508. *Ἐξομματόω. Lucidum reddo.* Proprie dicitur de caecis, cui visus redditur. Aristoph. Plut. 635. *Ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας.* quem versum e Sophoclis Phineo esse monet Scholiasta. *Ὀμματόω* occurrit Choeph. 862. Suppl. 463. *Ξυνῆκας· ὠμμάτωσα γὰρ σαφέστερον.*

Ibid. *Ἐπάργεμος. Caligine obductus.* ab *ἄργεμον albugo oculi. Ἄργεμον ἐστὶν, ὅταν κατὰ τὸν τῆς ἴριδος κύκλον, καὶ τὸ λεύκωμα, ἐνίοτε δὲ τὸ μέλαν, ἕλκος γίνεται στρόγγυλον καὶ ὑπόλευκον.* Galen. Introd. c. 15. *Ἄργεμα κατὰ Δίδυμον τὰ ἐπὶ ὀφθαλμῶν λευκώματα, ὧν μνήμη τῷ Αἰσχύλῳ ἐν τῷ Πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα.* Eustath. ad Od. *Β.* p. 1430, 60. Cf. Agam. 1115. Choeph. 663.

513. *Φλύω. Nugor. Effutio.* A *φλέω bullio* provenit magna vocabulorum familia, quae omnia *levitatis* vel *inanitatis* vel *tumoris* notionem habent. Aelian. V. H. III. 41. *τὸ πολυκαρπεῖν οἱ ἀρχαῖοι ὠνόμαζον φλύειν· ὅθεν τὸν Διόνυσον φλεῶνα ἐκάλουν.* Occurrit Theb. 661. *φλύοντα σὺν φοίτῳ φρενῶν.*

516. *Νύν.* encliticum. Eustath. ad Iliad. *Κ.* p. 792, 14. *ἐν δὲ τῷ Ὅσα πού νυν ἔλπεται,* (Iliad. *Κ.* 105.) *συστέλλεται τὸ νυν κατὰ τὸν Ἀπίωνα, διὰ τὸ μέτρον. ὡς καὶ ἐν τῷ Πατρόκλου ἐπιταφίῳ ἐπὶ τοῦ Δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περιδώμεθον.* (Ψ. 485.) *ὅθεν καὶ ἔστι νοῆσαι, ὡς δίχα τόνου ὀφείλει κεῖσθαι ἡ λέξις, καὶ οὐδὲ ὡς χρονικὸν ἐπίῤῥημα λαμβάνεσθαι, ἀλλὰ ἀντὶ παραπληρωματικοῦ συνδέσμου. ἀφ' οὗ ἔοικε καὶ τὸ τοίνυν γενέσθαι.* Idem exempla citat Eurip. Hecub. 982. Sophocl. Trachin. 441.

Ibid. Καιροῦ πέρα. Ulterius quam convenit.

517. * *Ἀκηδέω. Nullam curam gero.* a *κῆδος cura.* Semel

occurrit, Il. Ψ. 70. Οὐ μὲν μευ ζώοντος ἀκηδεῖς, ἀλλὰ θανόντος. Sed ibi Valcken. in Theocrit. Adoniaz. p. 208. probabiliter rescribit ἀκηδής.

521. Κραίνω. vid. supra 219.

522. Δύη. vid. supra 186.

Ibid. Φυγγάνω. Fugiam. Insignem Eustathii locum de verbis in ανω desinentibus descripsit Alcestidis Euripideae Editor Oxoniensis ad v. 492. cujus notam adeas.

524. Οἰακοστρόφος. vid. supra 153.

529. Λιπαρέω. Instanter rogo. Photius Lex. Λιπαρεῖν· τὸ σφόδρα προσκαρτερεῖν καὶ δεῖσθαι. Aristoph. Acharn. 450. νῦν δὴ γενοῦ Γλίσχρος, προσαιτῶν, λιπαρῶν. Proprie significat persevero. Herodot. VIII. 144. ἡμέες μέντοι λιπαρήσομεν οὕτω, ὅκως ἂν ἔχωμεν, οὐδὲν λυπέοντες ὑμέας. Primam semper producit, quia a λιπαρής formatur. "Prima syllaba in λιπαρός semper corripitur, in λιπαρής nunquam, quod monuerunt Clarkius ad Homer. Il. Α. 265. Marklandus ad Eurip. Iph. Aul. 804. uterque diu ante Vauvillerium et Brunckium ad Sophocl. Electr. 453." Porson. Append. ad Toup. p. 459.

530. Ξυναμπέχω. Celo. Eurip. Herc. F. 1111. Πάτερ, τί κλάεις καὶ ξυναμπίσχει κόρας;

532. Γειτονέω. vid. supra 201.

534. * Ἐκφυγγάνω. vid. supra 522.

535. Neutiquam omnia administrans vim suam meae voluntati opponat Jupiter: ita Scholiasta, Stanleius et Schutzius, quorum interpretationem hodie amplector.

538. Ἐλινύω. supra v. 53.

539. Θοίνη. Epulum. εὐωχία. Hesych. Bacchylides ap. Athen. V. p. 178. B. τοὶ δὲ θοίνας ἔντυνον. Eurip. Hec. 1055. θοίναν ἀγρίαν θηρῶν τιθέμενος.

540. Ποτινίσσομαι. Appropinquo. Dorice pro προσνίσσομαι. Νείσσομαι et νίσσομαι utroque modo scribi docet Bentleius ad Horat. Carm. I. xxv. 7. sed tamen νείσσομαι rectius judicat, quicum sentit Valcken. ad Theocrit. VII. 25. Sed in compositis semper per simplicem ι scribitur. Homer. Il. I. 381. Οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται. Sophocl. Antig. 129. Πολλῷ ῥεύματι προσνισσομένους. Cf. Ruhnken. Epist. Crit. I. p. 99.

543. Ἄσβεστος. Inexstinctus. Inquietus. ἀκατάπαυστος. Hesych. Eustath. ad Il. X. p. 1260, 4. Ἐνθυμητέον δὲ ἐνταῦθα καὶ ὅτι τὸ σβέννυσθαι οὐ μόνον ἐπὶ πυρὸς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων

ὡς μυριαχοῦ φαίνεται. ἐν οἷς καὶ τὸ καθ' Ἡσίοδον—γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμενάων— (Op. II. 209.) ὅ ἐστι πανσαμένων τοῦ θηλάζειν. Agam. 888. Ἐμοὶ γε μὲν δὴ κλαυμάτων ἐπίσσυτοι Πηγαὶ κατεσβήκασιν. et 960. ἔστιν θάλασσα; τίς δέ νιν κατασβέσει; Pers. 584. Μητρὸς δὲ πηγὴν τίς κατασβέσει δίκη;

544. Ἀλίτω. Pecco. Eumen. 269. unde ἀλιτήριος, de qua voce perquam absurda sunt quae tradit Plutarch. de Curiosit. p. 928.

546. Ἐκτήκομαι. Extabesco. Effluo. Contrarium est ἐντετηκέναι. Vid. Sophocl. El. 1311. et Brunck.

548. Τείνειν βίον. Aevum agere. Agam. 1864. Ἦ καὶ βίον τείνοντες ὧδ' ὑπείξομεν. Pers. 707. ὁ μακρὸς βίοτος ἦν ταθῇ πρόσω. Eurip. Med. 668. πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον; Dioscorid. in Anal. Brunck. I. p. 502. εὐαίων ἀσινῆ τείνοις βίον. Horat. Ep. I. v. 10. impune licebit Aestivum sermone benigno TENDERE noctem.

549. Φανός. Lucidus. a φαίνω. primam producit.

550. Ἀλδαίνω. Augeo. Theb. 557. ἀλδαίνειν κακά. Augere mala. Ibid. 12. Βλάστημον ἀλδαίνοντα σώματος πολύν. Ἀλδέω cresco vim habet neutram.

554. Διαπναίω. supra 94.

563. * Ὀλιγοδρανία. Imbecillitas. ὀλιγοδρανής· ὀλίγον ἔχων τὸ δρᾶν. Schol. Venet. ad Il. O. 246. ὀλιγοδρανέων vocabulum est Homericum. Formatum est a δραίνω agilis sum. Il. K. 96. ἀλλ' εἴτι δραίνεις, ἐπεὶ οὐδὲ σέ γ' ὕπνος ἱκάνει. unde ἀδραίνω, Herodes ap. Stob. p. 481. Grot. ἐγὼ δ' ἀδραίνω, γυιὸς ὤν. τὸ γὰρ γῆρας Ἡμᾶς καθέλκει, κεἰς σκιὴν πέρας τήκει. Ceterum huc spectare videtur Athenaeus III. p. 127. F. ἵνα μὴ λέγῃς, ἄκικυς εἰμὶ καὶ ὀλιγοδρανέω.

Ibid. Ἄκικυς. Impotens. ἀσθενής, ἀδύνατος. Hesych. a κίκυς vis. Lex. MS. Sangerm. Ἄκικυς, ἀσθενής, ἀδύναμος, κατὰ στέρησιν, ἢ τοῦ κίειν, ἢ τῆς κίκυος, ἥτις παρὰ τὴν κίνησιν λέγεται ἰσχὺς οὖσα. unde Ruhnkenius in Auctario Emendat. Hesychium corrigit. sed recte ap. Hesychium ἀδύνατος. vid. Herodot. VI. 16. init. Vox est Homerica. Od. I. 515. Vid. Pindar. fragm. CXXXIII. ed. Schneider. de quo loco plenius agam ad fragmenta Sisyphi.

564. * Ἰσόνειρος. Somnio similis. Stanleius apposite citat Eurip. Phoeniss. 1736. ὥστ' ὄνειρον ἰσχὺν ἔχων. Adjice nostri Agam. 81. παιδὸς δ' οὐδὲν ἀρείων, Ὄναρ ἡμερόφαντον ἀλαίνει. Huc respicere videtur Aristophanes Av. 685. Ἄγε δὴ φύσιν ἄνδρες ἀμαυρόβιοι, φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι, Ὀλιγοδρανέες, πλάσματα πηλοῦ, σκιοειδέα φῦλ' ἀμενηνά, Ἀπτῆνες, ἐφημέριοι, ταλαοὶ βροτοί, ἀνέρες εἰκελόνειροι.

566. * Ἁρμονία. *Connexio. Rerum fixus ordo.* ὑψηλῶς καὶ τραγικῶς τὸ τῆς εἱμαρμένης ὄνομα Διὸς ἁρμονίαν εἶπεν. Schol. A. De lignorum junctura Od. *E.* 248.

567. Παρέξειμι. *Anteverto.* Bene Stanleius comparat Homer. Od. *E.* 103. Ἀλλὰ μάλ' οὔπως ἐστὶ Διὸς νόον αἰγιόχοιο Οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν, οὔθ' ἁλιῶσαι. Adjice Iliad. *A.* 132. ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις.

570. * Διαμφίδιος. *Diversus.* Hesych. Διαμφίδιον μέλος· ἀλλοῖον, διαπαντὸς κεχωρισμένον· ἀμφὶς γὰρ χωρίς. Αἰσχύλος Προμηθεῖ δεσμώτῃ. Schol. A. τότε γὰρ γαμοῦντί σοι τὸν ὑμέναιον ᾔδομεν, νῦν δὲ δυστυχοῦντί σοι θρῆνον.

573. Λουτρά. Schol. ad Eurip. Phoeniss. 349. Ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὅτε ἔγημέ τις, ἐπὶ τοῖς ἐγχωρίοις ποταμοῖς ἀπολούεσθαι.

Ibid. Ὑμεναιόω. *Hymenaeum canto.* Photius. Ὑμεναιοῦν, τὸ ᾄδειν τὸν ὑμέναιον, καὶ συνάπτειν τὸν γάμον. Nescio an alibi reperiatur, nisi apud Aristoph. Pac. 1076. πρὶν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ. ubi Schol. εἰς γάμους ἄγοιτο. et ibid. 1112.

574. Ἰότης. *Laetitia.* Vox Homerica, apud recentiores, ante poetas scholasticos, parum usitata.

Ibid. Ὁμοπάτριον. *Nostram sororem.* uti recte interpretatur Schol. B.

575. Ἕδνα. *Munera quae sponsus sponsae dare solebat.* τὰ παρὰ τοῦ ἀνδρὸς διδόμενα δῶρα. Pollux. φερνή vero *dos, quam sponsa affert marito.* Sed distinctio non ubique servatur. Eustath. ad Iliad. *I.* p. 743, 3. ἕδνα, ἔστιν ὅτε καὶ τὰ τοῖς ἀνδράσι διδόμενα λέγεται, ὡς πολλαχοῦ φανεῖται, οὕτω δὲ καὶ φερνή, οὐ μόνον ἡ τῆς γυναικὸς ἐκ πατέρων, ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ ἀνδρός, ὡς δηλοῖ καὶ αὐτὸς Εὐριπίδης ἐν τῷ, γάμων φερνὰς διδοὺς Αἵμονι. (Phoeniss. 1608.)

576. * Κοινόλεκτρος. *Lecti particeps.* quod Sophocles vocat κοινολεχής, Electr. 97.

579. Χειμάζομαι. *Hyemo.* vid. Polluc. I. ix. 20. Sophocl. Philoct. 1409. Ἕρμαιον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ Στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένῳ. Eurip. Hippol. 315. ἄλλῃ δ' ἐν τύχῃ χειμάζομαι. ubi vide Valckenaer. χειμάζω active *procellis agito.* Vocem amat Sophocles.

583. Χρίω. *Pungo.* Confer omnino Ruhnkenii notam ad Timaeum p. 104. quae nimis longa est ut exscribatur, et in compendium redigi sine detrimento non potest.

Ibid. Οἶστρος. *Asilus.* de quo multa multi. Aeschylus, ut videmus, οἶστρον et μύωπα confudit; sed audi doctissimum Apollonii Scholiastam ad Argon. I. 1265. Μύωψ εἶδος μυίας κατὰ τὸ

λαρ γινόμενον, ἥτις ταῖς λογάσι τῶν βοῶν ἐπικαθεζομένη, δάκνει αὐτὰς, καὶ εἰς μανίαν ἄγει. ἀφ' οὗ καὶ οἶστρος λέγεται. Σώστρατος δὲ, ἐν τῇ τετάρτῃ περὶ ζώων, διαστέλλει τὸν μύωπα τοῦ οἴστρου. ὁ μὲν γὰρ μύωψ ἐκ τῶν ξύλων ἀπογεννᾶται, ὁ δὲ οἶστρος ἐκ τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς ἐπιπλεόντων ζωαρίων. Cf. Schol. Odyss. X. 299. Hinc sua desumpsit recentior quidem, sed et ille quoque doctus, Theocriti Scholiasta ad Idyll. VI. 28. τὸν οἶστρον τοῦ μύωπος Σώστρατος διαστέλλει. Pro τετάρτῃ porro legendum videtur πρώτῃ, si modo fides sit Athenaeo habenda, qui diserte scribit Sostrati opus e duobus tantum libris constitisse, VII. p. 312 E. quam facile autem horum numerorum signa α' et δ' permutata forent, nemo est qui non videat: permutata sunt ap. Harpocr. v. Ἱερὰ τριήρης. Schutzius de *furore* intelligit, qui Io agitabat: cf. 618. ubi νόσος θεόσσυτος vocatur. Suid. Οἶστρον δὲ καλοῦσι πᾶσαν κίνησιν. Photius, Οἶστρος· ἐρεθισμὸς, ἔκκαυσις. πύρωσις ἐμμανής. Sed postea v. 696. de μύωπι loquitur, quod non nisi de asilo sumi potest: et de asilo quidem sumsit Virgil. G. III. 152. Meleager Anthol. I. xxvii. 1. Τρεῖς δέ με θηλυμανεῖς οἰστροβολοῦσι πόθοι. Sed ibi legendum οἰστοβολοῦσι; sequitur enim, Ἦ γάρ τοι τρία τόξα κατήρτισεν.

584. Ἄλευ, ὦ δᾶ. *Averte, O terra*, vel etiam *Apage*: ita ut ἄλευ mera sit interjectio. Ἀλεύσω, ἀντὶ τοῦ φυλάξω. Σοφοκλῆς. Lex. MS. Sangerm. apud Brunck. Lex. Sophocl. Notae adjicias Eumen. 889. ubi inverso verborum ordine dicitur οἶ, οἶ, δᾶ, φεῦ.

585. Μυριωπός. *Innumeros habens oculos*. Glossa ap. Etymol. M. p. 595, 22. Μυριωπός· ὁ μυρίους ὀφθαλμοὺς ἔχων. ἐπίθετον Ἄργου παρ' Αἰσχύλῳ.

589. Περάω. *Transporto*.

590. Νῆστις. *Famelicus*. Valckenaerius a νή et ἔστις ducit; male: contrahitur enim ab ἄνηστις, qua voce utitur Cratinus ap. Athen. II. p. 47. A. Eustath. ad Iliad. N. p. 947, 17. Οὐ γάρ τοι σύ γε πρῶτος φοιτᾷς * * ἐπὶ δεῖπνον ἄνηστις. Male Athenaeus, ὅτι τὸ ἄνηστις, ἤτοι νῆστις, πλεονασμῷ τοῦ α. Confer quae supra diximus ad v. 248. Valckenaer. Scholia in Actt. p. 469.

591. Κηρόπλαστος δόναξ. *Fistula ex arundinibus cera compacta*. Cf. Castorionis versus ap. Porson. Suppl. ad Praef. Eurip. Hec. p. xxvii. Sophocles Polyid. fr. 4. de favis, ξουθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον.

Ibid. Ὀτοβέω. *Strepo*. vide notas.

592. Ἀχέτας. Dor. pro ἠχέτης *resonans*. Eurip. Electr. 101. κύκνος ἀχέτας. Aristoph. Av. 1095. Ἡνίκ' ἂν ὁ θεσπέσιος ὀξυμελὴς ἀχέτας θάλπεσι μεσημβρινοῖς ὑφ' ἡλίῳ μανεὶς βοᾷ. i. e. *resonat sub sole cicada*. Hesiodus quoque ἠχέτα τέττιξ, Op. 580.

597. Eurip. Alcest. 497. τῷ ξυνέζευξαι πλάνῳ;

600. *Οἰστρηλάτῳ δείματι.* eadem constructione dicitur, qua supra v. 109. *ναρθηκοπλήρωτον πηγήν*, et 152. *ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις.*

601. *Παράκοπος.* *Insanus.* proprie de citharoedo dictum contra tempus pulsante. *παρακοπὴ insania*, Agam. 225. vid. infra *παραπαίω* v. 1090.

Ibid. *Τείρω.* *Vexo.* supra 356. *Τείρει· καταπονεῖ.* Phot. et Hesych. Vox Homerica. Ad hunc versum retrahendus est locus ex Anthologia, quem in notis ad v. 1028. citavi.

603. *Δάκος.* *Fera.* Vox satis communis est, praesertim apud nostrum; Theb. 558. Agam. 825. 1234. Choeph. 528. Suppl. 265.

606. *Γυμνάζω.* *Exerceo.* Eurip. Helen. 540. οὐδ' ἀγύμναστον πλάνοις. Scyriis fr. I. 3. *Μῶν κρυφαῖος αὐτῆς πλευρὰ γυμνάζει χολῇ;* Nescio quare Valckenaerio et Ruhnkenio suspecta esse debeat vox *γυμνάζει.* cf. 612. Agam. 542. *Ἔρως πατρῴας τῆσδε γῆς σ' ἐγύμνασεν.*

607. *Ἀλύσκω.* *Vito.* Vox Homerica. Rarius est apud Tragicos simplex verbum; occurrit tamen in Pers. 101. Sophocl. Antig. 488. ubi vid. Brunck. Electr. 627. Phrynicho in Pleuroniis, citato supra ad v. 376.

608. *Βούκερως.* *Bovis cornua habens.* Sophocl. ap. Strab. XV. p. 687. *ὁ βούκερως Ἴακχος.*

613. *Ἀπύω.* *Pronuncio.* Penultimam habet communem: in hoc loco corripitur, ut in Theb. 143. Pers. 123. Aristoph. Eq. 1023. *Ἐγὼ μέν εἰμ' ὁ κύων· πρὸ σοῦ γὰρ ἀπύω.* Producitur Eurip. Hec. 156. *Οἲ ἐγὼ μελέα, τί ποτ' ἀπύσω;* Suppl. 800. ubi vid. Porsoni notam, ed. Gaisford. p. 172.

617. * *Προσθροέω.* *Alloquor.* *θροέω* infra 628.

619. *Μαραίνω.* *Tabefacio.* *Vexo.* Nescio an huc respiciat Hesychii glossa. *Μαραίνεται· μαίνεται.* Sophocl. Oed. T. 1328. *Ὄψεις μαρᾶναι.* Oed. Col. 1260. *Πλευρὰν μαραίνων.* Eurip. Alcest. 201. *φθίνει γὰρ καὶ μαραίνεται νόσῳ.* ibid. 241. *μαραινομέναν νόσῳ.* Noster Eumen. 139. *Ἕπου, μάραινε δευτέροις διώγμασιν.* ibid. 280. *Βρίζει γὰρ αἷμα καὶ μαραίνεται χερός.* i. e. *eluitur.*

620. *Φοιταλεὸς.* *Furibundus.* a *φοῖτος rabies.* velpotius a *φοίτη*, unde *φοιτάω* Sophocl. Aj. 59. Terminatio in αλεος ex antiquioribus est, *ἀζάλεος, δειμάλεος, νηφάλεος, αἰθάλεος, οἰδάλεος, ῥιμφάλεος, ἀργάλεος, κερδάλεος, ταρβάλεος, φρικάλεος, κονισάλεος* (Antimachus ap. Etymol. M. p. 261, 54.) Eustath. ad Iliad. *H.* p. 672, 8. ἡ δὲ αλ συλλαβὴ ἐπλεόνασε διὰ τὴν λειότητα φωνῆς·

ὅπερ ἐν τε ὀνόμασι γίνεται τοῖς διὰ τοῦ αἴσσω. Conf. Etymol. M. loco citato.

621. Νήστισιν αἰκίαις. Sic Agam. 1625. νήστιδες δύαι.

622. * Λαβρόσσυτος. *Cursu concita.* Composita ex σεύω vel σῦμι sectatur Aeschylus; in hac fabula habemus, praeter hanc vocem, θεόσσυτος et κραιπνόσυτος. in Eumen. 670. αὐτόσσυτος; et bis in Agamemnone ἐπίσσυτος.

Ibid. Ἐπίκοτος. *Iratus.* vid. supra 168. Alio sensu usurpavit Sophocles Nauplio, teste Hesychio. Ἐπίκοτα· ἐπίμομφα, ἃ πᾶς ἄν τις μέμψαιτο. Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ καταπλέοντι.

623. Μῆδος. *Consilium.* ab antiqua radice μάω, de qua supra ad v. 486.

626. Τορῶς. *Perspicue.* ἰσχυρῶς, τρανῶς, μεγαλοφώνως. Photius: adjicit Suidas σαφῶς, ἀκριβῶς. "Rarior est," inquit Ruhnkenius Epist. Crit. II. p. 154. "vox τορός hac potestate apud poetas heroicos et elegiacos, sed tanto frequentior apud Tragicos. Vide Aeschylum Prometh. 697. 869. Pers. 479. Agam. 26. 262." Τορόν proprie dicitur quodcunque ita perforatur ut lucem transmittat. cf. 630. 724. 894. Suppl. 941.

628. Θροέω. *Loquor.* vid. 617. Agam. 104. Sophocl. Philoct. 209. simili loco Eurip. Orest. 184. pro *susurro* Anyte Antholog. IV. xii. 103. Ἁδύ τοι ἐν χλωροῖς πνεῦμα θροεῖ πετάλοις.

629. * Δυσπλάνος. *Infeliciter errans.* Cf. 933.

631. Ἐμπλέκων αἰνίγματα. Auctor Rhesi 834. Γνώμην ὑφαιρεῖ τὴν ἐμὴν λόγους. cf. infra 985. Eurip. Phoeniss. 504. Pindar. Nem. IV. 153. ῥήματα πλέκων.

Ibid. Ἁπλῷ λόγῳ. *Simplici narratione.* cf. supra 46.

636. Ἀρμοῖ. *Modo. Nuper.* ἀρτίως. Hesych. Erotian. Ἀρμοῖ ἡσυχῇ, μικρῶς· ὡς καὶ Φερεκράτης ἐν Μεταλλοῦσιν. Syracusanam esse vocem ex Heraclide tradit Eustath. ad Il. *Α.* p. 140, 13. quicum sentit Valcken. in Epist. ad Rover. p. 49. quia ejusdem analogiae est, cujus sunt dictiones Syracusanae, certe Doricae, ἐνδοῖ, ἐξοῖ, πεδοῖ. ἁρμοῖ an ἀρμοῖ scribendum sit, inter grammaticos non convenit; sed plerumque δασύνεται, teste Schol. Venet. ad Il. *Α.* 486. Ceterum conferas Sophocl. Ajac. 799. ἀρτίως πεπαυμένην Πόνων ἀτρύτων.

639. Φάραγξ. supra v. 15. Ὀχμάζω supra v. 5.

642. Σαφηνίζω. supra v. 235.

647. Μεγαίρω. *Invideo.* Dictio Homerica.

649. Φθόνος μὲν οὐδείς. *Non invideo.* Angl. *I have no ob-*

jactioη. Formula solennis. Plato Sophist. p. 217. A. Θ. ἀλλ' οὐδεὶς, ὡς ἐγῷμαι, φθόνος αὐτῷ, διελθεῖν αὐτά. ἢ πῶς, ὦ ξένε, λέγομεν; Ξ. οὕτως, ὦ Θεόδωρε· φθόνος μὲν γὰρ οὐδείς.

Ibid. Ὀκνέω. *Invitus sum.* vid. supra v. 67. ubi monuisse debueram de voce ὄκνος omnino videndum esse Pausaniam in Phocic. X. 29.

Ibid. Θράσσω. *Turbo.* Phrynichus MS. a Ruhnkenio ad Timaeum citatus p. 93. Θράττει, οἷον ταράττει, κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν λεγόμενος. Timaeus. Θράττει. ταράττει, κινεῖ. Pindar. Isthm. VII. 55. ὁ δ' ἀθανάτων μὴ θρασσέτω φθόνος. ubi Heynius recte, ut opinor, verbum ducit ab antiquo θράω, unde θραύω, potius quam a ταράττω; nisi eadem ratione contrahatur, qua ναυσθλόω contrahi videtur a ναυστολέω. Erotian. p. 27, 20. Θράσσει. Βακχεῖός φησι, κινεῖ, νύττει. Ἡρακλείδης ὁ Ταραντῖνος, ἐρεθίζει· ἔστι δὲ, ὀχλεῖ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσει φησὶ, Γυναῖκα δ' ἐξελόντες, ἢ θράσσει γε νῦν. Vulgo γέννν. Hesych. Θράξαι· ταράξαι, λυπῆσαι, Εὐριπίδης Πειριθῷ. Rhes. 863. καί τι μου θράσσει φρένας. Vide Brunckii Lex. Sophocl. v. Ἄθρακτος. [Vid. Buttmanni Lexilog. I. p. 211. 212. ubi monet θρᾶξαι scribendum esse. *ED. LIPS.*]

650. Μᾶσσον. Dorice pro μεῖζον. Pers. 440.

656. Σὸν ἔργον. *Tui est officii.* Hujus formulae exempla congessit Valcken. ad Phoeniss. 447.

Ibid. Ὑπουργῆσαι χάριν. *Gratiam exsequi.* Eurip. Alcest. 857. Ἀδμήτῳ θ' ὑπουργῆσαι χάριν. Sophocl. Colchisin apud Suid. v. Ἀνθυπουργῆσαι χάριν. Ἡ φῂς ὑπομνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν; Herodot. VIII. 143. χρηστὰ ὑπουργέειν.

664. Διαφθορὰν μορφῆς. *Formae ruina.* sc. in vaccam mutatio.

665. Abreschius confert v. 670. et Sophocl. Ajac. 282. Τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο; Adjice Eurip. Alcest. 420. Ἐπίσταμαί γε· κοὐκ ἄφνω κακὸν τόδε Προσέπτατ'.

666. Πολέομαι. *Ventito.* Vide notam. Sed dubito an recte scripserim hoc verbum per omicron, quum Homeri aevum dixerit ἔνθαδε πωλεῖται, et ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν.

667. Παρθενών. *Virginum conclave.* Sic γυναικών erat *mulierum conclave*: ἀνδρὼν *virorum*, Agam. 243. ξενὼν *hospitum*: Ἐργατῶνες, οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς τόποι, ἔνθα οἱ οἰκέται (f. ἐργάται) κοιμῶνται. Hesych. βοὼν, ἡ τῶν βοῶν στάσις, ἱππὼν, ἡ τῶν ἵππων. Phrynich. App. Soph. p. 29. (unde *Hippona*, dea quae praesepibus praefuit, apud Juvenal. VIII. 157. non *Epona*). Cf. Valckenaer. Schol. in Actt. p. 815.

Ibid. Παρηγορέω. *Suadeo*, in malam partem: vid. supra ad παρείπω v. 132.

668. *Λεῖος. Levis*. quae vox a Graeca voce formatur, inserto digammate.

669. Comparat Stanleius Eurip. Alcest. 1092. *Τί δ'; οὐ γαμεῖς γὰρ, ἀλλὰ χηρεύεις μόνος;* et Virgil. Aen. IV. 32. *Solane perpetua moerens carpere juventa?*

671. Θάλπω. *Calefacio*. vid. supra v. 610. infra 671. 706. et 904, ubi plura.

672. Ἀπολακτίζω. *Recalcitro. Rejicio*. Eumen. 141. *ἀνίστω, κἀπολακτίσασ' ὕπνον Ἰδώμεθ'*. Suppl. 934. *Πεσήματ' ἀνδρῶν κἀπολακτισμοὶ βίου*.

673. Βαθύς. *Fertilis*. Male Schutzius *pratum in valle depressiore*: et in Theb. 593. *βαθεῖαν ἄλοκα*, ut opinor, non est *profundum sulcum*, sed *fertilem*, licet aliter intellexerint Auctor Rhesi 796. Timaeus p. 58. et Suidas in voce. Theb. 307. *τὰν βαθύχθον' αἶαν*. quod recte Schol. A. explicat per εὔγειον. Eurip. Phoen. 657. *γύας βαθυσπόρους*. Androm. 635. *βαθεῖαν γῆν*. cui opponitur *τὸ λεπτογέων*, Thucyd. I. 2. Hippol. 1138. *βαθεῖαν ἀνὰ χλόαν*. Homer. Il. *I*. 147. *βαθὺ λήϊον*. Herodot. V. 92. *τοῦ ληΐου τὸ κάλλιστόν τε καὶ βαθύτατον*. I. 151. *Ἄνθειαν βαθύλειμον*. Eustath. p. 743, 29. *Τὸ δὲ βαθύλειμον δηλοῖ μὲν τὸ πολύχορτον, κἀντεῦθεν τὸ πῖον τῆς γῆς*. Pindar. Pyth. X. 20. *βαθυλείμωνα πέτραν*. Nem. III. 30. *βαθυπεδίῳ Νεμέᾳ*. Etymol. M. p. 191, 8. *Ἐπίχαρμος βάσσον χωρίον, ἀντὶ τοῦ βαθύτερον, εὔγειον*. Plura congessit V. D. in Menstrua Censura (*Monthly Rev.*) T. LII. Append. Cf. Misc. Observ. VI. p. 79.

674. *Ποίμνας βουστάσεις τε. Ovium greges et boum stabula.*

675. *Λωφάω. Requiesco*. vid. supra v. 27.

676. *Εὐφρόνη. Nox. Εὐφρόνην γὰρ οἱ ποιηταὶ οὐ δι' ἄλλο τι τὴν νύκτα ἐκάλεσαν, ἢ διὰ τὸ εὖ φρονεῖν ἐν αὐτῇ, ὥς καὶ Ἐπίχαρμος. Αἴτε τι ζητεῖ σοφόν τις, νυκτὸς ἐνθυμητέον.* (Epicharmi versum ita emendavit Porsonus in Addend. ad Hecub. 1169. Cornutus De Nat. Deor. XIV. p. 161. ed. Gale. atque ita Plutarchus et Grammatici, et Clem. Alex. Strom. IV. p. 227. Eustath. ad Iliad. *B*. p. 168, 2. *κατὰ τὴν παροιμίαν τὴν λέγουσαν, ἐν νυκτὶ βουλή· διὸ καὶ εὐφρόνη λέγεται ἡ νὺξ, ὥς φασιν οἱ παλαιοί*. Cf. eundem ad Iliad. *Σ*. p. 1140, 64. Ad hanc etymologiam alludere videtur Herodotus VII. 12. *μετὰ δὲ, εὐφρόνη τε ἐγίνετο, καὶ Ξέρξεα ἔκνιζε ἡ Ἀρταβάνου γνώμη. νυκτὶ δὲ βουλὴν διδούς, κ. τ. λ.*

678. *Γεγωνέω*. supra v. 201.

679. "Scholiastes aliquis," inquit Stanleius, "anachronismum esse notat; neque enim tunc temporis oracula illa exstitisse."

680. Θεοπρόπος. *Qui ad Deos consulendos mittitur.* Herodot. VI. 57. οἱ δὲ Πύθιοι, εἰσὶ θεοπρόποι ἐς Δελφούς, interdum de vate dicitur.

Ibid. Ἰάλλω. *Mitto.* Ἴαλλε· πρόπεμπε (f. προύπεμπε) Hesych. Occurrit Choeph. 43. 495. Ἰαλτὸς ibid. 20.

682. * Αἰολόστομος. *Ambiguus; qui varie explicari potest.* Stanleius citat Lycophron. 3. οὐ γὰρ ἥσυχος κόρη Ἔλυσε χρησμῶν, ὡς πρὶν, αἰόλον στόμα.

683. Ἄσημος. *Obscurus.*

684. Ἐναργής. *Evidens.* Pers. 179. Theb. 138. Plato Theaetet. 26. ad fin. Sophocl. Antig. 263.

687. Ἄφετος. *Dimissus, Deo sacer.* de iis animalibus dictum quae in templorum usum a ceteris segregata, libere vagari patiebantur. Hesych. Ἄφετοι. οἱ ἱεροβόαι. (ἱεραὶ βόες) ubi vid. interpp. Idem valet ἄνετος.

Ibid. Γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὅροις. Quae ab Athenaeo VI. p. 233. D. vocantur αἱ ἐσχατιαὶ τῆς οἰκουμένης. Oraculum ap. Herodot. VII. 140. Ὦ μέλεοι, τί καθῆσθε; λιπὼν φύγετ' ἔσχατα γαίης Δώματα. Versus Alcaicus apud Hephaest. VII. 3. Καί τις ἐπ' ἐσχατιαῖσιν οἰκεῖς. cui simillimum illud Theocriti Adoniaz. 7. Ἁ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὺ δ' ἑκαστοτέρω ἔμ' ἀποικεῖς. ΠΡ. Ταῦθ' ὁ πάραφος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθών. ubi legerem μεῦ ἀποικεῖς. Alcaeus apud Hephaest. X. p. 58. ed. Gaisf. habet ἐκ περάτων γᾶς. quas voces adhibet etiam Thucyd. I. 69.

688. Πυρωπός. *Flammeus.* Occurrit in fragmento Aeschyli apud auctorem de Nili incremento ad calcem Herodoti ed. Wesseling. p. 788. Grot. Exc. p. 951.

689. Ἐξαϊστόω. *Deleo.* vid. supra v. 157. Mox notandum est voces Λοξίου μαντεύμασιν occurrere Eurip. Suppl. 7.

694. Διάστροφος. *Perversus.* "Non *oculi* tantum *perversi*, ut strabonum, διάστροφοι," inquit Valckenaerius Diatrib. p. 74. C. "sed ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι memorantur Soph. Aj. 446. Aesch. Prom. v. 674. Thom. M. in Διάστροφοι φρένες—καὶ διάστροφος μορφή." Hesych. Ἔπιλλος· παράστραβος· ἡσυχῇ διάστροφος, corrigo παραστραβής, ἢ ψυχῇ διάστροφος. Nicand. Ther. 758. γλῶσσα δ' ἄνακτα λέλακε, παρέστραπται δὲ οἱ ὄσσε.

696. Μύωψ. *Asilus.* μυῖά τις ἐρεθίζουσα τὰς βοῦς. Suidas et Photius. Vide supra ad 583. v. Οἶστρος.

Ibid. Χολῶ. vid. supra v. 583.

699. Ἄκρατος ὀργήν. *Fervidus iram.* ἄκρατος proprie dicitur de vino sine aquae admistione, ideoque fervido; quod monuit Butlerus.

701. Αἰφνίδιος et ἀπροσδόκητος conjungit Thucyd. II. 61. Δουλοῖ γὰρ τὸ φρόνημα τὸ αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον.

702. Οἰστροπλήξ. *Oestro percussa.* Antea male excudebatur οἰστρόπληξ. Hujusmodi composita a πλήσσω oxytona sunt, excepto ὕσπληξ. Eustath. ad Il. Z. p. 629, 51. Cf. Hemsterh. ad Thom. M. v. Ἀκανθοπλήξ. Bast. Epist. Crit. p. 213. Sophocl. Electr. 5. Τῆς οἰστροπλῆγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης.

703. Γῆν πρὸ γῆς. *De terra in terram.* Aristoph. Acharn. 235. Καὶ διώκειν γῆν πρὸ γῆς ἕως ἂν εὑρεθῇ ποτε. Lucian. Alexandro II. p. 252. Ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι ὡς ἀσεβῆ, quod comparavit Dorvill. ad Chariton. p. 147. Cicer. ad Attic. XIV. 10. *Itaque* γῆν πρὸ γῆς *cogito.* Auctor nescio quis apud Suid. v. Διαξαίνειν. Ἀλλ' εἴασεν αὐτὸν γῆν πρὸ γῆς ἀπιέναι. et in v. Ἴτω. Ἀλλ' ἴτω, χαιρέτω, γῆν πρὸ γῆς, ὅποι βούλοιτο. Idem in v. Πρὸ γῆς. Ἐγὼ δὲ φεύγω γῆν πρὸ γῆς, φοβούμενος τὸν ἄγριον δεσπότην, ᾧ μᾶλλον ἵππων ἢ ἀνθρώπων μέλει. Prima pars senarius est; num alius lateat in sequentibus dubito. Abreschius adjicit Aristid. II. p. 320. Alciphron. II. 2. Subauditur vero ἐς ut in ὄζον ἀπ' ὄζου Theocrit. Adoniaz. 122.

706. Συνθάλπω. *Demulceo.* vid. supra 610. 671. infra 904.

710. Οὔποτ' ηὔχουν. *Nunquam credidi.* αὐχέω proprie est *confidenter dico.* Sic Agam. 508. Οὐ γάρ ποτ' ηὔχουν—μεθέξειν. Suppl. 334. Ἐπεὶ τίς ηὔχει—κέλσειν; Eumen. 554. τὸν οὔποτ' αὐχοῦντ' .... λέπαδνον. Eurip. Heraclid. 931. Οὐ γάρ ποτ' ηὔχει χεῖρας ἵξεσθαι σέθεν. Helen. 1635. Οὐκ ἄν ποτ' ηὔχουν οὔτε σ', οὔθ' ἡμᾶς λαθεῖν Μενέλαον. Sophocl. Phil. 869. οὐ γὰρ ἐξηύχουν ποτ' ἄν.

714. Δυσθέατος. supra v. 69.

715. Λῦμα. *Piaculum.* plerumque de *sordibus* dicitur. Sophocl. Aj. 667. Eurip. Hel. 1287. Vid. Spanhem. ad Callim. H. Jov. 16.

716. Ἀμφήκης. *Utrinque acutus. Bipennis.* "Hesych. Ἀμφηκες δὲ, ἐξ ἑκατέρου μέρους ἠκονημένον βέλος· ἢ κεραυνὸς, ἢ ξίφος. Noster infra v. 1080. Πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος de fulmine." *Butlerus.* Sophocl. Ajac. 286. ἄμφηκες ἔγχος.

717. Ψυχέω. *Frigefacio.* Schutzius advocat Plaut. Pseudol. IV. 7. *Mihi quoque aedepol jamdudum ille Syrus cor perfrigefacit.*

721. Φόβου πλέα. Pers. 602. ἤδη πάντα μὲν φόβου πλέα. Eurip. Med. 265. γυνὴ γὰρ τἄλλα μὲν φόβου πλέα. Supra v. 42. θράσους πλέως. Sic ἀναιδείας πλέαν et πλέον Sophocl. Electr. 607. Eurip. Alcest. 730. Cf. Toup. in Suid. II. p. 443. Archilochus apud Galen. περὶ ἄρθρων. 3. p. 360. καρδίας πλέως. Locum vero, quia medela indiget, integrum adscribam. Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν, οὐδὲ διαπεπηγμένος, Ἀλλ' ὅς μοι μικρὸς εἴη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν Ῥοικοὺς ἀσφαλέως βεβηκὼς ποσσὶ καρδίας πλέως. Plenius exstat ap. Dion. Chrysost. p. 399. Scholiasta autem Theocriti ad Idyll. IV. 49. citat ἀλλά μοι ῥοικός τις εἴη κατὰ κνήμας ἰδεῖν. Fragmentum sic constituendum videtur, (cum D. Heinsio Lectt. Theocr. p. 323. Hemsterhus. ad Hesych. T. I. p. 95. Valckenaer. Diatrib. p. 253.) Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν, οὐδὲ διαπεπλιγμένον, Οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρημένον, Ἀλλά μοι μικρός τις εἴη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν Ῥοικὸς, ἀσφαλέως βεβηκὼς ποσσὶ, καρδίας πλέως. Hos versus in dimetros qualescunque disposuit Brunckius, qui etiam in fragmentis Archilocheis 25. 31. 42. senarios iambicos ex optimis tetrametris trochaicis effecit.

725. Ἀνύτομαι. Consequor. Choeph. 856. πῶς ἴσον εἰποῦσ' ἀνύσωμαι. Vid. Kidd. ad Dawes. M. C. p. 373.

733. Ἀνηρότους γύας. Inarata juga. Quia Scythae idem fecerunt quod de Numidis narrat Sallustius, "pabulo pecoris magis quam arvo student." Herodot. IV. 19. de Scythis, οὔτε σπείροντες οὐδὲν, οὔτε ἀροῦντες. Erant enim Νομάδες, pastores. Vid. Hippocratis locum citatum ad v. 735.

734. Πλεκτός. Plexus. Anglice *of Wicker-work*. Theocrit. XXI. 7. στρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι.

735. Πεδάρσιος. vid. supra v. 277.

Ibid. Εὔκυκλος. Bene rotatus. Hippocrat. de Aer. et Aq. 93. de Scythis; Νομάδες δὲ καλεῦνται, ὅτι οὐκ ἔστι σφι οἰκήματα, ἀλλ' ἐν ἁμάξῃσι οἰκεῦνται. αἱ δὲ ἅμαξαί εἰσι, αἱ μὲν ἐλάχισται τετράκυκλοι, αἱ δὲ ἑξάκυκλοι. Sic ἅμαξαι τετράκυκλοι Odyss. I. 140. Herodot. I. 188.

736. Ἐξαρτάω. Suspendo. Instruo. τόξοισιν ἐξηρτημένοι pro ὧν τόξα ἐξήρτηνται. Forsan quis suspicetur ἐξηρτυμένοι, ex Herodot. VII. 147. τοῖσί τε ἄλλοισι ἐξηρτυμένοι καὶ σίτῳ. Suidae tamen edd. ante Kusterianam habent Ἐξηρτημένος παρὰ Ἡροδότῳ, κατεσκευασμένος, ἡτοιμασμένος. Thucyd. VI. 17. ὅπλοις ἐξήρτυται, ubi duo codd. ἐξήρτηται. sed vid. Abresch.

737. Ἀλίστονος. vid. notam.

738. Χρίμπτω. Propinquo. Antiquissima scribendi ratio est

χρίμπτω, cui posterior aetas euphoniae gratia inseruit μ, ut esset χρίμπτω. teste Ruhnkenio ad Timaeum, p. 106.

Ibid. 'Ραχία. *Litus scopulosum.* Etymol. M. p. 702, 51. Κυρίως δὲ πᾶς ὁ πετρώδης αἰγιαλὸς ῥαχία καλεῖται. Suidas. 'Ραχίαν· οἱ Ἀττικοὶ τὴν ἀκτήν. καὶ τὸν τόπον αὐτὸν, ᾧ προσαράττει τὸ κῦμα. Θουκυδίδης οὕτως· (IV. 10. ubi vid. Duker.) οἱ δὲ Ἴωνες τὴν ἄμπωτιν, τὴν ἀναχώρησιν τῆς θαλάσσης. De potestate literae ῥ syllabam finalem vocis praeeuntis brevem producente, confer Gaisford. ad Hephaest. p. 219. qui loca recenset ubi regula, ut hic, negligitur.

739. * Σιδηροτέκτων. *Ferri Artifex.* De constructione λαιᾶς χερός, *laeva manu*, vid. Matthiae Gr. Gr. §. 378.

741. Πρόσπλαστος. *Qui adiri potest.* pro προσπέλαστος. quare non necesse est ut legamus πρόσπλατος. Sophocl. ap. Stob. Grot. Floril. p. 27. Ὡς δυσπέλαστόν ἐστιν ἀμαθία κακόν.

742. Ὑβριστής. Dubitatur num in hoc loco Aeschylus Araxem fluvium innuat, an Istrum, an Tanaim, an Alazona, an Borysthenem, quod sentit Butlerus, an denique fluvium cui nomen Hybrista, uti credit Schutzius. Eligat sibi lector, pensatis quae pro suo quisque flumine scripsit. Ego in postremam conjecturam propendeo. Herodot. I. 189. de fluvio Gynde, κάρτα τε δὴ ἐχαλέπαινε τῷ ποταμῷ ὁ Κῦρος τούτῳ ὑβρίσαντι.

746. * Ἀστρογείτων. *Stellis vicinus.*

749. * Στυγάνωρ. *Viros perosus.* confer v. 929.

Ibid. Θεμίσκυρα. Cappadociae urbs. penultimam producit. Apollon. Rh. II. 370. ἐπὶ δὲ στόμα Θερμώδοντος Κόλπῳ ἐνδιόωντι Θεμισκύρειον ὑπ' ἄκρην Μύρεται.

751. Γνάθος. *Maxilla,* ut apud Virgilium *Taenariae fauces.* Xenoph. Anab. VII. v. 12. ἀφικνοῦνται, ἐν δεξιᾷ ἔχοντες τὸν Πόντον, διὰ τῶν Μελινοφάγων καλουμένων Θρᾳκῶν, εἰς τὸν Σαλμυδησσόν. ἔνθα τῶν εἰς τὸν Πόντον πλεουσῶν νεῶν πολλαὶ ὀκέλλουσι καὶ ἐκπίπτουσι. τέναγος γάρ ἐστιν ἐπὶ πάμπολυ τῆς θαλάττης. ubi vid. Schneider.

752. Ἐχθρόξενος. *Hospitibus inimicus.* Theb. 621. Eurip. Alcest. 561.

Ibid. Μητρυιά. *Noverca.* ἤτοι ἐχθρὰ καὶ ὀλέθριος. Eustath. ad Iliad. Ε. p. 560, 19. Hesiod. Ἄλλοτε μητρυιὰ πέλει ἡμέρα, ἄλλοτε μήτηρ. Antipater. Anthol. I. lvi. 1. Ὅσσον μητρυιῆς γλυκερωτέρη ἔπλετο μήτηρ, Τόσσον ἁλὸς πολιῆς γαῖα ποθεινοτέρη. Confer Wesseling. Obs. I. 1. p. 4.

754. *Στενόπορος. Angustus.* de freto Euboico Eurip. Iph. Aul. 81. *στενόπορ' Αὐλίδος βάθρα.*

755. *Θρασυσπλάγχνως. Fortiter.* quippe *τὰ σπλάγχνα* affectuum sedes putabantur. vid. Eurip. Med. 224. Aristoph. Ran. 843. *παῦ', Αἰσχύλε, Καὶ μὴ πρὸς ὀργὴν σπλάγχνα θερμήνῃς κότῳ.* ibid. 1006. *τὰ σπλάγχν' ἀγανακτεῖ.* Cf. Anthol. VI. ix. 4. Contra Theb. 237. *κακόσπλαγχνοι* dicuntur ignavi; qui *ἄσπλαγχνοι* apud Sophocl. Ajac. 73.

756. *Αὐλών. Fretum.* Sophocl. Trachin. 101. *ποντίους αὐλῶνας.* Auctor Rhesi 112. *Καίτοι περάσας κοῖλον αὐλώνων βάθος.*

758. *Ἐπώνυμος.* vid. supra ad v. 308. Aeschylus *Bosporum Cimmericum* innuit; Scholiasta vero Apollon. Rhod. II. 167. *Bosporum Thracium* ab Ius transitu nominatum fuisse tradit, et recte monet, *περὶ τοῦ Βοσπόρου ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς παλαιοῖς διαφόρως λέγεται.* vid. Steph. Byz. v. *Βόσπορος.* Etymol. M. p. 205, 35. Eustath. in Dionys. 140.

766. *Προοίμιον. Prooemium. Praecentio. Antecantamentum.* pro quo dicitur contracte *φροίμιον.* ab *οἴμη cantus.* Hesych. *Οἴμη. ᾠδή. ὅθεν προοίμιον τὸ πρὸ τῆς ᾠδῆς.* De hoc nomine, paeanibus proprio, vid. Wyttenbach. ad Platon. Phaed. p. 125.

768. *Κέκραγα. Clamo.* praet. med. a *κράζω.* et pro praesenti usurpatur. Demetr. de Elocut. 49. *ὥσπερ γὰρ ὄνομα τραχὺ μέγεθος ἐργάζεται, οὕτω σύνθεσις. ὀνόματα δὲ τραχέα τό τε κεκραγὼς ἀντὶ τοῦ βοῶν, καὶ τὸ ῥηγνύμενον ἀντὶ τοῦ φερόμενον.* Sophocl. Ajac. 1236. *Ποῖον κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα;* Rufinus Anthol. VII. p. 616. *'Αρνεῖται τὸν ἔρωτα Μελισσιάς, ἀλλὰ τὸ σῶμα Κέκραγ', ὡς βελέων δεξάμενον φαρέτρην.* Mireris Ruhnkenium ad Timaeum p. 169. citantem *Μελησίας* et *κέκραγεν*: *Μελησίας* viri nomen est.

Ibid. * *'Αναμυχθίζομαι. Ingemisco.* a *μυχθίζω*, quod verbum non reperi, nisi in Anthol. VII. p. 612. *καὶ σιμὰ σεσηρὼς Μυχθίζεις. per nares sufflas.* hoc vero a *μύζω*, quod a sono *μῦ* formatum est; de quo plura ad Eumenidas. Incert. Rhes. 789. *κλύω δ', ἐπάρας κρᾶτα, μυχθισμὸν νεκρῶν.*

771. *Δυσχείμερος.* v. 15. Adde Castorion. ap. Athen. X. p. 454. F. Pors. Suppl. Praefat. ad Hecub. Eurip. Telephi fr. I.

Ibid. *'Ατηρός. Fatalis,* vox poetica: occurrit Eumen. 1005.

772. Eurip. Med. 145. *τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;* ibid. 795. *τί μοι ζῆν κέρδος;* Androm. 397. *Τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν ἡδύ;*

778. *Στυφλός. Asper.* Hesych. *Στυφλὸν, ἢ στυφελόν· τραχὺ, σκληρόν.* Schol. Apollon. Rhod. II. 1007. *Στυφελήν· τρα-*

χεῖαν καὶ σκληράν. οὕτως Κλειτόριοι λέγουσιν, ὥς φησι Ζηνόδοτος ἐν γλώσσαις· Κυρηναῖοι δὲ τὴν χέρσον. τίθεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ χαλεποῦ. Pers. 803. Στυφλοὺς παρ' ἀκτάς. ibid. 965. στυφελοὺς θείνοντας ἐπ' ἀκτάς. Eurip. Bacch. 1135. ὑπὸ στυφλοῖς Πέτραις.

777. Δυσπετῶς. *Difficulter. Aegre.* Δυσπετής, ὁ δυσκόλως ὑπείκων, ἤγουν ὁ δυσχερής, ᾧ ἐναντίον ὁ εὐπετής, ὁ εὐκόλως ὑπείκων. Schol. ad Sophocl. Ajac. 1046. Rarius est vocabulum. De contrario εὐπετής, accuratius agam ad Pers. 96.

786. Συλάω. *Spolio.* Postulat accusativum personae, et accusativum vel genitivum rei, sed frequentius cum priore construitur: vid. supra 178.

787. Κενόφρων. *Stultus.* Vocabulum a Pindaro, Tyrtaeo et Theognide usurpatum.

789. Ἀσχαλάω. vid. supra v. 167.

790. Θέορτος. *Divinus.* Θέορτον. ἐκ θεοῦ ὁρμώμενον, ἤτοι θεῖον. Schol. B. Formatur ab ὄρω *excito.* Pindar. Ol. II. 67. θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ. Photius, Θεόῤῥυτον. ἐκ θεοῦ προϊόν, ἢ θεόθεν προχεόμενον. Lege Θέορτον· ἐκ θεοῦ προϊόν. Θεόῤῥυτον. θεόθεν προχεόμενον. cf. Hesych. Sic νέορτος componitur a νέος et ὄρω.

798. Stanleius confert Pindar. Isthm. VIII. 67. Πεπρωμένον ἦν φέρτερον γόνον ἄνακτα πατρὸς τεκεῖν. *Meliorem*, i. e. *fortiorem.* Homer. Il. Δ. 405. Ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι. Horat. *Tydides melior patre.* Versus Laconici apud Plutarch. de Sui Laud. p. 966. quibus senes, pueri, et juvenes ita contendunt, Ἄμες ποτ' ἦμεν ἄλκιμοι νεανίαι.— Ἄμες δέ γ' ἐσσόμεσθα πολλῷ κάῤῥονες. — Ἄμες δέ γ' εἰμέν. αἰ δὲ λῇς αὐγάσδεο. Hi paullo aliter citantur a Scholiasta in Platon. p. 223. ed. Ruhnken.

799. Tredecim generis successores sunt, 1. Epaphus, 2. Libya, 3. Belus. 4. Danaus. 5. Hypermnestra. 6. Abas. 7. Proetus. 8. Acrisius. 9. Danae. 10. Perseus. 11. Electryon. 12. Alcmena. 13. Hercules.

800. * Εὐξύμβλητος. *Facilis conjectura.* quod alibi vocat εὐξύμβολος, Choeph. 168. Suppl. 695. Contra Sophocles dicit ἀξύμβλητον Trachin. 696.

802. Προτείνω. *Praetendo. Porrigo.* Euripides apud Stob. Floril. CXII. p. 453. Grot. Μή μοι προτείνων ἐλπίδ', ἐξαίρου δόμων. Proprie dicitur de iis, qui pabulum pecori ostentant, ut ad sequendum proliciant; quo sensu frequens προσσείω. Utrumque conjungit Plato Phaedr. p. 338. C. ὥσπερ γὰρ οἱ τὰ πεινῶντα θρέμματα, θαλλὸν, ἤ τινα καρπὸν προσσείοντες, ἄγουσι, σὺ ἐμοὶ λόγους οὕτω προτείνων ἐν βιβλίοις κ. τ. λ.

Ibid. Εἶτ' ἀποστέρει. In gratiam tironum loca quaedam indicabo, ubi εἶτα vel ἔπειτα, cum participio, ut in hoc versu, construitur. Theb. 267. Κάμῶν ἀκούσασ' εὐγμάτων, ἔπειτα σὺ Ὀλολυγμὸν ἱερὸν εὐμενῆ παιάνισον. Agam. 488. πυρωθέντα καρδίαν, ἔπειτ' ἀλλαγᾷ λόγου καμεῖν. Soph. Oed. C. 264. Ἐκ τῶνδέ μ' ἐξάραντες, εἶτ' ἐλαύνετε. 277. Καὶ μὴ θεοὺς τιμῶντες, εἶτα τῶν θεῶν Ὥραν ποιεῖσθε μηδαμῶς. Ajac. 761. ὅστις ἀνθρώπου φύσιν Βλαστὼν, ἔπειτα μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ. 1094. Ὃς μηδὲν ὢν γονᾶισιν, εἶθ' ἁμαρτάνει. Antig. 495. Μισῶ γε μέντοι χὤταν ἐν κακοῖσί τις Ἁλοὺς, ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ. Eurip. Androm. 667. Suppl. 297. 1002. Idem Phaethonte ap. Longin. I. 15. Τοσαῦτ' ἀκούσας εἶτ' ἔμαρψεν ἡνίας. quod non solicitandum fuit. Adde Aristoph. Vesp. 583. 1067. Pac. 203. 283. Av. 1111. 1628. Γῆρ. ap. Polluc. IV. 180. Platon. Sympos. p. 200. Interdum εἶτα ante participium ponitur, ut in Aristoph. Nub. 857. Cf. Koen. ad Gregor. p. 62. Hermann. ad Viger. p. 753.

807. Χάριν θέσθαι, vel τίθεσθαι, vel etiam θεῖναι dicitur *gratiam in aliquem conferre.* Eurip. Hecub. 1201. εἴπερ τῷδ' ἐβουλήθης χάριν Θέσθαι. Electr. 61. Ἐξέβαλέ μ' οἴκων, χάριτα τιθεμένη πόσει. Bacch. 720. Χάριν τ' ἄνακτι θῶμεν. Dixit Herodotus VI. 41. δοκέοντές χάριτα μεγάλην καταθήσεσθαι. VII. 178. χάριν ἀθάνατον κατέθεντο. Thucyd. I. 128. εὐεργεσίαν κατέθετο.

808. Ἀτιμάζω. *Vilipendo. Rejicio.* quo sensu usurpatur supra v. 215. Suppl. 390.

809. Γεγώνω. supra v. 201. infra 812. 845.

813. * Πολύδονος. *Malum jactatus.*

814. Δέλτος. *Tabella.* Frequens metaphora: confer Eumen. 276. Choeph. 448. Suppl. 178. Sophocl. Philoct. 1325. et in Triptolemo apud Schol. in Pindar. Ol. X. 2. Θὲς δ' ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους. D. Paul. Ep. Cor. II. iii. 3.

816. * Ἡλιοστιβής. *Per quem Sol incedit.* contra in Theb. 859. Charontis cymbam vocat τὰν ἀστιβῆ 'πόλλωνι, cujus locutionis verba τὰν ἀνάλιον, quae sequuntur, merum sunt glossema, ideoque furcis extrudenda.

817. Φλοῖσβος. *Fremitus.* Vocabulum Homericum. Originem trahit a φλέω, de quo verbo vid. supra ad v. 513.

819. Φορκίδες. *Phorcyos* vel *Phorci filiae.* Hesychius Φορκίς· μονόφθαλμος. Patronymicum esse videtur a Φόρκος, quae forma exstat Pindar. Pyth. XII. 24. MS. Apollonii Rhodii a Piersono collatus, IV. 828. et Scholiast. ejus ad IV. 1515. Phorcidum nomina erant Ἐνυώ, Πεφρηδώ et Δεινώ, pro quibus male scribitur in

Scholiasta Apollonii Argon. IV. 1515. Ἐνυώ, Πεμφρηδώ, Ἰαινώ. vid. Galeum Opusc. Mythol. p. 44. Misc. Obss. Nov. III. p. 75.

Ibid. Δηναιαὶ κόραι. *Vetulae puellae.* Nam a nativitate vetulae fuerunt. Auctor Theogon. 270. Φόρκυϊ δ' αὖ Κητὼ Γραίας τέκε καλλιπαρῄους Ἐκ γενετῆς πολιάς. Sic Eumenides vocantur παλαιαὶ παῖδες Eumen. 69.

824. *Δρακοντόμαλλος. *Anguicomus.* Statius Theb. I. 544. Gorgona *anguicomam* vocat. μαλλὸς proprie de vellere dicitur.

Ibid. Γόργονες. Phorcyos quoque filiae fuerunt, et nomina habuere Μέδουσα, Σθένουσα vel Σθενώ, et Εὐρυάλη, teste Schol. in Pindar. Palaephat. de Incredib. p. 44. ed. Gale. Eudocia in Villoisoni Anecdot. Graec. I. p. 417.

Ibid. * Βροτοστυγής. *Mortalibus invisus.* Choeph. 49. βροτοστυγεῖς δνόφοι.

— 826. Φρούριον. *Cautio praesumenda.* προφύλαγμα. Hesych. plerumque vero *praesidium*, ut in Eurip. Orest. 750.

828. Ἀκραγής. *Mutus.* Gryphes, quia Jovis ministri sunt, et canum vice funguntur, sed tamen haud latrant, ἀκραγεῖς κύνες vocantur: sic infra 1057. Διὸς πτηνὸς κύων, δαφοινὸς αἰετός Agam. 137. πτανοῖσιν κυσὶ πατρός. Aeschylus etiam apud Aristoph. Ran. 1327. ait ἱταμαῖς κυσὶν ἀεροφοίτοις de aquilis. Grammaticus MS. a Ruhnkenio laudatus Epist. Crit. I. p. 93. Τῶν μεταφορῶν αἱ μὲν ἀπὸ εἴδους ἐπὶ εἶδος μεταφέρονται, ὡς τὸν ἀετὸν ἐπὶ τοῦ σκήπτρου τοῦ Διὸς, κύνα Αἰσχύλος καλεῖ. εἴδη γὰρ ἃ τὸ κύων καὶ ὁ ἀετὸς τοῦ ζωοῦ. "Sic etiam," inquit Ruhnkenius, "Harpyiae Jovis canes dicuntur. Apollon. Rhod. II. 289. Ἁρπυίας μεγάλοιο Διὸς κύνας." Idem Vir doctissimus varios usus τοῦ κύων multiplici sua eruditione illustrat. ἀκραγὴς autem formatur a κράζω clamo.

830. Ἀριμασπός. Ita dicebatur gens quaedam Scythiae. Herodot. IV. 27. Οὐνομάζομεν αὐτοὺς Σκυθιστὶ Ἀριμασπούς· ἄριμα γὰρ ἓν καλέουσι Σκύθαι, σποῦ δὲ τὸν ὀφθαλμόν. Sed Eustathius ad Dionys. 31. ita scribit. Ἀριμασποὶ, καθὰ Ἡροδότῳ δοκεῖ, ἐκ τοιούτου πάθους καλοῦνται, ὡς οἷον εἰπεῖν μονόφθαλμοι· ἄρι μὲν γὰρ τὸ ἓν Σκυθιστὶ, μασπὸς δὲ ὁ ὀφθαλμός. unde Hartungus Herodotum emendari vult.

Ibid. Ἱπποβάμων. *Equo incedens.* occurrit Suppl. 292.

832. Τηλουρός. vide supra v. 1.

836. Καταβασμός. *Descensus.* Loquitur poeta de Καταδούποις Nili, ubi fluvius iste de montibus praecipitatur. Herodot. II. 17.

ὁ γὰρ Νεῖλος, ἀρξάμενος ἐκ τῶν Καταδούπων. Cicer. Somn. Scip. *Sicut ubi Nilus ad ea quae Catadupa nominantur, praecipitat ex altissimis montibus.* Plin. V. 9. *Vectus aquis properantibus ad locum Aethiopum, qui Catadupi vocantur, novissimo Catarracte inter occursantes scopulos non fluere immenso fragore creditur, sed ruere.* Vid. interpp. ad Hesych. v. *Κατάδουπος*. Diversus autem erat hic locus a *Καταβαθμῷ*, prope Libyam sito.

839. *Μακρὰν ἀποικίαν.* *Distantem coloniam.* non *longam*, uti vertit Stanleius; nisi *longus* eo sensu capiatur quo posuit Horatius 1. Ep. X. 23. *Laudaturque domus, longos quae prospicit agros.*

841. *Ψελλός.* *Imperfecte enunciatus.* Quid sit proprie, docebit Hesychius, *Ψελλός, ὁ τὸ σίγμα παχύτερον λέγων. Ψελλίζειν, ἀσήμως λαλεῖν.* Lex. MS. apud Montfaucon. Bibl. Coislin. p. 484. *Ψελλός· Αἰσχύλος Προμηθεῖ.* cetera glossa excidit. *ψελλισμός* autem dicebatur *κακοφωνία*, quae ex consonantium qualiumcunque concursu aut repetitione exorta est. vid. Eustath. ad Iliad. *K.* p. 790, 12.

842. *Ἐπαναδιπλάζω.* *Conduplico.* i. e. *repeto.*

845. *Πολυφθόρος.* *Multis erroribus vexans.* De *φθείρεσθαι* sensu *errandi*, vid. Gloss. in Pers. 457.

854. *Γάπεδον.* *Campus.* vid. Auctores in notis citatos.

855. * *Αἰπύνωτος.* *Celsa habens juga.*

860. *Προσσαίνω.* *Adulor.* *Blandior.* Proprie de canibus dictum. Pro *detrecto* in Agam. 1670. *φῶτα προσσαίνειν κακόν:* confer Theb. 385. 704. Choeph. 192. 418. Agam. 727. 791. Pers. 97. Hanc vocem Euripidi restituere voluit Piersonus Verisim. I. 5. p. 71. Androm. 27. *Ἐλπίς μ' ἀεὶ προὔσηνε, σωθέντος τέκνου, Ἀλκήν τιν' εὑρεῖν.* quae quidem mutatio ferri non potest, nullum enim verbum est *προσαίνω.* Ceterum de hoc verbo copiosius egi ad Theb. 379.

Ibid. *Οἰστρέω.* *Furibunde agito.* vid. supra v. 583.

862. *Κόλπον Ῥέας.* *Mare Adriaticum.* Phot. Lex. MS. *Ῥέας πόντος. ὁ Βόσπορος. ἤ ἐστι καὶ Ἀδρίας. καλεῖται ἀπὸ τοῦ εἰσβάλλοντος πόντου Ἀδρίου.* unde corrigendam monet Albertius Hesychii glossam *Ῥέας πόρτος.*

863. *Χειμάζομαι.* *Hyemo.* vide supra v. 579.

865. *Ἰόνιος.* Etymol. M. p. 473, 16. *Ἰόνιος κόλπος, ἀπὸ τῆς Ἰοῦς, ὡς Αἰσχύλος.* Schol. Apoll. Rh. IV. 308. *Ἰόνιον πέλαγος πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ οὕτω καλούμενον ἀπὸ Ἰονίου, ἀνδρὸς Ἰλλυρίου. τινὲς δὲ, ἀπὸ τῆς γενομένης πλάνης τῇ Ἰοῖ.* ubi legen-

dum videtur τὸ πρὸς τῇ Ἰ. et mox ἀπὸ τῆς τῇδε γενομένης. Eustathius in Dionys. 92. Λέγεται δὲ Ἰόνιος, ὡς καὶ τῷ Λυκόφρονι (v. 631.) δοκεῖ, καὶ τῷ Αἰσχύλῳ, ἀπὸ τῆς Ἰοῦς. διενήξατο γὰρ ἐκείνη βοῦς γενομένη κἀνταῦθα. οἱ δὲ φασὶν ἀπὸ Ἰάονος, ἀνδρὸς Ἰτάλου, ἢ ἀπὸ Ἰονίου, ἀνδρὸς Ἰλλυρικοῦ. pro Ἰάονος Steph. Byz. Ἰόνος. Stanleius monet Ionium mare latius a Poetis quam a Geographis extendi. Cum nostro consentit Charax in Ἑλληνικοῖς apud Anonymum de Incredib. Galei Opusc. Mythol. p. 106.

872. Πρόσχωμα. *Limi congeries*, quae ad ostium fluvii paullatim ex alluvione succrescit. Insula triangularis inter Nili ostia nihil aliud fuit quam πρόσχωμα.

874. Ἐπαφάω. *Contrecto*. Cyrilli Lex. MS. Ἐπαφᾷ. ψηλαφᾷ. ἐπιψαύει. Erotian. p. 26. Ἐπαφάσῃ τῷ δακτύλῳ· ἀντὶ τοῦ ἐφάψῃ. Incertus apud Schol. Sophocl. Oed. Col. 1375. ὁ δὲ λαβὼν χερὶ, Ἔγνω ἐπαφήσας, εἶπέ τ' ἐκ θυμοῦ τάδε. cujus loci indicium Elmsleio debemus.

Ibid. Ἀταρβής. *Qui nullum metum incutit. Placidus.* Moschus II. 50. Ἐν δ' ἦν Ζεὺς, ἐπαφώμενος ἠρέμα χειρὶ θείῃ Πόρτιος Ἰναχίης.

877. Ἀρδεύω. *Rigo.* ab ἄρδω. Pers. 806. ἔνθα πεδίον Ἀσωπὸς ῥοαῖς Ἄρδει.

878. Γέννα πεντηκοντόπαις θηλύσπορος. *Genus e quinquaginta puellis constans.*

881. Ἀνεψιός. *Patruelis.*

Ibid. Ἐπτοημένοι φρένας. *Animos vehementer perculsi*, amore scilicet. Verbum est usitatissimum in rebus hujusmodi, notante Toupio in Longin. X. ad Sapphus locum, τό μοι 'μὰν Καρδίαν ἐν στάθεσιν ἐπτόασεν. Apollon. Rhod. I. 1232. τοῦ δὲ φρένας ἐπτοίησεν Κύπρις. Eurip. Iph. Aul. 586. Ἔρωτι δ' αὐτὸς ἐπτοάθης. Hesiod. Op. 447. πρὸς ὁμήλικας ἐπτοίησε θυμός. Callimach. H. Dian. 191. ἧς ποτε Μίνως Πτοιηθεὶς ὑπ' ἔρωτι κατέδραμεν οὔρεα Κρήτης. ubi vide Ernest. Hesych. Πτοιᾶσθαι λέγεται τὸ παρορμᾶσθαι πρὸς τὰ Ἀφροδίσια. Quare docte Dioscorides apud Galen. Lex. Hippocrat. p. 96. ed. H. St. dixit μανικῶς ἐπτοημένον περὶ τὰ ἀφροδίσια. cf. Proclum ad Hesiod. Op. I. p. 31. Contra Plato Phaed. 13. οὐκοῦν καὶ ἡ σωφροσύνη—τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι. Sympos. 25. πτοίησις περὶ τὸ καλόν. Haud multum aliter dicit Persius I. 19. *ingentes trepidare Titos.* De simplici pavore usurpatur in Choeph. 533. Theognid. 1012. Anacreon ap. Athen. IX. p. 396. Confer Gataker. in M. Antonin. IV. 19. Harpocrat. v. Ἀγρίους. Schaefer. ad Dionys. Halic. p. 10.

882. Κίρκος. *Accipiter.* Confer Horat. C. I. xxxvii. 17.

884. Φθόνον δὲ, κ. τ. λ. *Sed illarum deus invidebit corpori.* i. e. *non committet, ut iis potiantur Aegypti filii.* Ita vertit Siebelis in Diatrib. ad Pers. p. 118. Aliter Hermannus "*faciet deus invidiam filiabus Danai propter caesa sponsorum corpora.*" Quae interpretatio plane falsa est, quia caedes sponsorum nondum narratur: idem vero rectius in Annotat. ad Viger. p. 723. Butlerus tria illa verba Πελασγία δὲ δέξεται parenthesi includit.

887. Αἰών. *Vita.* Hesych. v. Αἰών. Εὐριπίδης Φιλοκτήτῃ αἰῶνα τὴν ψυχὴν λέγει. Homer. Il. X. 58. φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς. quem imitatur Simonides Anthol. III. xxiii. 15. Ἢ καὶ Τίμαρχον γλυκερῆς αἰῶνος ἄμερσας. Π. 453. Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰών. et alibi saepius.

888. Ἐν σφαγαῖσι. Id est, *in jugulo.* Male Stanleius vertit *caede tingens.* Eurip. Orest. 285. Μὴ τῆς τεκούσης εἰς σφαγὰς ὦσαι ξίφος. Polyaenus VIII. 48. τὸ ξίφος καθεῖσα διὰ τῆς σφαγῆς. Virg. Aen. XII. 357. *dextrae mucronem extorquet, et alte Fulgentem tinguit jugulo.* Horat. Serm. II. iii. 136. *In matris jugulo ferrum tepefecit acutum.* Ovid. Ep. XIV. 5. *Quod manus extimuit jugulo demittere ferrum.* Hactenus Ruhnkenius in Epist. Crit. I. p. 71. quibus adjici potest Antonin. Liberal. 25. Ἐπάταξαν ἑαυτὰς τῇ κερκίδι παρὰ τὴν κλεῖδα, καὶ ἀνέῤῥηξαν τὴν σφαγήν. Petron. Arb. Fragm. p. 679. *Jugulo stat divite ferrum.* Galenus in Isagoge τὰς σφαγὰς inter τὰς κατακλεῖδας ponit.

Ibid. Βάπτω. *Tingo.* Sophocl. Aj. 95. Ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ. Vid. Porson. ad Eurip. Phoen. 1594.

891. Ἀπαμβλύνω. *Hebeto. Obtundo.* ab ἀμβλὺς *hebes.* Theb. 715. Τεθηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλύνεις λόγῳ. Ibid. 844. Καὶ θέσφατ' οὐκ ἀμβλύνεται. Pindar. Pyth. I. 160. Ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει. Sophocl. Oed. T. 688. Τοὐμὸν παριεὶς καὶ καταμβλύνων κέαρ.

893. Ἄναλκις. *Imbellis.* In Agam. 1248. Aegisthum vocat Casandra λέοντ' ἄναλκιν. Pindar. Ol. I. 129. Ὁ μέγας δὲ κίνδυνος ἄναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει.

894. Τορῶς. vid. supra v. 626.

902. Ἐλελεῦ. Suidas, Ἐλελεῦ. ἐπίφθεγμα πολεμικὸν τὸ ἐλελεῦ. καὶ γὰρ οἱ προσιόντες εἰς πόλεμον τὸ ἐλελεῦ ἐφώνουν μετά τινος ἐμμελοῦς κινήσεως. Vid. Zeune ad Xenoph. Anab. p. 74. Ab hac exclamatione *Eleleïdes* dicuntur Bacchae, Ovid. Heroïd. IV. 47.

903. Σφάκελος. *Dolor quivis acutus.* proprie significat morbum acutum, qui spinam dorsi, vel medullam, vel cerebrum afficit. Galen. Lex. Hippocrat. Σφάκελος. φθορὰ πᾶσα καθ' ὃν ἂν γίγνη-

τα τρόπον. Lexicon Rhetor. MS. apud Ruhnken. ad Timaeum p. 123. Σφάκελος. οἱ μὲν σπασμόν· οἱ δὲ ἀπόστημα· οἱ δὲ τὴν σῆψιν. Apud Heliodor. VIII. p. 379. notante Valckenaerio Anim. ad Ammon. p. 221. ex venenata potione pessima mulier σπασμοῖς τε καὶ σφακελισμοῖς ὀξυτάτοις ἐπιέζετο. Schol. Oppian. Hal. II 585. σφακελισμός. (l. σφάκελος.) ἡ σῆψις τοῦ μυελοῦ, ὁ σπασμὸς, ὁ παλμὸς, ὁ σφυγμὸς, ἡ τῶν ὀστῶν σῆψις, καὶ ὁ μέσος τῆς χειρὸς δάκτυλος. quae habent etiam Photius et Suidas. Herodot. VI. 136. σφακελίσαντός τε τοῦ μηροῦ καὶ σαπέντος. Cf. Aelian. ap. Suid. v. Σφακελισμός. vid. infra 1081. Eurip. Hippol. 1363. Κατὰ δ' ἐγκέφαλον πηδᾷ σφάκελος. Epicharmus Grot. Excerpt. p. 481. πέδιαι τε καὶ σφάκελοι. Athen. II. p. 36. D, habet πέδαι τε καὶ σφάκελος. Lex. Seguier. p. 433. ed. Bekker. et Suidas, Ἀπορεῖν καὶ σφακελίζειν τῷ δεινῷ. τὸ μὲν σφακελίζειν φλεγμαίνειν ἐστὶ, καὶ διὰ τοῦτο σπᾶσθαι. Κρατῖνος. Herodot. IV. 29. ἵπποι ἐν κρυμῷ ἑστεῶτες ἀποσφακελίζουσι.

Ibid. * Φρενοπληγής. *Phreneticus*, activo sensu. Passive infra v. 1090. dicit φρενόπληκτος.

904. Θάλπω. *Calefacio.* haec primaria significatio; unde θάλπος *solis ardor.* hinc autem *emolliendi* notionem habuit. Hesych. Θάλπω. θερμαίνω, παραμυθοῦμαι. Sophocl. Trachin. 1084. Ἔθαλψεν ἄτης σπασμὸς ἀρτίως: Electr. 887. εἰς τί μοι βλέψασα, θάλπει τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί;

Ibid. Ἄρδις. *Aculeus.* Hesych. Ἄρδις· ἀκίς. Αἰσχύλος Προμηθεῖ δεσμώτῃ. Lycophr. 64. ἄρδισιν τετρωμένον. Herodot. I. 86. ὅσα μὲν γὰρ ἐς αἰχμὰς καὶ ἄρδεις καὶ σαγάρεις, χαλκῷ τὰ πάντα χρέωνται. ubi vid. Wesseling. p. 101. Etymol. M. p. 137, 49. Ἄρδις, ἡ ἀκὴ τοῦ βέλους. Καλλίμαχος (Fr. CXXXII.) ἀλλ' ἀπὸ τόξου Αὐτὸς ὁ τοξευτὴς ἄρδιν ἔχων ἑτέραν. Sylburgius et Bentleius corrigunt ἐπὶ τόξου.

905. Χρίω. *Pungo.* vid. supra ad v. 583.

Ibid. Ἄπυρος. *Ardentissimus.* πολύπυρος. Schol. In quibusdam vocibus α intensionis potestatem habet, et a grammaticis dicitur ἐπίτασιν δηλοῦν. Sic ἀδάκρυτος pro πολυδάκρυτος ponitur in Sophocl. Trachin. 106. Antig. 881. ἀξύλῳ ὕλῃ Homer. Il. Λ. 135. Multa congessit Valcken. in Theocrit. Adoniaz. p. 214. quibus adjici meretur Erotiani locus, p. 17, 4. Ἀσήμοις τόποις· κατ' ἀντίφρασιν, πολυσήμοις· ὡς καὶ ἀγαλάκτοις πολυγαλάκτοις· καὶ ἀξύλῳ ὕλῃ. Ἄπυρος pro *sine igne* ponitur Agam. 71. et nescio an in hoc loco eundem sensum gerat, *aculeus sine igne.* Valckenaerii exempla aliter explicuit Kiddius (*Crit. Review* LXXXVIII. p. 129.) cui assentior: idem etiam sensisse videtur Porphyrius Quaest. Homer. p. 49. B, ed. Argentor.

906. *Φρήν.* In hoc loco *Diaphragma* significat; quod bene monuit Butlerus. Schol. Venet. ad Il. *Λ.* 578. φρένας δὲ ὁ ποιητὴς καὶ πάντες οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν τὸ διάφραγμα. Sophocl. Trach. 938. πλευρὰν ὑφ' ἧπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην. Pindar. Nem. VII. 38. ὁ καρτερὸς Αἴας ἔπαξε διὰ φρενῶν λευρὸν ξίφος. Sic interpretandus videtur Iliad. X. 475. ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη. Ceterum cum hoc loco comparandus est Iliad. X. 451. ἐν δ' ἐμοὶ αὐτῇ Στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα. Shakspear. Macb. I. 3. ubi locus est gemellus. Pollux.II. iv.45. τὸ διάφραγμα, ὃ καλοῦσι φρένας. Eustath. ad Il. *Λ.* p. 863, 61. φρένες—τι σπλάγχνον, ὅπερ διάφραγμα οἱ περὶ Πλάτωνα πρῶτον ὠνόμασαν.

907. * *Τροχοδινέω. Roto.* Similis vox est στροφοδινέω Agam. 51. * *Ἑλίγδην. Volutim.*

909. *Μάργος. Vesanus. Avidus.* Suppl. 737. Ἐξώλές ἐστι μάργον Αἰγύπτου γένος. Homer. Od. Ψ. 11. μάργην σε θεοὶ θέσαν. Pindar. Ol. II. 175. μάργων ὑπ' ἀνδρῶν. Theognis 581. Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον, ἄνδρα τε μάργον. vide Phrynichi locum citatum ad v. δάπτω v. 376. Herodot. VI. 75. κατελθόντα δὲ αὐτὸν, αὐτίκα ὑπέλαβε μανίη νοῦσος, ἐόντα καὶ πρότερον ὑπομαργότερον. Accentus incertus est, teste Eustathio ad Iliad. *E.* 617, 33.

Ibid. Γλώσσης ἀκρατής. Linguae incontinens. Sic ἀκρατὴς χειρῶν. ὁ κλέπτης. Phrynich. App. Soph. p. 28. Contra apud Theognid. 480. γλώσσης καρτερός. Lucret. III. 454. *Claudicat ingenium, delirat lingua.* Paullò aliter Hippocrates Aphor. VII. 40. ἢν ἡ γλῶσσα ἐξαίφνης ἀκρατὴς γένηται, ἢ ἀπόπληκτόν τι τοῦ σώματος, μελαγχολικὸν τὸ τοιοῦτον γίγνεται. Chares ap. Stob. XXXIII. p. 189. Grot. dixit γλώσσης κρατεῖν et Sophocl. El. 1175.

910. *Θολερός. Turbidus. Confusus.* Hesych. Θολερόν· ταραχῶδες, ἀκάθαρτον, βορβορῶδες, τεταραγμένον. Etymol. M. p. 453, 28. Θολερός. παρὰ τὸ θολὸν, θολερός. θολὸς δέ ἐστι τὸ μέλαν τῆς σηπίας· ἐξ οὗ καὶ ῥῆμα θολῶ. (Eurip. Alcest. 1067. Pherecrates ap. Etym. M. p. 750, 10.) θολὸς *sepiae atramentum.* In Eurip. Suppl. 222. opponuntur θολερός et λαμπρός. θολερός et καθαρός opponuntur Herodot. IV. 53. ubi vid. Valckenaer.

Ibid. Εἰκῇ. vid. supra v. 459.

915. *Διαμυθολογέω. Dissero.* Plato Phaed. 16. ἢ περὶ αὐτῶν τούτων βούλει διαμυθολογῶμεν, εἴτε εἰκὸς οὕτως ἔχειν, εἴτε μή. Apol. Socrat. 31. οὐδὲν γὰρ κωλύει διαμυθολογῆσαι πρὸς ἀλλήλους, ἕως ἔξεστι.

916. *Κηδεῦσαι καθ' ἑαυτόν. Affinitatem contrahere sibi comparem.*

919. *Διαθρύπτομαι.* *Mollitie frangor.* a θρύπτω *flecto* vel *frango.* Xenophon Mem. I. ii. 25. διατεθρυμμένῳ δὲ ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων. Sed hic usus paullo recentior. Sensus, quo Aeschylus et Nicostratus hanc vocem usurpant, accuratissime a nobis Anglis exprimeretur, *To give one's self airs.* Perdocte Theocritus in Adoniaz. 99. de femina cantum inceptura, Φθεγξεῖταί τι, σάφ' οἶδα, καλόν· διαθρύπτεται ἤδη, quem locum, quum vim hujus vocis διαθρύπτεται non assecuti sint interpretes, male verterunt, *jam praeludiis ad cantandum se parat.* Sensus est, *corpus ad cantandum delicate componit,* vel, ut nos diceremus, *already she draws herself up.* Id. III. 36. ἐπεί τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ. Egregie huc facit Schol. Gregor. Nazianz. ad Stelit. II. p. 107. Θρύπτεσθαι, τὸ ἄνευ φωνῆς καὶ τέχνης ἀκκίζεσθαί τε καὶ κατακλᾶσθαι τοῖς τοῦ σώματος μέλεσι. Phrynich. App. Soph. p. 43, 14. Θρύπτεσθαι. ὡραΐζεσθαι. ἄμφω Εὔπολις. Ὡραιζομένη καὶ θρυπτομένη.

922. *Χερνήτης.* *Qui manuum labore victum quaerit.* Χερνῆτις proprie dicitur femina, quae χειρὶ νήθει, teste Eustathio ad Il. *M.* p. 912, 38. quae lanificio victum quaerit. Homer. Il. *M.* 433 γυνὴ χερνῆτις, quod Virgilius ita reddit, *femina — Cui tolerare colo vitam tenuique Minerva,* Terent. Andr. I. i. 48. *vitam parce ac duriter Agebat, lana ac tela victum quaeritans.* Archias in Anthol. VI. viii. 10. de tribus lanificis, Οἷς ἔσχον χέρνητα βίον δηναιὸν, Ἀθάνα Πότνια, ταῦθ' αἱ σαὶ σοὶ θέσαν ἐργάτιδες. Masculino genere dicitur χέρνης vel χερνήτης. Eurip. El. 207. ἐν χέρνησι δόμοις ναίω.

Ibid. * Ἐραστεύω. *Appeto.* Verbum alibi vidisse non memini: formatur autem ab ἐραστής, ut ληστεύω a ληστής, μνηστεύω a μνηστής, et similia.

927. *Πελάω.* *Appropinquare facio.* vide notam, et Toup. in Suid. II. p. 521. Brunck. ad Aristoph. Acharn. 132. πελαθῆναι proprie dicitur viro femina: unde ἐμπελάτειρα γυνή *concubina* ap. Callimachum fr. CLXX. et πλατίς, vox Laconica, uxorem significans in Aristophanis loco. Sophocl. Phil. 677. τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τοῦ Διὸς Ἰξίονα. Oed. T. 1100. Πανὸς ὀρεσσιβάτα προσπελασθεῖσα.

929. *Ταρβέω.* *Exhorreo.* infra 968. 996.

Ibid. * Ἀστεργάνωρ. *Viros non amans.* supra dixerat paullo fortius στυγάνωρ.

932. *Δάπτω.* *Vexo.* proprie *Voro.* vide supra ad v. 446.

933. *Ἀλάτεια.* *Erratio.* ab ἀλάω *vagor.* quae vox occurrit Iliad. *K.* 141. unde ἄλαος.

936. *Κρείσσονες. Superi.* vide notam.

940. Exempla hujus formulae ἀποῤῥηματικῆς, ut aiunt Grammatici, τί γένωμαι, quaeras apud notas in Thom. M. p. 858. ed. Bernard. cf. Theb. 196. Eumen. 787.

943. *Ἦ μήν. Nihilominus tamen.* vid. supr. 73. Eurip. Alcest. 64. 692. Iph. A. 475.

944. *Ἐξαρτύομαι. Paro.* vid. supra v. 736.

946. *Ἄϊστος. Amotus.* proprie *ignotus.* vid. supra 157. Pers. 812. Agam. 468. 529. Eumen. 568. Suppl. 878. In Agam. 414. pro ἄδιστος, suspicor ἄϊστος. Eurip. Troad. 1321. ἄϊστον οἴκων ἐμῶν με θήσει.

948. *Δηναιός. Antiquus.* occurrit supra 819. Callim. H. in Jov. 60. Theocrit. XVI. 54.

952. *Πεδάρσιος. Sublimis.* vid. supra 735.

Ibid. Κτύπος. Ictus, vel *Sonitus.* Hesych. Κτύπος· ψόφος, βροντή. Cf. v. 959.

953. *Πιστός. Confidens.* Adi notas; quibus adjicias Thucyd. III. 30. ἀνέλπιστοι, *non exspectantes.* Sic ἄπιστος activo sensu adhibuit Anaxilas Athenaei II. p. 63. B. Ἀπιστότερος εἰ τῶν κοχλιῶν πολλῷ πάνυ, Οἳ περιφέρουσ' ὑπ' ἀπιστίας τὰς οἰκίας. cf. Thucyd. I. 68.

Ibid. Πύρπνοος. Ignem spirans. Exempla quaeras in notis. Suspicio mihi animo haeret, hanc vocem Euripidi reddendam esse, Suppl. 640. Ὃν Ζεὺς κεραυνῷ πυρπόλῳ καταιθαλοῖ. Lego πυρπνόῳ. Pindar. ap. Plutarch. Sympos. p. 1092. πῦρ πνέων κεραυνός. Sophocl. Antig. 1146. Ἰὼ πῦρ πνειόντων χοράγ' ἄστρων.

958. *Κρείσσων.* vide supra ad v. 793. de φέρτερος. In hoc sensu frequentissimum est.

960. Sophocl. Trachin. 501. Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίας.

961. *Αἰχμή. Telum.* Oppian. Halieut. Γ. 553. Αἰχμῇ τριγλώχινι πεπαρμένος. ubi frustra ῥιπῇ reponit V. D. Misc. Obs. IV. p. 205. Vid. supra v. 418.

964. *Θήν. Sane.* Saepius apud Homerum occurrit. Sophron. ap. Plutarch. de EI in Delph. p. 687. Ὅμα τέκνων θὴν δευόμενος.

Ibid. Ἐπιγλωσσάομαι. Effutio adversus aliquem. Hesych. Ἐπιγλωσσώμεναι· ἐπιλαλοῦσαι. Ἐπιγλωσσῶ· ἐποιωνίζου διὰ γλώττης. Αἰσχύλος Ἡρακλείδαις. Scholiasta noster, ἐποιωνίζῃ κατὰ τοῦ Διὸς ἃ βούλῃ γενέσθαι αὐτῷ. Choeph. 1043. μήτ' ἐπιγλωσσῶ κακά. Aristoph. Lysistr. 37. Περὶ τῶν Ἀθηνῶν οὐκ ἐπιγλωττήσομαι Τοιοῦτον οὐδέν.

967. *Δύσλοφος.* *Vix tolerabilis.* vide supra ad v. 27. Theognis 1018. *Οὔποτε τοῖς ἐχθροῖσιν.ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θήσω Δύσλοφον.*

968. *Ἐκρίπτων.* vide supra v. 319.

972. *Ἀδράστεια.* Eadem fuit ac *Νέμεσις*, temperantiae Dea. "Ad vitandam invidiam Graeci solebant dicere, *προσκυνῶ τὴν Νέμεσιν.* Demosth. adv. Aristogit. I. p. 495. *Καὶ Ἀδράστειαν μὲν ἄνθρωπος ὢν ἔγωγε προσκυνῶ.* Plato de Rep. V. *Προσκυνῶ δὲ Ἀδράστειαν, ὦ Γλαύκων, χάριν οὗ μέλλω λέγειν.*" Giacomellius. (Sophocl. Phil. 776. *τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον.*) Auctor Rhesi 468. *σὺν δ' Ἀδραστείᾳ λέγω.* Alciphron Ep I. 33. *προσκυνῶ δὲ τὴν Νέμεσιν.* De nominis origine varia tradunt Grammatici. Antimachus (apud Strabon. XIII. p. 588. Harpocrat. et Suid. in v. Eustath. ad Il. *B.* p. 355, 12. M. Apostol. I. 40.) tradit Nemesin ita nominatam fuisse, quia primus in honorem ejus aram dedicaverat Adrastus. Antimachi versus hi sunt. *Ἔστι δέ τις Νέμεσις μεγάλη θεός, ἣ τάδε πάντα Πρὸς μακάρων ἔλαχεν, βωμὸν δέ οἱ εἵσατο πρῶτος Ἄδρηστος ποταμοῖο παρὰ ῥόον Αἰσήποιο, Ἔνθα τετίμηταί τε καὶ Ἀδρήστεια καλεῖται.* Huc respicit Callimachus apud Schol. Apoll. Rhod. I. 1116. *Ὁ δὲ Καλλίμαχός φησιν ἐν Ὑπομνήμασι, Νέμεσιν εἶναι τὴν τὸ πεδίον κατέχουσαν.* (sc. campum Adrasteae). subjungit Scholiasta, *ἔστι δὲ καὶ πόλις καλουμένη Ἀδρήστεια ἀπὸ τοῦ ἱδρυσαμένου.* Demetrius vero ὁ *Σκήψιος*, apud Suidam, *Ἄρτεμίν φησιν εἶναι τὴν Ἀδράστειαν, ὑπὸ Ἀδράστου τινὸς ἱδρυμένην*, ita enim Suidas et Harpocration ex M. Apostolio corrigendi sunt. Alia insistit via Cornutus De Nat. Deor. 13. qui Atropon et Adrasteam unam esse ait; *Αὕτη δὲ* (sc. ἡ *Ἄτροπος*) *ἐστι καὶ Ἀδράστεια· ἤτοι παρὰ τὸ ἄφυκτος καὶ ἀναπόδραστος εἶναι ὠνομασμένη, ἢ παρὰ τὸ ἀεὶ δρᾷν τὰ κατ' αὐτήν, ὡσανεὶ ἀειδράστεια οὖσα.* quoad postrema, satis absurde. Priora desumsit ex Aristotele de Mundo p. 475. G. Stob. Ecl. I. p. 190. ed. Heeren. Eadem habet Scholiasta Platonis ed. Ruhnken. p. 161. Hesych. *Ἀδραστία· ἡ Νέμεσις, ἣν οὐκ ἄν τις ἀποδράσειεν.* Hermias in Comm. MS. in Platonis Phaedrum apud Hermann. ad Orphica p. 506. *Ἀδράστεια κεκλημένη, διὰ τὸ τὰ ὑπ' αὐτῆς τεθέντα καὶ νομοθετηθέντα ἀναπόδραστα εἶναι.* uti nomen intellexit Sophista nescio quis apud Suid. v. *Διονυσίων σκωμμάτων.* *Θεοῦ ὄπιν οὐκ ἀλέγων, οὐδὲ κατεπτηχὼς Ἀδράστειαν ἄφυκτον.* unde partem hexametri et hexametrum integrum facili mutatione quis effinxerit.

973. *Θώπτω.* *Blandior.* *Assentor.* i. q. *θωπεύω* Eurip. Med. 369. a *θώψ*, *κόλαξ*, ὁ *μετὰ θαυμασμοῦ ἐγκωμιαστής.* Hesych. Idem, *Θώψεις. θωπεύσεις. Αἰσχύλος Σισύφῳ πετροκυλιστῇ.* Eurip. in Syleo, *θῶπ' ἀπαντῆσαι λόγον.* *Θῶπας λόγους* apud Platon.

Theaetet. p. 128. E. Laemar. Scholiasta Ruhnkenii p. 26. per ἀπατηλούς explicat. Timaeus p. 145. Θῶπες. οἱ μετὰ ψεύδους καὶ θαυμασμοῦ τινὶ προσιόντες ἐπὶ κολακείᾳ. Cf. Wesseling. ad Herodot. p. 238. θωπεύειν bono sensu *mulcendi* posuit Plato Crit. 12.

Ibid. Τὸν κρατοῦντ' ἀεί. Optime reddidit Butlerus *Unumquemque regnantem.* Anglice, *Whoever happens to be in power.* Eurip. Orest. 879. ὑπὸ τοῖς δυναμένοισιν ὢν ἀεί. Haec vis τοῦ Ἀεὶ quum apud scriptores Atticos, praesertim oratores, frequentissima sit, saepius tamen minus perspecta interpretes in errorem duxit. Thucyd. I. 2. βιαζόμενοι ὑπὸ τῶν ἀεὶ πλειόνων. II. 11. ἀπὸ θεραπείας τῶν ἀεὶ προεστώτων. Eurip. Hecub. 1164. ὁ δ' ἀεὶ ξυντυχὼν ἐπίσταται. Cf. Valcken. ad Herodot. II. 98. ad Theocrit. Adoniaz. p. 272. Koen. ad Gregor. p. 80. Toup. ad Longin. 44. Schweighaeuser. Lex. Polyb. p. 11.

974. Ἔλασσον ἢ μηδέν. Confer infra v. 1049. Plato in Theaetet. 27. p. 163. ed. Fischer. τὸ δὲ ἐπιμεῖναι ἐπὶ λόγῳ καὶ ἐρωτήματι, καὶ ἡσύχως ἐν μέρει ἀποκρίνασθαι καὶ ἐρέσθαι, ἧττον αὐτοῖς ἔνι ἢ τὸ μηδέν.

975. Δαρόν. *Diu.* Una est e vocibus quae apud Tragicos Doricam formam retinuerunt.

977. Τρόχις. *Nuncius. Cursor.* ἄγγελος, ἀκόλουθος. Hesych. Oppian. Halieut. II. 634. Verteris autem τόνδε, *praesto.* ὅδε et casus ejus pro ὧδε saepissime ponuntur, quod pene persensit Abresch. ad Aeschyl. p. 299. vid. Theb. 371. 861. Pers. 150. 247. Agam. 495. Choeph. 729. Sophocl. Oed. Col. 549. 723. 1106. 1249. 1253. Antig. 155. 526. 626. 1257. Eurip. Orest. 342. 1010. 1565. Phoeniss. 453. 1328. Hippol. 51. 170. 913. Alcest. 522. 1006. Androm. 494. 543. 880. 1167. 1231. Heraclid. 49. Schaefer. Melet. Crit. p. 77. Locus prae ceteris notabilis est Oed. Col. 31. χὤτι σοι λέγειν Εὔκαιρόν ἐστιν, ἔννεπ', ὡς ἀνὴρ ὅδε.

980. Σοφιστής. vide supra 62.

Ibid. *Ὑπέρπικρος. *Supra modum acerbus.* Homer. Iliad. Z. 97. ἦ μὲν δὴ λώβη τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς.

985. Confer supra v. 631.

986. Αὔθ' ἕκαστα. *Omnia sigillatim.* Phrynich. App. Soph. p. 17. τὸ τὰ κυριώτατα διὰ βραχέων καὶ τὰ ἀναγκαιότατα λέγειν, μὴ κύκλῳ βαδίζοντα καὶ περιτρέχοντα, αὐθέκαστα λέγειν ἐκάλεσαν οἱ ἀρχαῖοι. Μένανδρος ἐπὶ τοῦ πικροῦ καὶ ἀηδοῦς τέθεικε τὴν λέξιν. Πικροῦ γέροντος, αὐθεκάστου τὸν τρόπον. (*very particular*) αὐτὰ ἕκαστα proprie *ipsa quaeque*, ut in singulari numero apud

Herodot. VII. 19. *θέλων αὐτὸς ἕκαστος τὰ προκείμενα δῶρα λαβεῖν.* VIII. 128. *αὐτὸς ἕκαστος δοκέων ἄριστος γενέσθαι.* vid. Valcken. ad Phoeniss. 497.

989. * *Σεμνόστομος. Grandiloquus. σεμνομυθεῖν* vel *σεμνολογεῖν magnifice loqui. ὡς θεῶν ὑπηρέτου.* Angl. *considering that it comes from a servant.* vid. 1019.

992. *Πέργαμα.* vide notas. Schol. in Platon. ed. Ruhnken. p. 60. *Πέργαμα, τὰ ὑψηλά.* Sophocl. Phil. 350.

994. *Κοιρανέω.* supra 49. *διssούς*, i. e. Ophiona et Saturnum, inquit Scholiasta.

996. *Ταρβέω.* conf. 929. *Ὑποπτήσσω* vide supra 29.

997. *Πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντὸς ἐλλείπω.* vid. 1042. Non absimilis est proverbialis locutio *ὅλῳ καὶ παντὶ διαφέρειν*, de qua Scholiasta Platonis ed. Ruhnken. p. 165. Demosth. de Coron. 15. *πολλοῦ γε καὶ δεῖ.*

998. *Ἐγκονέω. Festino.* "De iis dicitur, qui currendo *κόνεως πίμπλανται.* Aristoph. Acharn. 1087. ut hic Aeschylus, *Ἀλλ' ἐγκόνει.*" Giacom. Sophocl. Trachin. 1257. *Ἄγ', ἐγκονεῖτ' αἴρεσθε.* Eurip. Hecub. 511. *Σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν.* Herc. F. 521. *Ἴτ', ἐγκονεῖτε.* quod habet quoque Aristoph. Plut. 255.

1000. *Αὐθάδισμα.* vide supra 64. et Hemsterhusii notam ad Thom. M. v. *ἀπαυθαδίζομαι.*

1001. *Καθορμίζω. Navem ad portum appello.* Sic *μεθορμίζω navem ex hoc portu in illum duco.* Utrumque metaphorice usurpatur.

1002. *Λάτρεια. Ministerium.* Hesych. *Λατρεύει. ἐλεύθερος ὢν δουλεύει.* Athen. VI. p. 264. B. de *πενεσταῖς—καὶ Εὐριπίδης ἐν Φρίξῳ λάτριας αὐτοὺς ὀνομάζει διὰ τούτων· Λάτρις πενεστης ἀμὸς ἀρχαίων δόμων.* ubi legendum *Λάτρης.* Noster Suppl. 1008. *οἰκεῖν λατρῶν ἄτερθεν.* Ab antiquo verbo *λάω capio* seu *volo*, formata sunt *λάβω, λάζω, λάτρον, merces*, ap. Callimach. fr. CCXXXVIII. ubi omnino videndus Ruhnkenius. Hinc Latinorum *Latro* ducunt Grammatici, quam tamen vocem potius crediderim a *lateo* profluxisse.

1007. *Χλιδάω. Memet oblecto.* vid. supra ad v. 445.

Ibid. Πράγματα. Molestiae. Suid. *Πράγματα. ἐπὶ κακοῦ χρῶνται τῇ λέξει οἱ παλαιοί. καὶ Μένανδρος· Ἐν πράγμασιν, ἐν μάχαις.* et mox *Πράγματα. κακοπάθειαι.*

1010. *Ἐπαιτιάομαι. Inculpo.* plerumque cum accusativo personae et genitivo rei construitur, notante Valcken. ad Phoeniss. 632.

1011. Ἀπλῷ λόγῳ. vid. supra v. 46.

1018. Καὶ μήν. *Et tamen.* καὶ μήν· καὶ ἔτι Hesych. Saepissime sequitur γε ut in hoc loco, infra 1021. Theb. 245. Pers. 260. Sophocl. Antig. 221. In Eurip. Suppl. v. 398. male editur, etiam post Gaisfordii curas, Καὶ μὴν ἑκοῦσά τ' ἀσμένη τ' ἐδέξατο. Certissime repono Καὶ μὴν ἑκοῦσά γ' ut in vv. 442. 697. 925. ejusdem fabulae. Hippol. 876. Alexis Athenaei II. p. 49. E. Καὶ μὴν ἐν ὕπνῳ οἴομαι ἑωρακέναι Νικητήριον. Lege Καὶ μὴν ἐνυπνίῳ γ' ᾠόμην ἑορακέναι Νικήτριον.

1021. Ironice dictum. *Imo certe, Jovi adeo sum obstrictus, ut gratiam ei rependam.*

1022. Κερτομέω. *Cavillor.* Etymol. M. p. 306, 33. Κέρτομος, ὁ χλευαστής, ὁ τὸ κέαρ τέμνων τῶν ἀκουόντων. eadem fere Eustath. ad Il. Β. 214, 54. sed nimis longe petita sunt. Cf. Theocrit. XX. 2.

Ibid. Δῆθεν. vide supra 210. Scholiasta B. παῖδα interpretatur δοῦλον. cui favet Aristoph. Av. 1244. πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα Ταυτὶ λέγοντα μορμολύττεσθαι δοκεῖς; Cf. Eurip. Orest. 1520. Sed praestat intelligere *puerum.* Agam. 278. παιδὸς νέας ὥς κάρτ' ἐμωμήσω φρένας. 481. τίς ὧδε παιδνὸς, ἢ φρενῶν κεκομμένος—; Homer. Il. Γ. 201. Πηλείδη, μὴ δή με Fέπεσσί γε, νηπύτιον ὥς Fέλπεο δειδίξεσθαι. Plato Crit. 6. οὐδ' ἂν πλείω τῶν νῦν παρόντων ἡ τῶν πολλῶν δύναμις ὥσπερ παῖδας ἡμᾶς μορμολύττηται.

1026. Γεγωνέω. supra 200.

1027. Χαλάω. supra 183.

1028. Αἰθαλόεις. *Candens.* Solitum fulguris epitheton. Eurip. Phoeniss. 189. κεραύνιόν τε πῦρ αἰθαλόεν. ab αἴθαλος, ibid. 905.

1029. Βρόντημα χθόνιον. *Tonitru subterraneum,* quale in terrae motu auditur. Sophocl. Oed. Col. 1606. Ζεὺς ἐκτύπησε χθόνιος. (Sic legendum videtur: vel χθόνιον. vulgo κτύπησε μὲν Ζεύς.) ubi Scholiasta, οἷον μύκημα ἐγένετο καὶ ἐσείσθη ἡ γῆ. Eurip. Hippol. 1217. χθόνιος ὡς βροντὴ Διός. Aristoph. Av. 1750. Ὦ χθόνιαι βαρυαχέες ὀμβροφόροι θ' ἅμα βρονταὶ, Αἷς ὅδε νῦν χθόνα σείει. Noster in Hedonis ap. Athen. XI. p. 479. ὥσθ' ὑπογείου βροντῆς.

1030. Κυκάω. *Misceo.* κυκᾶν proprie est ταράττειν τὰ ἄλφιτα, teste Photio. Rarius apud Tragicos occurrit. Sophocl. Electr. 733.

1031. Γνάμπτω. *Flecto.* De hac voce consulendi Wass. et Duker. ad Thucyd. III. 58.

1035. *Τολμάω*. *Sustineo*. *Volo*. sensu paullo reconditiore; ut in Eurip. Suppl. 882. ubi Marklandus confert Soph. Electr. 1050. οὔτε γὰρ σὺ τἄμ' ἔπη Τολμᾷς ἐπαινεῖν, οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους. Adde Eurip. Hippol. 481. *Τόλμα δ' ἐρῶσα*. Cf. Alcest. 1120. Sappho ap. Longin. *Π. Υ.* 11. Ἀλλὰ πᾶν τολματόν.

1036. *Πρός*. *Secundum*. Angl. *in consideration of*. Eurip. Hipp. 698. 872. ed. Monk. Iph. A. 1343. Hel. 328. Sophocl. El. 155. Thucyd. I. 140. IV. 39.

1037. Morellus et Butlerus, post M. Apostol. XV. 58. et Gataker. in M. Antonin. IV. p. 177, 2. ita vertunt; "Tu mihi, velut fluctus, molestus es, persuadendo." Melior, credo, interpretatio vulgata; "Frustra me ut fluctum sollicitas, suadere conatus." Optima vero Elmsleii, "Molestus es, frustra me velut fluctum suadere conatus." interpungit scilicet post ὀχλεῖς, cui omnino assentior: vide eum ad Sophocl. Oed. T. 445.

1039. * *Θηλύνους*. *Muliebri animo*.

1040. *Λιπαρέω*. vide supra 529.

1041. *Γυναικόμιμος*. *Feminam imitatus*. Euripides in Antiopa, Valcken. Diatr. p. 75. γυναικομίμῳ μορφώματι. Sophocles apud Clem. Alex. Paedag. III. p. 286. Γυναικομίμοις ἐμπρέπεις ἐσθήμασιν.

Ibid. *Ὑπτίασμα*. *Sublatio*. ab ὕπτιος *supinus*. Horat. *Coelo* SUPINAS *si tuleris manus*. Cf. Virgil. Aen. III. 176. IV. 205. Auctor nescio quis apud Suid. v. Ὕπτιος. Προθυμίᾳ τῇ πάσῃ ἀναπετάσαντες τὰς πύλας, ἐδέξαντο ὑπτίαις χερσὶ τοὺς πολεμίους.

1043. *Ἔοικα*. Cf. Suppl. 906. Eumen. 898. Choeph. 920. Sophocl. Ajac. 1239. Eurip. Hecub. 807. Orest. 758. et alibi.

1044. *Τέγγω*. *Madefacio*. *Mollio*, metaphorice. Timaeus et Suidas. *Τέγγεσθαι*. εἴκειν, ἐνδιδόναι. Eurip. Hippol. 303. οὔτε γὰρ τότε Λόγοις ἐτέγγεθ' ἥδε, νῦν τ' οὐ πείθεται. Hinc ἄτεγκτος *immisericors*, idem ac ἀτεράμων vel ἀτέραμνος. Phrynichus MS. apud Ruhnken. ad Timaeum p. 248. Ἄτεγκτος παρηγορήμασιν. Αἰσχύλος. δοτικῇ ἀντὶ γενικῆς Ἀττικῷ ἐχρήσατο ἔθει. sic enim interpungendum videtur. Sed omnino consulenda Ruhnkenii nota, cujus exemplis adjici potest Meleager Anthol. VII. 9. Brunckii Anal. I. pp. 27. et 29. Aelian. ap. Suid. v. Ἄτεγκτος. Οἰκτόν γε μὴν καὶ δάκρυα ἐμβαλοῦσα, ὡς καὶ πάντας τοὺς ἀτέγκτους τε καὶ ἀτεράμονας τέγξαι.

1045. *Στόμιον*. *Lupatum*. Eurip. Hipp. 1223. αἱ δ', ἐνδακοῦσαι στόμια πυριγενῆ γνάθοις, ubi vid. Valcken. Plato Phaedr. p. 254. D. καὶ ἐπειδὴ ἐγγὺς ἦσαν, ἐγκύψας, καὶ ἐντείνας τὴν κέρκον, ἐνδακὼν τὸν χαλινὸν μετ' ἀναιδείας ἕλκει.

1047. Σφοδρύνομαι. *Ferocio.* Vocem non alibi apud auctores bonae notae vidisse memini.

1049. Non valde dissimile est quod habet Euryphamus Pythagoreus ap. Stob. CII. p. 541. Trincavell. εἷς γὰρ ἕκαστος ἄνθρωπος αὐτὸς καθ' αὐτὸν οὐδεὶς ἐὼν κ. τ. λ.

1050. Σκέψαι δέ. *Animadverte autem.* Sophocl. Oed. T. 584. Σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἰ κ. τ. λ. Trachin. 1079. Σκέψαι δ' ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὕπο Πέπονθα. El. 442. Σκέψαι γάρ. Eurip. Suppl. 476. Σκέψαι δέ, καὶ μὴ κ. τ. λ. Thucyd. III. 58. σκέψασθε δέ.

1051. Τρικυμία. *Fluctus decumanus,* ut dicebant Latini; tertius enim quisque fluctus maximus esse vulgo credebatur, vel, ut Festus tradit, decimus. Plato de Rep. V. p. 472. A. δύο κύματε ἐκφυγόντι τὸ μέγιστον καὶ χαλεπώτατον τῆς τρικυμίας ἐπάγεις. Plutarch. de Sera Num. Vind. p. 975. Τί γὰρ δεῖ τὸ τρίτον ἐπενεγκεῖν κῦμα, καὶ προσκατακλύσαι τὸν λόγον, εἰ τὰ πρότερα μὴ δυνατός ἐστι διώσασθαι; Menander apud Alexandrum inter Rhetores ab Aldo editos 1508. I. p. 578. a Porsono indicatus, Ἑτέραν περιμεῖναι, χατέραν τρικυμίαν. Eurip. Hippol. 1213. Αὐτῷ δὲ σὺν κλύδωνι καὶ τρικυμίᾳ, Κῦμ' ἐξέθηκε ταῦρον, ἄγριον τέρας. Troad. 82. Αἰγαῖον πόρον Τρικυμίαις βρέμοντα. Lycophr. 476. λάβρως σαλεύων πᾶν τρικυμίᾳ πέδον. Joseph. Macch. 7. καταντλούμενος ταῖς τῶν βασάνων τρικυμίαις. Marinus Vita Procli p. 35. ἐν ζάλῃ γὰρ παρελθὼν καὶ τρικυμίᾳ πραγμάτων. ubi vid. Boissonad. Hipparchus Pythagoreus ap. Stobaeum, (Galei p. 19.) οὔτε δυνάμενοι κατανοῆσαι τόν τε τῶν παρεόντων βίον, καὶ τὸν τῶν παρεστακότων, ἐν ὅσαις συμφοραῖς καὶ κακῶν τρικυμίαις καὶ νῦν ἐντὶ πολλοί, καὶ πρὸ τοῦ ἐγένοντο. Scholiasta Pindari Isthm. I. 52. καὶ Ἀλκαῖος τὴν δυστυχίαν χειμῶνα καὶ τρικυμίαν λέγει. ubi plane legendum est Αἰσχύλος; nam sunt ipsa nostri verba. Aristaenet. Ep. I. 17. καὶ τρικυμίας τὸν τρόπον τῆς ἀστάτου σαλεύεις. quod de τρικυμίᾳ absurde dictum est; etsi θάλασσα dicitur ἄστατος Comico ap. Dion. Chrysost. Orat. 32. Ed. Sambuci τρικυμίαις; unde suspicor legendum esse, καὶ τρικυμίαις, τρόπον νηὸς ἀστάτου, σαλεύεις, sequitur enim κοινὴ γὰρ ναῦς, κοινὸς κίνδυνος· ὁ παροιμιώδης διετάξατο λόγος. Alciphron Ep. I. 3. p. 18. τὸ τὰς τρικυμίας καὶ τοὺς ἐκ βυθοῦ κινδύνους ἀγνοῆσαι. Firmus Episcop. Caesar. in Epist. ap. Murator. Anecdot. T. V. p. 292. Ἐκ χειμῶνος καὶ τρικυμίας γαλήνην εἶδον καὶ ἡμέραν, τὸ τοῦ λόγου, λευκήν. ubi respicit non modo Promethei versum, sed Eurip. Orest. 273. et proverbium λευκὴ ἡμέρα. quo usus est Eupolis in Κόλαξι.

1052. Ὀκρίς. vide supra v. 289.

1053. Φάραγξ. supra v. 15.

1054. Σπαράσσω. *Divello.* Eurip. Med. 1214. Σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων. Androm. 1210. οὐ σπαράξομαι κόμαν; Compositum διασπαράσσω occurrit Pers. 195. Aristoph. Ran. 474.

1055. Ἀγκάλη. *Ulna.* Sic Choeph. 585. πόντιαι ἀγκάλαι. confer Eurip. Orest. 1371. Noster apud Schol. Aristoph. Ran. 716. Ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις.

1057. Ἄψοῤῥον. *Retrorsum.* Sophocl. Oed. T. 431. et alibi ἄψοῤῥος. Formatum videtur ex ἄψ *retro* et ὄῤῥος *cauda*. Scholiasta tamen Venetus ad Il. *H.* 413. ab ὄρω *suscito* ducit. Erotianus p. 17, 17. videtur trahere ex ἀψόῤῥοον, τὸ εἰς τοὐπίσω ῥέον.

1058. Πτηνὸς κύων. vide supra v. 820.

Ibid. Δαφοινός. *Cruentus.* δηλοῖ δὲ τὸ δαφοινὸν τὸ σφόδρα φονικόν· δαφοινοὶ θῶες, καὶ δράκων δαφοινός. Schol. Venet. ad Il. *Σ.* 538. δράκων δαφοινός est in Il. *B.* 308. λεόντων ἃ δαφοινὸς ἴλα Eurip. Alcest. 581. Noster Choeph. 606. δαφοινὸν δαλόν, de taeda Althaeae.

Ibid. Λαβρῶς. vide supra ad v. 335.

1059. Διαρταμέω. *Disseco.* Etymol. M. p. 149, 55. Ἄρταμος, ὁ μάγειρος· Ἡ γὰρ βέβηκε χεῖρας ἀρτάμων φυγών· παρὰ τὸ διαρτάσαι, ὅ ἐστι μερίσαι ἢ συναρμόσαι. Αἰσχύλος, Τοσαῦτα, κῆρυξ, ἐξ ἐμοῦ διάρτασον. ἄρταμος οὖν, ὁ διαρτῶν τὰ κρέα, καὶ ἀρταμῆσαι, κρεανομῆσαι. Eurip. Alcest. 497. Ἀλλ' ἄνδρας ἀρταμοῦσι λαιψηραῖς γνάθοις. Electr. 816. ὅστις ταῦρον ἀρταμεῖ καλῶς. διαρταμέοντες, Oppian. Hal. 622. ubi Schol. διακόπτοντες. ἄρταμος πᾶς σφαγεὺς καὶ φονεύς. κυρίως δὲ ὁ μάγειρος, ὁ κατὰ ἄρθρα τέμνων. vid. Valckenaer. ad Herodot. p. 590. Brunck. Lex. Sophocl. v. Ἄρταμος.

Ibid. Ῥάκος. *Lacerum fragmentum.* Sophocl. Philoct. 39. 267. Eurip. Helen. 1085. Aristoph. Ran. 405.

1060. Ἄκλητος. *Non invitatus.* Notum proverbium Ἀκλητὶ κωμάζουσιν εἰς φίλων φίλοι. vid. Wass. ad Thucyd. I. 118.

Ibid. Δαιταλεὺς πανήμερος. *Per totum diem conviva.* non *conviva quotidianus*, quomodo verterunt interpretes. quibuscum facere videtur Apollodorus p. 40. ed. Heyn. Recte Schol. B. Ἴσθι δὲ ὡς διὰ πάσης τῆς ἡμέρας τὸ Προμηθέως ἧπαρ τῷ ἀετῷ βιβρωσκόμενον, ἀνεπληροῦτο πάλιν νυκτί, καὶ ἄρτιον ἦν, quod ex Pherecyde didicit, qui in 2do libro ap. Schol. in Apoll. Rhod. II. 1252. ait, ὅτι ὁ ἀετὸς ἤσθιεν τῆς ἡμέρας τοῦ ἥπατος· τὸ δὲ λειπόμενον ηὔξετο τῆς νυκτὸς καὶ ἐγένετο ἴσον. totam de aquila Promethea mythologiam doctissime ibidem narrat Scholiasta. Et quidem No-

ster in Prometheo Soluto dicit aquilam tertio quoque die advolare: cf. notam. πανῆμαρ, et πανημέριος pro *toto die* apud Homerum ponuntur; et πανάμερος apud Sophocl. Trachin. 662. quod male intellexit Musgravius. Aristoph. Ran. 387. πανήμερον παῖσαι. Quare sibi constare Aeschylum videmus, nec licentiam postulare, quam ei concedit Butlerus.

1061. * *Κελαινόβρωτον ἧπαρ. Nigrum jecur victum praebens.*

1063. *Διάδοχος.* supra 473.

1064. *'Ανηύγητος. Haud illuminatus.*

1065. *Πρὸς ταῦτα. Proinde, quapropter. Quum haec ita sint.* supra 951. 1028. infra 1079. Theb. 57. Suppl. 529. Eurip. Phoenis. 581. Sophocl. El. 383. Ajac. 1115. Aristoph. Acharn. 659. *Πρὸς ταῦτα Κλέων καὶ παλαμάσθω.* ex Euripide, ut videtur: vid. Cicer. Attic. VIII. 8. cujus edd. male exhibent πρὸς τοῦθ'. Larcherus in Herodot. III. 61. vim hujus formae non percepit, quum reddidit πρὸς ταῦτα *insuper.* hoc enim est πρὸς τούτοις. Pro πρὸς ταῦτα in Theb. 312. ponitur πρὸς τάδε.

1066. *Πεπλασμένος. Fictus.* Sophocl. Ajac. 148. *Τοίουσδε λόγους ψιθύρους πλάσσων.* Demosth. Phil. I. 16. λόγους πλάττοντες.

1067. *Κόμπος. Jactatio.* Sic Eurip. Hel. 400. τόδ' οὐ κόμπῳ λέγω.

Ibid. Λίαν εἰρημένος. Vehementer, i. e. *serio, dictus.*

1069. *Παπταίνω.* supra v. 342.

1077. *Θωΰσσω.* supra v. 73.

1080. *'Αμφήκης.* supra 716.

Ibid. Βόστρυχος. Cincinnus. Vid. ad Agam. 297.

1081. *'Ερεθίζω.* supra 188. *Σφάκελος* supra 903.

1083. *Κραδαίνω.* vide not. ad v. 437. Polemo ap. Macrob. Sat. V. 19. ὁ δὲ ὀρχούμενος, θάλλον κραδαίνων, ἐστεμμένος, κ. τ. λ.

1084. *Atque aspero undarum impetu confundat ponti fluctus et astrorum coelestium tractus.* Citat Stanleius Virg. Aen. XII. 204. Adde Aen. I. 133.

Ibid. 'Ρόθιον. Fluctus violentus. ῥεῦμα, κῦμα τὸ μετὰ ψόφου γινόμενον, Hesych. Harpocration ducit παρὰ τὸν ἐκ τῶν κωπῶν ἀκουόμενον ῥόθον. ὅταν σφοδρῶς ἐλαύνωσιν. Schol. Arati Phaenom. p. 53. ῥόθια. τὰ ῥεύματα. κυρίως δὲ αἱ τοῦ κλύδωνος ὁρμαί. occurrit Theb. 362.

1087. Ἄρδην. *Penitus.* Eustath. ad Iliad. Θ. p. 707, 37. τὸ μέντοι ἄρδην ἐπίῤῥημα, οὐκ ἂν οὐδ' αὐτὸ παραγάγοι τινὰ ὡς ἐκ τοῦ ἄρδω γίνεται, ἀλλὰ μάλιστα ἐκ τοῦ αἴρειν, ὥςπερ ἐκ τοῦ ἀείρειν γίνεται τὸ ἀέρδην. ἔστι γάρ, φασι, τὸ ἄρδην ἀντὶ τοῦ φοράδην. Εὐριπίδης Ἀλκήστιδι, (611.) νέκυν ἤδη πρόσπολοι Φέρουσιν ἄρδην ἐς τάφον τε καὶ πυράν. quod melius videtur vulgata lectione, πρὸς τάφον τε καὶ πυράν. Sed ne quem παραγάγῃ Eustathii auctoritas, ut credat de hac voce ὡς ἐκ τοῦ αἴρω γίνεται; est enim ab ἄρω, ut σύρδην a σύρω, et φύρδην a φύρω.

1090. Φρενόπληκτος. supra 903.

Ibid. Παραπαίω. vide supra ad v. 601. Noster ap. Athen. XIV. p. 632. C. Εἴτ' οὖν σοφιστὴς καλὰ παραπαίων χέλυν. ubi ob metrum forsan legendum, εἴτε παραπαίων χέλυν. *Musicae peritus, an dissone citharam pulsans.* Aristoph. Plut. 508. conjungit ληρεῖν καὶ παραπαίειν. Plato Sympos. 2. p. 176. ed. Basil. sec. μαίνομαι καὶ παραπαίω. Hesych. Παραπαίει· παρακόπτει, μαίνεται, ληρεῖ, παραφρονεῖ.

1097. * Ἠλιθιόω. *Fatuum reddo.* ἠλίθιος occurrit Agam. 367.

1098. Μύκημα. *Mugitus.* τὸ ὄχημα τῆς τοῦ Διὸς βρόντης. Schol. A. Corrige ἤχημα. cf. v. 1118.

Ibid. Ἀτέραμνος. supra 198.

1101. Παρασύρω. *In obliquum traho.* proprie de torrente dicitur, qui violento impetu obstantia secum rapit: cf. Aristoph. Eq. 526. Hemsterhus. ad Lucian. Nigrin. p. 55. Musgravius citat Longin. 32. p. 71. 33. p. 77. Libanium T. I. p. 76. D. χειμάῤῥους παρασύρει τὴν γεωργίαν.

1102. Ἀσκέω. *Exerceo.* Herodot. VII. 209. τὴν ἀληθηΐην ἀσκέειν. cf. III. 72. Sophocl. Oed. C. 913. δίκαι' ἀσκοῦσαν πόλιν. cf. Trachin. 884. Eurip. Bacch. 641. ἀσκεῖν σώφρον' εὐοργησίαν. Suppl. 872. χρηστότητ' ἠσκηκότα. 912. τἀγάθ' ἀσκήσας ἀνήρ. Auctor Aur. Carm. 13. δικαιοσύνην ἀσκεῖν. Phocylid. ap. Stob. V. p. 39. σωφροσύνην ἀσκεῖν. Inscript. ap. Spon. Misc. Erudit. Antiq. P. 321. viii. Ἐνθάδε Διάλογος καθαρῷ πυρὶ γυῖα καθήρας, Ἀσκητὴς σοφίης, ᾤχετ' ἐς ἀθανάτους. Crates in Brunckii Anal. T. I. p. 186. ὅσοι τὰ δίκαι' ἀσκοῦσιν.

1105. Νόσος. confer supra 707.

1106. Ἀπέπτυσα. *Respuo.* Veteres, cum aversabantur aliquid, in sinum despuere solebant. Vid. Eurip. Hecub. 1266. et alibi saepius; Aristoph. Pac. 527. Noster apud Plutarch. de Isid. et Osir. p. 639. Ἀποπτύσαι δεῖ καὶ καθήρασθαι στόμα. Theocrit. VI. 16. Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. ubi Schol. ποιοῦσι καὶ τοῦτο (l. τοῦτο καὶ) μέχρι τοῦ νῦν μάλιστα αἱ γυναῖκες, τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπόμενοι. Καλλίμαχος· Δαίμων, τι κόλποισιν ἐπιπτύουσι γυναῖκες. Bentl. conj. Καλλίμαχος δ' Αἰτίων· τρὶς κ. ἑ. γ. Toupius Δαῖμον, τοι. Petron. Arb. 74. p. 368.

In sinum suum conspuit. Tibull. I. ii. 56. *Ter cane, ter dictis despue carminibus.* cf. Agam. 982. 1194. Theocrit. II. 62. XX. 11. Theophrast. Char. p. 57. ed. Schneid. Schol. Apollon. Rhod. IV. 478. Misc. Obs. IV. p. 203. Alberti. ad Hesych. v. *Ἀπέπτυσε λόγους.* Toup. in Schol. Theocrit. VI. 39.

1109. Stanleius laudat Solonis versus:

Εἰ δὲ πεπόνθατε δεινὰ δι' ὑμετέρην κακότητα,
Μή τι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπιμφέρετε.

1114. *Δίκτυον ἄτης.* sic Agam. 362. *γάγγαμον ἄτης.*

1117. *Σαλεύομαι.* *Agitor, ut navis fluctibus.* Active in Rhes. 248. *ὅταν—σαλεύῃ πόλις.* Sophocl. Oedip. T. 23. *πόλις—Ἤδη σαλεύει.* Electr. 1074. Etymol. M. p. 381, 3. *Ἐσάλευε, λέγεται καὶ ἐπὶ νεῶν καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων.* quare in hoc loco nescio annon legendum sit *σεσάλευκεν.*

1118. *Βρύχιος.* *Fremens.* Pers. 397. *ἅλμην βρύχιον.* Apoll. Rhod. I. 1310. *βρυχίης ἁλός.* Idem IV. 945. *βρύχιαι* ponit pro *ὑποβρύχιαι.* Hesych. *Βρύχιος· ὑποβρύχιος.* Formatur autem a *βρύχω*, de qua voce consulas Valcken. ad Ammon. p. 32.

1119. *Ἕλιξ.* *Volumen.* proprie de vitium capreolis dicitur; *quicquid contorquetur.* Sic Virgilius *tortos imbris radios.*

1120. *Ζάπυρος.* Idem ac *ἄπυρος* v. 905.

Ibid. *Στρόμβος.* *Turbo.* Hesych. *Στρόμβος. δῖνος, κόχλος. ῥόμβος, συστροφὴ ἀνέμου, περιφερὴς λίθος.* ultimo sensu exstat Il. Ξ. 413. Est autem pro *στρόβος*, quae vox occurrit Agam. 659. inserto *μ*, quod in aliis etiam vocibus factum est; e. g. *Στρόβιχος, Στρόμβιχος. τύπανον, τύμπανον,* atque alia plura, de quibus alibi fusius disseram.

1123. *Discordiam ex adverso spirantem inter se exhibentes.*

1125. *Ῥιπή.* vid. supra ad v. 126.

1126. *Τεύχω.* *Creo.* vel potius in hoc loco *creare tento.* sic Pers. 188. *στάσιν Ἔτευχον.* Homer. Iliad. Α. 110. *Ἑκηβόλος ἄλγεα τεύχει.* Eurip. Androm. 645. *τεύχειν ἔριν.*

1128. *Αἰθήρ.* *Firmamentum coeli.* ut in Agam. 6. Eurip. Phoeniss. 514. Ion. 1147.

Ibid. *Φάος εἱλίσσων.* Theodectes apud Stob. X. p. 126. *Ὦ καλλιφεγγῆ λαμπάδ' εἱλίσσων φλογὸς, Ἥλιε.* Vid. Valcken. Diatrib. c. 6. Porson. ad Phoeniss. 1.

FINIS GLOSSARII IN PROMETHEA VINCTUM.

P. ELMSLEY'S REVIEW OF BLOMFIELD'S PROMETHEUS.

(Edinburgh Review 1810. Nr. XXXIII. p. 211.—242.)

In our twenty-ninth and thirtieth Numbers, we have given some account of that part of Mr Butler's elaborate edition of Aeschylus, which contains the Prometheus and the Suppliants. We learn, 212
with pleasure, that another portion of that valuable work is upon the eve of publication; to which we shall probably devote a share of our attention, as soon as it is dismissed from the hands of the printer. In the mean time, it is not without concern that we observe, that Mr Butler is by no means satisfied with that mixture of approbation and censure which pervades our animadversions on his labours. Our concern, indeed, on this occasion, is not accompanied by much surprize, as we have generally found that the expectations of authors far surpass the most unqualified applause which conscientious reviewers can bestow. In order to vindicate himself from our strictures, Mr Butler has adopted the ancient and authorized method of writing a pamphlet, the title of which begins with the following words—*A Letter to the Rev. C. J. Blomfield, A. B., one of the junior Fellows of Trinity College, Cambridge.* In this epistle, the attentive perusal of which we earnestly recommend to all the admirers of Greek criticism and English wit, Mr Butler very artfully insinuates, that notwithstanding the constant use of the plural number, the obnoxious articles are not really the joint composition of all the writers of the Edinburgh Review, but that they are written exclusively by the above mentioned Mr

Blomfield; and that no metaphysician or political economist whatsoever is responsible for any of the sentiments which they contain.

We presume that our readers are well aware, that we should act in a mode perfectly inconsistent with the mysteries of our profession, if we entered into any explanation as to the manner in which our review of Mr Butler's work was composed, or the persons who assisted in the composition. It is with considerable reluctance that we speak even hypothetically upon a question which we wish to involve in the most profound secrecy. We shall content ourselves, therefore, with observing, that if Mr Butler's suspicions are well founded, the appellation of *the fairest of critics* is no less due to Mr Blomfield than to the Rev. Luke Milbourn, whose remarks upon Dryden's translation of Virgil were accompanied by a specimen of a rival translation executed by himself. *

The rivalry which may be supposed to exist between the Prometheus of Mr Butler and that of Mr Blomfield, does not arise from any remarkable resemblance, either in the plan or the execution of the two works. Mr Butler's edition contains the cor-
213 rupt text of Stanley; three distinct sets of Scholia; a Latin version; the commentary of Stanley; a very ample selection of various readings, and critical remarks on the text; and, lastly, an equally ample selection of explanatory notes. The quantity of matter comprized in these various articles is so great, that Mr Butler's edition of the Prometheus occupies nearly two thirds of a considerable volume in quarto. Mr Blomfield's edition, which is a pamphlet of moderate dimensions, contains a Greek text, exceedingly different from that of Stanley, under which are exhibited the most important various readings, interspersed with occasional observations, chiefly relating to points of verbal criticism. An explanatory glossary is added at the end of the volume. We shall endeavour to give our readers an account of the manner in which Mr Blomfield has executed each of the three departments of his work.

In our account of Mr Butler's edition, we lamented that he was compelled, by the stern decree of the Syndics of the University press, to adhere strictly to the text of Stanley; which, in fact, is no other than the text of Henry Stephens, with a few alterations and improvements by Canter, and by Stanley himself.

---

* See Pope's note on the Dunciad, book ii. v. 349. Perhaps a recent instance of a similar nature may occur to the attentive readers of the Edinburgh Review.

We are apprehensive, that although Mr Butler's edition is, on the whole, the best which has yet appeared, the adoption of so depraved a text will for ever prevent it from being useful in any other way than as a book of reference. At the same time, we are rather inclined to believe, that critical scholars will consult it with more advantage in its present state, than they would have done if the editor had been permitted to employ his own judgment in the formation of his text. It is with the edition of Stanley, or with that of Pauw which is reprinted from it, with no intentional alterations of the text, that manuscripts have been most usually compared. So far, therefore, as any inference can be drawn from the silence of the collator, we are justified in supposing, that, in those passages which he passes over without notice, the readings of the manuscript agree with the text of Stanley. In consequence of this circumstance, an editor of Aeschylus, who makes use of former collations, which all editors who attend to various readings are compelled to do, will find that the greatest care and vigilance will not prevent him from frequently misleading his readers, and sometimes himself, unless he either adopts the text of Stanley, or exhibits it distinctly in his notes, as the standard with which his various readings are to be compared. The truth of this observation will perhaps be rendered more conspicuous by an example. In the 235th verse of the play before us, Mr Blomfield has printed ἐξερυσάμην, in his text, with the following note—'Ἐξελυσάμην, *Rob.*' The obvious interpretation of these words is, that both manuscripts and editions, for 214
the most part, read ἐξερυσάμην; and the other reading depends principally upon the authority of the edition of Robortellus. The fact, however, is otherwise. The editions of Stephanus and Stanley agree with that of Robortellus; and we have little doubt that a great majority of the manuscripts concur in the same lection. It is from the circumstance of Stanley's having ἐξελυσάμην, that the collators are silent as to that reading, and specify those manuscripts alone which have ἐξερυσάμην. We observe, for instance, that Vauvilliers gives ἐξερυσάμην as the reading of two of the five manuscripts of the Prometheus, the collation of which he has published in the first and fourth volumes of the *Notices des Manuscrits de la Bibliotheque du Roi.* As he does not state the reading of the remaining three, we may fairly conclude that they retain ἐξελυσάμην; especially as Vauvilliers has extracted, out of each of the five manuscripts, a various reading of another word in the same line. We will add Mr Butler's note on this passage, which will betray the reader into no error from which Mr Butler is himself exempt. '*ΕΞΕΛΥΣΑΜΗΝ.* '*Ἐξερυσάμην Ask. A. C. Ven.* 1. 2. *Ox. In Ask. B. quoque ἐξερυσάμην, sed ibi supra-*

scriptum λ. '*Ἐξερυσάμην habent etiam Ald. Turn. Cant. Giac. Brunck. Schutz. Pors. idque Schutzius exquisitius et ornatius judicat quam ἐξελυσάμην.*'

More instances of this confusion might perhaps be collected out of Mr Blomfield's notes; but they are amply compensated for by the cause which occasions them—the adoption of a purer text of the Prometheus than has hitherto been presented to the world. As the foundation of his own text, he has judiciously adopted that of the Glasgow edition in octavo, which is well known to have been printed from a copy of the edition of Pauw, corrected for that purpose by the late Professor Porson. In this edition, Mr Porson has removed an infinite quantity of the rubbish accumulated by former editors, and has added proportional facility to the labours of the future editor and the studies of the common reader. The Glasgow text is, however, much less correct than it would have been, if the editor had devoted a greater portion of his time and attention to it; and is susceptible of very considerable improvement, by a skilful application even of those imperfect materials which we at present possess.* Of those materials

---

* Of these materials, the Scholia are not the least considerable; and deserve a more accurate examination than they have yet received. In some places, the true reading may be recovered from them, when no vestige of it exists in the manuscripts. In the Persians, for instance, Xerxes addresses the Chorus in the following words, v. 945. *Ἴετ' αἰανῆ καὶ πανόδυρτον Δύσθροον αὐδάν. Δαίμων γὰρ ὅδ' αὖ Μετάτροπος ἐπ' ἐμοί.* The Chorus answers: *Ἥσω τοι καὶ πανόδυρτον Λαοπαθῆ τε σεβίζων, Ἁλίτυπά τε βάρη*, etc. Upon these lines the Scholiast comments as follows: *Πέμψω θρῆνον καὶ λίαν πανόδυρτον, σεβίζων καὶ σεβάζων τὰ λαοπαθῆ*, etc. It seems probable, that the word *λίαν* existed in the copy of which the Scholiast made use; from which observation, we believe that the true reading of the passage may be deduced. We read: *Ἥσω τοι καὶ λίαν Λαοπαθῆ σεβίζων, Ἁλίτυπά τε βάρη.* The word *πανόδυρτον* appears to have been inserted from the preceding words, of Xerxes; and the *τε* after *λαοπαθῆ* does not appear in the three first editions. *Καὶ λίαν*, it may be observed, is frequently used for *λίαν*. Compare the Prometheus of Aeschylus, v. 1050; the Hecuba of Euripides, v. 1286; the Medea, v. 526; and the Knights of Aristophanes, v. 1251. With regard to the metre of the passage under consideration, the corresponding lines are commonly read as follows, but somewhat differently divided: *Πρόσφθογγόν σοι νόστου, Τὰν κακοφάτιδα βοὰν, Κακομέλετον ἰὰν*, etc. It is evident that the middle lines, *τὰν κακοφάτιδα βοὰν* and *λαοπαθῆ σεβίζων*, do not exactly tally. Perhaps we ought to read, *λαοπάθεα τε σέβων*, which emendation we have drawn from the *Tentamen* of Dr Burney. But we are inclined to believe that the poet wrote, *τὰν κακοφάτιδ' ὀὰν*, and, *λαοπάθεα σέβων. The ill-sounding ὀὰ* is an interjection which occurs several times in this play: see v. 116. 122. 570. 574. 579. 585. The verse is dochmiac.

Mr Blomfield has availed himself with judgment and success, and 216
has rendered no small service to the text of the Prometheus.

Mr Blomfield's manuscript authorities are numerous and considerable. In the catalogue subjoined to his preface, thirty copies are enumerated, which have been collated at different times, by different persons, and with very different degrees of accuracy. Several of these manuscripts have never been used by any former editor. No notice is taken by Mr Butler, in particular, of the first seven, the seventeenth, nineteenth, twenty-first and twenty-second. We conceive, however, that the actual difference in the number of manuscripts used by each of these two editors is not very considerable; and that seven or eight of the names in Mr Blomfield's list might be expunged, without any diminution of the real number of his copies. We will detail our sentiments on this subject in a note, in which we will insert Mr Blomfield's catalogue in his own words. †

---

† 1, 2. *Codices Regii Parisienses apud Brunckium.*—3, 4, 5, 6, 7. *Codices Regii Parisienses a Vauvillerio collati.*—8, 9, 10, 11. *Codices Regii Parisienses, quorum collationes in Bibliotheca Academiae Cantabrigiensis adservantur duobus libris, quorum marginibus adscriptae fuerant a Petro Needhamo, et postea ab Antonio Ascevio.*—12, 13. *Codices olim in Bibliotheca Colbertina, quorum collationem habuit Needhamus.* Subsequently to the time when Needham's collation of the six preceding copies was made, the manuscripts of the Colbert library were purchased for the Royal library; in the printed catalogue of which, the Colbert manuscripts are arranged promiscuously with the rest, but may be distinguished from them by the word *Colbertinus*, which is regularly inserted in the description. When the catalogue was made, the Royal library contained nine manuscripts of the Prometheus; three of which, numbered 2785, 2789 and 2884, had formerly belonged to the Colbert library. The remaining six are numbered 2782 A, 2786, 2787, 2788, 2790 and 2886. Both Brunck and Vauvilliers have stated the numbers of the seven copies collated by them. In the order in which they are placed in Mr Blomfield's list, they correspond with 2884, 2787, 2789, 2790, 2782 A, 2788 and 2785 in the catalogue of the Royal manuscripts. As the catalogue contains only two copies of the Prometheus, besides the seven just enumerated, it is evident that at least four of the six collated by or for Needham are among the number of those since collated by Brunck and Vauvilliers; and that three out of the whole nine were not used by Needham or his collator. The following reasons induce us to believe, that those three copies are the same which are numbered 2782 A, 2789 and 2790. The first is stated to have arrived from Constantinople too late to find its regular place in the catalogue, and is accordingly inserted in the appendix. The second is a Colbertine copy; and its readings, as published by Vauvilliers, do not agree with those of either of Needham's Colbertine manuscripts. The third contains the Prometheus alone; whereas all Needham's manuscripts contain also the two following tragedies, as they are commonly

216 It is always desirable, and not unfrequently practicable, to identify the manuscripts used by the early editors, with those which

---

arranged. That Needham's fourth copy is the same as that numbered 2886 in the printed catalogue, is sufficiently demonstrated by the circumstance of their both containing the Suppliants, which play occurs in no other of the Royal manuscripts. From these considerations, and from a comparison of readings, we deduce, that Needham's six manuscripts are respectively the same as those numbered 2786, 2787. 2788, 2886, 2785 and 2884 in the Royal library. We have no doubt that our statement is correct as to the four last numbers; but we are not without suspicion that the two first numbers ought to be interchanged. The question might probably be decided by an examination of Brunck's edition of the Prometheus, which book we are not at present able to procure. We return to Mr Blomfield's list.—14, 15. *Codices chartacei, quos ex monte Atho emerat Ricardus Mead, Medicus celeberrimus. Hos olim ab Askevio, et postea a Butlero collatos, ipse quoque in Bibliotheca Academiae nostrae inspexi.*—16. *Codex Mediceus Florentiae adservatus, et vetustate insignis; cujus collationem fecit, et Needhamo transmisit A. M. Salvinus.*—17. *Codex Philelphi; hujus lectiones margini exemplaris editionis Stanleianae adnotantur, cujus usum mihi humanissime concessit Vir supra meum praeconium longe positus, literarum dum vixit amantissimus, Gulielmus Windham. Videtur esse vel Codex ipse Mediceus, vel ejus transcriptum; lectiones enim semper fere coincidunt; ideoque illum post Mediceum citavi. Semel tamen atque iterum variationes praebet, quas litera Φ designavi.*—18. *Codex Arundelianus, a Stanleio collatus. Pleniorem collationem inter Porsoni schedas deprehendi.*—19. *Codex Seldenianus, cujus collationem mecum humanissime communicavit Thomas Gaisford A. M. qui in notis ad Hephaestionem p. 242 editionis suae doctissimae, codicis descriptionem dedit. Haec collatio non ante ad manus venit, quam fabulae pars prima typis commissa fuerat.* From his note on v. 411, Mr Blomfield appears to suspect that the two preceding numbers refer to the same manuscript. In this opinion we entirely concur. Stanley's account of the two copies which he collated, is as follows. *Adhaec, Tragoedias priores cum duobus Codd. MSS. contulimus, quorum unus inter κειμήλια Barociana in [Bibliotheca Bodleiana conservatus; alterum e Bibliotheca] Arundeliana communicavit magnus noster Seldenus.* To give young critics an instance of the necessity of recurring to originals, whenever it is practicable, we are induced to mention, that, in the reimpression of Stanley's preface which is prefixed to Pauw's edition, the printer, apparently misled by the repetition of the word *Bibliotheca*, has destroyed the meaning of the preceding sentence, by omitting the words which we have enclosed between brackets. We are not able to gain any direct information as to the mode by which the Arundel manuscript of Aeschylus became the property of Selden. It is not improbable, that Henry Frederick, Earl of Arundel, might present part of his manuscripts to Selden, by whose vigilance both the library at Arundel-house, and the royal library at St James's, had been preserved from dispersion during the civil war. In consequence of this donation, or from some other cause, the manuscript in question is now deposited in the Bodleian library at Oxford, instead of the library of the Royal Society in Somerset place.—20. *Codex Oxoniensis, a Stanleio collatus.*

are still preserved in the various libraries of Europe. Where this 217
knowledge cannot be obtained, the critic incurs continual danger
of attributing double or triple authority to the same copy, by 218
citing it under two or three different names. The investigation, indeed, is attended by much difficulty, in consequence of the carelessness or bad faith of the editors, who commonly exaggerate both the number and the value of their manuscript authorities. A single incorrect and recent copy, is sometimes styled *mirae fidei et vetustatis exemplaria*; and a printed edition is frequently quoted under the name of *alii libri*, *nonnulli codices*, etc. It is in consequence of not understanding this phraseology, which was once the common language of the profession, that the modern editors of Sophocles gravely appeal to the manuscripts of that poet, collated by Henry Stephens. We certainly impute no intentional fraud to that learned printer; but we are not the less convinced, that no grounds exist for supposing that he ever examined any copy of Sophocles, either written or printed, except the edition of Turnebus. Turnebus himself has printed a number of various readings at the end of his edition of Aeschylus, with the following title: Τὰ ἄλλως εὑρεθέντα ἐν τισὶν ἀντιγράφοις. Misled by the ambiguity of the expression, subsequent editors not unfrequently quote these various readings by the name of *MSS. apud Turnebum*; and we observe, that both Mr Butler and Mr Blom-

—21. *Codex Baroccianus num.* 231 *hujus quoque collationem praebuerunt Porsoni schedae.* As there is only one Baroccian manuscript of Aeschylus, it is evident that these two numbers designate the same copy. We presume that Mr Butler will not forget to notice, in his 'general Preface,' the great resemblance which subsists between the Baroccian manuscript and his own *Venetus primus.* See particularly v. 182, 618, 627, 809, 870, 874, 902. Perhaps one of these copies is a transcript of the other. We also observe, that they are very nearly related to the Wolfenbüttel manuscript, and, what is of more importance to the critic, to the miserable copy from which Aldus printed the Prometheus.—22. *Emerici Bigoti codex; cujus varietates secum communicatas habuerat Musgravius, e cujus libro descripsit Porsonus.* The manuscripts which belonged to Emeri Bigot were purchased, after his death, by the Abbé de Louvois for the Royal library. Of the nine copies of the Prometheus above enumerated, that which is numbered 2786 bears, in the catalogue, the name of *Tellerianus*, and, from that circumstance, appears to be the same as that purchased by the Abbé de Louvois, whose surname was Le Tellier. This observation, if it be correct, will identify Mr Blomfield's twenty-second copy with his eighth or ninth.—23, 24. *Mosquenses duo apud Schutzium.*—25. *Codex Vitebergensis a Zeunio collatus.*—26, 27. *Lipsienses duo apud Butlerum.*—28. *Codex Guelferbytanus, apud Schutzium.*—29, 30. *Veneti duo apud Butlerum.* We will not anticipate Mr Butler's general Preface, by making any observations on the eight copies last enumerated.

field have inadvertently committed the same error. * Turnebus, however, did not mean to deceive his successors, as he expressly admits in his Greek dedication to the celebrated Michel de l'Hôpital, afterwards Chancellor of France, that he had derived no assistance from manuscripts, with the exception of a single copy
219 of the three first plays, the property of the President de Ranconet. † Whoever will undertake the task of attentively comparing the text and appendix of Turnebus, with the readings of the third copy in Mr Blomfield's list, as published by Vauvilliers, will soon be convinced, that that copy is the identical *codex Ranconeti* which was used by Turnebus. It must be observed, that among his *ἄλλως εὑρεθέντα*, he has inserted some of the Aldine readings, which he has rejected from the text, and some of his own conjectures, which he has not thought proper to admit into it. ††

After all, however, as we stated on a former occasion, the accumulation of manuscripts does not contribute, in so great a degree as might be supposed, to the amendment of our author's text. All the manuscripts of Aeschylus which have yet been examined, are transcribed, mediately or immediately, from the same copy, which appears to have survived alone the general wreck of antient literature. The concurrence, therefore, of fifty or five hundred manuscripts of Aeschylus in the same lection, implies no

* See Mr Butler's note on v. 570, and Mr Blomfield's on v. 755, of their respective editions.

† Ranconet, who was a President of the Parliament of Paris, and one of the most accomplished scholars of that learned age, incurred the formidable resentment of the Cardinal of Lorraine, by opposing some violent measures which the Cardinal recommended for the extirpation of heresy. The president de Ranconet was afterwards reduced to the necessity of exercising the occupation of corrector of the press: and at last died of a broken heard, in prison. The Cardinal of Lorraine is said to have held fourteen of the richest bishoprics in France at once.

†† As the *Notices des Manuscrits de la Bibliotheque du Roi* do not frequently occur in the libraries of private scholars, we subjoin a few readings, which, to the best of our knowledge, are not found in any manuscript, except the *Codex Regius*, 2789, which we conjecture to have belonged to the President de Ranconet. These readings, the greater part of which is erroneous, are all inserted in the Appendix of Turnebus, with the exception of those marked with an asterisk, which he has adopted in his text. V. 376. λαφύξει. 568. εἴδωλον γὰρ Ἄργου. 590. φθέγματος v. l. [προσφθέγματος T. *servato scilicet* προς—*e vulgatis libris.*] 616. τί μοι πέπονθα. 622. ὄρησα [ἄρησα T. *ex emendatione.*] 810. ὀρέων. 811. * εὔκοτος. 899. πόνων ἴδεσι. 910. Κρόνου πατρ᾽ ἤδη. 951. Ζεὺς πρὸς τοιούτοις. 975. ἀκούειν ἐνδίκως. 1013. * ἐὰν καὶ τοῖς.

more than that, in the ninth or tenth century, such a reading was discovered in a single manuscript. If that manuscript now existed, and could be verified, perhaps its numerous progeny might all be safely disposed of to the makers of sky-rockets, after the example of the biblical manuscripts of the University of Alcala. §. Of the incorrectness of the original manuscript of Aeschylus, no 220
other proof is requisite, than the agreement of its descendants in so many palpably erroneous readings. If we open the Prometheus, we find a striking instance as early as the sixth line, which, in the edition of Aldus, stands as follows: *Ἀδαμαντίναις πέδησιν ἐν ἀῤῥήκτοις πέτραις*. The same reading is exhibited by all the manuscripts, with no material variation. The true lection, *Ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀῤῥήκτοις πέδαις*, would have been lost for ever, if it had not been preserved by the Scholiast on Aristophanes, and his transcriber Suidas, on whose authority Canter first admitted it into the text. In this instance, as in innumerable others, it may be observed, that the dissimilarity between the true and false readings is so great, that no assistance could have been derived from conjectural emendation, if the correction had not been supplied from another source. We do not mean to deny, that among a thousand conjectures, the reading preserved by the Scholiast might have occurred to a Porson, or even to a Pauw; but the alteration would have been justly considered as so violent and improbable, that no editor, endowed with half the modesty and judgment of Mr Blomfield, would have ventured to admit it into his text.

Whoever will take the trouble to open the Glasgow edition, will perceive, that a considerable number of passages are marked with an *obelus*. || On further examination it will be disco-

---

§ See Michaëlis's Introduction to the New Testament, translated by Marsh, Vol. 2. p. 441. ed. 1802. We do not at present recollect where we have read, that these *membranas y cartas inutiles*, as they were styled in the bill of sale, were not sold to a maker of *rockets*, but to a maker of *rackets*, or battledores. Indeed, the latter mode of converting antient parchments to use, is so natural and judicious, that it must certainly have suggested itself, in the first instance, to the learned librarian, whose name Michaëlis laments that he has not been able to discover.

|| The number of *obeli*, in the Prometheus, is thirty-one. They occur in the following verses: 2. 17. 49. 51. 116. 140. 155. 182. 264. 369. 384. 426. 460. 480. 482. 505. 566. 578. 590. 607. 650. 678. 711. 769. 828. 834. 849. 860. 916. 945. 1056. As the verses are very incorrectly numbered in the Glasgow edition, we have made use of the numeration of Stanley, throughout the whole of this article, except when we quote Mr Blomfield's notes, without reference to the text. The obelized passages will all be distinctly mentioned hereafter.

vered, that most of these passages are palpably corrupt; some of them suspicious, and a few not liable to any very apparent objection. We believe, that in almost every instance in which this mark occurs, Mr Porson was provided with another reading, which he conceived to be specious and probable; but did not, at
221 that time, think proper to receive into the text. Of these readings, such as are derived from manuscripts, editions, and other obvious sources of emendation, may commonly be discovered with very little difficulty. It appears, that a considerable part of the remainder; is noted on the margins and blank leaves of Mr Porson's books; and that a certain portion is preserved, by a kind of oral tradition, among his friends. It is well known, that Mr Porson's literary relics are deposited in the library of Trinity College, in Cambridge; and it will readily be supposed, that Mr Blomfield, who is a Fellow of Trinity College, would take the earlist opportunity of examining them. It may also be presumed, that Mr Porson's literary friends, many of whom are also the friends of Mr Blomfield, would conceive it to be their duty to assist so promising a disciple of the Porsonian school, with all the information in their power. Accordingly, Mr Blomfield has been able to explain most of the *obeli* of the Glasgow edition; and has frequently admitted into his text, the readings to which they appear to refer. We have no doubt that the greater part of these alterations would meet with Mr Porson's concurrence, if he were now living. We are sorry to observe, that, in a few instances, Mr Blomfield has not been able to discover the reading to which the *obelus* alludes.

In the disposition of the choral odes, Mr Blomfield has judiciously availed himself of the light which has been diffused by the *Tentamen* of Dr Burney, the greatest modern master of metrical science.* The lyric parts of the Prometheus, it is well known,

---

* It has long been our intention to devote a prolix article to the consideration of the *Tentamen*, and to examine all the choral odes of Aeschylus, as they are arranged by Dr Burney. In a very small number of instances, we think that we could suggest a better arrangement than that which is adopted in the *Tentamen*. As a specimen, we subjoin part of the first Chorus in the Agamemnon.

STROPHE 226.

Ἐπεὶ δ᾽ ἀνάγκας ἔδυ λέπαδνον,
φρενὸς πνέων δυσσεβῆ τροπαίαν,
ἄναγνον, ἀνίερον, τόθεν
τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνω
βροτοῖς. θρασύνει γὰρ αἰσχρόμητις
τάλαινα παρακοπά

are less considerable than those of any other of our author's tra- 222
gedies; and, in common with the remainder of the play, have descended to us in a state of great purity, in comparison with most of the subsequent pieces.

Except from these two sources, Mr Blomfield professes to have been sparing of alterations in the Glasgow text. A very small part of those which he has made, is derived from conjecture. To his initiation into the school of Porson, he owes his exemption from that common disease of young critics, which Mr Butler very aptly terms *emendandi κακοζηλία*; and which, if Mr Wakefield's name were capable of assuming a Greek form, might, perhaps,

---

προτοπήμων. ἔτλα δ᾽ οὖν θυτὴρ γενέσθαι
θυγατρὸς, γυναικοποίνων πολέμων ἀρωγὰν,
καὶ προτέλεια ναῶν.

ANTISTROPHUS 256.

Λιτὰς δὲ καὶ κληδόνας πατρῴους
παρ᾽ οὐδὲν, αἰῶνα παρθένειόν τ᾽,
ἔθεντο φιλόμαχοι βραβῆς.
φράσεν δ᾽ ἀόζοις πατὴρ μετ᾽ εὐχὰν,
δίκαν χιμαίρας ὕπερθε βωμοῦ,
πέπλοισι περιπετῆ,
παντὶ θυμῷ προνωπῆ λαβεῖν ἀέρδην,
στόματός τε καλλιπρώρου φυλακὰν κατασχεῖν,
φθόγγον ἀραῖον οἴκοις,

STROPHE 246.

Βίᾳ χαλινῶν τ᾽ ἀναύδῳ μένει.
κρόκου βαφὰς δ᾽ ἐς πέδον χέουσα,
ἔβαλλ᾽ ἕκαστον θυτήρων
ἀπ᾽ ὄμματος βέλει φιλοίκτῳ,
πρέπουσά θ᾽, ὡς ἐν γραφαῖς, προσεννέπειν
θέλουσ᾽, ἐπεὶ πολλάκις
πατρὸς κατ᾽ ἀνδρῶνας εὐτραπέζους
ἔμελψεν, ἁγνὰ δ᾽ ἀταύρωτος αὐδᾷ πατρὸς
φίλου τριτόσπονδον εὔποτμον τ᾽
αἰῶνα φίλως ἐτίμα.

ANTISTROPHUS 256.

Τὰ δ᾽ ἔνθεν, οὔτ᾽ εἶδον, οὔτ᾽ ἐννέπω·
τέχναι δὲ Κάλχαντος οὐκ ἄκραντοι.
δίκα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσιν
μαθεῖν ἐπιῤῥέπει· τὸ μέλλον δ᾽,
ἐπεὶ γένοιτ᾽ ἂν λύσις, προχαιρέτω·
ἴσον δὲ τῷ προστένειν·
τορὸν γὰρ ἥξει ξύναρθρον αὐγᾷ.
πέλοιτο δ᾽ οὖν τἀπὶ τούτοισιν εὔπραξις, ὡς
θέλει τόδ᾽ ἄγχιστον Ἀπίας
γαίας μονόφρουρον ἕρκος.

We are not dissatisfied with several of the readings in these lines but they are not those which affect the metre.

still more significantly be denominated *Wakefieldiasis*. At the conclusion of this article, we intend to state all the changes which Mr Blomfield has made; and to point out, as concisely as we can, upon what kind of authority he has made them.

228 On turning our attention to the notes, we observe that a portion of them is printed in the Italic character, and marked with the initials of Richard Porson. This circumstance is explained in the Preface. Mr Blomfield was permitted by his college to extract from the papers of Mr Porson every thing that could be found relative to the Prometheus. Mr Blomfield appears to have availed himself very carefully of the permission granted to him; but the result is not so important as we could have wished; or, to say the truth, as we expected. Mr Porson's notes consist principally in references to writers who have quoted the verses of the Tragedian, with or without variation. We think these references valuable; and we should be glad to have many more of them; but we would willingly exchange the whole of them for half a dozen satisfactory emendations of the text.

The nature of Mr Blomfield's own notes will best be explained by stating, that he has copied the excellent model which is exhibited in Mr Porson's remarks on the four first plays of Euripides. We do not mean to say, that Mr Blomfield's notes on Aeschylus are equally valuable with those of Mr Porson on Euripides: *Πολλοῦ γε καὶ δεῖ.* There is, however, a considerable resemblance between the manner of the disciple and that of the master. The resemblance would have been greater, if Mr Blomfield had not confined himself much more strictly than Mr Porson to the immediate object of his labours.

It is probable, that those persons who delight in literary warfare and the shedding of Christian ink, will eagerly explore the pages of Mr Blomfield's edition, with the intention of discovering in what manner he receives the castigation which has been so copiously inflicted upon him in Mr Butler's pamphlet. Perhaps many such persons will be displeased, when they discover, that although Mr Butler's name recurs continually both in Mr Blomfield's notes and his glossary, the mention of it is generally attended with approbation; and in no instance, if our observation be correct, with petulance or asperity.

Mr Blomfield has not annexed a Latin translation to his edition, but has supplied the place of it by a copious glossary, in which almost all the difficult words and passages are interpreted in a very satisfactory manner. This glossary might, perhaps, with more propriety, have been called an explanatory commentary; as

the words are not arranged alphabetically, but in the order of their occurrence in the play. Notwithstanding a few omissions and redundancies, some of which will be noticed hereafter, we consider this part of Mr Blomfield's work as extremely valuable; and we do not hesitate in recommending the imitation of it to all future editors of single Greek plays. Feeling, as we profess to feel, all possible respect for that department of the critical art, which con- 224
sists in the restoration of corrupted passages, the proper arrangement of metres, and the discussion of questions of orthography and syntax, we cannot suppress a wish, that eminent scholars would devote a considerable part of their time and talents to the labour of mere interpretation. Most of the Latin classics have already received sufficient illustration; but the remains of the Greek writers are in a very different condition. In the present state of Greek literature, very tolerable scholars may read the best Greek classics in the best editions, assisted by the best Latin translations, without being secure from the danger of mistaking the sense of the author; or, at least, of losing the force and spirit of his expression, in almost every page. We will give an instance of the latter sort from the play before us. When the nymphs, who constitute the Chorus, recommend silence and submission to Prometheus, he answers, v. 936. *Σέβου, προσεύχου, θῶπτε τὸν κρατοῦντ' ἀεί.* Now, we apprehend, that nineteen schoolboys out of twenty, would either translate the words, *τὸν κρατοῦντ' ἀεί*, *him who rules for ever*,—that is to say, Jupiter, who is really the person in question; or would join ἀεὶ to σέβου, etc. Stanley, a man of considerable learning, took the line in the former sense, as appears by his translation:—*Cole, invoca, palpa istum aeternum gubernatorem.* The real sense of the passage has been pointed out by Mr Butler, whose observation is borrowed, with proper acknowledgement, by Mr Blomfield. The words, *τὸν κρατοῦντ' ἀεί*, mean, *whoever happens to be in power.* In the same sense, *οἱ ἀεὶ ἄρχοντες*, an expression which occurs not unfrequently, means, *the magistrates for the present year*; or, if the reader pleases, *the present ministry.*

Mr Blomfield's Latinity, although sufficiently fluent, and entirely devoid of affectation, is, upon the whole, rather deficient in correctness. We observe, for instance, that he frequently, perhaps always, uses the subjunctive mood after *etsi*. P. ii. *Etsi sine nomine editoris exierit.* P. 36. *Etsi a Stanleio praetermittatur.* P. 45. *Etsi κλάνος satis frequens sit.* P. 68. *Etsi εἰσάπαξ in hoc loco edi permiserit.* P. 72. *Etsi τὸ μὴ οὐ versum claudat.* P. 138. *Etsi Scholiastes Venet. Il. Ψ. 34. habeat*, etc. This construction is common enough among modern authors, and not without example among the ancients; but we apprehend the use of the indicative to be the more usual, and, consequently, the safer method.

In the course of this article we shall give convincing proof, that we do not aspire to the character of purists in Latinity;* and we
225 should not have mentioned the subject at all, if it were not for the following reason. Mr Blomfield, if he survive the effects of Mr Butler's indignation, is very likely to rise to great eminence as a classical scholar, and to excite considerable jealousy in the souls of his unsuccessful competitors for reputation. It is, therefore, incumbent on him to guard himself as much as possible against their attacks, by endeavouring to give to his compositions the highest degree of correctness which he can attain. It may be observed, that of all the possible defects of a writer, grammatical errors are the least important, the soonest detected, and the last forgotten. Thousands of readers exist, who are stone-blind as to the presence or absence of genius, judgment, learning, sagacity, taste, candour and right reasoning, but possess a Lyncean quickness of vision with regard to false concords and false quantities. We recollect to have seen, many years ago, a work of a very popular author, the reputation of which was greatly diminished by a malicious reviewer, who discovered that the writer had frequently fallen into the colloquial error of using the active verb, *To lay*, instead of the neuter verb, *To lye*. We therefore seriously recommend to Mr Blomfield, as he values his future quiet, to ply his Tursellinus hard, while his faculties are ductile and tenacious. He is a young man, and cannot possibly be aware of the difficulties which elderly gentlemen encounter in learning to dance, or to write Latin.

We know, indeed, that some philosophers are of opinion, that the study of Hesychius and Suidas is incompatible with the cultivation of a pure Latin style. But we apprehend that this theory has been sufficiently refuted by David Ruhnkenius. Besides the example of elegance and accuracy which that illustrious scholar exhibited in his own writings, it is well known that he republished the works of Muretus, chiefly for the purpose of demonstrating, that the barbarous jargon of the Burmannian school was not the only modification of the Latin language capable of being used in books of verbal criticism. In consequence of the labours of Ruhnkenius,

* In return for this modest acknowledgement, our readers will doubtless do us the justice to attribute most of our apparent blunders to the indistinctness of our handwriting, and the carelessness of the compositor. Should any of Mr Willison's assistants transform *sed* into *scio*, or *primus* into *parvus*, we beg leave to state, that no part of the blame attached to such portentous errors ought to fall upon any of our own body, except the unfortunate gentleman who exercises the functions of Editor.

Ernesti, and others, a considerable amelioration has been effected
in the Latinity of the Dutch and German scholars of the last and
present generations. Their works, indeed, are commonly desti-
tute of that classical air which pervades the writings of almost
all the modern Italian scholars, and which cannot be acquired by 226
mere attention to grammatical rules. * It is chiefly in correctness
that the recent philologers of Leyden and Leipzig excel their prede-
cessors at the distance of a century; and, in this respect, the im-
provement which has taken place, is very considerable. Part of
it may perhaps be ascribed to the gradual disuse of that convenient
patois, which formerly performed most of the functions of a living
language, in the schools and universities of the north of Europe.
A celebrated critic, in whose opinion we do not altogether con-
cur, has attributed the correctness of style which the Italian wri-
ters of the sixteenth century possessed, in a great measure to their
total inability to converse in any language except their own. †

As we have alluded to Mr Blomfield's youth, we are bound to state, in justice to him, that we have discovered no symptom of it in his edition of the Prometheus, except his title of Bachelor of Arts, which we readily admit to be a very equivocal one. But all doubt of the fact is removed by Mr Butler, who, in his Epistle to Mr Blomfield, professes to number him among his own private friends, and has urged the circumstance of his juvenility against him, with great strength of reasoning, and liveliness of fancy.

We now proceed to execute our promise of comparing Mr Blomfield's text of the Prometheus with that of the Glasgow edition. This task we shall execute with considerable minuteness. In the course of our examination of the two editions, several passages of the tragedy have occurred to us, on which we con-

* Few men, in all probability, have studied the Latin grammar with more attention than Richard Johnson, the author of the Grammatical Commentaries, and *Aristarchus Anti-Bentleianus*. In the latter work, he assures the reader, that seven years' severe labour is not sufficient to master the complicated difficulties of the subjunctive mood. He does not inform us how large a portion of his own life he has devoted to the acquisition of a graceful and dignified style. Perhaps some conjecture may be formed from the thirteenth, fourteenth, and fifteenth lines of his preface, which we are almost ashamed to set down. *Quae aliis fortasse stomachum, mihi profecto nil, nisi risum moverit, perinde reputanti, utrum sursum isti, an deorsum crepent.* If Strada had adopted this elegant phraseology, Scioppius would never have written the *Infamia Famiani*.

† See Scioppius *de Stilo Historico*, p. 68.

ceive that we can throw a little light. We shall therefore take the liberty of stating our opinion respecting part of them, and of assuming, in these instances, the character of annotators, in-
227 stead of that of reviewers.* As this subject must be entirely devoid of interest to the unlearned reader, we do not conceive that any apology will be required for our having drawn up the remaining part of this article in Latin. The following strictures were nearly completed before we conceived the intention of communicating them to the world through the channel of the Edinburgh Review. When we adopted that mode of publication, perhaps we ought to have translated our remarks into English; but we were induced to spare ourselves that trouble, by the consideration of their being equally intelligible, and rather more concise, in their present form. We have also retained the use of the singular number, as we find that the contrary practice has not had the effect of protecting us from the suspicion of dividing our force, and of employing only a single reviewer upon each of our articles. The text, it will be remembered, wich we set down at the head of each remark, is that of the Glasgow edition, which is stated, in the tittle-page, to have been printed in 1794, and published in 1806.

Ver. 1. *Χθονὸς μὲν εἰς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον.* *Ἐς τηλουρὸν* B. qui cum Porsono alteram formam raro adhibet, nisi ex necessitate. Uterque tamen dedit *εἰς τέχνην*, v. 496. *εἰς νόσον*, v. 477. *εἰς θεοὺς*, v. 944. et alia fortasse. Equidem suspicor Tragicos nunquam *ἐς* usurpasse, nisi ex licentia poëtica, quam in septem fabulis vicies tantum sibi permisit Sophocles.

Ver. 2. *Σκύθην ἐς οἶμον, † ἄβατον εἰς ἐρημίαν.* *Ἄβροτον* ex ipsius Porsoni monitu reposuit B. Quibus argumentis nitatur haec scriptura, in Censura nostra ed. Butlerianae jam dictum est.

Ver. 16. *Πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδέ μοι τόλμαν σχέθειν· † ἐξω-*

---

* We subjoin a few readings transcribed from the margin of our copy of the Glasgow edition, which appear to us to be preferable to those which Mr Porson has retained in the text. V. 93. *αἰκείαισιν*. 108. *ἐνέζευγμαι*. 177. *αἰκείας*. 181. *ἐρέθισε*. 211. *κρανοῖτο*. 267. *θνητοῖς ἀρήγων*. 275. *ταῦτά τοι*. 395. *ἄσμενος δέ τἂν*. 399. *δακρυσίστακτον ἀπ' ὄσσων*. 431. *ξυμπίτνων*. 433. *ἀγνορύτων*. 495. *κνίσῃ*. 601. *αἰκείαις*. 645. *αἰσχύνομαι*. 671. *κἀπέκλησε*. 732. *Βόσπορός τ' ἐπώνυμος*. 734. *Ἀσιδ'*. 803. *Γρῦπας*. 911. *ἐκπίτνων*. 925. *θαλασσίαν δὲ γῆς*. 926. *τό γ' ἄρχειν*. 931. *πῶς δ' οὐχὶ ταρβεῖς*. 934. *ὁ δ' οὖν ποιείτω*. 952. *σεμνόστομός τε*. 972. *καὶ σέ γ' ἐν τούτοις*. 979. *οἴμοι*, 1023. *καννήμερος*, *cum minima distinctione*. 1024. *κελαινόβρωτον δ' ἧπαρ*.

φιάζειν γὰρ πατρὸς λόγους βαρύ. Scribendum, *σχεθεῖν*, mutato accentu. *Σχεθεῖν* enim aoristus est. *Εὐωριάζειν* dedit B. ipso Porsono auctore. Iterum adeunda Censura ed. Butlerianae.

Ver. 28. *Τοιαῦτ' ἀπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου.* *Ἐπηύρω* cod. Mediceus. Vera scriptura, ni fallor, est *ἐπηύρου*. Eurip. Hec. 476. *Τίν' αἰτίαν σχὼν, ἧς ἐπηυρόμην ἐγώ.* Idem sensu non dissimili Iph. Taur. 529. *Πρὶν γὰρ θανεῖν σε, τοῦδ' ἐπαυρέσθαι θέλω.* Incertus apud Athen. p. 336. B. *Μικροῦ δὲ βιότου ζῶντ'* 228
ἐπαυρέσθαι χρεών. Andocides, p. 75. ed. Reisk. a Stanleio allegatus: *Εἶτι ὑμᾶς χρὴ ἀγαθὸν ἐμοῦ ἐπαυρέσθαι.* Male apud Hesychium legitur *ἐπαύρασθαι*, sed grammatici, opinor, potius quam librarii vitio. Recte *ἀπολαῦσαι* interpretatur, sed postea mediam formam saepius confundit cum activa *ἐπαυρεῖν*, quae Atticis non videtur in usu fuisse. Praesens est *ἐπαυρίσκομαι*, neque ipsum in Atticorum scriptis hodie obvium.

Ver. 39. *Τὸ ξυγγενές τοι δεινὸν, ἥ θ' ὁμιλία.* V. 793. *Ἦ κἀμὲ γάρ τι ξυμφοραῖς ἐπαιτιᾷ;* Omnes edd. ante Porsonum *τὸ συγγενὲς* et *τί συμφοραῖς* praebent. Quam scripturam post brevem vocalem ubique praetulerim, nisi in initio versus, et ubi altera forma metro necessaria est. V. 495. *Κνίσσῃ τε κῶλα συγκαλυπτά·* *καὶ μακρὰν* Porsonus et B. ut vulgo.

Ver. 42. *Ἀεί γε δὴ νηλὴς σὺ, καὶ θράσους πλέως.* Haec scriptura Brunckio debetur. In Aldina *αἰεί τε δὴ* legitur. Sed omnes fere codd. pro *τε* habent *τι* vel *τοι*. Scripsit fortasse Poëta: *Αἴ, αἴ, τί δὴ νηλὴς σὺ καὶ θράσους πλέως;* Saltem non de nihilo est, quod in initio senarii *αἰεὶ* per diphthongum scriptum habent vulgati libri.

Ver. 49. *Ἅπαντ' † ἐπράχθη πλὴν θεοῖσι κοιρανεῖν. Ἐλεύθερος γὰρ οὔτις ἐστὶ πλὴν Διός.* Quid in animo habuerit Porsonus, incertum est. Nihil mutant libri. Abreschii conjectura, *ἐπρώθη*, ne Graeca quidem est. Sed erit fortasse qui cum Stanleio conjiciat *ἐπαχθῆ*, hac significatione: *Nulla conditio ab aerumnis libera, praeter summum imperium, quo solus potitur Jupiter.* Quae verba non male Vulcani de sua conditione querimoniis respondent. Vocem autem *ἐπαχθὴς*, quod per *ἐπίπονος* recte explicat Hesychius, apud Tragicos non reperi, qui eodem sensu *ἀχθεινὸς* usurpant.

Ver. 51. *Ἔγνωκα, † τοῖσδε κοὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω.* *Ἔγνωκα, καὶ τοῖσδ' οὐδὲν* B. ex ingenio. Facilior emendandi ratio erat, *τοῖσδέ τ' οὐδέν*. Sed malim, deleta copula: *Ἔγνωκα· τοισίδ' οὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω.* De dativo *τοισίδε* vide ad v. 234.

Ver. 85. *Ψευδωνύμως σε δαίμονες Προμηθέα Καλοῦσιν· αὐτὸν γάρ σε δεῖ Προμηθέως, Ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσει τύχης.*

Vide an scribendum, αὐτὸν γάρ σε δεῖ προμηθέως, fere ut infra 468. Τοιαῦτα μηχανήματ' ἐξευρὼν τάλας Βροτοῖσιν, αὐτὸς οὐκ ἔχω σόφισμ', ὅτῳ Τῆς νῦν παρούσης πημονῆς ἀπαλλαγῶ.

Ver. 99. Πῆ ποτε μόχθων Χρὴ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι. Τέρμα Aldus et Robortellus, cum plerisque codd. Alteram scripturam metri gratia invectam esse suspicor. Nam τέρμα, non τέρματα, hoc sensu plerumque adhibet noster. Sic infra 183. Πᾷ ποτε τῶνδε πόνων χρή σε τέρμα κέλσαντ' Ἐσιδεῖν. 257. Οὐδ' ἔστιν ἄθλου τέρμα σοι προκείμενον. 623. Τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης. 754. Νῦν δ' οὐδέν ἐστι τέρμα μοι προκείμενον Μόχθων. 827. Πρὸς αὐτὸ δ' εἶμι τέρμα σῶν πλανημάτων. 1025. Τοιοῦδε μόχθου τέρμα μήτι προσδόκα. Hinc nostro loco malim: Χρὴ τέρμα τοιῶνδ' ἐπιτεῖλαι. Vulgata tamen defendi potest e v. 704. quem suo loco citavi.

Ver. 116. † Θεόσυτος, ἢ βρότειος, ἢ κεκραμένη. Veterem scripturam θεόσσυτον post Burneium revocavit B. Nollem factum. Infra v. 279. κραιπνόσυτον contra omnes libros reponendum monuit Bentleius ad Phalarin p. 140. Ver. 599. θεόσσυτον et mox
229 602. λαβρόσσυτος codd. et edd. fere omnes, metro utrobique pessumdato. Ceterum Porsoni obelus ad v. 764. hujus fabulae respicere videtur: Θέορτον, ἢ βρότειον; εἰ ῥητὸν, φράσον.

Ver. 122. Τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσοιχνεῦσιν. Malim εἰσοιχνοῦσιν. Διοιχνεῖ habet Noster Eum. 316. οἰχνεῖ Soph. Aj. 564. οἰχνῶ El. 166. οἰχνεῖν El. 313. Ionicam formam accepisse videntur librarii ex Hom. Il. *I*. 384. Ἀνέρες ἐξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφι. Agnoscit eam tamen Hesychius a Stanleio indicatus: Εἰσοιχνεῦσιν. εἰσπορεύονται καὶ ἐνεδρεύουσι. Apud Eurip. Med. 423. vulgo legitur ὑμνεῦσαι pro ὑμνοῦσαι, nec mutavit Porsonus. Pro infinitivo verbi ὑμνεύειν accepit interpres Latinus, qui vertit *celebrare*. Apud Nostrum infra 646. πολεύμεναι mutavit B. Apud Soph. Trach. 647. pro σεῦται legendum σοῦται.

Ver. 140. Δέρχθητ', † ἐσίδεσθ' Οἵῳ δεσμῷ προσπορπατὸς Τῆσδε φάραγγος σκοπέλοις ἐν ἄκροις Φρουρὰν ἄζηλον ὀχήσω. Multi libri ἐσίδεσθέ μ' habent minus numerose quidem, nec tamen metro prorsus pessumdato, modo hos versus aliter distribuas. Pronomina in hujusmodi locutionibus valde frequentant Tragici, ut Noster supra 92. Ἴδεσθέ μ' οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός. Et in fine fabulae 1092. Ἐσορᾷς μ' ὡς ἔκδικα πάσχω. Δέρχθητέ μ', ἴδεσθ' ex conjectura reposuit B.

Ver. 146. Σὸν δέμας εἰσιδούσῃ Πέτραις προσαυαινόμενον, Ταῖσδ' ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις. Recte B. εἰσιδούσᾳ, et infra 541. δερκομένα pro δερκομένη. Deinde multi libri πέτρᾳ, quod vulgatae scripturae praefero, sequente scilicet λύμαις. Sic infra 967. τῇδε λατρεύειν πέτρᾳ. Unde nostro loco malim etiam τᾷδ' pro ταῖσδ'.

Ver. 152. *Εἰ γάρ μ' ὑπὸ γῆν, νέρθεν τ' Ἅιδου Τοῦ νεκροδέγμονος εἰς ἀπέραντον Τάρταρον ἧκεν, δεσμοῖς ἀλύτοις † Ἀγρίως πελάσας, ὡς μήτε θεὸς Μήτε τις ἄλλος τοῖσδ' ἐπεγήθει. Νέρθεν θ' Ἅιδου* Turnebus, unde recte B. *νέρθεν θ' Ἅιδου.* Mox pars codicum *ἀγρίοις*, quod recepit B. motus simili loco infra 175. *πρὶν ἂν ἐξ ἀγρίων Δεσμῶν χαλάσῃ.* Vide an scribendum, *δεσμοῖς ἀλύτως Ἀγρίοις πελάσας*, ut supra 60. *Ἄραρεν ἥδε γ' ὠλένη δυσεκλύτως.* Deinde plerique libri *ὡς μήποτε θεὸς*, quod salvo metro retineri poterat, licet aliter sentiat Butlerus. Sed sequentia verba, *μήτε τις ἄλλος*, suspicor esse corrupta. Nulla enim causa erat, quare mortales, quorum maximus benefactor esset Prometheus, ex ejus malis gaudium perciperent. De diis solis eum locutum esse ostendit Chori responsum v. 159. *Τίς ὧδε τλησικάρδιος Θεῶν ὅτῳ τάδ' ἐπιχαρῆ.* Malim igitur, *ὡς μήποτε θεὸς Μηδεὶς ἄλλος.* Ultimo versu nonnulli libri *ἐπιγεγήθῃ*, *ἐπιγεγήθει*, et *ἐπεγεγήθει.* Scribendum sine praepositione, *τοῖσδ' ἐγεγήθει.* Eurip. Hec. 279. *Ταύτῃ γέγηθα, κἀπιλήθομαι κακῶν.* Aristoph. Vesp. 612. *Τούτοισιν ἐγὼ γάνυμαι.* Adde quod *γέγηθα* passim legitur apud Tragicos, *γηθῶ* vero nusquam, quod sciam, nisi apud Nostrum Choëph. 770. *Ἄνωχθ' ὅσον τάχιστα γαθούσῃ φρενί.*

Ver. 157. *Νῦν δ' αἰθέριον κίνυγμ' ὁ τάλας Ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα.* Pars codicum, nominatim quatuor e quinque Regiis apud Vauvillerium, *κίνυγμα ὁ τάλας*. Unde repono, *κίνυγμα τάλας*, deleto articulo, qui rectius abest. Vide hujus fabulae v. 108. 468.

Ver. 163. *Θέμενος ἄγναμπτον νόον.* Metri gratia *τιθέμενος* conjecit Pauwius. Cui assentior. Nam longe melius dicitur *ἀεὶ τιθέμενος* quam *ἀεὶ θέμενος*. *Ἀεὶ* cum participio aoristi raro conjungitur.

Ver. 182. *Δέδια † γὰρ ἀμφὶ σαῖς τύχαις. Δέδιά δ'* pro *δέδια* 230 *γὰρ* post Burneium B. ex ipsius Porsoni emendatione. Sed fortasse nihil mutandum. Vide ad v. 163.

Ver. 208. *Ὠἶοντ' ἀμοχθεὶ πρὸς βίαν τε δεσπόσειν.* *Ἀμοχθὶ* B. Quam scripturam in plerisque hujus formae adverbiis adhibendam censet, ego vero in omnibus. Exemplis ab eo citatis adde Archilochum, apud Apollonium ad calcem Maittairii de Dialectis p. 435. *Ἀμισθὶ γάρ σε πάμπαν οὐ διδάξομεν.* Vulgo *διάξομεν*. Soph. Oed. Col. 1251. *Ἀστακτὶ λείβων δάκρυον ὧδ' ὁδοιπορεῖ.*

Ver. 234. *Καὶ τοῖσιν οὐδεὶς ἀντέβαινε πλὴν ἐμοῦ.* Imo, *καὶ τοισίδ'*. Passim permutantur *τοῖσιν* et *τοισίδ'*. Eurip. Med. 1294. *Ἆρ' ἐν δόμοισιν ἡ τὰ δείν' εἰργασμένη Μήδεια τοισίδ', ἢ μεθέστηκεν φυγῇ;* ubi *τοῖσιν* habent Lascaris et Aldus, *τοῖσδέ γ'* codd. ut videtur, meliores. Idem Heracl. 146. *Ἐν τοισίδ' αὐτοῖς τοῖσιν*

ἔσταμεν λόγοις. Scribendum, ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοισίδ' ut apud Soph. Ant. 1076. Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσδε ληφθῆναι κακοῖς.

Ver. 239. Θνητοὺς δ' ἐν οἴκτῳ προθέμενος, τούτου τυχεῖν Οὐκ ἠξιώθην αὐτὸς, ἀλλ' ἀνηλεῶς Ὧδ' ἐῤῥύθμισμαι, Ζηνὶ δυσκλεὴς θέα. Ad haec B. Ἐν οἴκτῳ προθέμενος. Misertus. *Neque hanc neque similem phrasin alibi vidisse memini.* Non valde dissimilia habet Eurip. Hec. 806. Ταῦτ' οὖν ἐν αἰσχρῷ θέμενος, αἰδέσθητί με. Conferendum etiam Tyrtaeanum illud, Οὔτ' ἂν μνησαίμην, οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείην. Ubi τιθείμην ex Platone reponunt nonnulli, licet activam formam exemplis confirmarit Klotzius p. 68. retinueritque Porsonus ad Med. 542. Deinde pro ἀλλ' ἀνηλεῶς, scribendum ἀλλὰ νηλεῶς. Ita Noster Choëph. 240. Καὶ τῆς τυθείσης νηλεῶς ὁμοσπόρου. Simili vitio laborant libri vulgati in Agam. 133. ubi pro μοῖρ' ἀλαπάξει legerim μοῖρα λαπάξει. Sed nescio an pro νηλεῶς scribendum νηλέως retracto accentu. Ionicae formae sunt ἐλεεινὸς, ἐλεήμων, νηλεὴς, Atticae ἐλεινὸς, ἐλήμων, νηλὴς Noster supra 42. Ἀεί γε δὴ νηλὴς σὺ καὶ θράσους πλέως. Eurip. Cycl. 368. Νηλὴς ὁ τλάμων. Apud Soph. Oed. Tyr. 180. plurale νηλέα dactylus est. Vulgo quidem legitur apud eundem Ant. 1197. Πεδίον ἐπ' ἄκρον, ἔνθ' ἔκειτο νηλεὲς Κυνοσπάρακτον σῶμα Πολυνείκους ἔτι. Sed suspicor Tragicum scripsisse νηλέως.

Ver. 261. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν Μεθῶμεν, ἄθλων δ' ἔκλυσιν ζήτει τινά. Ἄθλων omnes editores ante B. praeter Aldum, qui ἄθλον (sic) habet. Ἄθλου ex multis codd. reposuit B. Sed respexisse videntur librarii ad v. 257. Οὐδ' ἔστιν ἄθλου τέρμα σοι προκείμενον. Ἄθλων igitur retineo. Infra 751. Ἦ δυσπετῶς ἂν τοὺς ἐμοὺς ἄθλους φέροις.

Ver. 263. Ἐλαφρὸν ὅστις πημάτων ἔξω πόδα Ἔχει, παραινεῖν, νουθετεῖν τε † τοὺς κακῶς Πράσσοντας. ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἅπαντ' ἠπιστάμην. Ἑκὼν ἑκὼν ἥμαρτον, οὐκ ἀρνήσομαι. Πημάτων omnes libri, quod mutare nolim. Πραγμάτων tamen habet Eurip. Heracl. 110. Καλὸν δέ γ' ἔξω πραγμάτων ἔχειν πόδα, Εὐβουλίας τυχόντα τῆς ἀμείνονος. Apud Nostrum infra 970. fluctuant libri inter πήμασι et πράγμασι. Ne maneret anapaestus in tertio versu, τὸν κακῶς Πράσσοντ' ex emendatione Stanleii Heathiique recepit B. Neque adversari videtur Porsonus. Malim tamen, deleto pronomine, εὖ δὲ ταῦθ' ἅπαντ' ἠπιστάμην. Quae scriptura etiam sententiae melius convenit. Quis enim nescit quoties εὖ, καλῶς, σάφα, σαφῶς, et similia, verbis ejus significationis, cujus est ἐπίσταμαι, praefigantur?

231 Ver. 268. Οὐ μήν τι ποιναῖς γ' ᾠόμην τοιαῖσί με Κατισχνανεῖσθαι πρὸς πέτραις πεδαρσίοις, Τυχόντ' ἐρήμου τοῦδ' ἀγείτονος πάγου. Haec verba plus una menda laborare videntur. Haud facile

crediderim Tragicum τοιαῖσι dicturum fuisse, cum eadem opera scribere posset τοιαῖσδε. De hac re plura vide ad v. 906. Deinde με prorsus supervacaneum est, et pro τυχόντ' malim τυχών. Ita Aristoph. Plut. 114. *Οἶμαι γὰρ, οἶμαι, ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται, Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας, Βλέψαι ποιήσας.* Hinc apud nostrum τοιαισίδε et τυχὼν repono. Erunt etiam qui malint, πρὸς πέτραις πεδάρσιος. Sed vulgatam satis defendit similis locutio πρὸς πέτραις ὑψηλοκρήμνοις v. 4.

Ver. 272. *Πεδοῖ δὲ βᾶσαι.* Sic libri omnes, quibuscum consentit Eustathius p. 153. 34. monente B. Cum vero hoc adverbium a nemine veterum agnoscatur, scribendum puto πεδῷ, quod eodem sensu passim occurrit. Vide nostrum Prom. 748. Theb. 434. Eum. 263. 482. 656. Soph. El. 747. Eurip. Or. 1433. 1440. Idem valet πρὸς πεδῷ.

Ver. 274. *Πείθεσθέ μοι, πείθεσθε, συμπονήσατε Τῷ νῦν μογοῦντι.* v. 1038. *Πείθου. σοφῷ γὰρ αἰσχρὸν ἐξαμαρτάνειν.* Ubicunque apud Tragicos per metrum fieri possit, auctor sim ut pro πείθου et πείθεσθε rescribatur πιθοῦ et πίθεσθε. Hanc formam apud nostrum priore loco probabiliorem reddit alter imperativus συμπονήσατε. Neque quidquam in hac re librorum auctoritati tribuendum. Infra 333. εὐπειθὴς habet Aldus in fine senarii. V. 562. πείθων pro πιθὼν, ex cod. Mediceo enotatum video.

Ver. 282. *Χθονὶ τῇδε πελῶ.* Verbum πελῶ in Glossario praetermisit B. Male *accedo* vertit Stanleius. Futurum est a πελάζω, ut βιβῶ a βιβάζω. Legitur apud Soph. Oed. Col. 1060. Phil. 1150. El. 497. Alteram formam πελάσσω praetulit Euripides. Vide Or. 1684. Iph. Taur. 886. Hel. 361. El. 1332.

Ver. 325. *Καὶ νῦν ἐγὼ μὲν εἶμι, καὶ πειράσομαι, Ἐὰν δύνωμαι, τῶνδέ σ' ἐκλῦσαι πόνων.* Distinctionem post δύνωμαι delevit B. Sed vereor ut Graecum sit, πειράσομαι ἐὰν δύνωμαι, quamvis recte apud nostrates dicatur, *I will try if I am able.*

Ver. 337. *Ὁρμώμενον δὲ μηδαμῶς ἀντισπάσῃς. Μηδαμῶς μ' ἀντισπάσῃς* B. ex utroque cod. Cantabrigiensi.

Ver. 347. *Οὐ δῆτ', ἐπεί με χαὶ κασιγνήτου τύχαι Τείρουσ' Ἄτλαντος.* Malim καὶ κασιγνήτου. Articulum ex ingenio, ut videtur, invexit Porsonus. Caeterum male *fratris tui* Stanleius. Tota enim haec ῥῆσις, quae vulgo Oceano tribuitur, manifesto Prometheo continuanda est.

Ver. 353. *Ἑκατογκάρηνον πρὸς βίαν χειρούμενον Τυφῶνα θοῦρον, πᾶσιν ὃς ἀντέστη θεοῖς.* Ἑκατογκάρανον B. quod verum videtur. Scripti libri ἑκατοντακάρηνον habent. Altero versu ὅστις pro πᾶσιν ὃς repraesentat, ex emendatione Gaisfordii, quam pro-

bavit Porsonus. Nonnulli libri, saltem Regius 2782. apud Vauvillerium et Baroccianus apud Stanleium, *ὅς πᾶσιν* exhibent. Quae scriptura propius ad Gaisfordianam accedit. Nam *πᾶς* pro *τις* positum alicubi vidisse memini. Deinde multa scriptorum loca e schedis Porsoni indicat B. in quae *πᾶς* perperam a librariis invectum sit. Quamquam fatendum est, nonnihil de vi sententiae ablatum iri, si a nostro loco ejiciatur. Emendabat Elmsleius ad
232 Aristoph. Ach. 1082. *Τυφῶν, ἅπασιν ὅστις ἀντέστη θεοῖς.* Sed recte monet B. vocem *θοῦρον* pro librariorum additamento vix haberi posse. Minoris sunt ponderis quae ad Elmsleii de accusativo *Τυφῶνα* monitum respondet B. Apud Eurip. Herc. 1272. unde *τρισωμάτους Τυφῶνας* attulit B. *Γηρυόνας* legendum conjecerat Elmsleius, cujus sententiae favet Noster Agam. 879. *Τρισώματός τἂν Γηρυὼν ὁ δεύτερος.* Neque enim tribus corporibus, sed centum capitibus instructus erat Typhon. Vide, si tanti est, interpretes, praecipue Lacerdam, ad Virgilianum illud, *Et forma tricorporis umbrae,* Aen. VI. 289.

Ver. 369. *Τῆς καλλικάρπου Σικελίας* † *λευρὰς γύας.* Malim cum Robortello, *λευροὺς γύας.* Soph. Oed. Col. 58. *οἱ δὲ πλησίον γύαι.* Eurip. Heracl. 839. *τὸν Ἀργείων γύην.*

Ver. 384. *Ἔα με* † *τήνδε τὴν νόσαν νοσεῖν.* Aldinam scripturam *τῇδε τῇ νόσῳ* revocavit B. Consentiunt cod. Mediceus aliique nonnulli. Similem diversitatem in Aeliani fragmento apud Suidam e Porsoni schedis enotavit B. Longe frequentior apud Tragicos est accusativi usus, atque ideo tutior videtur Porsoni scriptura, quam primus repraesentavit Turnebus. Nec tamen alteram abjudicare ausim.

Ver. 404. *Ὑπερήφανον θεοῖσι Τοῖσι πάρος δείκνυσιν αἰχμάν.* V. 413. *Μεγαλοστόνοισι σοῖσι Πήμασι συγκάμνουσι θνητοί.* Haec ad Heathii mentem constituit Porsonus. Pleraeque edd. *τοῖς πάρος θεοῖς δείκνυσιν* habent. Melior est Robortelli scriptura, *θεοῖς τοῖς πάρος δείκνυσιν,* quam repraesentant omnes fere codd. nisi quod inter *δείκνυσιν, δεικνύει, ἐνδείκνυσιν* et *ἐνδεικνύει* fluctuant. *Θεοῖς τοῖς πάρος ἐνδείκνυσιν* dedit B. et in antistropho *σοῖς* revocavit, quod habent plerique codd. et edd. Verbum compositum *ἐνδείκνυμι* legitur apud Soph. Oed. Col. 48. Eurip. Alc. 152. Bacch. 47.

Ver. 416. *Παρθένοι, μάχας ἄτρεστοι.* *Μάχαις* multi libri et Schol. Recepit B. laudato Soph. Aj. 865. *Τὸν ἐν δαΐαις ἄτρεστον μάχαις.* Mihi quidem magis arridet vulgata, modo *μάχας* pro secundo casu accipiatur.

Ver. 420. *Ἀραβίας τ' ἄρειον ἄνθος, Ὑψίκρημνόν θ' οἳ πόλισμα Καυκάσου πέλας νέμονται, Δάϊος στρατὸς, ὀξυπρώροισι βρέ-*

μων ἐν αἰχμαῖς. Cum tota Chori oratio in maris Euxini accolis recensendis versetur, jure mirantur interpretes, unde haec Arabiae mentio. Nonnulli ad emendationem confugiunt, quorum conjecturas memorare supersedeo. Magis placet Butleri sententia, qui ostendere conatur, nomen Arabiae latius olim quam vulgo creditur patuisse. Sed nolim hanc quaestionem nimis curiose tractare. Nam verisimile est Aeschylum Geographiae nihilo peritiorem fuisse Tragico nostrate, qui oram Bohemiae maritimam memorat. Unum moneo, delendam esse copulam post *ὑψίκρημνον*, quae metro simul et sententiae nonnihil obest. Nemo, opinor, de hac emendatione dubitabit, qui integrum Poëtae locum adibit, unde superiora desumta sunt.

Ver. 425. *Μόνον δὴ πρόσθεν ἄλλον ἐν πόνοις Δαμέντ᾽ ἀκαμαντοδέτοις Τιτᾶνα λύμαις εἰσιδόμαν θεῶν Ἄτλανθ᾽, ὃς αἰὲν ὑπείροχον σθένος Κραταιὸν οὐράνιον τε πόλον Νώτοις ὑποβαστάζει. Ἐν πόνοισιν* B. post Burneium. Mox *ἀδαμαντοδέτοις* ex emendatione Stanleii, uno cod. consentiente. Citat v. 148. *Ταῖσδ᾽ ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις*. Deinde *ὑπέροχον* post Hermannum et Burneium. 233
Postremo *νώτοις ὑποστενάζει* cum codd. tantum non omnibus. Ceterum haec et sequentia in strophen et antistrophum distribuere conatus est Hermannus. Cui quidem hactenus assentior, ut credam revera antistrophica esse. Scripturam ab eo propositam parum sanus sit qui probet.

Ver. 448. *Τὸν μακρὸν χρόνον Ἔφυρον εἰκῆ πάντα, κοὔτι πλινθυφεῖς Δόμους προσείλους ἦσαν, οὐ ξυλουργίαν· Κατώρυχες δ᾽ ἔναιον*. Omnes fere codices *τὸν μακρὸν βίον*, quod nescio an praeferendum vulgatae scripturae. Eodem fere sensu verba *τὸν μακρὸν βίον* usurpat noster infra 536. *Ἡδύ τι θαρσαλέαις Τὸν μακρὸν τείνειν βίον ἐλπίσι*. Deinde *κοὔτι πλινθυφεῖς* ex ipsius Porsoni emendatione est, nam *κοὔτε* habent omnes libri. Cui scripturae quid objici possit non video, cum simillima passim legantur. Ita Soph. Oed. Col. 972. *Ὃς οὔτε βλάστας πω γενεθλίους πατρὸς, Οὐ μητρὸς εἶχον, ἀλλ᾽ ἀγέννητος τότ᾽ ἦ*. Ubi *οὔτι* contra omnes libros dedit Brunckius. Idem Ant. 249. *Οὐκ οἶδ᾽. ἐκεῖ γὰρ οὔτε του γενῇδος ἦν Πλῆγμ᾽, οὐ δικέλλης ἐκβολή· στυφλὸς δὲ γῆ Καὶ χέρσος, ἀῤῥὼξ οὐδ᾽ ἐπημαξευμένη Τροχοῖσιν, ἀλλ᾽ ἄσημος οὑργάτης τις ἦν*. Ita distinguendum. Eurip. Or. 41. *Ὧν οὔτε σῖτα διὰ δέρης ἐδέξατο, Οὐ λούτρ᾽ ἔδωκε χρωτὶ, χλανιδίων δ᾽ ἔσω Κρυφθεὶς, ὅταν μὲν σῶμα κουφισθῇ νόσου, Ἔμφρων δακρύει*. Et mox 46. *Ἔδοξε δ᾽ Ἄργει τῷδε μήθ᾽ ἡμᾶς στέγαις, Μὴ πυρὶ δέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινα Μητροκτονοῦντας*. Ubi fortasse legendum, *μηδὲ προσφωνεῖν*, licet receptae favere videatur noster Choëph. 289. *καὶ τοῖς τοιούτοις οὔτε κρατῆρος μέρος Εἶναι μετασχεῖν, οὐ φιλοσπόνδου λιβὸς, Βωμῶν τ᾽ ἀπείργειν οὐχ ὁρωμένην πατρὸς Μῆνιν·*

δέχεσθαι δ' οὔτε συλλύειν τινά. Ita fere legendus videtur iste locus, nisi quod malim, *βωμῶν δ' ἀπείργειν.* Superioribus adde Eurip. Or. 1086. *Μήθ' αἷμά μοι δέξαιτο κάρπιμον πέδον, Μὴ λαμπρὸς αἰθὴρ, εἴ σ' ἐγὼ προδούς ποτε, Ἐλευθερώσας τοὐμὸν, ἀπολίποιμί σε.* Med. 1348. *Ὃς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι, Οὐ παῖδας, οὓς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην, Ἕξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.* Nusquam autem, si bene memini, post *οὐδὲ* aut *μηδὲ* legitur *οὐ* aut *μή*. Vide ad v. 477.

Ver. 460. *Μνήμην θ' ἁπάντων μουσομήτορ' † ἐργάτιν. Ἐργάτιν* omnes codd. hodierni, sed *ἐργάνην* Stobaeus LXXIX. p. 468. Gesn. LXXXI. p. 341. Grot. quod post Brunckium recepit B. Hesychius: *Ἐργάνη, ὡς δαπάνη. ἐργασία, ἐργατική, δορυτέχνησις, ἐργάτις. παρὰ δὲ Σαμίοις ἡ Ἀθηνᾶ ἔλεως* (sic cod.). *Ἐργαστῖναι. αἱ τὸν πέπλον ὑφαίνουσαι.* Posteriora ita refingo: *Παρὰ δὲ Σαμίοις ἡ Ἀθηνᾶ ἔ. λε. (ἐργάνη λέγεται), ὡς ἐργαστική. καὶ ἐργάναι, αἱ τὸν πέπλον ὑφαίνουσαι.* Ceterum apud B. in Notis pro *Lycamben* scribendum *Neobulen.*

Ver. 475. *Τὰ λοιπά μου κλύουσα, θαυμάσει πλέον Οἵας τέχνας τε καὶ δόλους ἐμησάμην.* Multi codd. *μοι* pro *μου*, quod non temere rejiciendum esse monuit Vauvillerius. Deinde interpungendum post *πλέον*, ut ordo sit, *κλύουσα οἵας τέχνας.* Malim etiam *οἵας τέχνας γε*, ut in Theb. 638. *Λέξω τὸν αὐτοῦ σοῦ κασίγνητον, πόλει Οἵας γ' ἀρᾶται καὶ κατεύχεται τύχας. Πόρους* vero pro *δόλους* praebent Robortellus aliique multi, quos merito secutus est B.

Ver. 477. *Τὸ μὲν μέγιστον, εἴτις εἰς νόσον πέσοι, Οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδὲν, οὐδὲ βρώσιμον, Οὐ χριστὸν, οὐδὲ πιστὸν, ἀλλὰ φαρμάκων Χρείᾳ κατεσκέλλοντο, πρὶν † ἐγὼ σφίσιν Ἔδειξα κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων, Αἷς τὰς ἁπάσας † ἐξαμύνονται νόσους.* Magnas inter inter-
234 pretes controversias excitavit vox *πιστόν.* Plerique a *πίνω* derivant, ut sit *poculentum*, quod Graecis est *πότιμον.* Alii *παστὸν* conjiciunt ex Theocriteo illo, *οὐδ' ἔγχριστον, ἐμὶν δοκεῖ, οὐδ' ἐπίπαστον.* Sed utraque interpretatio postulare videtur ut pro *οὐ χριστὸν* rescribatur *οὐδὲ χριστὸν*, quod per metrum non licet. Equidem duo tantum medicaminum genera hic recenseri puto, interna scilicet et externa. Illa *βρώσιμα*, haec *χριστὰ* vocat Poëta. Quod si verum est, scribendum e nonnullis libris, *οὔτε βρώσιμον, Οὐ χριστὸν*, de qua constructione satis dixi ad v. 448. Verba autem *οὐδὲ πιστὸν* ita fere interpretanda puto: *Neque certa spes salutis. Πιστὸν Ἅιδαν, certum exitium* dixit Eurip. Bacch. 1155. Fateor interpretationem jam memoratam non eam esse quae ex omni parte mihi placeat. Vulgata tamen prorsus absurda est. Versu sequente nonnulli libri *πρίν γ' ἐγὼ*, quod recepit B. Deinde *ἐξαμείβονται* Aldus et pars codicum. Nescio an rectius.

Ver. 487. *Γαμψωνύχων τε πτῆσιν οἰωνῶν σκεθρῶς Διώρισ', οἵ τινές τε δεξιοὶ φύσιν, Εὐώνυμοί τε, καὶ δίαιταν ἥντινα Ἔχουσ' ἕκαστοι, καὶ πρὸς ἀλλήλους τίνες Ἔχθραί τε καὶ στέργηθρα καὶ συνεδρίαι.* Malim, *οἵτινές γε δεξιοὶ φύσιν, Εὐωνύμους τε. Εὐωνύμους* habent plerique libri. Altera scriptura praeter necessitatem a correctore invecta est. Manifesto repetendum *διώρισα* a superioribus. Deinde nescio an magis Atticum esset, *ἔχουσ' ἕκαστος*. Aristoph. Ran. 1379. *Καὶ λαβομένω, τὸ ῥῆμ' ἑκάτερος εἴπατον.* Ibid. 1422. *Πρῶτον μὲν οὖν περὶ Ἀλκιβιάδου τίν' ἔχετον Γνώμην ἑκάτερος;* Plut. 784. *Νύττουσι γὰρ, καὶ φλῶσι τἀντικνήμια, Ἐνδεικνύμενος ἕκαστος εὔνοιάν τινα.* Eupolis apud Pollucem X. 161. *Οἰκοῦσι δ' ἐνθάδ' ἐν τρισὶν καλιδίοις Οἴκημ' ἔχων ἕκαστος.* Aliter Noster Pers. 135. *Περσίδες δ' ἀκροπενθεῖς, Ἑκάστα πόθῳ φιλάνορι Τὸν αἰχμάεντα θοῦρον Εὐνατῆρ' ἀποπεμψαμένα, Λείπεται μονόζυξ.* Mox apud Nostrum *πρὸς ἀλλήλοις* tacite dedit Pauwius, operarum, opinor, vitio. Quae quidem scriptura Vauvillerio fraudi fuit, qui eam serio refellit. Ita quoque legendum conjecit Wakefieldius, quem latuisse videtur emendationem suam a typographo Batavo jam occupatam esse. Ultimo versu recte B. *ξυνεδρίαι*, et infra 865. *κτεῖναι ξύνευνον* pro *κτεῖναι σύνευνον*.

Ver. 508. *Οὐδεὶς, σάφ' † οἶδα, μὴ μάτην φλῦσαι θέλων.* Codd. quidam *σάφ' οἶδ', εἰ μὴ* habent. Sed rectius abest *εἰ*. Quid significet Porsoni obelus, adhuc incertum est.

Ver. 519. *Τοῦτ' οὐκ ἂν οὖν πύθοιο, μηδὲ λιπάρει. Τοῦτ' οὐκ ἔτ' ἂν πύθοιο* tres codd. quos post Brunckium secutus est B. Malim, si consentirent libri: *Τοῦτ' οὔτ' ἂν ἐκπύθοιο, μήτε λιπάρει.*

Ver. 544. *Ζῆνα γὰρ οὐ τρομέων Ἰδίᾳ γνώμῃ σέβει θνατοὺς ἄγαν, Προμηθεῦ. Ἐν ἰδίᾳ γνώμᾳ* B. Praepositionem metri gratia addidit Burneius.

Ver. 550. *Ὀλιγοδρανίην.* Recte *ὀλιγοδρανίαν* B. et mox 565. *ἀπλακίας* pro *ἀπλακίης*. Infra tamen 592. *Ἰναχείης* retinuit, ubi veram scripturam *Ἰναχείας* exhibet cod. Mediceus.

Ver. 565. *Τίνος ἀπλακίης † Ποιναῖς ὀλέκει;* Fluctuant codd. inter *ποιναῖς, ποινὰς, ποινᾶς* et *ποινῆς*. Tantum non omnes passivum *ὀλέκῃ* habent. Stephani emendationem, *ποινά σ' ὀλέκει*, recepit B. Sed per totam fere fabulam *ποινὰς, πημονὰς, πήματα, πόνους* et similia plurali numero usurpat Poëta. Nec quicquam in vulgata scriptura inest quod reprehendi possit.

Ver. 569. *Χρίει τις αὖ με τάλαιναν οἶστρος.* Repone, *με τὰν* 235
τάλαιναν, ut versus sit senarius syllaba minor. Articulus, quem agnoscunt codd. nonnulli, a plerisque expulit similitudo literarum

TAN et *TAΛ*. Mansit tamen infra 574. *Ἀλλά με τὰν τάλαιναν ἐξ ἐνέρων περῶν κ. τ. ἑ.*

Ver. 576. *Ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀτοβεῖ δόναξ*. Haec verba strophen inchoant, antistrophum vero v. 596. *Πόθεν ἐμοῦ σὺ πατρὸς ὄνομ' ἀπύεις;* Quod nemini, quantum scio, adhuc animadversum est. Nihil est in antistropho quod superioribus versibus 568—575. respondeat. Quo minus autem quidquam excidisse putes, obstant quatuor senarii 591—594. qui cum initio antistrophi arctissime cohaerent. Ceterum de versuum divisione judicium meum non interpono.

Ver. 577. *Ἰὼ ἰὼ, ποῖ ποῖ, Πῶ πῶ πῶ: πῇ μ' ἄγουσι τηλέπλαγκτοι † πλάνοι*. Haec e multis codd. ita constituit B. *Ἰὼ, ἰὼ, πόποι, πόποι, Πῇ μ' ἄγουσι τηλέπλαγκτοι πλάναι*. Ut strophe cum antistropho conveniat, repone: *Ἰὼ, ἰὼ πόποι. Ὦ πόποι, πᾷ μ' ἄγουσι τηλέπλανοι πλάναι*. His respondent: *Τίς ἄρα μ', ὦ τάλας, Τὰν ταλαίπωρον ὧδ' ἐτήτυμα προσθροεῖς;*

Ver. 579. *Τί ποτέ μ', ὦ Κρόνιε παῖ, τί ποτε, Τί ποτε ταῖσδ'*. Secundum *τί ποτε* post Brunckium bene delevit B.

Ver. 584. *Πυρὶ φλέξον, ἢ χθονὶ κάλυψον, ἢ Ποντίοις δάκεσι δὸς βοράν*. Scribendum puto, *πυρί με φλέξον*. Mox male B. *ποντίοισιν*.

Ver. 587. *Ἄδην με πολύπλαγκτοι πλάναι Γεγυμνάκασιν*. Veterem scripturam *ἄδδην* frustra defendere conatur Butlerus Epist. p. 30. Attici enim *β* et *δ* nunquam geminant. Deinde metri gratia restituenda Aldina scriptura *πολύπλανοι πλάναι*, qua etiam de causa supra 578. *τηλέπλανοι πλάναι* dedimus. Similia sunt *σὺν δίκῃ δικαίᾳ* apud Soph. Ant. 23. *κλέος εὐκλεέστερον* ibid. 502. *πόδα τυφλόπουν* apud Eurip. Phoen. 1543. et alia passim. Denique repone *γεγυμνάκασ'* cum elisione.

Ver. 590. *Κλύεις πρόσφθεγμα τᾶς † βουκέρω παρθένου;* Haec puellae continuanda sunt, nisi antistrophica, *θρόει, φράζε τᾷ δυσπλάνῳ παρθένῳ*, Choro tribuere mavis. Recte autem *φθέγμα* pro *πρόσφθεγμα* Robortellus, non improbante B. Quid velit Porsoni obelus ante *βουκέρω*, equidem conjicere nequeo.

Ver. 597. *Τὰν ταλαίπωρον ὧδ' ἔτυμα προσθροεῖς;* Repone *ἐτήτυμα* cum Butlero e tribus codd. Eadem scripturae diversitas supra 293.

Ver. 598. *Θεόσσυτον δὲ νόσον ὠνόμασας*. Scribendum cum Butlero *θεόσσυτόν τε*, minima distinctione post *προσθροεῖς* adhibita. *Δὲ* pro *τε* primus invexit Turnebus.

Ver. 600. *Κέντροισι φοιταλέοισιν*. Male B. *κέντροις*. Ceterum suspicione laborat *φοιταλέοισιν* secunda producta.

Ver. 602. *Λαβρόσσυτος ἦλθον, Ἐπικότοισι μήδεσιν δαμεῖσα.* Scribendum λαβρόσυτος. Post ἦλθον vero deesse videtur vox disyllaba, cui respondeat τείρεις v. 583. Deinde male Porsonus ἐπικότοισι μήδεσιν. Pejor apud B. scriptura, ἐπικότοισιν μήδεσιν. Recte ἐπικότοισι μήδεσι omnes ante Porsonum.

Ver. 605. *Ἀλλά μοι τορῶς Τέκμηρον ὅτι μ' ἐπαμμένει Παθεῖν, τί † μὴ χρή· τί φάρμακον νόσου, Δεῖξον, εἴπερ οἶσθα.* Nonnulli libri τί με χρὴ habent, quod metro adversatur. Alii τί μοι χρή. Utraque scriptura librariorum emendaturientium ingenio tribuenda videtur. Post παθεῖν plene distinguendum est. Deinde conjicio 236
Tragicum scripsisse: *Τί μῆχαρ, τί φάρμακον νόσου, δεῖξον, εἴπερ οἶσθα.* Μῆχαρ autem et μῆχος forma magis quam significatione inter se differunt. Μῆχαρ apud Nostrum legitur Agam. 207. Suppl. 399. 602. μῆχος Agam. 2. et apud Eurip. Androm. 537. Utrumque non male per ἀπαλλαγὴ explicari potest, quo sensu saepe occurrit cognata vox μηχανὴ, ut, μηχανὴ κακῶν.

Ver. 630. *Μή μου προκήδου μᾶσσον † ὡς ἐμοὶ γλυκύ.* Μᾶσσον ἢ ὡς ἐμοὶ Turnebus pro var. lect. non improbante, ut videtur, Porsono. Μᾶσσον ἢ κἀμοὶ anonymus apud B. Malim, μασσόνως ἢ 'μοὶ γλυκύ. Ita fere Sophocl. Oed. Col. 104. Εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν. Eurip. Hec. 1121. οὐκ ἀπώλεσ', ἀλλὰ μειζόνως. Incertus Rhes. 849. οἱ δὲ μειζόνως Παθόντες, οὐχ ὁρῶσιν ἡλίου φάος.

Ver. 638. *Ὡς τἀποκλαῦσαι κἀποδύρεσθαι τύχας.* Κἀποδύρασθαι post multos codices et Brunckium B. Quae scriptura etiam sine codicum auctoritate reponenda erat.

Ver. 646. *Ἀεὶ γὰρ ὄψεις ἔννυχοι πολεύμεναι.* Πωλεύμεναι cod. Ranconeti, quod Homericum est, πολούμεναι ex uno cod. dedit B. Vide Eurip. Or. 1269. Alc. 30. Aristoph. Av. 181. ab eo allegatos.

Ver. 648. *Ὦ μέγ' εὔδαιμων κόρη.* Εὔδαιμον unus cod. cum ed. Robortelli, unde εὔδαιμον dedit B. Verum cum Attici promiscue ὦ τλήμων et ὦ τλῆμον dixerint, nolim vulgatam scripturam contra omnes fere codices mutare. Imo, si utraque lectio pari auctoritate niteretur, vulgatam, ut paullo exquisitiorem, praeferrem.

Ver. 659. *Ὁ δ' ἔς τε Πυθὼ κἀπὶ Δωδώνην πυκνοὺς Θεοπρόπους ἴαλλεν.* Melior est altera scriptura, κἀπὶ Δωδώνης, quam repraesentant multi scripti et impressi. Ita Eurip. El. 1343. Στεῖχ' ἐπ' Ἀθηνῶν. Ubi consulendus Barnesius.

Ver. 662. *Ἧκον δ' ἀναγγέλλοντες αἰολοστόμους Χρησμοὺς, ἀσήμως δυσκρίτως τ' εἰρημένους.* Malim ἀπαγγέλλοντες. Altero versu ἀσήμους nonnulli codd. et Robortellus. Recepit B.

Ver. 668. Καὶ μὴ θέλοι, πυρωπὸν ἐκ Διὸς μολεῖν Κεραυνὸν, ὃς πᾶν ἐξαϊστώσει γένος. Haec pendent a superioribus βάξις ἦλθε. Quod cum ita sit, parum video quomodo sententiae conveniat μολεῖν, quod non *venturum esse*, sed *venisse* significet. Reponendum igitur puto, πυρωπὸν ἂν Διὸς μολεῖν Κεραυνόν. Quam mutationem vel ex hac fabula stabilire possum. Nam v. 618. ubi recte edidit Porsonus, πᾶν γὰρ ἂν πύθοιό μου, Turnebus et sequentium plerique πᾶν γὰρ ἐκπύθοιό μου repraesentarant. Alterum exemplum praebet Noster Pers. 450. Ἐνταῦθα πέμπει τούσδ', ὅπως, ὅταν νεῶν Φθαρέντες ἐχθροὶ νῆσον ἐκσωζοίατο, Κτείνοιεν (κτείνειαν Pors.) εὐχείρωτον Ἑλλήνων στρατόν. Ubi ὅταν ante optativum ἐκσωζοίατο soloecum est. Scribendum igitur, ὅτ' ἐκ νεῶν. Constructio autem ἂν μολεῖν pro futuro μολεῖσθαι occurrit apud Soph. Oed. Tyr. 305. Φοῖβος γὰρ, εἰ καὶ μὴ κλύεις τῶν ἀγγέλων, Πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, ἔκλυσιν Μόνην ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος, Εἰ τοὺς κτανόντας Λάϊον, μαθόντες εὖ, Κτείναιμεν, ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα. Denique longe melius dicitur Διὸς κεραυνὸν quam ἐκ Διὸς κεραυνόν. Noster supra 372. Καίπερ κεραυνῷ Ζηνὸς ἠνθρακωμένος. Sic Διὸς κεραυνὸς apud Soph. Oed. Col. 1502. πυρφόρος θεοῦ κεραυνὸς, ibid. 1658. κεραυνοὶ Διὸς El. 828. et alia passim.

237 Ver. 677. Ἧισσον πρὸς εὔποτόν τε Κερχνείας ῥέος, Λέρνης † ἄκρην τε. Pars codicum Κεγχρείας, sed altera scriptura fortasse τραγικωτέρα est. Vide omnino quid de κεγχρώμασιν et κερχνώμασιν dixerit Valckenarius ad Phoen. 1397. a B. ad nostrum locum allegatus. Obiter emendandus Erotianus in Κερχνώδη: Καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς Κερχνώδη ἀγγεῖα λέγεται, τὰ τραχείας ἀνωμαλίας ἔχοντα. ὡς καὶ Σοφοκλῆς περὶ τῆς ἀποταυρουμένης φησὶν, Ἰχθὺς τραχὺς ὁ χελώνης κέρχνος ἐξανίσταται. Scribo: Ὡς καὶ Σοφοκλῆς περὶ τῆς ἀποταυρουμένης φησὶν Ἰοῦς, Τραχὺς χελώνης κέρχνος ἐξανίσταται. Qui senarius manifesto ex satyrica fabula desumtus est, atque adeo ex Inacho, quam satyricam fuisse post Hemsterhusium Toupiumque monuit Brunckius. Deinde apud Nostrum Λέρνης ἄκρον τε habent Aldus et Robortellus, sed ἄκρην omnes fere codd. Λέρνης τε κρήνην ex emendatione Canteri recepit B. appositis Scholiastae verbis: Καὶ πρὸς τὴν Λέρνην τὴν πηγήν. Citat etiam Λερναῖα νάματα et Λέρνης ὕδωρ ex Eurip. Phoen. 127. 616.

Ver. 681. Ἀπροσδόκητος δ' αὐτὸν αἰφνίδιος μόρος Τοῦ ζῆν ἀπεστέρησεν. Nihil mutant libri, praeter cod. Selden. qui pro αἰφνίδιος ἐξαίφνης habet, monente Gaisfordio ad Hephaest. p. 243. Quam quidem scripturam e glossemate ortam puto, licet aliter sentiat Gaisfordius, a cujus sententia invitus discedo. Ἀπροσδόκητος δ' αἰφνίδιος αὐτὸν μόρος dedit B. e schedia Porsonianis. Equidem nullus dubito quin ἀφνίδιος scribendum sit, vulgato vocabulorum ordine servato. Hanc formam agnoscit Hesychius:

'Αφνιδία. αἰφνιδίως, ἄφνω. Favet etiam analogia. Ut enim ex ἀεὶ, μὰψ, et ῥέα formantur ἀΐδιος, μαψίδιος et ῥηΐδιος, ita ex ἄφνω fit ἀφνίδιος, quod nescio an nusquam hodie occurrat, praeterquam apud Hesychium. Communem scripturam, praeter Nostrum hoc loco, habet Aristoph. Thesm. 127. ubi metrum incertum est.

Ver. 693. 'Ιὼ ἰὼ, μοῖρα, μοῖρα, Πέφρικ', εἰσιδοῦσα πρᾶξιν 'Ιοῦς. Male meo quidem judicio, alterum μοῖρα delevit B. Geminant omnes libri praeter ed. Robortelli. Mox malim cum quibusdam libris, ἐσιδοῦσα.

Ver. 699. Τὴν πρίν γε χρείαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ πάρα. 'Ηνύσασθ' recte B. mutato spiritu.

Ver. 704. Σὺ δ', 'Ινάχειον σπέρμα, τοὺς ἐμοὺς λόγους Θυμῷ βάλ', ὡς ἂν τέρματ' ἐκμάθῃς ὁδοῦ. Σύ τ' B. e multis libris et Stephano Byzantino. Recte, ni fallor. Deinde τέρμ' pars codicum. De qua scriptura vide ad v. 99.

Ver. 711. Οἷς μὴ πελάζειν, ἀλλ' † ἁλιστόνοις πόδας Χρίμπτουσα ῥαχίαισιν ἐκπερᾶν χθόνα. Nonnulli libri pro πόδας γύποδας habent, alii γυπόποδας. Hinc conjicio fuisse quosdam qui legerent, ἀλλ' ἁλιστόνοις γ' ὑπὸ Χρίμπτουσα ῥαχίαισιν. Quid censuerit Porsonus incertum est. Altero versu constructio χρίμπτουσαν postulare videtur, metro renuente. Malim igitur ἐκπέρα.

Ver. 715. 'Ανήμεροι γάρ, οὐδὲ πρόσπλαστοι ξένοις. Imo, πρόσπλατοι. Recte πλαθείην post Porsonum dedit B. hujus fabulae v. 896. ubi omnes fere libri πλασθείην habent. Apud Soph. Aj. 256. recte vulgo legitur ἄπλατος, et ἄπλατον apud Eurip. Herc. 399. Hinc emendandus Noster Eum. 53. 'Ρέγκουσι δ' οὐ πλαστοῖσι φυσιάμασιν, ἐκ δ' ὀμμάτων λείβουσι δυσφιλῆ βίαν. Non fictis flatibus vertit Stanleius, quasi mens Scriptoris esset, Furiarum somnum non fictum et simulatum esse, sed verum. Repone, οὐ πλατοῖσι qui accessum prohibent, diris scilicet et tremendis. Hesychius inter Πλάστρα et πλαταγώνιον: Πλαστά. προσπελαστά. Scribendum πλατὰ ex ordine literarum. 238

Ver. 726. 'Εχθρόξενος ναύτῃσι, μητρυιὰ νεῶν. Ναύταισι B. Edidit in hac fabula Aldus πέδῃσιν v. 6. γαμφηλῇσι 355. ῥίζῃσιν 365. Quae postea mutarunt Stephanus et Canterus. Pars codicum ζευγλῇσι v. 462. ἄλλῃσιν 773. His exceptis, communem formam satis constanter servant scripti et impressi.

Ver. 731. Εἰσαεί. V. 749. εἰσάπαξ. V. 949. αὐθέκαστ'. Omnia divisim B.

Ver. 741. 'Ιώ μοι μοι. ἒ ἒ ἒ ἔ. Sic B. 'Ιώ μοι μοι. ἒ, ἔ.

Ver. 760. Πρὸς τοῦ τύραννα σκῆπτρα συληθήσεται; Αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ κενοφρόνων βουλευμάτων. Malim cum tribus codd.

πρὸς αὐτὸς αὑτοῦ. Sic infra 919. Τοῖον παλαιστὴν νῦν παρασκευάζεται Ἐπ' αὐτὸς αὑτῷ. Ubi αὐτὸς ἐπ' αὐτῷ dedit Robortellus. Agam. 845. Τοῖς τ' αὐτὸς αὑτοῦ πήμασιν βαρύνεται. Soph. Oed. Col. 929. Σὺ δ' ἀξίαν οὐκ οὖσαν αἰσχύνεις πόλιν Τὴν αὐτὸς αὑτοῦ.

Ver. 765. Τί δ' ὅντιν'; οὐ γὰρ ῥητὸν αὐδᾶσθαι τάδε. Τόδε Robortellus et pars codicum, quos secutus est B. ipso Porsono, ut videtur, probante.

Ver. 768. Οὐδ' ἔστιν αὐτῷ τῆσδ' ἀποστροφὴ τύχης; Οὐ δῆτα, πρὶν † ἔγωγ' ἂν ἐκ δεσμῶν λυθείς. Inter πρὶν ἂν ἔγωγ', πρὶν ἔγωγ' ἄν, et πλὴν ἔγωγ' ἂν fluctuant libri, quorum alii λυθῶ alii λυθεὶς exhibent. Sed exquisitius videtur λυθείς, quod praetulit Porsonus, scilicet ut Promethei sermonem abrumpat subita Ius interrogatio, Τίς οὖν ὁ λύσων σ' ἐστὶν, ἄκοντος Διός; Versum ita constituit B. Οὐ δῆτα, πρὶν ἂν ἔγωγ' ἂν ἐκ δεσμῶν λυθεὶς, satis ingeniose. Ad emendationem suam confirmandam, nonnulla scriptorum loca citat, quae ἂν geminatum exhibeant. Quibus adde Aristoph. Nub. 782. Ὑθλεῖς. ἄπερρ'. οὐκ ἂν διδάξαιμ' ἄν σ' ἔτι. Sed proculdubio fallitur juvenis doctissimus. Ἂν geminatum cum indicativo et optativo saepissime, cum subjunctivo nunquam conjungunt Attici. Verbi gratia, recte dicas, οὐκ ἂν εἶπον ἄν, *non dixissem*, οὐκ ἂν εἴποιμ' ἄν, *non dicerem*, male πρὶν ἂν εἴπω ἄν, *priusquam dixero*, ὃς ἂν εἴπῃ ἄν, *quicunque dixerit*. Quod ad nostrum locum attinet, scriptura quam retinuit Porsonus, praeter metri defectum, eo etiam nomine vitiosa est, quod inusitato ordine vocabula collocat. Nihil enim inter πρὶν et ἂν interponi debet, nisi particula. Cum cod. Mediceus, omnium, ut videtur, praestantissimus, aliique duo πλὴν ἔγωγ' ἂν exhibeant, suspicor Tragicum scripsisse, Οὐ δῆτα, πλὴν ἔγωγ' ὅταν δεσμῶν λυθεὶς (aut λυθῶ). Πλὴν ὅταν habet Noster supra 258. Οὐκ ἄλλο γ' οὐδὲν, πλὴν ὅταν κείνῳ δοκῇ. Soph. El. 293. Τάδ' ἐξυβρίζει, πλὴν ὅταν κλύῃ τινὸς Ἥξοντ' Ὀρέστην. Nec minus bene dicitur δεσμῶν λυθεὶς quam ἐκ δεσμῶν. Noster infra 1005. Λῦσαί με δεσμῶν τῶνδε. Ceterum Cratini senarius, quem in Annotationibus citat B. ita fere legendus videtur: Ἔδει [σε] παρέχειν ὅτι τις εὔξαιτ' ἔμβραχυ. Scriptura a B. proposita ὅτι ἄν τις εὔξαιτ', vix magis Attica est quam ἐάν τις εὔξαιτο. Vel δεῖ παρέχειν ὅτι ἄν τις εὔξηται, vel ἔδει παρέχειν ὅτι τις εὔξαιτο dicendum est.

Ver. 777. 866. Δυεῖν. Δυοῖν utrobique B. Cui assentior. Semel tantum apud Sophoclem δυεῖν exhibet Aldus in Oed. Tyr. 1280.
239 ubi multi codices, fortasse plerique, recte δυοῖν praebent.

Ver. 781. Τούτων σὺ τὴν μὲν τῇδε, τὴν δ' ἐμοὶ χάριν Θέσθαι θέλησον, μηδ' ἀτιμάσῃς λόγους. Certissime repono, μηδ' ἀτιμάσῃς λόγου. Sensus est: Μὴ ἀτιμάσῃς ἡμᾶς τοῦ σοῦ λόγου. *Ne nobis*

deneges narrationem quam petimus. Ita Oedipus apud Soph. Oed. Col. 49. Πρὸς νῦν θεῶν, ὦ ξεῖνε, μή μ' ἀτιμάσῃς Τοιόνδ' ἀλήτην, ὧν σε προστρέπω φράσαι. Respondet hospes: Σήμαινε, κοὐκ ἄτιμος ἔκ γ' ἐμοῦ φανεῖ. Adde ejusdem fabulae 1273. 1278. Oed. Tyr. 789. In his omnibus ἀτιμάζειν vel ἄτιμον ποιεῖν *nullum responsum dare* significat. Quod ad genitivum λόγου attinet, conferri potest Theb. 1021. ubi ἄτιμον ἐκφορᾶς, *carentem funere,* dixit Poëta.

Ver. 790. Πρὸς ἀντολὰς φλογωπὰς ἡλιοστιβεῖς. Recte φλογῶπας B. De qua scriptura consulenda Censura ed. Butlerianae, ejusque Epistola p. 82.

Ver. 800. Τοιοῦτο μέν σοι τοῦτο φρούριον λέγω. Ἄλλην δ' ἄκουσον δυσχερῆ θεωρίαν. Τοιοῦτο et τοσοῦτο rarissime apud Tragicos occurrunt. Quod si animadvertisset Brunckius, apud Soph. Oed. Col. 790. ubi recte vulgo legitur, Χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον, ἐνθανεῖν μόνον, τοσοῦτό γ' ex emendatione Valckenarii non reposuisset. Apud Nostrum duo codd. τοιοῦτον μέν σοι habent, τοιοῦτον μάν σοι alii duo et Aldus. Suspicor Poëtam τοιοῦτον ἔν σοι scripsisse. Φρούριον autem recte *quod vites* interpretatur Stanleius in auctario Commentarii.

Ver. 804. Οἳ χρυσόῤῥυτον Οἰκοῦσιν ἀμφὶ νᾶμα Πλούτωνος πόρου. Πόρον Robortellus et pars codicum. Recepit B.

Ver. 806. Τηλουρὸν δὲ γῆν Ἥξεις κελαινὸν φῦλον, οἱ πρὸς ἡλίου Ναίουσι πηγαῖς. Vide an legendum sit γῆς, ut sit τηλουρὸν γῆς φῦλον, quemadmodum in initio fabulae χθονὸς τηλουρὸν πέδον dictum est. Ita quoque γᾶς ἔσχατον τόπον v. 418. πόλις ἐσχάτη χθονὸς v. 845.

Ver. 828. Ἐπεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς Μολοσσὰ † δάπεδα, Τήν τ' αἰπύνωτον ἀμφὶ Δωδώνην. Γάπεδα recepit B. ex ipsius Porsoni conjectura ad Or. 324. Cum autem γάπεδον, auctore Stephano Byzantino, τὸ πρὸς τοῖς οἴκοις ἐν πόλει κήπιον significet, scripturam a B. repraesentatam ita vertit Butlerus Epist. p. 38. *The little back-yards behind the houses of the Molossians.* Sed reliqua Stephani verba neglexit vir festivissimus: Ὅπερ οἱ τραγικοὶ διὰ τοῦ ᾱ φασὶ δαρίζοντες. Unde satis Nostro adstruitur usus vocis γάπεδα. Nec tamen prorsus absurdum esset, πρὸς Μολοσσὰ δάπεδά τε.

Ver. 832. Ὑφ' ὧν σὺ λαμπρῶς κοὐδὲν αἰνικτηρίως Προσηγορεύθης ἡ Διὸς κλεινὴ δάμαρ † Μέλλουσ' ἔσεσθ', εἰ τῶνδε προσσαίνει σέ τι. Aldus et nonnulli codd. ἔσεσθαι τῶνδε habent. Alii ἔσεσθαι τῶν δέ. Hanc scripturam praebet cod. Ranconeti, quod ideo moneo, quoniam vulgatam ex ingenio, ut videtur, dedit Turnebus. Versum ita repraesentat B. Μέλλουσ' ἔσεσθαι· τῶν δὲ προσσαίνει σέ τι. Posteriora verba διὰ μέσου posita censet, hac scilicet significatione: *Quin et hisce oraculis gratum aliquid [aliquod] tibi inerat.* Quae quidem interpretatio neque mihi magnopere placet, neque ea meliorem excogitare possum.

Ver. 847. Ἐνταῦθα δή σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα, Ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ καὶ θίγὼν μόνον. Ἐπώνυμον δὲ τῶν Διὸς † γεννη-
240 μάτων Τέξεις κελαινὸν Ἔπαφον. Epaphum e Jovis tactu natum esse docet Noster Suppl. 318. Καὶ Ζεύς γ' ἐφάπτωρ χειρὶ φιτύει γόνον. Consentit alter Schol. ad nostrum locum: Γεννημάτων Διὸς λέγει περὶ τῆς ἐπαφῆς. αὕτη γὰρ ἀντὶ σπέρματος ἤρκεσεν. Hinc recte γεννημάτων, quod agnoscunt omnes libri, defendunt Vauvillerius aliique. Sed cum verba ἐπαφῶν καὶ θιγὼν μόνον non ad ἔμφρονα, sed ad ἐγκύμονα vel tale quid pertineant, verisimile est aut nonnihil post ἔμφρονα intercidisse, aut verba Ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ καὶ θιγὼν μόνον ab erudito librario in margine apposita, demum in textum irrepsisse. Quae quidem sententia fortasse verior est. Non enim necessarium erat ut Prometheus, cujus sermo paullo αἰνιγματωδέστερος est, rem spectatoribus satis notam perspicue Ioni aperiret. Displicet etiam in hoc senario subita temporum mutatio, cum vel ἐπαφήσας vel θιγγάνων dicendum esset. Simile vitium infra 638. sustulit B. Sed magnam licentiam in hac re sibi permittunt Tragici. Tale est κλύειν, ἀκοῦσαι in Coëphororum prologo. Ceterum vocem apud Tragicos rarissimam ἐπαφῶν in Glossario praetermisit B.

Ver. 857. Ἥξουσι θηρεύσοντες οὐ θηρασίμους Γάμους, φθόνον δὲ σωμάτων ἕξει θεός· Πελασγία δὲ δέξεται θηλυκτόνῳ Ἄρει † δαμέντων νυκτιφρουρήτῳ θράσει. Θηρεύοντες cod. Regius 2785. probante Vauvillerio. Reliqua corrupta sunt, nec quidquam mutant libri, uno excepto, qui δαμέντα habet. Δαμέντας e Pauwii conjectura dedit B. Ego nihil video.

Ver. 897. Ταρβῶ γὰρ ἀστεργάνορα παρθενίαν Εἰσορῶσ' Ἰοῦς γάμῳ δαπτομέναν Δυσπλάνοις Ἥρας ἀλατείαις. Ἰοῦς με γάμῳ Aldus, unde Ἰοῦς μέγα conjecit Schutzius, post Burneium recepit B.

Ver. 900. Ἐμοὶ δ' ὅτι μὲν ὁμαλὸς ὁ γάμος Ἄφοβος, οὐ δέδια· μηδὲ κρεισσόνων Θεῶν ἔρως ἄφυκτον ὄμμα προσδέρκοιτό με. Ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα Πόριμος· οὐδ' ἔχω τίς ἂν γενοίμαν. Τὰν Διὸς γὰρ οὐχ ὁρῶ μῆτιν ὅπα φύγοιμ' ἄν. Nihil hic mutavit B. nisi quod ex Musgravii sententia θεῶν omisit, et post Burneium προσδέρκοιτό μ' scripsit. Ex quinque Regiis apud Vauvillerium, primus προςδέρκοι με habet, secundus et quartus προσδέρκει με, tertius, προσδράμοι με, qui infra 998. κυμάτω habet pro κυκάτω. Quintus mutilus est. Reliqui codd. προσδέρκοι με, προσδάρκοι με et προσδέρκοισθε habent. Parum dubito quin vulgata scriptura προσδέρκοιτό με e Turnebi cerebello nata sit. Scribendum puto προσδράκοι με, fere cum Robortello, qui προσδράκῃ με edidit. προσδρακεῖν habet Noster Eum. 167. Ideo autem plenius de hujus loci scriptura dixi, quod non dubito quin hi versiculi in strophen et antistrophum distribuendi sint. Strophen ita constituo: Ἐμοὶ διότι μὲν ὁμαλὸς ὁ γάμος, ἄφοβος, Οὐδὲ δέδια·

μηδὲ κρείσσων Θεῶν ἔρως ἄφυκτον ὄμμ' * * * προσδράκοι με. In antistropho nihil muto. Syllaba syllabae respondet, nisi quod longa duabus brevibus bis opponitur. Θεῶν monosyllabon est. Deest post ὄμμ' dactylus. Diversam scripturam, et fortasse meliorem, excogitabit Burneius.

Ver. 906. Ἦ μὴν ἔτι Ζεὺς, καίπερ αὐθάδη φρονῶν, Ἔσται ταπεινὸς, οἷον ἐξαρτύεται Γάμον γαμεῖν. Recte τοῖον ἐξαρτύεται Robortellus. Ita Noster mox 917. Οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ταῦτ' ἐπαρκέσει τὸ μὴ οὐ Πεσεῖν ἀτίμως πτώματ' οὐκ ἀνασχετά· Τοῖον παλαιστὴν νῦν παρασκευάζεται Ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ. Soph. Aj. 560. Οὔτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μήτις ὑβρίσῃ Στυγναῖσι λωβαῖς, οὐδὲ χωρὶς ὄντ' ἐμοῦ· Τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφὶ σοὶ Λείψω, τροφῆς ἄοκνον ἔμπας. Eurip. Hec. 905. Σὺ μὲν, ὦ πατρὶς Ἰλιὰς, Τῶν 241
ἀπορθήτων πόλις οὐκέτι λέξει, Τοῖον Ἑλλάνων νέφος ἀμφί σε κρύπτει, Δορὶ δὴ δορὶ πέρσαν. Ubi τοῖον metri gratia reposuit Kingius, cum olim legeretur, τοιόνδ' Ἑλλάνων νέφος. Utraque scriptura sententiae aeque convenit, ut ex exemplis nonnullis clarius patebit. Eurip. Med. 717. Παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονὰς Σπεῖραί σε θήσω· τοιάδ' οἶδα φάρμακα. Ibid. 787. Κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροΐ, Κακῶς ὀλεῖται, πᾶς θ' ὃς ἂν θίγῃ κόρης. Τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα. Ibid. 1319. Παῦσαι πόνου τοῦδ'· εἰ δ' ἐμοῦ χρείαν ἔχεις, Λέγ' εἴ τι βούλει· χειρὶ δ' οὐ ψαύσεις ποτέ· Τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς Ἥλιος πατὴρ Δίδωσιν ἡμῖν, ἔρυμα πολεμίας χερός. Ibid. 1344. Ἀλλ' οὐ γάρ ἄν σε μυρίοις ὀνείδεσι Δάκοιμι· τοιόνδ' ἐμπέφυκέ σοι θράσος. Hoc ideo monendum putavi, quoniam extra significationem jam memoratam raro legitur τοῖος apud Atticos poëtas.

Ver. 914. Πρὸς ταῦτα νῦν Θαρσῶν καθήσθω τοῖς πεδαρσίοις κτύποις Πιστὸς, τινάσσων † τ' ἐν χεροῖν πύρπνοον βέλος. Οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ταῦτ' ἐπαρκέσει τὸ μὴ οὐ Πεσεῖν ἀτίμως πτώματ' οὐκ ἀνασχετά. Πρὸς ταῦτά νυν recte B. Deinde ex tacita Porsoni emendatione ad Hec. 1125. τινάσσων χειρὶ exhibet. Omnes quidem codd. τινάσσων τ' ἐν servare videntur, sed eorum nonnulli inter χειρὶ, χερσὶ et χερσὶν fluctuant. Versu sequente τὸ μὴ dedit B. omisso οὐ, consentientibus codd. quibusdam. Perperam sane. Etsi enim utraque scriptura satis proba est, exquisitior est vulgata, et majori nititur auctoritate. Supra 786. οὐ, quod omittunt multi libri, retinuit B.

Ver. 933. Ἀλλ' ἆθλον ἄν σοι τοῦδε γ' ἀλγίω πόροι. Malim, τοῦδ' ἔτ' ἀλγίω. Noster Pers. 438. Καὶ τίς γένοιτ' ἂν τῆσδ' ἔτ' ἐχθίων τύχη; Soph. El. 1189. Καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδ' ἔτ' ἐχθίω βλέπειν; Ita recte post Canterum Brunckius. Alii τῶνδέ τ' ἐχθίω.

Ver. 943. Σὲ τὸν σοφιστὴν, τὸν † πικρῶς ὑπέρπικρον, Τὸν ἐξαμαρτόντ' εἰς θεοὺς, τὸν ἐφημέροις Πορόντα τιμὰς, τὸν πυρὸς κλεπτὴν λέγω. In vulgatam scripturam τὸν πικρῶς ὑπέρπικρον con-

sentiunt omnes libri, nec quidquam mutat B. Deinde τὸν ante ἐφημέροις omittunt quatuor minimum codd. quos sequitur B. Ipse ita vertit: *Qui contra Deos peccasti, beneficia mortalibus praestando.* Magis placet Porsoni emendatio, a B. post Gaisfordium memorata, ne ipsa quidem omnibus numeris absoluta, κἀφημέροις pro τὸν ἐφημέροις. Sed eo difficilius est vulgatae scripturae medicinam facere, quod nihil in ea est, quod non optime sententiae conveniat.

Ver. 946. *Πατὴρ ἄνωγέ σ' οὔστινας κομπεῖς γάμους Αὐδᾷν, πρὸς ὧν τ' ἐκεῖνος ἐκπίπτει κράτους.* Πατήρ σ' ἄνωγεν mavult Brunckius. Sed rectius pronomen omnino abesset. Altero versu legendum πρὸς ὧν ἐκεῖνος, deleta inutili copula. Vertendum: *Quaenam sint illae nuptiae, quae eum regno pulsurae sint.* Unus cod. πρὸς ὧν γ' ἐκεῖνος habet, quod fortasse recipiendum est.

Ver. 1007. *Τέγγει γὰρ οὐδὲν, οὐδὲ μαλθάσσει κέαρ Λιταῖς.* Libri omnes praeter ed. Robortelli λιταῖς 'Εμαῖς habent pro κέαρ Λιταῖς. Ea κέαρ λιταῖς 'Εμαῖς exhibet, unde κέαρ recepit Porsonus, deleto scilicet ἐμαῖς. Verum suspicor scriptorem codicis, quo usus est Robortellus, non aliunde suum κέαρ hausisse, quam e v. 379. *'Εάν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσσῃ κέαρ.* Veterem igitur scripturam revocandam censeo.

242 Ver. 1055. *Τί γὰρ ἐλλείπει μὴ παραπαίειν; † Εἰ δ' εὐτυχῇ, τί χαλᾷ μανιῶν;* Εἰ δ' εὐτυχῇ ex conjectura, ni fallor, dedit Turnebus. Nam codd. tantum non omnes vel εἰ τάδ' εὐτυχῇ vel εἶτα δ' εὐτυχῇ habent. Εἰ τοὐδ' εὐτυχῇ praebet Mediceus. Hinc εἴ γ' οὐδὲ τύχῃ τι χαλᾷ μανιῶν dedit B. Sed non animadvertit juvenis doctissimus εἰ οὐ soloecum esse. Εἰ τάδ' ἀτυχῇ cod. Guelpherbytanus, quod merus librarii error videtur. Simili vitio supra 580. ἀρῶν 586. ἀγμάτων dedit Aldus. Virorum doctorum conjecturae omnes ejusmodi sunt, quibus facile carere possimus. Nihil hic video. Aldinam scripturam εἰ τάδ' εὐτυχῇ in textum revocandam censeo, quippe sub qua latere videatur vera lectio. Ad verba τί χαλᾷ μανιῶν conferendus Noster supra 256. *Αἰκίζεταί τε, κοὐδαμῇ χαλᾷ κακῶν.* Aristoph. Av. 382. *Οὔδε τῆς ὀργῆς χαλᾶν εἴξασιν.*

Ver. 1067. *Τοὺς προδότας γὰρ μισεῖν ἔμαθον.* Τοὺς γὰρ προδότας B. ex emendatione Bothii. Non male.

Ver. 1070. *'Αλλ' οὖν μέμνησθ' ἁγὼ προλέγω.* Ita Porsonus ex propria emendatione. Nam libri plerique vel ἅττ' ἐγὼ vel ἅ τ' ἐγὼ habent, unde ἅ γ' ἐγὼ conjecit Parrius. Quae quidem scriptura Porsonianae praestare mihi videtur, propterea quod γε post ἀλλ' οὖν plerumque adhibere solent Attici. Ita Noster paullo ante 1057. *'Αλλ' οὖν ὑμεῖς γ' αἱ πημοσύναις κ. τ. ἑ.* Soph. Ant. 84. *'Αλλ' οὖν προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενί.* Aj. 535. *'Αλλ' οὖν ἐγὼ 'φύλαξα τοῦτό γ' ἀρκέσαι.* Phil. 1305. *'Αλλ' οὖν τοσοῦτόν γ' ἴσθι.* El. 1035. *Ἀλλ' οὖν ἐπίστω γ' οἷ μ' ἀτιμίας ἄγεις.*

INDEX SCRIPTORUM.

INDEX GRAECUS.

INDEX LATINUS.

CORRIGENDA.

P. 18. in annotatione ad v. 219. l. Elmsl.
P. 32. in annot. ad v. 428. lin. 16. l. Ἄβιοι.

Nachstehende empfehlungswerthe Bücher sind bei demselben Verleger erschienen.

NB. Die mit einem * bezeichneten Bücher sind Commissions-Artikel.

Aeschylos Tragödien im Versmaass der Urschrift verdeutscht von Christian Kraus 1r Bd. gr. 8. 821. 1 Thlr.

Desselben Buches 2r B. gr. 8. 822. 21 gr.

Bibliothek der Humanitätswissenschaften zur Selbstbildung für junge Leute von reiferem Alter. 1r — 6r Bd. gr. 8. 10 Thlr.

Brückner, J. A., Essai sur la nature et l'origine des Droits ou Déduction des principes de la science philosophique du Droit. Seconde édit. gr. 8. 818. 2 Thlr. 16 Gr.

*Caesaris, C. J., opera cura et studio Fr. Oudendorpii. Editio nova, auctior et emendat. Tomus I. 8 maj. 821. Prän.-Preis 8 Thlr. 4 Gr.

*Caesaris, C. J., opera cura et studio Fr. Oudendorpii. Editio nova, auctior et emendat. Tomus II. 8 maj. 822. Prän.-Preis 3 Thlr. 16 Gr.

*Cornelii Nepotis, quae exstant cum selectis superiorum Interpretum suisque animadversionibus edidit Augustinus van Staveren. Editio nova auctior curante Guilelmo Henrico Bardili, AA. LL. M. Eccl. Uracensis Diacono. Accedunt Cornelii Nepotis Fragmenta Guelpherbytana cum Jac. Frid. Heusingeri Defensionibus omniumque vocabulorum ac rerum Index Bosianus multo quam antea plenior et emendatior. 2 Tomi. (1383 Seiten.) 8 maj. 820.

Druckpap. 4 Thlr. 12 Gr.
Schreibpap. 6 Thlr. 20 Gr.

*Elwert, Dr. C. G., deutsch-hebräisches Wörterbuch zum Behuf hebräischer Componirübungen. 1r Thl. gr. 8. 1 Thlr.

Euripidis Heraclidae, ex recens. P. Elmsley, qui annotationes suas et aliorum selectas adjecit. Edit. auctior indicibusque instructa. 8 maj. 821. 16 Gr.

— — Bacchae, ex recens. P. Elmsley. In usum studiosae iuventutis. Edit. auctior, indicibusque instructa. 8 maj. 822. 21 Gr.

— — Supplices et Iphigeniae c. annot. Marklandi, Porsoni, Gaisfordi, Elmsleii, Blomfieldi et aliorum. Acced. indices. Tomus primus. 8 maj. 2 Thlr.

Galletti, Hofrath J. G. A., Handbuch der alten Staatengeschichte. 1r Bd. gr. 8. 2 Thlr.

Desselben 2r Bd. 1 Thlr. 16 Gr.

*Griesinger, Dr. L. F., de Servitute luminum et ne luminibus officiatur, cum duplici appendice de Servitute prospectus et fenestrae, liber singularis, quo nova ratione Servitutes hae explicantur, variaque juris civilis loca exponuntur, illustrantur, vindicantur. 8 maj. 819. 1 Thlr. 12 Gr.

Homeri Odyssea cum scholiorum graec. delectu suisque commentariis edidit Dr. Baumgarten-Crusius. Tom. I. Pars prima. 8 maj. 1 Thlr. 8 Gr.

*T. Livii Patavini historiarum ab urbe condita Libri, qui supersunt, omnes, cum notis integris Laur. Vallae, M. Ant. Sabellici, Beati Rhenani, Sigism. Gelenii, Henr. Loriti Glareani, Car. Sigonii, Fulvii Ursini, Franc. Sanctii, J. Fr. Gronovii, Tan. Fabri, Henr. Valesii, Jac. Perizonii, Jac. Gronovii; excerptis Petr. Nannii, Justi Lipsii, Fr. Modii, Jani Gruteri; nec non ineditis Jani Gebhardi, Car. And. Dukeri, et aliorum: curante Arn. Drakenborch, qui et suas adnotationes adjecit. Accedunt Supplementa deperditorum T. Livii librorum a Jo. Freinshemio concinnata.
Tom. I. Pars I. 8 maj. 820. Schrbp. 1 Thlr. 21 Gr.
Druckp. 1 — 8 —

Tom. I. Pars II. 821.	Schreibp. 2 Thlr.	6 Gr.
	Druckp. 1 —	16 —
Tom. II. Pars I. 821.	Schreibp. 2 —	16 —
	Druckp. 2 —	— —
Tom. II. Pars II. 821.	Schreibp. 2 —	6 —
	Druckp. 1 —	16 —
Tom. III. Pars I. 821.	Schreibp. 2 —	6 —
	Druckp. 1 —	16 —
Tom. III. Pars II. 821.	Schreibp. 2 —	— —
	Druckp. 1 —	8 —
Tom. IV. Pars I et II.	Schreibp. 4 —	— —
	Druckp. 2 —	12 —

Quinctilians Lehrgebäude der Redekunst, oder das 10te Buch. Zum erstenmale vollständig ins Deutsche übertragen von Dr. Fr. Reuscher. gr. 8. 822. 16 Gr.

Sophoclis Oedipus tyrannus ex recens. P. Emlsley. Edit. auctior indicibusque instructa. 8 maj. 821. 12 Gr.

Wenck, Dr. C. F. Chr., Magister Vacarius, primus juris Romani in Anglia professor, ex annalium monumentis atque opere ejus nunc primum reperto illustratus. 8. 820. 2 Thlr.
Charta Script. 2 Thlr. 16 Gr

Wieland, E. K., Hofrath und Prof., der Wettstreit der Jahrhunderte. Nebst einer Einleitung als Vorwort und einer künftigen Geschichte des 18ten Jahrhunderts. gr. 8. 820. 1 Thlr. 8 Gr.

*Wurm, Joh. Fried., Prof., de ponderum, nummorum, mensurarum, ac de anni ordinandi rationibus apud Romanos et Graecos. 8 maj. 821. 1 Thlr. 8 Gr.

Xenophontis Hiero. c. C. H. Frotscher. 8 maj. 21 Gr.

875
ἐπωνύμου | . . . . | γεννημάτων

885
πελαδμα | | δηλονότι

989
στομόστομον |

1038
...ιλθίω |

1048 1047
...ία | | σοφίσμασι

1068 1065
ψευδηγορεῖν | | πεπλασμένον

1068
εἰργμένα

1029
λωποδυτῶ | . . . | βιοτήματος

